„Scrisă inteligent și cu
foarte multă căldură."
All About Romance

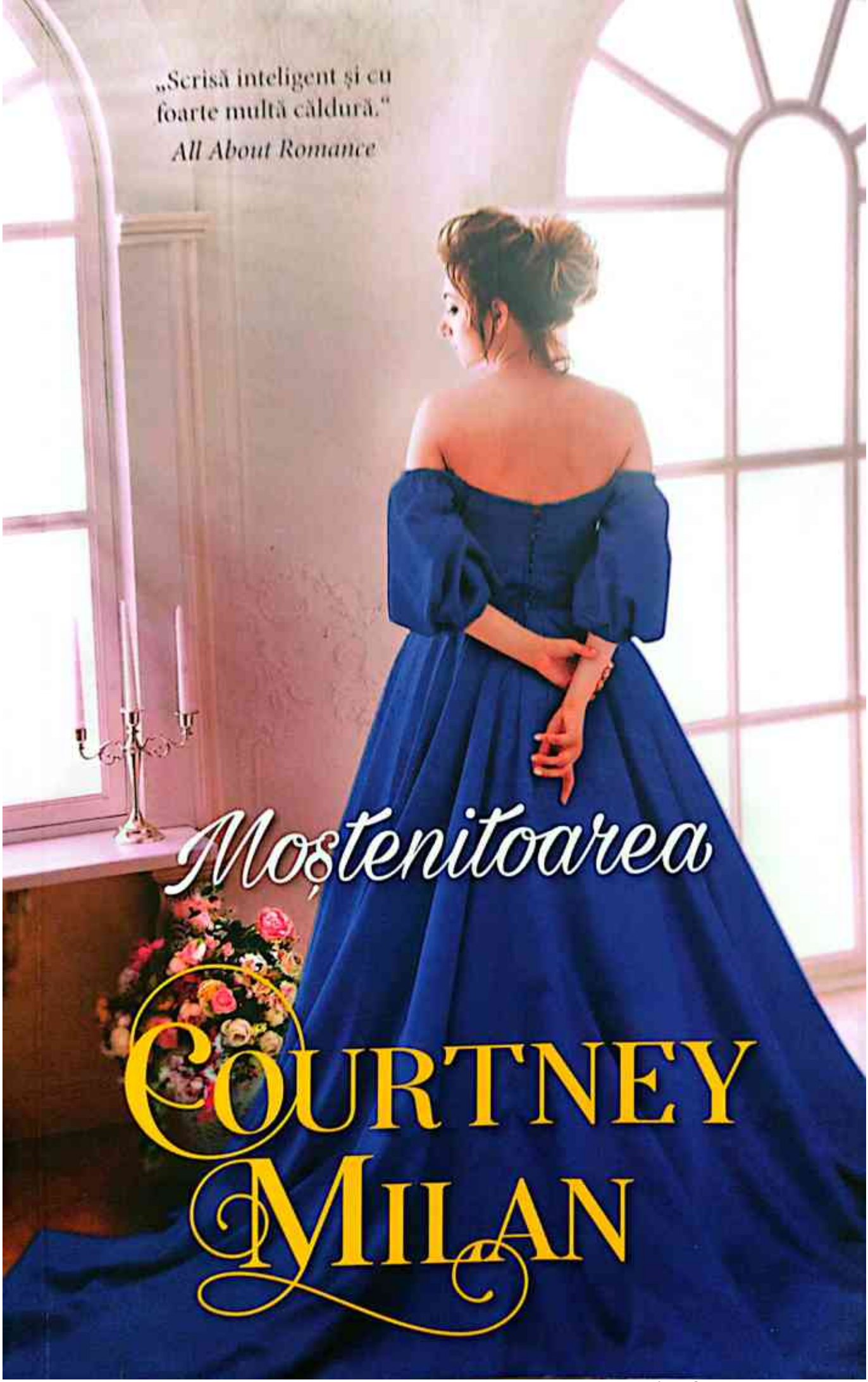

Moștenitoarea

COURTNEY MILAN

Scanned with CamScanner

COLECȚIA

Jubiri de poveste

SERIA „FRAȚII TENEBRELOR"

Domnișoara Jane Fairfield nu poate face nimic bine. Când este în compania altora, spune întotdeauna ce nu trebuie sau vorbește prea mult. Oricât de scumpe ar fi, rochiile ei nu cadrează deloc cu moda. Nici măcar zestrea ei imensă nu o poate salva de la a fi obiectul batjocurii tuturor.

Și este exact ceea ce își dorește. Ar face orice, chiar și să riște umilința, dacă asta înseamnă că poate rămâne nemăritată și se poate asigura că sora ei nu pățește nimic.

Domnul Oliver Marshall trebuie să facă totul cum dictează înalta societate. El este fiul bastard al unui duce, crescut în condiții umile, și intenționează să dea voce și putere oamenilor de rând. Dacă face un pas greșit, nu va avea niciodată șansa de a realiza ceva. Nu e bine pentru el să vină în ajutorul femeii nepotrivite. Cu siguranță, nu trebuie să se îndrăgostească de ea. Dar există ceva la încântătoarea și curajoasa Jane, căreia nu-i poate rezista... chiar dacă asta ar putea însemna ruinarea amândurora.

Cărțile lui Courtney Milan au primit recenzii foarte bune în *Publishers Weekly* și *Booklist*. Este o scriitoare de bestselleruri *New York Times* și *USA Today* și câștigătoare a premiului RITA®. Locuiește în Munții Stâncoși, alături de soțul ei, de un câine perfect și de o pisică de pradă.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8159-1
9 786063 381591

Alma

Scanned with CamScanner

COURTNEY MILAN

Moștenitoarea

Traducere din limba engleză
Andreea Antal

LITERA
București

Scanned with CamScanner

Pentru Bajeeny.

Am tot așteptat o carte pe care să ți-o dedic, sora mea cea mai apropiată. Am vrut una care să fie perfectă. Dar mă mulțumesc cu o carte în care nu am numit, din greșeală, eroina după tine.

Acum uită-te la dată – Bump.

Scanned with CamScanner

Capitolul 1

Cambridgeshire, Anglia, ianuarie 1867

Majoritatea numerelor întâlnite de domnișoara Jane Victoria Fairfield în viața ei se dovediseră a fi inofensive. Spre exemplu, croitoreasa care îi potrivea rochia o înțepase de șapte ori în timp ce fixa patruzeci și trei de ace. Însă durerea trecuse destul de repede. Cele douăsprezece copci ale corsetului lui Jane reprezentau un rău necesar; fără acele copci, ea nu și-ar fi redus niciodată talia de la circumferința neatrăgătoare de nouăzeci și patru de centimetri la aceea, tot neatrăgătoare, de șaptezeci și nouă de centimetri.

Cifra doi nu era deloc îngrozitoare, nici chiar atunci când desemna numărul surorilor Johnson care stăteau în spatele lui Jane, privind cum croitoreasa îi potrivea rochia pe trupul de dimensiuni nu foarte la modă.

Nici măcar atunci când sus-numitele surori chicotiseră de nu mai puțin de șase ori în ultima jumătate de oră. Toate acele numere reprezentau doar niște neplăceri, simple muște ce puteau fi înlăturate dintr-o fluturare de evantai poleit cu aur.

Nu, toate problemele lui Jane puteau fi puse pe seama a două numere. Primul era *o sută de mii*, care însemna de-a dreptul otravă.

Jane inspiră atât de adânc pe cât îi permitea corsetul și își înclină capul spre domnișoarele Geraldine și Genevieve Johnson. În ochii societății, cele două nu puteau face nimic greșit. Erau îmbrăcate în rochii de zi aproape identice, una – de muselină bleu, iar cealaltă – de muselină verde-deschis. Țineau în mână evantaie aidoma, pictate cu scene bucolice de petrecere. Amândouă domnișoarele erau frumoase în cel mai banal mod posibil, semănând cu niște păpuși de porțelan: ochi albaștri ca de Wedgwood și păr de un blond deschis, ondulat în bucle mari și strălucitoare. Taliile lor aveau o circumferință care se plasa binișor sub cincizeci de centimetri. Singurul mod de a le deosebi pe cele două surori era următorul: Geraldine Johnson avea un

Scanned with CamScanner

semn de frumusețe perfect natural și perfect plasat pe obrazul drept, în timp ce Genevieve avea un semn, tot perfect, pe obrazul stâng.

Fuseseră amabile cu Jane în primele săptămâni după ce făcuseră cunoștință cu ea.

Jane bănuia că cele două erau chiar plăcute atunci când nu erau împinse la limitele extreme. Jane, după cum se dovedise, avea talentul de a le împinge către răutate chiar și pe domnișoarele foarte amabile.

Croitoreasa înfipse ultimul ac.

– Așa, zise femeia. Acum uitați-vă în oglindă și spuneți-mi dacă vreți să schimb ceva. Poate că ați vrea să mut niște dantelă sau să folosesc mai puțină.

Biata doamnă Sandeston! Rostise cuvintele cu același aer cu care un om pe cale de a fi spânzurat în acea după-amiază ar fi vorbit despre vremea de a doua zi; cu jind, ca și cum gândul de a pune mai puțină dantelă la rochie ar fi fost un lux, ceva ce ar fi fost cu putință doar datorită unui extraordinar și neverosimil act de clemență din partea vreunei autorități supreme.

Jane făcu un pas în față și studie efectul pe care îl producea noua sa rochie. Zâmbetul i se răspândi pe chip precum untul topit pe pâinea caldă; nici nu era nevoie să se prefacă. O, Doamne, rochia era hidoasă! *Atât* de hidoasă! Niciodată până atunci nu fuseseră puși atâția bani în slujba unui gust atât de prost. Jane flutură din gene, privindu-se, încântată, în oglindă; reflexia îi întoarse zâmbetul: brunetă, cu ochi negri, cochetă și misterioasă.

– Ce părere aveți, doamnelor? întrebă ea, întorcându-se. Ar trebui să pun mai multă dantelă?

La picioarele ei, doamna Sandeston, copleșită, scoase un geamăt slab.

Perfect de înțeles. Rochia era deja încărcată cu trei tipuri diferite de dantelă. Valuri groase de *point de gaze* albastră fuseseră înfășurate, metru după metru nespus de scump, în jurul fustei. O fâșie subțire de dantelă *duchesse* de Belgia împodobea decolteul, iar dantela neagră de Chantilly, cu un model înflorat și discordant, ornamenta mânecile rochiei. Materialul în sine avea o minunată nuanță de roz, cu model. Nu că cineva ar fi fost în stare să vadă culoarea, pe care o covârșea povara dantelei de deasupra.

Acea rochie era o abominație de dantelă, iar lui Jane îi plăcea nespus.

O prietenă adevărată, cugetă Jane, i-ar fi spus să renunțe la dantelă. La toată dantela, de fapt.

Scanned with CamScanner

Genevieve încuviință cu o înclinare din cap.

– Mai multă dantelă! Cu siguranță că rochia are nevoie de mai multă dantelă. Poate că de un al patrulea fel?

O, Doamne! Jane habar nu avea unde ar mai fi putut să încapă acea dantelă.

– O cingătoare făcută din dantelă? își dădu cu părerea Geraldine.

Prietenia cu gemenele Johnson era una destul de ciudată. Erau cunoscute pentru gustul lor fără greș; în consecință, nu ratau nici o ocazie de a o îndruma greșit pe Jane. Dar o făceau într-un mod atât de drăguț, încât lui Jane aproape că îi făcea plăcere ca ele să își râdă de ea.

Cum Jane dorea să fie îndrumată greșit, eforturile lor erau bine-venite.

Surorile Johnson o mințeau, iar ea le mințea, la rândul ei. Jane dorea să fie ridiculizată, așa că totul mergea minunat pentru toți cei implicați.

Uneori, Jane se întreba cum ar fi decurs relația lor dacă ar fi fost sincere unele cu celelalte. Dacă, poate, cele două fete Johnson i-ar fi devenit prietene adevărate, în loc de dușmance amabile și politicoase.

Geraldine privi rochia lui Jane și dădu cu hotărâre din cap, în semn de încuviințare.

– Susțin în mod absolut ideea unei cingători de dantelă. I-ar da rochiei acel aer de demnitate inefabilă care acum îi lipsește.

Doamna Sandeston scoase un sunet înăbușit.

Doar în anumite momente se întreba Jane dacă ea și surorile Johnson ar fi putut să fie prietene. De obicei, își amintea motivele pentru care nu putea avea prieteni *adevărați*. Toate cele o sută de mii de motive.

Așa că aprobă, pur și simplu, sugestia îngrozitoare a surorilor Johnson.

– Ce părere aveți de acea fâșie de dantelă malteză pe care am văzut-o mai devreme? Cea aurie, cu rozete.

– Desigur, spuse Geraldine, dând din cap în semn că era de acord. Dantela malteză!

Surorile își aruncară o privire pe deasupra evantaielor, un schimb de zâmbete viclene care ziceau, clar ca bună ziua:

„Haide să vedem ce putem să o îndrumăm pe *Moștenitoarea Pană* să facă astăzi!"

– Domnișoară Fairfield!

Scanned with CamScanner

Doamna Sandeston își împreună mâinile, imitând, involuntar, gestul unei rugăciuni.

– Vă implor! Țineți cont de faptul că efectul poate fi mult superior cu mai puține ornamente. O fâșie minunată de dantelă, aceea este piesa centrală a unei rochii frumoase, uimitoare în simplitatea ei. Prea mult, și...

Lăsă restul cuvintelor suspendate în aer, rotindu-și, sugestiv, degetul.

– Prea *puțin*, spuse Genevieve, calm, și nimeni nu va ști ce ai de oferit. Eu și Geraldine, ei, bine, noi avem drept zestre doar zece mii de persoană, iar rochiile noastre trebuie să reflecte asta.

Geraldine își strânse evantaiul.

– Din păcate, intonă ea.

– Dar tu, domnișoară Fairfield, *tu* ai o zestre de o sută de mii de lire. Trebuie să te asiguri că oamenii știu acest lucru. Nimic nu arată avuția la fel de bine ca dantela.

– Și nimic nu arată dantela la fel de bine ca... mai multă dantelă, adăugă Geraldine.

Cele două surori făcură iarăși schimb de priviri.

Jane zâmbi.

– Mulțumesc, spuse ea. Nu știu ce m-aș face fără voi două. Ați fost nespus de drăguțe cu mine, învățându-mă atât de multe lucruri. Nu am nici cea mai vagă idee ce este la modă și ce fel de mesaj oferă hainele mele. Fără îndrumarea voastră, cine știe ce greșeală aș face?

Doamna Sandeston păru să se înece, dar nu spuse nimic.

O sută de mii de lire. Unul dintre motivele pentru care Jane se afla acolo, urmărind cum acele două domnișoare frumoase și perfecte schimbau zâmbete șirete, pe care nu credeau că Jane le-ar fi putut înțelege. Acum se aplecară una spre cealaltă și începură să șușotească, cu gurile ascunse pe după evantaie. Apoi, privind înspre Jane, chicotiră. O credeau o paiață lipsită de gust, de bun-simț și de rațiune.

Nu o deranja. Chiar deloc.

Nu îi păsa că pe față se prefăceau a-i fi prietene, iar pe la spate căutau să s-o facă de râs în fața tuturor celorlalți. Nu o deranja că o împingeau mereu la mai mult; mai multă dantelă, mai multe bijuterii, mai multe mărgele, doar ca să se poată amuza mai bine pe seama ei. Nu o deranja că întreaga populație din Cambridge râdea de ea.

Nu avea cum să o deranjeze. La urma urmei, Jane alesese toate acestea.

Scanned with CamScanner

Le zâmbi, ca și cum chicotelile lor ar fi fost cea mai sinceră formă de prietenie.

– Dantelă malteză, atunci!

O sută de mii de lire. Existau poveri mai apăsătoare decât greutatea a o sută de mii de lire.

– Trebuie să porți rochia asta miercurea viitoare, îi sugeră Geraldine. Ai fost invitată la dineul marchizului de Bradenton, nu-i așa? Noi am insistat.

Evantaiele erau într-o continuă mișcare de sus în jos.

Jane zâmbi.

– Desigur. Nu aș rata o asemenea ocazie pentru nimic în lume.

– Va veni un oaspete nou. Fiul unui duce. Nelegitim, din păcate, dar recunoscut chiar și așa. Aproape la fel de bun ca unul adevărat.

La naiba! Jane ura să întâlnească bărbați noi, iar fiul nelegitim al unui duce părea genul cel mai periculos. Probabil că avea o părere foarte bună despre propria persoană și una foarte proastă despre adâncimea buzunarului său. Era exact tipul de bărbat care, la gândul celor o sută de mii de lire ale lui Jane, ar fi fost în stare să ignore dantela ce se scurgea de pe ea. Acel gen de bărbat i-ar fi trecut cu vederea multe defecte dacă astfel ar fi putut să pună zestrea ei în contul lui bancar.

– Chiar așa? zise ea cu indiferență.

– Domnul Oliver Marshall, spuse Genevieve. L-am văzut pe stradă. Nu arăta...

Sora ei îi dădu un ghiont, iar Genevieve își drese glasul.

– Vreau să spun că arată destul de elegant. Purta niște ochelari foarte distinși. Iar părul îi e destul de... strălucitor și de... roșcat.

Jane putea deja să își imagineze acel exemplar de semi-duce. Cu siguranță că era burduhănos. Și că purta veste ridicole și un ceas de mână pe care îl verifica neîncetat. Era mândru de prerogativele sale și înverșunat din pricina faptului că soarta făcuse ca el să se nască în afara căsătoriei.

– Ar fi absolut perfect pentru tine, Jane, spuse Geraldine. Bineînțeles, cu zestrea noastră modestă, el ne-ar găsi destul de... neinteresante.

Jane forță un zâmbet.

– Nu știu ce m-aș face fără voi două, spuse ea, destul de sincer. O, dacă nu v-aș avea pe voi ca să aveți grijă de mine, aș putea...

Scanned with CamScanner

Dacă nu le-ar fi avut pe ele care să încerce să o facă de râs, ar fi putut, într-o zi, în ciuda tuturor eforturilor, să reușească să impresioneze un bărbat. Iar asta ar fi fost un dezastru.

– Am sentimentul că parcă mi-ați fi surori, cu toată grija pe care o aveți pentru mine, spuse ea.

Poate că surori vitrege, într-un basm înfricoșător!

– Și noi simțim la fel, răspunse Geraldine zâmbind. Parcă ne-ai fi soră.

Erau aproape la fel de multe zâmbete în acea cameră precum dantelă pe rochia lui Jane. Ea se rugă în gând să i se ierte minciuna.

Acele femei nu semănau *deloc* cu sora ei. Să le asemene cu ea ar fi însemnat să insulte definiția cuvântului „soră", unul care era de-a dreptul sfânt pentru Jane. Avea o soră, una pentru care ar fi făcut orice. Pentru Emily ar fi mințit, ar fi înșelat, ar fi cumpărat o rochie cu patru tipuri diferite de dantelă...

O sută de mii de lire nu erau o povară prea greu de dus. Dar dacă o tânără domnișoară dorea să rămână necăsătorită, dacă era nevoie ca ea să rămână alături de sora ei până când aceasta devenea majoră și putea părăsi casa tutorelui, atunci acea sumă devenea un număr imposibil.

Aproape la fel de imposibil ca patru sute optzeci, adică numărul de zile pe care Jane trebuia să și le mai petreacă nemăritată.

Patru sute optzeci de zile până când sora ei devenea majoră. După ce treceau acele patru sute optzeci de zile, Emily putea să își părăsească tutorele, iar Jane, căreia i se permitea să rămână în casă cu condiția să se căsătorească cu primul bărbat eligibil care se oferea, putea să renunțe la toate acele prefăcătorii. Urma ca ea și Emily să fie, în sfârșit, libere.

Jane ar fi zâmbit, ar fi purtat coți de dantelă și l-ar fi numit „soră" chiar și pe Napoleon Bonaparte, dacă toate astea ar fi ajutat-o pe Emily să rămână în siguranță.

În schimb, tot ce trebuia să facă în următoarele patru sute optzeci de zile era să caute un soț. Să caute asiduu și să nu se căsătorească.

Patru sute optzeci de zile în care nu îndrăznea să se căsătorească și o sută de mii de lire pentru bărbatul care avea să o ia de soție.

Acele două numere reprezentau dimensiunile închisorii ei.

Așa că Jane îi zâmbi din nou lui Geraldine, recunoscătoare pentru sfaturile ei, recunoscătoare că fusese îndrumată greșit încă o dată. Zâmbi sincer.

Scanned with CamScanner

Câteva zile mai târziu

Intrând pentru prima dată în casa marchizului de Bradenton, domnul Oliver Marshall aproape că urî ideea de a renunța la haină. Simțea prin mănuși frigul mușcător, iar vântul de iarnă făcea să zăngănească geamurile ferestrelor. Oliver simțea pe urechi o răceală de gheață, venită de la sârma ochelarilor pe care îi purta. Dar era prea târziu.

Bradenton, gazda sa, făcu un pas în față.

– Marshall! spuse el, amabil. Ce bine îmi pare să te văd!

Oliver îi dădu valetului mănușile și paltonul său greu, iar apoi strânse mâna întinsă a marchizului.

– Și eu mă bucur să te văd, milord. A trecut prea mult timp de când ne-am văzut ultima dată.

Și mâinile lui Bradenton erau reci. Devenise mai burduhănos în ultimii ani, iar părul subțire și negru i se rărise, însă zâmbetul pe care i-l adresă lui Oliver era același: prietenos, dar rece.

Oliver își reprimă un tremur. Nu conta cât cărbune îngrămădeau servitorii pe foc sau cât de tare ardea flacăra. În acele case frumoase și vechi părea a sălășlui un permanent frig de iarnă. Tavanele erau prea înalte; marmura podelelor părea înghețată chiar și sub tălpile pantofilor. Oriunde se uita, Oliver vedea sticlă, metal și piatră – suprafețe reci, înghețate și mai mult de întinderile vaste și pustii ce le înconjurau.

Oliver își spuse în sinea lui că avea să fie mai cald după ce plecau din vestibul. Și după ce soseau mai mulți oaspeți. Deocamdată, întreaga companie era alcătuită din el, din Bradenton și din doi bărbați mai tineri. Gazda le făcu semn acestora din urmă să înainteze.

– Hapford, Whitting, el este Oliver Marshall. Un prieten vechi, coleg de școală. Marshall, el este nepotul meu, John Bloom, noul conte de Hapford.

Marchizul de Bradenton arătă spre bărbatul serios și palid de lângă el.

– Și domnul George Whitting, celălalt nepot al meu.

Indică spre un individ cu un păr nisipos și perciuni de aceeași culoare, zburliți.

– Domnilor, el este Oliver Marshall. L-am invitat ca să vă ajute să vă încheiați educația.

Oliver își înclină capul în semn de salut.

Scanned with CamScanner

– Am fost însărcinat să îi fac intrarea lui Hapford, explică Bradenton. Luna viitoare va ocupa un loc în Camera Lorzilor și nici unul dintre noi nu se aștepta la asta.

Hapford purta la mână o banderolă neagră, în semn de doliu; îmbrăcămintea lui era mohorâtă. La urma urmei, poate că exista un motiv anume pentru care casa părea rece și sumbră.

– Îmi pare rău, spuse Oliver.

Proaspătul conte își îndreptă spatele și se uită la Bradenton înainte să răspundă:

– Mulțumesc. Intenționez să fac tot ceea ce îmi va sta în puteri.

Acea privire, acel aer de respect față de celălalt bărbat... Iată *motivul* prezenței lui Oliver acolo, nicidecum rememorarea prieteniilor din timpul școlii, răcite, oricum, de-a lungul anilor. Bradenton era genul de persoană care avea grijă de nou-veniții din Parlament. Îi forma, apoi făcea tot posibilul să îi rețină în cercul lui. Avea deja o colecție destul de mare.

– Mi-aș fi dorit să fi avut mai mult timp ca să te pregătesc, dar te descurci foarte bine.

Bradenton își bătu ușurel nepotul pe umăr, în semn de aprobare.

– Iar Cambridge nu e un loc nepotrivit ca să exersezi. Este varianta în miniatură a lumii de afară. Îți vei da seama că Parlamentul nu este prea diferit de mediul de aici.

– O variantă în miniatură a lumii?

Oliver se îndoia. Nu întâlnise niciodată un miner la Cambridge.

Dar Bradenton nu înțelese ce voise el să spună.

– Da, pe aici mai poți întâlni și câțiva neisprăviți.

Îi aruncă o privire lui Oliver, însă acesta nu zise nimic. Pentru un om ca Bradenton, el *era* un neisprăvit.

– Dar aceia se descurcă singuri, în general, continuă Bradenton. Iată rostul unei instituții precum Cambridge. *Oricine* poate aspira la o educație la Cambridge, iar acei aspiranți aleg să înceapă aici. Dacă o fac așa cum trebuie, cei mai ambițioși, după ce își termină studiile, devin la fel ca noi. Sau, cel puțin, își doresc atât de mult să intre în rândurile noastre, încât te trezești că toată ambiția lor s-a subsumat unei glorii mai mari.

Ca să își întărească spusele, dădu apăsat din cap în direcția lui Oliver.

Cândva, un astfel de discurs l-ar fi iritat pe acesta din urmă. Insinuarea șireată că locul lui nu era printre ei, și aceea și mai șireată,

Scanned with CamScanner

că ar fi fost *subsumat* obiectivelor lui Bradenton, în loc să aibă propriile aspirații...

Pe când avea treisprezece ani, Oliver îl pusese pe Bradenton la pământ exact pentru acea atitudine. Dar acum înțelegea. Bradenton îi amintea de un fermier bătrân care se plimba în fiecare zi de-a lungul proprietății sale, verificând gardurile și aruncându-le priviri bănuitoare vecinilor, asigurându-se că lotul *lui* și loturile *lor* erau corect delimitate.

Lui Oliver îi luase ani buni să își învețe lecția: să nu spună nimic și să lase oamenii precum Bradenton să verifice gardurile. Acea verificare asiduă nu îi ajuta cu nimic, iar, dacă îți făceai treaba conștiincios, într-o zi te puteai găsi în poziția de a le cumpăra întreaga nenorocită de fermă.

Așa că Oliver tăcu și zâmbi.

– Doamnele vor sosi în scurt timp, spuse Bradenton, așa că, dacă doriți să începeți cu un coniac...

Arătă spre intrare.

– Coniac, spuse Whitting cu hotărâre, iar adunarea se mută în camera alăturată.

Bradenton avea o întreagă încăpere dedicată acelui gen de delectare. Acolo se aflau un bufet cu pahare și o carafă plină cu un lichid chihlimbariu. Dar, cel puțin, camera era mai mică și, prin urmare, mai caldă. Marchizul turnă generos în pahare.

– Veți avea nevoie de asta, spuse el dându-le paharele mai întâi nepoților săi, iar apoi lui Oliver.

Acesta din urmă luă băutura.

– Mulțumesc frumos, Bradenton. Apropo de luna februarie: am un subiect pe care vreau să îl discut cu tine. Legea pentru reformarea votului, în următoarea sesiune parlamentară...

Bradenton râse și își ridică paharul.

– Nu, nu, spuse el. Încă *nu* vorbim despre politică, Marshall.

– Bine, atunci. Dacă nu acum, poate mai târziu. Mâine, sau...

– Sau poimâine, sau răspoimâine, completă Bradenton, iar ochii îi sclipiră. Trebuie să îl învățăm pe Hapford *cum* să se descurce, înainte de a-l învăța în ce probleme să se descurce. Acum nu este momentul potrivit.

Aceea nu părea să fie o atitudine împărtășită de toți cei prezenți. Hapford ridicase privirea cu interes în momentul în care Oliver

Scanned with CamScanner

începuse să vorbească; în schimb, la răspunsul lui Bradenton, se încruntă și se uită în altă parte.

Oliver ar fi putut să insiste. Dar apoi...

– Cum zici tu, spuse el cu blândețe. Mai târziu.

Un om precum Bradenton trebuia să fie tratat cu respect. Avea nevoie de un vecin care să se oprească la un metru și jumătate de gard, în loc să conteste limitele proprietății. Oliver îl mai influențase înainte și știa cum să o facă. Bradenton putea fi îndrumat, atât timp cât nimeni nu îi destrăma iluzia că el era la conducere.

În schimb, Oliver lăsă conversația să divagheze spre subiecte legate de prieteni comuni sau de sănătatea fratelui său și a soției acestuia. Pentru câteva clipe, puteau să pretindă că întâlnirea lor nu avea drept scop decât dorința comună de a se bucura de acel mediu intim și confortabil. Dar Bradenton, care stătea lângă fereastră, ridică din nou mâna.

– Sfârșiți-vă băuturile, spuse el. A sosit prima doamnă.

Whitting se uită pe fereastră și oftă.

– O, Doamne, nu se poate! Nu îmi spune că ai invitat-o pe Moștenitoarea Pană!

– Dă vina pe vărul tău.

Bradenton ridică o sprânceană.

– Hapford dorește să petreacă între patru ochi câteva minute cu logodnica lui. Și, numai Dumnezeu știe de ce, domnișoara Johnson a insistat să fie invitată și Moștenitoarea Pană.

– Apropo, spuse Hapford cu demnitate calmă, ce părea nelalocul ei pe chipul său tânăr, aș fi recunoscător dacă nu le-am calomnia pe prietenele logodnicei mele.

Whitting oftă. După privirea lui sumbră, Oliver și-ar fi putut închipui că omul tocmai fusese condamnat la trei ani de muncă silnică.

– Ne strici distracția, bombăni el.

Apoi se apropie de Oliver și îi zise în șoaptă:

– Cineva ar trebui să vă avertizeze.

– În legătură cu ce?

Whitting se aplecă spre el și șopti pe un ton grav:

– Moștenitoarea Pană.

– Averea ei provine din... comerțul cu puf de gâscă?

– Nu.

Whitting își abătu privirea de la el.

Scanned with CamScanner

– Proveniența acelei averi este legată de vapoarele transcontinentale, dacă vrei neapărat să știi. Iar domnișoarei i se spune „Moștenitoarea Pană" pentru că a fi în preajma ei este ca și cum ai fi bătut cu pene până la moarte.

Părea serios de-a binelea. Oliver clătină din cap, exasperat.

– Nu poți să bați pe cineva până la moarte cu o pană.

– Ești cumva un expert în domeniu?

Whitting își ridică bărbia.

– Arată cât de multe știi. Imaginează-ți că cineva începe să te bată cu o pană. Imaginează-ți apoi că nu se mai oprește, până când, într-o zi, iritarea constantă pe care ți-o produce lucrul ăsta te face să îți ieși din minți. Într-un acces de furie, sugrumi persoana care te bătea.

Whitting mimă sugrumarea răsucindu-și mâinile.

– Apoi ești spânzurat pentru crimă. Tu, stimate prietene, ai fost bătut până la moarte cu pene.

Oliver pufni în râs.

– Nimeni nu poate fi atât de rău!

Whitting își duse mâna la cap și își masă ridurile de pe frunte.

– Ea e chiar mai rea de-atât.

– Ei, ei, spuse Bradenton, ridicând un deget. Aproape că a ajuns. Nu așa se face, *domnilor.*

Punând accent pe ultimul cuvânt, lăsă paharul jos. La un semn al lui, cei doi nepoți îl urmară înapoi la intrare, precedați de Oliver.

Da, Oliver știa cum se făcea. Fusese de prea multe ori ținta acelor aproape-insulte. Politețea clasei superioare clasifica cruzimea nu după cuvintele rostite, ci după durata tăcerii ce urma.

Un servitor deschise ușa, iar două femei intrară. Se vedea limpede că una dintre ele, înfășurată în falduri de lână întunecată, presărată cu zăpadă, era o însoțitoare. Își dădu jos gluga groasă ce îi acoperea fața, dezvăluind un păr grizonant, ondulat, și o gură țuguiată.

Iar cealaltă...

Dacă vreodată o femeie ar fi vrut să anunțe că era o moștenitoare, atunci așa ar fi procedat. Făcuse toate eforturile ca să își etaleze bogăția. Purta un mantou alb și moale, tivit cu blană albă, și mănuși cu borduri de hermină. Își scutură capul, apoi își descheie catarama de la gât, care lucea cu o sclipire ca de aur. În timp ce se mișca, Oliver surprinse o strălucire de diamante și de argint la urechile ei.

Bărbații făcură un pas în față, la unison, să o salute.

– Domnișoară Fairfield, spuse marchizul de Bradenton.

Scanned with CamScanner

Avea un ton plăcut, plin de prietenie jovială, și dădu, scurt, din cap către ea.

– Milord, răspunse tânăra.

Oliver se aproprie împreună cu restul grupului, însă se opri în loc atunci când domnișoara își scoase pelerina. Era...

O privi năucit și clătină din cap. Ar fi *trebuit* să fie drăguță. Ochii ei erau întunecați și strălucitori, părul îi era ridicat și pieptănat într-o cascadă de bucle lucioase, aranjate cu grijă pe umeri. Buzele roz și pline îi erau arcuite într-un zâmbet modest, iar silueta ei, sau, cel puțin, ceea ce putea Oliver să distingă din ea, era exact genul care îi plăcea lui: plină de forme pe care nici cel mai strâns corset nu le-ar fi putut ascunde. În oricare altă situație, Oliver ar fi privit-o pe furiș toată seara.

Dar dacă o priveai, era ca și cum ai fi luat o piersică apetisantă și ai fi descoperit că era pe jumătate acoperită de mucegai.

Rochia îi era înfiorătoare. Nu exista alt cuvânt care să o descrie, și nici chiar acela nu era suficient ca să justifice fiorii de groază pură care îl străbătură pe Oliver.

Un pic de dantelă era la modă. La manșete, poate, sau câțiva centimetri la tiv. Dar rochia domnișoarei Fairfield era *toată* numai dantelă, strat peste strat din cele mai complicate materiale croșetate manual care se puteau găsi. Dantelă neagră. Dantelă albastră. Tiv de dantelă aurie. Era ca și cum cineva ar fi intrat într-un magazin, ar fi comandat trei sute de metri din fiecare dintre cele mai scumpe feluri de dantelă, iar apoi ar fi înghesuit totul pe o singură rochie.

Nu era vorba să poleiești cu aur o floare ca s-o scoți în evidență. Dacă exista o floare dedesubtul mormanului de dantelă, cu siguranță că aceasta fusese strivită de multă vreme.

În timp ce domnișoara își scotea pelerina, grupul de bărbați se opri în loc, încremenit, contemplând pe mutește o ținută care făcea cuvântul „strident" să pară modest și suav.

Bradenton își reveni primul.

– Domnișoară Fairfield, repetă el.

– Da, m-ați salutat deja.

Domnișoara avea o voce foarte plăcută. Dacă Oliver ar fi putut închide ochii – sau, poate, să o privească de la gât în sus...

Domnișoara păși înainte spre Bradenton, până când acesta făcu doi pași în spate. Mișcarea îi făcu cerceii, pietre grele de diamant încrustate în argint, să penduleze la mică distanță de ochii lui Oliver.

Scanned with CamScanner

Doar unul dintre ei valora de trei ori cât ferma părinților lui.

– Vă mulțumesc foarte mult pentru invitație, spuse ea.

În timp ce vorbea, își împături pelerina.

Unul dintre servitorii îmbrăcați în livrea ar fi trebuit să îi ia haina. Dar și ei, la fel ca toți ceilalți, rămaseseră înmărmuriți de hidoșenia îmbrăcămintei ei.

Domnișoara Fairfield nu păru să fi observat. Fără să îl privească măcar o dată pe Oliver, îi întinse acestuia pelerina. Degetele lui apucară materialul înainte ca el să își dea seama ce făcea. Apoi ea îi întoarse spatele, arătându-i ceafa acoperită cu bucle mici, în timp ce îi saluta pe Hapford și Whitting cu amabilitate.

Îi înmânase pelerina ca și cum el ar fi fost un servitor! Un valet se aproprie de Oliver, luându-i, cu un aer afectat, haina din mâini, dar era prea târziu. Oliver văzu zâmbetul îngrozit al lui Whitting, care fu incapabil să și-l reprime. Bradenton, de asemenea, îi aruncă lui Oliver un zâmbet mult prea amuzat.

Micile jigniri nu îl mai supărau de mult pe acesta din urmă, iar cea care tocmai avusese loc nici măcar nu fusese intenționată. Dar, o, Doamne, musafira era un dezastru! Aproape că îi părea rău pentru ea.

Bradenton arătă înspre Oliver.

– Domnișoară Fairfield, spuse el, iată un domn căruia încă nu i-ați fost prezentată.

– Chiar așa?

Domnișoara Fairfield se întoarse și, în cele din urmă, dădu cu ochii de Oliver.

– O, Doamne! Nici nu v-am văzut când am intrat.

Îl văzuse, însă crezuse că era un servitor. O simplă greșeală, nimic mai mult.

– Domnișoară Fairfield, spuse Oliver cu blândețe, îmi pare bine să vă cunosc.

– Domnișoară Jane Fairfield, el este domnul Oliver Marshall, spuse Bradenton.

Ea își înclină capul într-o parte și îl privi. *Era* drăguță. Acea parte enervantă a creierului lui Oliver nu putea să nu observe asta, în ciuda stridenței îmbrăcămintei ei. Drăguță, dacă îți plăcea genul de femeie sănătoasă și însuflețită precum un trandafir englezesc. În general, lui Oliver îi plăcea.

El se întrebă când avea ea să își dea seama de greșeală. Domnișoara se încruntă, concentrată, și un mic rid i se formă în bărbie.

Scanned with CamScanner

– Dar ne-am cunoscut deja, spuse ea.

Oliver clipi, puțin nesigur. Nu aceea era concluzia la care se așteptase el.

– Sunt sigură că ne-am mai întâlnit, continuă ea. Îmi păreți cunoscut. Aveți ceva, ceva...

Domnișoara Fairfield își atinse buza de jos cu un deget și clătină din cap.

– Nu, concluzionă ea, cu tristețe. Nu. Mă înșel. Pur și simplu arătați atât de comun cu părul și cu ochelarii ăștia, încât v-am confundat.

Arăta *comun?*

O femeie care ar fi rostit o insultă de o asemenea gravitate ar fi accentuat cuvântul, ca să se asigure că intenția îi era pe deplin înțeleasă. Însă domnișoara Fairfield nu se comporta ca și cum ar fi vrut să îl jignească. Vorbea de parcă ar fi povestit câți pui fătase o cățea.

– Poftim?

Oliver se îndreptă de spate, aruncându-i o privire rece.

– O, nu este nevoie să poftiți nimic, spuse ea zâmbind. Nu prea aveți de ales în privința aspectului fizic. Nu v-aș judeca vreodată după asta.

Dădu, scurt, din cap în direcția lui, cu grația unei regine, ca și cum i-ar fi făcut o favoare imensă. Apoi se încruntă.

– Îmi pare foarte rău, îmi puteți spune din nou numele dumneavoastră?

Oliver făcu cea mai rigidă plecăciune din viața lui.

– Domnul Oliver Marhsall. La dispoziția dumneavoastră.

„Nu o luați la propriu", aproape că adăugase.

Ea făcu ochii mari.

– Oliver! Ați fost cumva numit după Oliver Cromwell?

Desigur, zâmbetul de pe buzele lui Oliver *nu* era unul autentic. Prefăcătoria lui aproape că cedă din pricina sforțării.

– Nu, domnișoară Fairfield. Nu am fost.

– Nu ați fost botezat după Lordul Protector al Angliei? O, mă gândeam că ar fi fost un exemplu pe care părinții dumneavoastră să fi vrut să îl urmați. Doar și el a pornit în viață tot ca un om de rând, exact ca dumneavoastră, nu-i așa?

– Numele meu nu sugerează nimic măreț, bâigui el. Tatăl mamei mele se numea Oliver.

– Poate că *el* a fost numit...

– Nu, o întrerupse Oliver. Vă asigur că nimeni din familia mea nu spera să fiu executat postum.

Scanned with CamScanner

Zvâcnetul din colțul buzelor ei dispăru înainte ca Oliver să fie sigur că domnișoara Fairfield chiar zâmbise. Conversația încetă.

„Unu, doi, trei..."

În copilărie, Oliver pendulase între două lumi; între clasa superioară, rece și politicoasă, și lumea mai veselă a clasei muncitoare, din care făceau parte părinții lui. În clasa superioară exista un gen de tăcere înghețată pe care Oliver o asocia cu momente de stânjeneală precum fusese cel de acum. Era acel moment în care toți cei din jur făceau calcule bazate pe maniere și decideau dacă să își păstreze părerile pentru ei, în loc să le expună și să riște să fie nepoliticoși. El însuși fusese expus la acel gen de tăcere de foarte multe ori: atunci când recunoscuse că își petrecuse o vară muncind, atunci când pomenise de fosta ocupație de pugilist a tatălui său... De fapt, în primii ani, înainte să învețe regulile, acea tăcere îl urmărise aproape de fiecare dată când deschisese gura.

Cu toate că se presupunea că își avea obârșia în respect și bune maniere, acea tăcere putea tăia în carne vie. Oliver fusese destul de des de cealaltă parte a ei încât să știe exact cât de adânc. Îi aruncă o privire domnișoarei Fairfield.

„...patru, cinci, șase..."

Buzele ei se neteziseră într-un gest de aprobare placidă. Zâmbetul îi era deschis și sincer. Nu exista nici un semn că ar fi observat tensiunea din cameră.

– Cine mai vine în seara asta? întrebă ea. Cadford? Willton?

– Nu, ăăă...

Hapford aruncă o privire în jur.

– Willton nu vine. Nu se simte în apele lui...

– Acesta este cumva un... care e cuvântul? Cel pe care îl rostește cineva ca să evite să spună adevărul?

Domnișoara Fairfield clătină din cap, mișcându-și cerceii cu diamante.

– Cuvântul îmi stă pe limbă. Aproape că îl simt. Este un... un...

Își ridică bărbia, iar ochii îi străluciră dintr-odată.

– Eufemism!

Pocni din degete.

– Este un eufemism, nu? Spuneți-mi, nu-i așa că Willton e, de fapt, doar mahmur după seara trecută?

Bărbații schimbară priviri.

Scanned with CamScanner

– Așa este, murmură Hapford. Domnișoară Fairfield, vă ofer brațul meu...

O conduse de acolo.

– Bietul de el, spuse Whitting. Obișnuia să râdă de ea, până când domnișoara Johnson l-a obligat să se oprească. De când s-a îndrăgostit, nu mai e amuzant deloc.

În general, Oliver nu era de acord cu batjocorirea oamenilor pe la spate. Era o practică lașă și crudă, iar el știa din proprie experiență că nu trecea niciodată atât de neobservată pe cât credeau cei care batjocoreau.

Biata domnișoară Fairfield! Nu știa să poarte o conversație și nu avea nici un pic de gust. Urma să fie făcută bucățele, iar Oliver era nevoit să privească.

Capitolul 2

Cina se dovedi mult mai neplăcută decât își imaginase Oliver.

Domnișoara Fairfield vorbea mult prea tare, iar ceea ce spunea...

De pildă, îl întrebă pe Whitting despre studiile lui, iar când acesta comentă sarcastic că prefera să își concentreze eforturile asupra studiului lichidelor, ea îi aruncă o privire mirată.

– Surprinzător! Nu credeam că aveți capacitatea intelectuală necesară învățării fizicii!

Whitting făcu ochii mari.

– Ați...

Cu un efort vizibil, el reuși să își țină uimirea în frâu. Un domn nu ar fi întrebat niciodată o doamnă dacă intenția ei fusese să îi spună că era un prost. Whitting trase aer adânc în piept de câteva ori, iar apoi i se adresă domnișoarei Fairfield:

– Da. Nu sunt genul căruia să îi placă fizica. Cât despre intelectul meu...

Ridică din umeri și îi zâmbi forțat.

– Probabil că v-am înțeles greșit.

În lexicul domnilor englezi, o limbă a eufemismelor și a falsei politeți, aceasta era una din insultele cele mai usturătoare. *„Probabil*

Scanned with CamScanner

că v-am înțeles greșit" de obicei se traducea prin: „*Mai bine taci*". Oliver își împreună degetele și încercă să se uite oriunde altundeva.

Domnișoara Fairfield nu păru câtuși de puțin tulburată.

– M-ați înțeles greșit? întrebă ea pe un ton plin de bunăvoință. Îmi pare *atât* de rău! Ar fi trebuit să îmi dau seama că o asemenea construcție a frazei este prea complexă pentru capacitatea dumneavoastră.

Se aplecă spre el și își ridică vocea, rostind cuvintele mai lent, ca și cum ar fi vorbit cu un bătrân surd:

– Ceea ce am vrut să spun a fost că nu mă așteptam ca dumneavoastră să fiți inteligent. Lipsa inteligenței v-ar fi pus piedici serioase în privința studierii fizicii.

Whitting se înroși.

– Dar... asta este...

– Poate că mă înșel, spuse ea cu seninătate. *Chiar* vă place să studiați fizica?

– Păi, nu, dar...

Domnișoara Fairfield îi atinse mâna, consolator.

– Nu trebuie să vă faceți griji, îl încurajă ea. Nu toată lumea are această capacitate. Amabilitatea dumneavoastră compensează lipsa de inteligență.

Whitting se lăsă pe spate în scaun, uluit.

Venind de la o altă femeie, acele vorbe ar fi însemnat o insultă de neiertat. Dacă domnișoara Fairfield ar fi dat cel mai mic semn că intenționase să îl jignească, ar fi fost exclusă din înalta societate. Însă, atunci când atinsese mâna lui Whitting ca să îl consoleze pentru prostia lui, ea chiar păruse să îl compătimească sincer.

Îl întrebă, apoi, pe Hapford dacă avea de gând să ia lecții de oratorie, iar când acesta mărturisi că nu, domnișoara Fairfield se grăbi să îl asigure că nici o notabilitate din lumea politicii nu l-ar fi judecat pentru felul lui tăcut de a fi.

– Sucul de lămâie, îi spuse ea lui Oliver, peste masă, ar face minuni pentru pistruii dumneavoastră. Ați încercat?

– Mă credeți că și mătușa mea spune același lucru? răspunse el cu glas scăzut. Și încă nu am încercat.

– O, bineînțeles!

Păru complet descumpănită.

– Cât de nechibzuit din partea mea! Presupun că unei persoane în poziția dumneavoastră i-ar fi destul de greu să facă rost de suficiente lămâi.

Scanned with CamScanner

Oliver nu întrebă ce poziție ar fi trebuit să fie aceea.

Apoi, domnișoara Fairfield îl complimentă pe marchizul de Bradenton pentru croiala hainei lui, asigurându-l că nefericita postură înclinată a umerilor săi era „aproape imperceptibilă".

Iar când acesta bâigui un răspuns și se uită în altă parte, domnișoara Fairfield își lăsă jos șervetul.

– Nu vă simțiți jenat, spuse ea. Este perfect de înțeles că mai pierdeți cursul conversației. Nu toată lumea este suficient de inteligentă încât să se gândească imediat la un răspuns.

Buzele lui Bradenton se strânseră.

– Și sunteți marchiz, adăugă ea. Poate că *aveți* deficiențe de înțelegere, dar nimeni nu le va observa atât timp cât vă prezentați mai întâi titlul.

Bradenton trase aer în piept, dar domnișoara Fairfield deja se întorsese către Oliver.

– Domnule Cromwell, zise ea, spuneți-mi, vă rog, cum vă petreceți timpul. Din câte am auzit, sunteți... contabil, dacă îmi amintesc bine.

Adevărul era mult mai complicat. În plus, indiferent de ceea ce ar fi răspuns el, era puțin probabil ca o femeie care îl confunda cu demult răposatul Oliver Cromwell să fie interesată de detalii.

– Am absolvit facultatea de drept la Cambridge, spuse el în cele din urmă. Dar nu am nevoie să practic, așa că...

– O, adică un fel de avocat? Ați putea să îmi explicați și mie ceva, atunci. Prin ce se deosebește un avocat de un contabil? Întotdeauna am crezut că înseamnă același lucru.

Nu, Oliver nu avea de gând să reacționeze la așa ceva.

– Un avocat...

– Deoarece avocatul meu numai asta face, spuse ea cu inocență. Îmi trimite extrase de contabilitate. Dumneavoastră faceți și altceva în afara de asta, domnule Cromwell?

Oliver privi, peste masă, la chipul serios al domnișoarei Fairfield, la cerceii ei cu diamante care străluceau în lumina lămpii, și se recunoscu învins. Unei asemenea ființe atât de rupte de realitate nu avea cum să îi explice nici măcar elementele de bază ale lumii, și nu dorea să o insulte în timp ce ar fi încercat.

– Nu, domnișoară Fairfield, spuse el, politicos. Cred că aveți o idee generală.

Apoi își abătu privirea de la ea.

Scanned with CamScanner

Dar se pare că domnișoara Fairfield îi observase grimasa, fiindcă se aplecă spre el.

– O, bietul meu domn Cromwell, spuse ea pe un ton amabil. Aveți dureri?

Aproape că nu se mai putea uita la ea, dar ar fi fost nepoliticos să o ignore. Se întoarse încet, întrebându-se ce urma să zică.

Ea îl privi cu un aer îngrijorat.

– Acel sunet pe care tocmai l-ați scos mi-a amintit de grădinarul nostru. Are dureri de spate. Atunci când îl doare foarte rău, îi fac un unguent. Ați dori să vă dau rețeta?

– Nu am dureri de spate.

Cuvintele ieșiră un pic cam prea tăios din gura lui.

– Exact asta spune și grădinarul nostru, dar întotdeauna se simte mai bine după ce folosește unguentul. Vă rog, lăsați-mă să vă dau rețeta, domnule Cromwell. Pentru mine asta nu înseamnă nici un deranj. Păreți cam tânăr pentru dureri de spate, dar, având în vedere faptul că munciți, astfel de afecțiuni pot să apară mai devreme în viață.

Oliver înghiți în sec. Se gândi să îi spună că tatăl lui nu suferise niciodată de dureri de spate, în ciuda anilor petrecuți la fermă. Se gândi să îi explice. Ar fi putut chiar să pufnească în râs, dar asta ar fi stânjenit-o.

În schimb, înclină din cap.

– Mi-ar face plăcere să primesc rețeta, domnișoară Fairfield. Puteți să o trimiteți la adresa mea din oraș: Oliver Cromwell, aflat în grija Turnului, Londra, Anglia.

Pentru o clipă, mâna ei încremeni în drum spre lingură. Domnișoara se uită la el cu ochii mari, apoi privi în altă parte.

– Ei, bine, spuse ea. Ar fi necuviincios să corespondez cu un domn. Poate că aveți dreptate. Până la urmă, ideea mea nu a fost una prea bună.

Să cineze alături de domnișoara Fairfield era ca și cum – iar lui Oliver nu îi plăcea deloc s-o recunoască – ar fi fost bătut cu pene până la moarte. El spera, de dragul ei, că zestrea îi era cu adevărat mare și că undeva în Anglia exista un bărbat care avea nevoie de o asemenea avere. Cineva pe cale să surzească și care, astfel, să nu poată auzi nimic din tot ce debita ea.

Era extraordinar. Domnișoara Fairfield avea, evident, intenții bune, dar...

Scanned with CamScanner

Cina se încheie; domnii se retraseră ca să își savureze vinul și țigările, recunoscători pentru răgazul temporar.

Odată ajunși în bibliotecă, dispărură și pauzele stânjenitoare din conversație.

– Este, îi spuse Whitting lui Oliver, la fel de rea precum am zis. Nu-i așa?

– Haideți, domnilor, spuse Bradenton clătinând din cap. E necuviincios să insultați o domnișoară.

– Într-adevăr, îi ținu isonul Hapford.

Whitting se întoarse, gata să protesteze, și văzu zâmbetul de pe fața marchizului; unul dur și caustic.

– Bună, asta, spuse Whitting. O, Doamne, dacă nu am fi putut să o insultăm, apoi n-ar mai fi fost nici o distracție!

Hapford oftă și se uită în altă parte.

Oliver nu spuse nimic. *Era* îngrozitoare. Dar el nu credea că o făcea intenționat.

Existase o perioadă în viața lui Oliver în care el fusese cel care spunea toate lucrurile greșite. În care vorbise atunci când trebuia să tacă. În care le spusese oamenilor precum Bradenton că erau respectați doar din pricina statutului lor; o, Doamne, iată aproape cel mai rău lucru pe care i l-ar fi putut spune marchizului! Dacă Bradenton verifica mereu, plin de zel, gardurile prerogativelor sale, domnișoara Fairfield tocmai sărise peste toate eforturile lui și îi călcase în picioare întreg terenul!

– Este atât de agasantă, spuse Whitting, încât prezența ei mă irită aproape la modul fizic!

Nu conta cât de agasantă era domnișoara Fairfield. Oliver fusese prea des ținta comentariilor răutăcioase pentru ca, la rândul lui, să le facă.

În schimb, își turnă un pahar de coniac și se duse la fereastră.

Nu ascultă. Nu râse. Nu participă la conversație, nici chiar atunci când Bradenton încercă să îl includă.

La final, putu spune că era chiar bucuros să revină alături de doamne.

Dar situația nu se îmbunătăți. Whitting îi arunca priviri lui Oliver după fiecare remarcă a domnișoarei Fairfield, așteptându-se ca el să li se alăture ori de câte ori o zeflemiseau pe tânără. Ceilalți bărbați stăteau cu rândul lângă ea, atrăgându-i comentariile. Toate astea îl deranjau pe Oliver. Îl deranjau nespus de mult.

Scanned with CamScanner

Pe masa din spate se găsea un platou cu prăjiturele; Oliver își puse câteva pe farfurie și se retrase la fereastră. Dar nici acolo nu găsi scăpare; domnișoara Fairfield îi lăsă baltă pe ceilalți bărbați și veni să stea lângă el.

– Domnule Cromwell! spuse ea cu căldură.

Oliver înclină din cap, iar ea începu să vorbească.

Nu era atât de rău dacă doar îi asculta sunetul vocii. Dacă nu era atent la cuvintele ei. Avea o intonație plăcută, caldă și muzicală, iar râsul îi era încântător.

Îi spunea „domnul Cromwell". Îl compătimea cu privire la dificultățile pe care cu siguranță că le întâmpina în meseria lui de contabil. Menționase, de trei ori, cât respect avea pentru cei ca el: oamenii care erau nevoiți să muncească pentru a-și câștiga existența. Nu era atât de rău, fiindcă Oliver deja se pregătise mental pentru vijelia devastatoare a conversației cu ea.

Apoi, în vreme ce stătea lângă ea, zâmbind și încercând să fie politicos, domnișoara Fairfield întinse mâna și se servi cu una dintre prăjiturile de pe farfuria lui. Nici nu păru conștientă de gestul pe care tocmai îl făcuse. Zâmbea, ținând prăjitura între degete și gesticulând cu ea în timp ce conversa.

Asta însemna că toți cei din jur puteau să vadă.

În spatele ei, ceilalți râdeau batjocoritor. Whitting făcu o remarcă despre porcii care se hrăneau din orice toarcă. Oliver strânse din dinți și zâmbi politicos. *Nu* avea de gând să cedeze. Râseseră și de el în trecut.

– Așadar, spuse domnișoara Fairfield, sunt sigură că sunteți foarte priceput la numere. Este un talent excelent, unul care vă va fi de mare folos în viitor. Sunt sigură că asta e și părerea oricărui angajator.

În timp ce vorbea, mai luă o prăjitură.

– Este de mirare că au găsit suficientă dantelă încât să le ajungă, spuse Whitting în spatele ei.

Dacă Oliver putea auzi acele vorbe, însemna că și domnișoara Fairfield putea. Totuși, ea nu reacționă în nici un fel. În ochi nu i se văzu nici măcar o urmă de stinghereală.

Oliver se înșelase amarnic. *Urma* să cedeze. Nu pentru că tânăra din fața lui ar fi fost de-a dreptul îngrozitoare; avea intenții bune, măcar, iar asta ameliora considerabil întreaga situație. Nu, Oliver urma să cedeze deoarece nu putea să stea și să asculte tot ceea ce se zicea despre ea.

Scanned with CamScanner

Toate acestea îi aminteau lui Oliver de o după-amiază din urmă cu douăzeci de ani. Niște băieți o numiseră pe sora lui cea mică, Laura, „viteluș plinuț". O urmăriseră până acasă, imitând mugete de vacă. Asta se întâmpla pe vremea când Oliver încă mai putea să rezolve problemele servindu-se de pumni.

Domnișoara Fairfield nici nu era sora lui și nici nu părea să observe insultele. Dar putea fi sora *cuiva*, iar lui Oliver nu îi plăcea deloc ceea ce i se întâmpla ei.

Venise acolo să încerce să vorbească despre reformă cu Bradenton. Venise acolo să schimbe păreri. Nu venise să vadă pe cineva batjocorit.

Așa că nu zise nimic.

Iar atunci când domnișoara Fairfield întinse mâna după o altă prăjitură, el îi oferi toată farfuria.

Preț de un moment, ochii ei se măriră. Încremeni locului și se uită la el, iar Oliver își aminti, vremelnic, că atunci când domnișoara Fairfield tăcea, atunci când el putea uita de monstruozitatea aceea de rochie, ea era chiar încântătoare. Avea o gropiță pe braț, una de genul care îl făcea să vrea să întindă mâna și să îi exploreze dimensiunile. Ea își ridică spre el privirea adorabil de strălucitoare.

– Îmi cer scuze, spuse Oliver. Țineam farfuria pentru dumneavoastră, dar trebuie să mă duc să... vorbesc cu cineva.

Ea clipi. Oliver înclină din cap și plecă.

– Ce-o fi pățit? îl auzi el pe Whitting mirându-se.

Era simplu. Lui Oliver nu îi plăcea să râdă de nimeni. Putea regăsi prea mult din el însuși în obiectul amuzamentului lor. Și, deși multe se schimbaseră de pe vremea copilăriei, asta nu avea să se schimbe niciodată.

Jane închise ușa de la camera surorii ei și scoase un oftat prelung. O durea fața de cât fusese obligată să zâmbească. Își puse pelerina deasupra unui dulap și își roti umerii, încercând să își relaxeze mușchii tensionați. Se simțea de parcă redevenea o persoană reală, una cu sentimente și dorințe proprii, în loc de un simulacru care debita orice prostie ce servea scopului urmărit.

Era plăcut să aibă din nou sentimente. Mai ales atunci când motivul acelei prefăcătorii ședea în fața ei, pe marginea patului, îmbrăcat într-o cămașă de noapte.

– Ei? întrebă Emily. Cum a fost? Ce s-a întâmplat?

Scanned with CamScanner

Jane simți că, întorcându-i surorii ei zâmbetul luminos, nu părea să folosească aceiași mușchi pe care îi pusese la lucru toată seara.

Nu arătau ca niște surori. Emily avea părul blond și moale, cârlionțat natural; părul lui Jane era șaten închis. Emily avea trăsături delicate, sprâncene subțiri, arcuite, și gene dese, parcă pictate de mâna unui artist. Cât despre Jane... ei, bine, nimic nu fusese vreodată *delicat* la ea. Nu era genul de femeie fără forme. Era suficient de drăguță, presupunea ea, după canonul de frumusețe al femeilor plinuțe.

Cu toate astea, atunci când ea și sora ei stăteau una lângă cealaltă, Jane se simțea de parcă ar fi fost un cal de tracțiune. Acel gen de cal la care oamenii de pe stradă se uitau lung, șoptindu-și unul altuia: „Lighioana aia e lungă de un metru nouăzeci, probabil. Și are cel puțin nouă sute cincizeci de kilograme!"

Jane presupunea că fiecare dintre ele semăna cu propriul tată. Iar *aceea* era o parte a problemei lui Jane.

– Deci? întrebă iarăși Emily. Ce părere a avut noul oaspete despre tine?

Unii oameni confundau energia lui Emily cu un entuziasm copilăresc, însă Jane își cunoștea sora mai bine de-atât. Era mereu în mișcare, alergând atunci când îi era permis, mergând atunci când ar fi trebuit să stea locului. Ori de câte ori era obligată să șadă, dădea din picior, nerăbdătoare.

În ultima perioadă, piciorul nu îi stătuse locului o clipă.

Jane se gândi cum să îi răspundă.

– Este înalt, cel puțin, spuse ea până la urmă.

Era înalt, poate cu doi centimetri mai înalt decât Jane încălțată cu pantofi cu toc, ceea ce era o raritate la un bărbat.

– Și isteț.

Da, era, fiindcă nici măcar nu clipise atunci când făcuse acea glumă despre Turnul Londrei.

– Din fericire, în cele din urmă am reușit să îl obosesc.

În timp ce vorbea, Jane își îndreptă privirea către ușă, cu un zâmbet slab pe buze. Victoria avea un gust dulce-amărui. Oliver Marshall fusese impresionant, într-adevăr. Se străduise atât de mult să fie amabil cu ea și cu banii ei!

– Cum ai reușit asta?

– Am mâncat din farfuria lui, recunoscu Jane.

– Minunat! Ai folosit trucul meu.

Emily radia de fericire în timp ce își bătăia piciorul pe cuvertura roz.

Scanned with CamScanner

– Credeam că ai spus că îl țineai de rezervă. Acum va trebui să mă gândesc la alt truc bun.

– Îl *țineam* de rezervă, răspunse Jane, clipind. Dar omul acela era atât de hotărât să fie amabil cu mine! Și era și amuzant, pe deasupra! Dacă l-aș mai fi lăsat să vorbească, m-ar fi făcut să râd. Trebuia să îl fac să cedeze înainte să mă apuce râsul.

La sfârșitul conversației, Oliver avusese o expresie atât de ciudată, solemnă și îngândurată, ca și cum ar fi vrut cu disperare să o placă, dar era supărat de propriul eșec. Tenul lui era complet lipsit de riduri; Jane nu ar fi crezut că el putea să stea îngândurat. Ochii lui reușiseră să o convingă, în schimb; acei ochi de o nuanță pală, tulburați, mascați de lentila ochelarilor.

– Avem nevoie de un nou truc de rezervă.

Emily își masă bărbia.

Într-adevăr. Jane nu s-ar fi simțit în siguranță până când Marshall nu râdea de ea împreună cu ceilalți. Aproape că regreta decizia de a-l exaspera cu purtările ei. Fusese *amabil*.

Dar nu îi dăduse nici un motiv să fie amabil cu ea. Nici unul, în afara celor o sută de mii de motive pe care orice bărbat le avea, iar asta nu îl făcea amabil deloc. Jane clătină din cap, alungând toate gândurile legate de acel bărbat cu ochi blânzi și cu păr deschis la culoare. Se întoarse spre sora ei.

– Am ceva pentru tine.

Se duse la pelerina pe care o pusese pe dulap și căută prin buzunare până când găsi cadoul.

– O!

Emily se îndreptă de spate.

– O, a trecut o veșnicie de la ultimul!

– L-am găsit în după-amiaza asta, dar Titus a spus să nu te deranjez câtă vreme dormeai, așa că...

Îi înmână un roman.

Fața lui Emily se lumină, iar ea întinse mâna cu nerăbdare, luând cartea cu un suspin plin de încântare.

– Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! Te iubesc acum și pe vecie!

Atinse ușor coperta.

– Sper că doamna Blickstall nu ți-a făcut prea multe probleme.

Jane făcu un gest cu mâna. Avea o înțelegere cu însoțitoarea ei. Unchiul lor o alesese pe doamna Blickstall, dar averea lui Jane îi plătea acesteia salariul. Atât timp cât Jane îi mărea plățile trimestriale,

Scanned with CamScanner

doamna Blickstall era dispusă să modifice rapoartele pe care i le dădea unchiului lor... și să permită câte o mică contrabandă din când în când.

Contrabandă care includea, de pildă, romanele. În cazul lui Emily, romane *îngrozitoare*.

– *Doamna Larriger și locuitorii din Ținutul Victoria*, spuse Jane. De fapt, Emily, unde este Ținutul Victoria?

O privire visătoare năpădi ochii surorii ei, iar ea aduse cartea mai aproape.

– Este un tărâm de gheață și zăpadă, de la Polul Sud. La sfârșitul ultimului volum, cel în care doamna Larriger este răpită de vânătorii de balene portughezi și ținută captivă în vederea răscumpărării, ea îi convinge pe răpitori să îi dea drumul. Din dușmănie, căpitanul balenierei o abandonează pe țărmurile înghețate ale Ținutului Victoria.

– Înțeleg, spuse Jane, plină de îndoială.

– A trebuit să aștept două luni ca să aflu ce s-a întâmplat cu ea.

Jane clătină din cap.

– Nu știam că există locuitori în Ținutul Victoria. Mă gândeam că un loc al cărui sol e înghețat tot timpul anului ar fi un mediu prea dur pentru comunitățile omenești.

– Există pinguini, foci și cine mai știe ce? Doar vorbim despre *doamna Larriger*. A reușit să scape din Rusia, de la execuție, după ce a dovedit că era nevinovată de uciderea câinelui-lup al țarinei. A reușit, singură, să pună capăt unei revolte armate în India. A răsturnat planurile armatelor aliate ale Japoniei și Chinei, iar apoi a fost capturată de vânătorii de balene.

– Toate acele guverne din întreaga lume, zise Jane, gânditoare, ele vor, cu toatele, să execute aceeași femeie. Cu siguranță că nu se pot înșela chiar *toate*.

Emily râse.

– Nu îți place de doamna Larriger pentru că seamănă prea mult cu tine.

– O, adică eu sunt o femeie de cincizeci și opt de ani?

Jane își puse mâna în șold, prefăcându-se jignită.

– Nu, spuse Emily pe un ton obraznic. Dar ești autoritară și certăreață.

– Nu sunt.

– Hmmm...

Scanned with CamScanner

Emily ridică volumul și mirosi hârtia nouă a paginilor. Câtă vreme făcea asta, mâneca lungă a cămășii de noapte îi alunecă până la cot, scoțând la iveală două cicatrici rotunde.

– Fie că sunt eu autoritară sau nu, cartea aia este o prostie, spuse Jane.

Dar simți un nod în gât, iar degetele i se strânseră, făcându-se pumn. Nu credea că îl va putea ierta vreodată pe Titus pentru acele cicatrici.

Chiar dacă Emily observase schimbarea ei de ton, ea nu făcu nici o remarcă.

– Nu există miros mai plăcut decât cel de carte nouă, abia tipărită. Iar în ceea ce o privește pe asta... este educativă. Cum altfel aș putea să învăț despre alte țări?

Nu era nimic de spus despre cicatricile lui Emily, iar faptul că le avea nu era un motiv pentru a nu o mai tachina. Așa că Jane lovi ușor umărul surorii ei și spuse pe un ton grav:

– Îți dai seama că aceste cărți sunt ficțiune, nu? Că, probabil, fiecare volum în parte este scris de câte un alt ins, unul care, mai mult ca sigur, nu a pășit niciodată în afara Londrei? Nu sunt *educative*. Sunt *inventate*, și mă gândesc că adevărații locuitori ai Rusiei, Chinei și Japoniei ar fi destul de deranjați să audă ce spune despre ei presupusa doamnă Larriger.

– Da, dar...

Ușa camerei se deschise brusc, întrerupând discuția. Emily sări și înghesui cartea sub fustă. Jane păși în fața surorii sale. Dar răul era deja făcut.

Titus Fairfield se uită la Jane, apoi la Emily, apoi se întoarse, încet, spre Jane. Clătină din cap cu tristețe.

– O, fetelor, spuse el.

Unchiul lor, Titus, era un bărbat chel și cu fălcile lăsate. Toate astea, în combinație cu vocea lui sumbră și groasă, îl făceau să pară în mod permanent dur și dezaprobator; o înfățișare de care, fără îndoială, se bucura. Jane bănuia că își exersa în fața oglinzii acea expresie încruntată.

Titus credea, probabil, că acel aer ursuz îl făcea să pară mai inteligent.

– Nu mă păcăliți, spuse el.

Jane se uită la Emily. Emily îi întoarse ocheada.

– Unchiule Titus! spuse Emily. Ce mult mă bucur să te văd!

Scanned with CamScanner

Unchiul lor întinse o mână și bătu cu degetul celeilalte în palmă. Emily oftă adânc. Încet, se ridică și scoase cartea de sub ea. Unchiul Titus înaintă și o luă.

– Este o lucrare educativă, îi spuse Emily. O poveste plină de învățăminte morale despre...

– *Doamna Larriger și...*

Titus scoase un sunet menit să îi arate dezaprobarea.

– *...Ținutul Victoria.*

Rosti ultimele cuvinte ca și cum ar fi pronunțat, cu reticență, numele unui bordel.

– Jane, draga mea, ce ți-am spus despre îndrumarea greșită, prin intermediul romanelor, a surorii tale mai mici?

Jane ar fi fost încântată să o facă pe Emily să renunțe la doamna Larriger și la șirul ei de isprăvi neverosimile și ridicole. Nu ar fi fost nevoie de prea mult ca să i se distragă atenția lui Emily; doar să i se permită să iasă în compania oamenilor. Ar fi fost suficient chiar și să fie lăsată să iasă din casă mai mult de zece minute la rând.

Jane încercase de prea multe ori să își expună argumentele în favoarea acelui punct de vedere.

– O, unchiule, spuse Emily, dar asta este o poveste educativă, plină de... informații de interes din domeniul geografiei!

– Un roman.

Emily strânse din dinți, plină de hotărâre.

– O poveste adevărată, acoperită cu un văl subțire de ficțiune menit să protejeze identitatea adevăraților protagoniști.

Titus Fairfield deschise cartea, întoarse câteva pagini și începu să citească, în cele din urmă, cu voce tare:

– *După ce am convins focile să îmi tragă pluta și să pescuiască pentru mine, nu mi-a mai rămas decât să găsesc o modalitate de a dresa vocile pinguinilor.*

Unchiul își ridică privirea.

– O poveste adevărată, acoperită cu un văl subțire de ficțiune?

Nu. Nici măcar Titus nu era atât de naiv.

Emily își puse palmele peste urechi.

– Îmi strici surpriza! Nu îmi spune ce se întâmplă!

Titus se uită la ea.

– O stric, dacă asta trebuie să fac ca să te oprești. Nu m-ai ascultat, iar neascultarea are consecințe.

În timp ce vorbea, deschise cartea la ultimele pagini.

Scanned with CamScanner

– Nu ar trebui să ți se permită să fii atât de încăpățânată. Dacă nu vrei să auzi finalul, atunci...

Își înclină capul și începu să citească.

– *Capitolul douăzeci și șapte. După ce au venit rechinii...*

– La, la, la, cântă Emily, acoperind cuvintele lui. La, la, la, la!

Unchiul se opri și închise cartea, cu o expresie mai sumbră decât cea de dinainte.

– Emily, draga mea, cine te-a învățat să minți? Să îți bați joc de autoritatea celor mai vârstnici decât tine? Să vorbești peste tutorele tău?

„Tu", gândi Jane. „Necesitatea."

Dar se părea că unchiul lor avea un alt gând. Își mută privirea la Jane.

Nu se uită acuzator la ea. Nu exista nici urmă de răutate în ființa lui. Expresia îi era doar plină de o tristețe jalnică și vlăguită. Se așeză ușurel lângă Emily și îi puse mâna pe umăr.

– Emily, spuse el cu glas scăzut. Știu că ești o fată sinceră. Și știu că ții foarte mult la sora ta.

Dar el nu o cunoștea deloc pe Emily. Nu se obosise niciodată să o cunoască pe nici una din ele.

– Este destul de firesc, spuse Titus, de parcă Jane nici nu era în cameră. Dar trebuie să ții minte că sora ta este oarecum lipsită de principii morale.

Jane refuză să reacționeze. Niciodată nu îi fusese de folos să se certe, să țipe sau să plângă; orice răspuns din partea ei nu făcea decât să îi întărească unchiului opinia proastă pe care o avea despre ea.

Dar Emily clătină din cap.

– Nu îmi plac spusele tale. Nu este adevărat.

– Înțeleg, înțeleg, spuse unchiul cu vocea lui înceată și tristă. Nu îți cer să îți urăști sora, asta ar fi nefiresc pentru orice fată, mai ales pentru una cu debilitățile tale.

Jane văzu cum Emily își strângea cămașa de noapte în pumn. Poate că nu semănau îndeajuns de mult încât să pară surori, dar aparențele erau înșelătoare. Iar Emily nu putea să lase ca Jane să fie insultată.

„Nu te împotrivi, Emily! Doar dă din cap în semn că ești de acord și lasă-l să vorbească."

– Te înșeli, spuse Emily.

– Ești prea emotivă.

Scanned with CamScanner

Titus ridică romanul cel ofensator și îl băgă într-unul dintre buzunarele lui voluminoase.

– Și cred că știu cine este vinovatul. Dacă vrei să citești ceva, dragă Emily, ai suficient material în biroul meu. Trebuie doar să îmi ceri.

Emily se uită țintă la unchiul ei.

– Material în biroul tău? Dar acolo sunt numai cărți vechi de drept.

– Foarte educative, spuse Titus.

– Și pe care ar trebui să o citesc în seara asta? *Un tratat despre arta tranzacționării* sună foarte promițător, dar cum aș putea să citesc asta, când este disponibil volumul *Relațiile juridice ale sugarilor, ale părinților și ale copiilor*?

Jane îi făcu semn cu mâna surorii ei.

„Oprește-te! Te rog, oprește-te!"

Dar Emily nu terminase.

– O, acum îmi aduc aminte, spuse ea. Le-am citit pe toate. Pentru că sunt închisă în cameră, nu am voie să ies în lume, nu am voie nici măcar să citesc despre oameni reali...

„Sau inventați."

Titus se ridică.

– Domnișoară Emily, spuse el, ești supărată. Mergi la biserică, așa cum ar trebui să facă orice tânără care se respectă. Iar, împreună cu doamna Blickstall, faci în fiecare dimineață acele plimbări menite să îți sporească bunăstarea fizică.

Se încruntă la ea.

– Nu îți stă în fire să fii atât de emotivă. S-a întâmplat... ceva astăzi?

– S-a întâmplat ceva? repetă Emily. Da. Primul lucru care s-a întâmplat a fost că m-am trezit.

Titus se încruntă.

– Copilă dragă, știi că nu asta am vrut să spun.

Emily se încruntă la el.

– Atunci spune ce ai vrut cu adevărat să spui.

– Ai avut... Hmmm... Ai avut cumva nefericirea de a... a cădea victimă...

Emily strânse din dinți.

– Am avut convulsii.

Îngrijorarea de pe fața lui era reală. Puse o mână pe umărul lui Emily.

– Biata, draga mea copilă, șopti el. Nu e de mirare că ești atât de supărată. Ar trebui să dormi.

Scanned with CamScanner

– Dar Jane încă nu mi-a povestit despre seara ei.

Titus își ridică privirea de la Emily și se uită, gânditor, la Jane. Aceasta din urmă ar fi vrut să îl urască. Ar fi vrut să îi urască bunele intenții, presupunerile și hotărârea lui fermă de a o vindeca pe sora ei. Dar unchiul Titus nu era un om rău. Era doar unul obosit și leneș.

Titus scoase alt oftat prelung.

– Emily, sora ta...

Emily îl atinse ușor pe mână.

– Cum aș putea să o încurajez să facă ceea ce este corect, dacă nu mi se permite niciodată să vorbesc cu ea?

Titus oftă.

– Foarte bine. Poți vorbi cu sora ta încă puțin. Dar, Emily... încurajează-o să se mărite. Ar fi cel mai bun lucru pentru noi toți.

Voia ca Jane să iasă din viața lui. După cum presupunea Jane, asta se întâmpla, în parte, din vina ei. A deciziilor ei. Nu era surprinzător că el o considera o influență negativă asupra surorii mai mici. Dar în acel moment Jane nu putea face nimic ca să îi schimbe părerea. Unchiul știa că ea nu era cu adevărat copilul tatălui ei, iar *asta* făcea ca tot ceea ce era legat de ea să fie de neiertat. Ar fi putut să își frângă inima încercând să îi schimbe părerea lui Titus, dar, de dragul lui Emily, trebuia să își țină inima în siguranță.

– Așa voi face, unchiule, promise Emily.

– Ești o pildă pentru noi toți, draga mea, spuse Titus.

Apoi, arborând un alt zâmbet trist, ieși din cameră.

Emily așteptă până când pașii lui nu se mai auziră pe coridor. Abia după aceea strânse din pumni.

– Îl urăsc, spuse ea ridicându-se în picioare și întorcându-se spre pat. Îl urăsc. Îl urăsc. Îl urăsc.

Lovi perna cu pumnul la fiecare propoziție.

– Îi urăsc fața tristă și ochii mari și îngrijorați. Îl urăsc.

Jane păși spre sora ei și o luă în brațe.

– Știu.

– Măcar *tu* ai voie să ieși în lume, spuse Emily. Am nouăsprezece ani și, pentru numele Domnului, nu mă lasă să merg nicăieri, de teamă să nu se *întâmple* ceva. Chiar crede că e mai bine să lâncezesc în cameră ca o prințesă din povești, cu nimic altceva de citit decât cărți de filozofie morală și tratate juridice?

Jane renunțase de multă vreme să se mai întrebe ce gândea cu adevărat Titus. El *intenționa* să facă ceea ce era corect. Un doctor îi

Scanned with CamScanner

spusese că acele convulsii ale surorii ei erau agravate de exercițiile fizice și de emoții, așa că Titus instaurase pentru Emily un regim de lâncezeală. Faptul că Emily era atât de des închisă în cameră însemna doar că *el* îi vedea mai rar convulsiile. Nimic nu îl putea convinge că decizia pe care o luase în privința fetei nu dusese la rezultatul sperat.

Să devină tutorele celor două fete era ultimul lucru pe care și-l dorise Titus. Mai ales când una dintre ele nu era ruda lui de sânge, iar cealaltă suferea de convulsii inexplicabile.

Jane oftă și o trase pe sora ei mai aproape.

– Încă cincisprezece luni, spuse ea. Apoi vei împlini douăzeci și unu de ani și vei scăpa de el. Îl putem părăsi și vom trăi din banii mei, iar eu îți promit că vei avea toate romanele pe care ți le dorești. Vei dansa la fiecare bal. Nimeni nu te va opri. Nimeni nu va îndrăzni.

Emily oftă.

– Vreau să știu cum scapă doamna Larriger din Ținutul Victoria.

Jane se gândi, pentru o secundă, să își tachineze sora mai departe. Dar suferiseră destul în acea noapte. În schimb, merse înapoi la pelerină și scoase un al doilea roman subțirel.

– Cum unchiul le tot găsește... am luat două exemplare.

Emily scoase un mic geamăt de bucurie și luă cartea.

– Te iubesc!

O deschise și își trecu, plină de tandrețe, degetele peste prima pagină.

– Nu știu ce m-aș face fără tine.

Nici Jane nu știa. Nu că Emily ar fi avut nevoie de un tutore. Dimpotrivă. Avea nevoie de opusul unui tutore, de cineva care să îl împiedice pe Titus să se amestece prea mult în viața ei. Avea nevoie de cineva care să respingă fluxul nesfârșit de medici. Avea nevoie de cineva care să îi aline frustrarea insuportabilă. De cineva care să o ajute să își petreacă timpul, chiar dacă acel ajutor venea sub forma romanelor îngrozitoare pe care le citea ea.

– Titus nu ar fi de acord cu tine, spuse Jane. Parcă trebuia să mă încurajezi să îmi găsesc un soț.

Emily închise ochii.

– Niciodată, spuse ea. Să nu mă părăsești niciodată, Jane.

Acesta era miezul problemei. Jane era rezultatul păcatului mamei ei. Era certăreață, grosolană și lipsită de maniere. Era, după spusele lui Titus, o otravă în casa lor, una pe care el o tolera doar în semn de respect pentru răposatul lui frate.

Scanned with CamScanner

Iar Jane se comporta ca atare. Era o pacoste, una care în cele din urmă avea să îl sufoce pe unchiul lor. Dar asta nu conta. El nu o iubea și nu avea nici o obligație impusă de lege ca să o țină în casă. În momentul în care el ar fi crezut că Jane avea o ofertă respectabilă de căsătorie, știa că putea să scape de ea și să se simtă mulțumit că își îndeplinise datoria morală, iar prezența lui Jane în casa lui nu ar mai fi fost tolerată.

Jane își trecu brațele în jurul surorii ei. Se gândi la privirea dură a lui Bradenton din acea seară, la zâmbetele amabile și insipide ale gemenelor Johnson. Se gândi la expresia domnului Marshall atunci când ea îi luase o prăjitură din farfurie.

O insolență atât de sfruntată necesita un mare efort. Era *epuizată*.

Totuși, Jane zâmbi.

– Nu îți face griji.

Domnul Marshall păruse un om cumsecade, iar ea reușise să îl dezguste chiar și pe el.

– Pot să îți promit cu siguranță că nu mă voi căsători niciodată.

Capitolul 3

Domnii mai rămaseseră mult timp după ce plecaseră doamnele. Bradenton îl invitase pe Oliver, iar acesta sperase că acel „mai târziu" despre care vorbiseră avea să vină curând și că urma să aibă șansa de a-i prezenta lui Bradenton argumentele lui.

În schimb, Bradenton se așeză la o masă, lângă carafa de coniac, împreună cu nepotul său.

– Privește, Whitting, spuse el. Îți va veni rândul destul de curând.

Era fascinant acel proces prin care un tânăr de numai douăzeci și unu de ani era transformat într-un politician. Marchizul îi puse întrebări lui Hapford. Cine spusese ce? Ce expresie avusese respectivul în timp ce vorbea? Care era părerea lui Hapford despre el? Bradenton era un profesor bun, blând și amabil.

– Foarte bine, îi spuse el în cele din urmă tânărului său nepot. Te-ai descurcat destul de bine. Ești atent la ceea ce trebuie și asculți când trebuie. Îți vei face familia să fie mândră de tine.

Hapford înclină din cap și se îmbujoră ușor.

Scanned with CamScanner

– Mă străduiesc.

Privirea lui Bradenton se mută la Oliver, iar zâmbetul i se lărgi de la o expresie de indulgență amabilă la ceva mai pătrunzător.

– Ce părere ai despre domnul Marshall? întrebă el cu blândețe.

Hapford se uită la Oliver și înghiți în sec.

– Eu... păi... el este... el este...

– Știu. Este chiar aici. Dar îl cunosc pe Marshall. Suntem cunoștințe vechi, iar el vrea o favoare de la mine, așa că nu se va opune unei mici păreri oneste. Nu-i așa, Marshall?

Oliver habar nu avea despre ce anume vorbea Bradenton, așa că se mulțumi să dea din cap în semn de aprobare.

– Ai dreptate, milord.

– Foarte bine, atunci, spuse Hapford.

Trase aer adânc în piept.

– După observațiile mele, domnul Marshall este...

– Stai puțin!

Marchizul ridică un deget.

– M-ai crezut pe cuvânt, nu-i așa?

Hapford se uită în jur, derutat.

– Nu trebuia?

– Nu trebuie să crezi pe nimeni pe cuvânt. Nu pe mine. Nu pe Marshall.

Zâmbi și își atinse ușurel nepotul pe umăr.

– În mod normal, aș aștepta o săptămână până să îți predau lecția asta, dar te-ai descurcat atât de bine până acum! Situația de față este material didactic avansat, ca să zic așa. Marshall, fii amabil și spune-i nepotului meu adevăratul motiv pentru care ai fost de acord cu mine.

– Vreau să știu ce ai de gând să faci, spuse Oliver, nedumerit.

– Și, dacă vrei, explică-i de ce am vorbit în acest fel în fața ta.

Oliver făcu o pauză, întrebându-se dacă Bradenton chiar dorea ca el să explice totul cu voce tare. Dar marchizul făcu o mică mișcare cu mâna.

– Ai vrut să demonstrezi că poți să mă influențezi să fac ceea ce vrei tu. Că ai un avantaj.

Și Bradenton avea, deocamdată.

– Exact așa, spuse Bradenton. Vezi cum stă treaba, Hapford. Oamenii ca tine și ca mine, noi avem putere și informații. Putem schimba această putere pentru alte lucruri. O putere mai mică poate fi schimbată pentru lucruri mai puțin importante. O putere mare, ei, bine...

Scanned with CamScanner

Ridică din umeri.

– Ce crezi că vrea domnul Marshall de la mine?

– Vrea votul tău pentru proiectul legii reformei electorale, răspunse iute Hapford. Și doream să îl întreb...

– Mai târziu. Ce altceva mai vrea?

– Mai vrea...

Hapford își mușcă buza.

– Vrea și influența ta. Ești un om puternic, așa că, dacă l-ai sprijini, i-ai aduce mai multe voturi decât doar pe al tău.

– Foarte bine. Ia să vedem acum dacă chiar ai învățat lecția. Ce altceva mai vrea domnul Marshall?

Bradenton se lăsă pe spate în scaun și așteptă.

Se așternu tăcerea; Hapford se uită la Oliver ca și cum ar fi putut să îi citească gândurile, iar, în cele din urmă, clătină din cap.

– Pune-te în locul lui Marshall, îl sfătui Bradenton. Ai crescut la o fermă. Părinții tăi au strâns suficienți bani cât să te înscrie la Eton, apoi la Cambridge. Prin naștere stai ferm într-o lume, dar ai legături cu alta. Cu una mai bună. Spune-mi, Hapford, ce ai vrea *tu*?

Acesta, presupuse Oliver, era genul de pregătire pe care o primeau bărbații care se nășteau în familiile potrivite; începutul a o mie de lecții despre politică, ținute noaptea, astfel încât noii bărbați să știe cum să se descurce. Acela era modul în care instituțiile continuau să existe timp de sute de ani, modul în care înțelepciunea era transmisă mai departe.

Oliver avea să își amintească asta.

Dar acum se simțea ca o insectă prinsă pe o fișă de specimen.

Hapford avea un inel gros pe deget. Îl roti în loc, uitându-se la Oliver, încruntându-se ca și cum încerca să recunoască ce specie era el.

– Bani? presupuse el.

Unchiul lui dădu din cap în semn de încuviințare.

– Recunoaștere?

Altă încuviințare.

– Hmmm...

Tânărul conte se trase înapoi și clătină din cap.

– Spune-i ce vrei, Marshall.

Oliver își descleștă maxilarul.

– Totul, spuse el.

Și era purul adevăr.

Scanned with CamScanner

Oliver era sigur că mai târziu, după ce pleca el, Bradenton avea să îi spună lui Hapford și mai multe. Să îi explice cum Oliver urca în influență, străbătând un drum mai lung decât cel pe care îl parcurgea el, Hapford, unul de-a lungul căruia trebuia să muncească mai mult, cu mai puțină pregătire. Deocamdată, acele vorbe erau suficiente. Oliver voia totul, iar Bradenton putea să îi grăbească ascensiunea.

– Ooo, spuse Hapford, derutat.

– Apropo de toate astea, spuse Oliver. Proiectul de lege care...

– Nu încă, îl întrerupse Bradenton. Spune-mi, Hapford, ce părere ai despre domnișoara Fairfield?

Hapford clipi la acea schimbare bruscă pe care o suferise conversația.

– Este puțin ciudată, recunosc, dar Geraldine garantează pentru ea...

Lăsă restul cuvintelor în aer, zăpăcit.

– Nu știu. Nu îmi place să vorbesc oamenii de rău.

– Asta, spuse Bradenton, este o tendință către amabilitate de care va trebui să scapi. Spune-mi, ce o face pe domnișoara Fairfield atât de ciudată?

Hapford se ridică și se duse la fereastră. Se uită afară un timp îndelungat. În cele din urmă, se întoarse către ei.

– Nu... nu pare să știe ce se așteaptă de la ea. Nu pare să știe care îi este locul.

De obicei, Bradenton era foarte binedispus. Dar în clipa în care veni vorba despre domnișoara Fairfield, Oliver surprinse la Bradenton o anumită privire, o subțiere a buzelor, și își aminti că, printre toate prostiile debitate de domnișoara Fairfield în acea seară, ea îi spusese lui Bradenton că nimeni nu l-ar fi băgat în seamă dacă nu era marchiz.

– Da, spuse Bradenton cu tărie. Nu își știe locul și este prea proastă ca să fie învățată prin metode obișnuite. Ce trebuie să facem în această privință, Hapford?

Hapford se încruntă.

– Nu văd de ce ar trebui să ne amestecăm noi. Ea nu face rău nimănui, iar Whitting se amuză atât de tare pe seama ei, încât ar fi păcat să îl privăm de asta.

– Aici te înșeli.

Vocea lui Bradenton era calmă.

– Oamenii care nu își cunosc locul afectează pe toată lumea. Trebuie făcut ceva în privința asta.

Hapford păru să mediteze asupra acelor vorbe.

– Chiar dacă ai dreptate...

Scanned with CamScanner

Clătină din cap.

– Nu. Geraldine nu lasă pe nimeni să o vorbească de rău. Iar eu nu vreau să o supăr pe Geraldine.

– Da, bine, spuse Bradenton, tăios. Peste câțiva ani vom vedea dacă mai ești atât de dornic să faci ce vrea domnișoara Johnson. Dar nu contează. Ai dreptate, în esență. Un domn nu face niciodată rău unei doamne; potențialele repercusiuni asupra reputației sale nu merită riscul.

Hapford păru ușurat.

Bradenton clătină din cap și se aplecă în față, ciufulind părul nepotului său.

– Privește, îți voi arăta cum se face.

Apoi se uită la Oliver. Îl privi ca și cum ar fi plănuit acel moment de ore întregi; și probabil că asta și făcuse. Oliver simți cum i se deschidea un hău în stomac. Orice ar fi gândit Bradenton, el nu voia să audă.

– Foarte bine, Marshall. E rândul tău acum. Vom vorbi despre vot.

Vocea lui era iarăși calmă.

– Știi de ce am votat împotriva ultimului proiect de lege?

Oliver își avea propriile bănuieli.

– Presupun că îmi vei spune.

– Era prea permisiv. Oamenii trebuie să își cunoască locul, altfel ar fi haos. Dacă nici măcar Parlamentul nu îi face să păstreze ordinea, am putea la fel de bine să ne predăm.

Oliver înghiți în sec.

– De fapt, milord, ultimul proiect de lege a fost mai degrabă conservator. Vezi tu, cei...

– Nu vei obține niciodată votul meu pentru ceva mai liberal. Cer destul de puțin; doar acea clauză de impozitare pe care am introdus-o. Dacă nu își pot permite să plătească, atunci ce treabă au să își dea cu părerea?

Oliver închise gura, supărat. Asta nu ar fi făcut decât să amâne aceeași dezbatere cu încă zece ani. Dar un mic pas înainte tot ar fi fost mai bun decât nimic.

– Poate că am putea ajunge la o înțelegere dacă taxa ar fi suficient de mică.

– Poate.

Bradenton bătu cu degetele în brațul scaunului.

– Dar mai am nevoie de un lucru. Hapford, de ce crezi că Marshall ține atât de mult la acest proiect de lege?

Scanned with CamScanner

– Cred că din cauza trecutului său.

Se înroși.

– Îmi cer scuze că am vorbit despre asta atât de deschis, Marshall.

– Da. Și altceva?

– Eu...

Hapford clătină din cap și se uită la Oliver, în căutarea unui indiciu. Și probabil că îl găsi, fiindcă i se descreți fruntea.

– Un alt motiv e faptul că toată lumea vorbește despre problema asta, spuse el. Iar, dacă joacă un rol în adoptarea legii, Marshall se va bucura de recunoaștere.

– Exact, spuse Bradenton. Eu și prietenii mei am fost cei care au respins ultimul proiect de lege. Gândește-te ce va însemna dacă Marshall este cel care va reuși un compromis. Va fi respectat, ridicat în slăvi. I se va oferi o funcție. Va fi o lovitură de stat.

Oliver inspiră adânc.

– Una la care sunt dispus să îl ajut, spuse Bradenton. Asta înseamnă să fim noi, Hapford. Noi nu doar votăm. Noi dăm putere.

Oliver se aplecă în față, arzând de dorință. Era atât de copleșit de acea dorință, încât aproape că putea simți gustul victoriei pe limbă.

– Și astfel, dacă vom face acest lucru, spuse Bradenton, trebuie să fim siguri de el.

– Trebuie? repetă Hapford.

– Da. Trebuie să știm dacă el va fi parte din ordinea corectă. Dacă își va cunoaște locul și dacă se va aștepta ca toată lumea să fie la locul ei.

Acel gust al victoriei deveni, brusc, metalic. Oliver nu își cunoștea locul. Petrecuse prea multe nopți clocotind în sinea lui din pricina felului în care mergeau lucrurile, prea mult timp dorind să se ridice la putere; nu ca să o mânuiască, ci ca să o fure din mâinile celor care făceau abuz de ea. Cei precum Bradenton își petrecuseră ani de zile încercând să îl învețe care era locul lui; dar, trecând printr-o experiență îndelungată și dură, el învățase că singura cale de a merge mai departe era să tacă până când devenea atât de înalt, încât restul nu l-ar mai fi putut împinge în jos.

Însă cu voce tare spuse altceva:

– Cred că mi-am dovedit discreția pe parcursul anilor.

Bradenton zâmbi.

– Nu m-ai auzit, Marshall? Nu vreau să îți aud cuvintele. Am o treabă care trebuie făcută și nu o pot face singur.

Scanned with CamScanner

Golul din stomacul lui Oliver se mări.

– Vezi, Hapford? spuse Bradenton. El vrea. Eu am. Singura cale prin care putem ajunge la o înțelegere este să am și eu, la rândul meu, nevoie de ceva.

Se aplecă în față.

– Iar ceea ce vreau, Marshall, este domnișoara Fairfield.

Nu își putea ascunde veninul din voce.

– Nu mai vreau să o văd nici pe ea, nici rochiile ei enervante. Nu mai vreau să îi aud glumele necugetate.

Bradenton inspiră adânc.

– Este cea mai rea dintre toate; o femeie fără rang, una care crede că zestrea ei de o sută de mii de lire o pune pe picior de egalitate cu mine. O femeie ca ea, care umblă încoace și-ncolo și debitează prostii... ne face rău tuturor, iar eu vreau să dispară.

– Asta nu se va întâmpla, spuse Oliver, tăios. Nu compromit femeile, oricât de enervante ar fi ele.

Hapford se uită, cu ochi îngrijorați, de la unul la celălalt.

– Bine spus, Marshall!

Bradenton păru să își revină și scoase un oftat lung și lent. Ura din ochii lui se diminuă și se transformă în amuzament.

– O, uitați-vă la voi! Să o compromiți? O, Doamne, ce josnic! Nu i-aș cere nici celui mai mare dușman al meu să o sărute.

– Atunci, ce anume ceri?

Marchizul se lăsă în spate pe scaun.

– Vreau să o fac să își cunoască locul. Să o umilesc. Să îi distrug reputația. Să o învăț o lecție. Știi cum se face; ți-a luat suficient timp să o înveți pe a ta.

Pentru o secundă, camera se încețoșă în jurul lui Oliver. Își învățase lecția, într-adevăr. Învățase să tacă în public și să clocotească de mânie atunci când era singur. Învățase să își țină ambiția ascunsă. Să lase oamenii precum Bradenton să vadă doar ceea ce doreau.

– Nu răspunde încă, Marshall. Gândește-te la principiile tale, spuse Bradenton zâmbind. Dar, în cele din urmă, știm cu toții care va fi răspunsul. O fată enervantă – în schimbul întregului tău viitor. În schimbul viitorului dreptului de vot.

– Ei, mormăi Hapford.

– Nu este elegant, spuse Bradenton. Și, da, Hapford, există momente în care s-ar putea să nu îți placă detaliile, murdare cum sunt. Dar așa se fac lucrurile. Dacă există ceva ce tu nu poți să faci și care trebuie, totuși, făcut...

Scanned with CamScanner

– Dar...

– Într-o zi, domnișoara Johnson își va dori să fi tăiat legăturile cu domnișoara Fairfield mult mai devreme. Îi faci o favoare, Hapford. Vei fi soțul ei; este de datoria ta să faci un lucru de care ea are nevoie, înainte ca ea să știe măcar că are nevoie de acel lucru.

Hapford nu mai spuse nimic.

– Cât despre tine, Marshall...

Bradenton se uită la Oliver.

– Ia-ți tot timpul de care ai nevoie ca să îți liniștești conștiința. Spune-ți orice vrei să auzi ca să faci lucrul ăsta mai acceptabil. Să știi că, de fapt, îi vei face o favoare domnișoarei Fairfield.

„Nu!", se gândi Oliver. „Nu este o favoare. Și nu o fac."

Dar golul din stomacul lui spunea ceva cu totul diferit.

„Ba da", șopti acesta. „O vei face."

De obicei lui Jane îi trebuia doar o zi, maximum două, ca să distrugă complet orice interes ar fi avut un bărbat în legătură cu ea. Orice sentimente pozitive pe care averea ei le crea puteau fi zdrobite cu ușurință atât timp cât prima impresie fusese suficient de negativă.

Jane presupusese că domnul Oliver Marshall nu avea să fie diferit.

Presupusese greșit. A doua oară când se întâlniră, asta se întâmplă la un colț de stradă. Ea tocmai intra la o croitoreasă, împreună cu însoțitoarea ei, pentru o a doua probă; el era în trecere, vorbind cu un bărbat.

Se opri și își scoase pălăria în fața ei. Iar atunci se întâmplă ceva îngrozitor.

Jane se uită în ochii lui. Erau albaștri ca gheața și joviali. În lumina dimineții, ochelarii îl făceau să pară ager și inteligent. Nu privise peste capul ei, ca și cum și-ar fi dorit să fie altundeva. Nu își încrețise buza cu dezgust și nici nu îi dăduse un ghiont prietenului său, ca și cum ar fi spus:

„Ea este! Da, e chiar cea despre care îți povesteam!"

O privi direct, măsurând-o din cap până-n picioare, de parcă s-ar fi întrebat ce se ascundea sub modelul orbitor, portocaliu cu verde, al rochiei ei de zi. Și îi zâmbi ca și cum ea ar fi meritat mai mult decât câteva fărâmituri de curtoazie.

Jane nu mai purta tocuri, așa că el era acum mai înalt cu câțiva centimetri. Părul lui avea o nuanță de cupru strălucitor, iar, atunci când își ridică pălăria ca să o salute, vântul îi ciufuli vârfurile. Părea

Scanned with CamScanner

deschis și necomplicat; foarte departe de eroul întunecat, gotic și meditativ din romanele lui Emily.

Totuși, ea trăi o senzație despre care până atunci doar citise în paginile vreunei cărți. Era o înțepătură ușoară în gât, iar un val de căldură îi năpădi pielea. Simțământul acela era unul de conștientizare pură. Un *fior*. Simțise un fior real doar privindu-l în ochi!

Ce îngrozitor!

Jane se uită în altă parte.

– Domnule Cromwell, spuse ea, dorindu-și aproape cu disperare să scape de acel sentiment. Ce plăcere să vă întâlnesc din nou!

El nu păru deranjat de numele greșit. Nu clipi și nici nu o corectă.

– Domnișoară Fairfield, spuse, adresându-i un zâmbet atât de prietenos încât Jane aproape că făcu un pas înapoi.

Prietenul domnului Marshall era un domn brunet, care s-ar fi încadrat mult mai bine în tiparul eroului meditativ. Omul clipi și se uită la ei cu o expresie derutată.

– Cromwell? întrebă el cu glas scăzut.

– Da, răspunse domnul Marshall. Am uitat să menționez asta? Am făcut politică sub un nume fals. Cântă-mi în strună, Sebastian.

Se întoarse către Jane și spuse:

– Domnișoară Fairfield, dați-mi voie să vi-l prezint pe prietenul meu. Acesta este domnul Sebastian...

Celălalt bărbat făcu un pas în față și luă mâna lui Jane.

– Sebastian Brightbuttons.

Îi aruncă o ocheadă domnului Marshall.

– Dacă îți asumi un nume fals, vreau și eu unul.

În toate lunile în care se prefăcuse, Jane învățase să facă față aproape tuturor reacțiilor la manierele ei stranii. Se putea descurca cu orice, de la furie la neîncredere.

Glume? Asta era ceva nou! Înghiți în sec și încercă să facă ceea ce făcuse până atunci. Își imagină conversația ca pe o trăsură cu patru cai. Și-o închipui mergând cu viteză maximă de-a lungul unui drum, cu roțile strălucind în lumina soarelui. Apoi și-o imagină intrând direct într-un gard.

– Sebastian, spuse Jane, gânditor. Precum Sebastian Malheur, faimosul om de știință?

O comparație garantată să îl descurajeze pe acel domn. Malheur era un nume de care se tot auzea la Cambridge; un om cunoscut

Scanned with CamScanner

pentru prelegerile sale, în care, sub pretextul discuțiilor despre moștenirea trăsăturilor, vorbea deschis despre relațiile sexuale. Numele lui era blestemat, alături de cel al lui Charles Darwin, uneori chiar cu mai multă furie.

Dar, în loc să roșească, domnul Marshall și domnul Brightbuttons schimbară priviri amuzate.

– Exact ca el, spuse domnul Brightbuttons. Sunteți pasionată de operele lui?

– Eu sunt.

Se aplecă un pic mai aproape.

– De fapt, cred că este un om genial.

Marshall o privi din nou, iar lui Jane i se făcu pielea de găină sub examinarea lui atentă.

În acel moment, ea realiză că făcuse o greșeală. Acei pistrui, trecutul lui, toate acestea o făcuseră să creadă că el era un tip înofensiv, un fel de iepuraș blând.

Nici pe departe. Era lupul care părea că trândăvea la marginea haitei, un singuratic, când, de fapt, alesese acea poziție tocmai ca să poată observa ce se întâmpla în jurul lui. Nu era un singuratic; aștepta doar ca cineva să facă o greșeală.

Și părea dispus să aștepte vreme îndelungată.

Dar nu fusese nevoit să o facă. În seara precedentă, Jane folosise față de el trucul cu numele greșit, și iată că îl repeta din nou. Dacă făceai uz de o stratagemă de prea multe ori, oamenii începeau să devină suspicioși.

Ea dădu vina pe blestematul acela de frison.

Domnul Brightbuttons, sau cum l-o fi chemat cu adevărat, îi zâmbea și el.

– Spuneți-mi, zise el, *chiar* credeți că semăn cu Sebastian Malheur? Pentru că am auzit că este un bărbat foarte chipeș.

Îi zâmbi lui Jane, iar ea își dădu seama că făcuse o altă greșeală. El nu era Sebastian un-nume-oarecare-pe-care-nu-voia-să-îl-spună. *Era* Sebastian Malheur în persoană.

Domnul Marshall era prieten cu infamul Malheur! Jane înghiți în sec.

– Atunci, pot să vă asigur că nu semănați deloc cu Malheur, reuși ea să spună. M-am uitat la dumneavoastră timp de treizeci de secunde și nu mi-ați stârnit interesul în nici un fel.

Scanned with CamScanner

Domnul Marshall pufni în râs.

– Foarte bine, domnișoară Fairfield, spuse el. Vă meritați triumful. Permiteți-mi să vi-l prezint pe Sebastian Malheur, prietenul și vărul meu. Nu va crede că sunteți atât de îngrozitoare pe cât spun zvonurile, atât timp cât îi acordați același respect.

Jane deschise gura, gata să aprobe. Aproape că o făcuse, dar dintr-odată își dădu seama de spusele lui, pe care ea aproape că le încuviințase. Fu nevoită să își tragă mâna la spate, ca să nu i-o ofere în semn de prietenie.

– Despre ce anume vorbiți?

Vocea ei era mult prea ridicată.

– Nu am o reputație îngrozitoare. Iar Malheur nu cumva e un fel de evoluționist? Am auzit că prelegerile lui sunt cu totul ieșite din tipare.

– Plănuiam să numesc lucrarea pe care o pregătesc acum *Orgiile moliei piperate*, spuse domnul Malheur, voios. Este o serie de cercetări îndrăznețe asupra unor insecte înaripate, complet dezbrăcate și care nu fac nimic altceva decât...

Domnul Marshall îl înghionti pe prietenul său.

– Ce? Ai o problemă cu moliile...

– Fii serios, Sebastian!

Prietenul domnului Marshall ridică din umeri și își întoarse privirea către Jane.

– Există un singur mod de a afla, spuse el. Veniți la următorul meu curs, peste câteva luni. Voi începe cu gura-leului și mazărea. Nimeni nu se poate opune unei discuții despre reproducerea plantelor. Dacă ar face-o, am cere florilor să îmbrace jupe în loc să arate întregii lumi părțile lor reproductive.

Jane își înăbuși râsul. Dar domnul Marshall o privea cu o expresie întrebătoare.

Ea înghiți în sec și se uită în altă parte.

– Domnișoară Fairfield, întrebă domnul Marshall, sunteți familiarizată cu cameleonii?

– Chiar citeam despre ei, spuse Jane, încercând să își recapete sângele rece. Sunt o specie de flori?

Domnul Marshall nici măcar nu clipi la remarcă, iar asta o făcu pe Jane să se simtă și mai neliniștită. Trebuia să îi zâmbească. Chiar mai bine de atât, trebuia să îi zâmbească disprețuitor.

Scanned with CamScanner

– Sau poate că lucrul despre care am citit era o pălărie, adăugă ea.

Nici măcar o încrețire a buzelor.

– Cameleonul, spuse domnul Marshall, este o specie de șopârlă. Își schimbă culoarea astfel încât să poată să se ascundă în mediul înconjurător. Când aleargă prin nisip, este de culoarea nisipului. Când se strecoară prin pădure, este de culoarea copacilor.

Ochii lui aveau culoarea cerului neiertător de iarnă, iar Jane se foi, neliniștită, pe loc.

– Ce creatură ciudată!

– Dumneavoastră, spuse el făcând un mic gest, sunteți un anti-cameleon.

– Sunt un ce?

– Un anti-cameleon. Opusul unui cameleon, explică el. Vă schimbați culorile, da. Dar atunci când sunteți în nisip, vă faceți de un albastru strălucitor, ca nisipul să știe că nu faceți parte din el. Atunci când sunteți în apă, vă colorați în roșu, pentru ca toată lumea să știe că nu sunteți lichidă. În loc să vă integrați, dumneavoastră vă schimbați astfel încât să ieșiți în evidență.

Jane înghiți iarăși în sec.

– Ei, bine, Sebastian, spuse Marshall întorcându-se către prietenul lui, ce părere ai despre acest tip de adaptare? Ce fel de creatură încearcă să iasă în evidență în mediul înconjurător?

Domnul Malheur se încruntă și își frecă fruntea în timp se gândea la un răspuns.

– Cele otrăvitoare, spuse el în cele din urmă. Fluturii o fac mereu. Sunt viu colorați pentru ca păsările să nu îi confunde cu alte creaturi. Culoarea strigă:

„Nu mă mânca! Te voi face să vomiți!"

Se încruntă în timp ce spunea asta.

– Dar nu ar trebui să aplicăm la comportamentul uman principiile evoluției. Alegerile individuale nu sunt produsul evoluției.

Și totuși, comparația era mult prea potrivită. Dezvăluia exact ceea ce intenționa Jane, chiar dacă ea nu se gândise niciodată la asta. *Voia* ca toată lumea să o observe și voia ca toți să o creadă otrăvitoare.

– Ei, bine, domnișoară Fairfield! Ați auzit și dumneavoastră, chiar din gura domnului Malheur.

Oliver arătă către prietenul său.

– Nu putem trage nici o concluzie.

Scanned with CamScanner

– Domnule Cromwell...

Domnul Marshall ridică o mână, întrerupând-o. Frisonul o străbătu din nou, furnicând-o la baza coloanei.

– Mă numesc „domnul Marshall", spuse el cu glas scăzut. Dar cred ca sunteți suficient de inteligentă ca să știți asta.

O, Doamne, se afla într-o situație disperată! „Sunteți suficient de inteligentă încât să rețineți două silabe" nu era deloc un compliment, dar ea nu primise nici un fel de laudă în toate acele luni. Întreaga împrejurare o făcea să se simtă înfierbântată și foarte derutată.

– Eu... nu sunt sigură...

Inspiră adânc și încercă să își lipească la loc cioburile prefăcătoriei.

– M-am înșelat, atunci? Îmi pare atât de rău, domnule Crom... adică, domnule Marshall.

– Nu am de gând să vă mint, spuse domnul Marshall. Și aș vrea să vă cer...

Jane se uită la el, privi în acei ochi care erau asemenea unei furtuni de iarnă. Se uită la o față care ar fi trebuit să fie obișnuită și simți cum întreg corpul îi încremenise. Inima încetase să îi mai bată. Plămânii nu mai trăgeau aer. Până și părul și-l simțea ca pe o povară. Nu mai exista nimic în afară de el și de aproape-complimentele lui prostești.

– Aș vrea să vă cer, reluă el în cele din urmă, ca nici dumneavoastră să nu mă mințiți pe mine.

– Eu...

Domnul Marshall ridică un deget.

– Gândiți-vă la asta, spuse el. Gândiți-vă bine, domnișoară Fairfield. Și odată ce v-ați gândit... ei, bine, noi doi am putea avea o conversație foarte productivă.

Jane înghiți în sec.

– Despre modă? Nu păreți genul căruia să îi pese.

El zâmbi, doar puțin.

– Despre foarte multe lucruri. Și, da, domnișoară Fairfield. Despre modă. Despre culorile pe care le purtați și despre ceea ce ascund ele.

Își atinse borul pălăriei și îi făcu semn prietenului său.

– O zi bună, spuse el pe un ton binevoitor, de parcă nici pomeneală să fi rostit acea amenințare oribilă.

Apoi plecă.

– O, Doamne, îl auzi Jane pe domnul Malheur în timp ce se îndepărtau. Ce-a fost asta?

Scanned with CamScanner

Dacă domnul Marshall răspunse, vorbele lui fură înăbușite de zgomotul copitelor unui cal de la o trăsură ce tocmai trecea.

Capitolul 4

A treia oară când Jane îl întâlni pe domnul Marshall, la cina familiei Jobnson, situația fu și mai rea. Abia dacă avu timp să stea de vorbă cu el, dar îi putu simți ochii ațintiți asupra ei pe tot parcursul mesei. Domnul Marshall stătea aproape de Jane la masa lungă, suficient de aproape pentru a putea purta o conversație. Nu conta ce îi spunea ea. Nu conta felul în care îl vorbea. El nu îi aruncase nici măcar o privire înghețată, care să sugereze că ar fi fost jignit.

În schimb, părea... amuzat.

Toată seara, Jane simți că ceva nu era în regulă, ca și cum jupa i-ar fi fost prea mică, ca și cum nu ar mai fi încăput în armura hainelor ei.

După ce domnii li se alăturară doamnelor în bibliotecă, ea se simți nesigură pe sine, mereu conștientă de prezența lui Marshall. Răspunsurile îi erau forțate, nu curgeau natural. Se simțea ca un... cum îi spusese el? Ca un *anti-cameleon*, luminând puternic în mijlocul camerei.

„Nu te mărita cu mine, sunt otrăvitoare!"

Da, într-adevăr. Era o pacoste. Rochia ei din acea seară era o combinație de mătase roșie și neagră, lipsită de bun-gust și ornată cu mărgele zornăitoare în chip de franjuri. Lui Jane îi plăcea aproape la fel de mult ca și brățara de argint lustruit pe care o purta. Își perfecționase arta de a-și ține încheietura mereu la vedere, mișcând-o înainte și înapoi, astfel încât să reflecte lumina drept în ochii unui domn. Dar îl țintise pe domnul Marshall de trei ori până atunci, iar el nici măcar nu clipise.

O, Doamne, ce trebuia să facă?

Domnul Marshall sugeră că puțină muzică ar fi fost un mod plăcut de a petrece seara, iar Jane răsuflă ușurată. Toată lumea s-ar fi uitat la cei care dansau și nimeni nu ar fi invitat-o vreodată pe ea. Nu ar mai fi trebuit să se dea în spectacol. Să fie îngrozitoare era o muncă atât de obositoare! Lumea se retrase în sala de muzică.

Jane rămase pe scaunul ei, ținându-și respirația și sperând ca lumea să nu îi observe absența.

Scanned with CamScanner

Nimeni nu o făcu. Cu toții plecară fără să se uite în direcția ei. Bineînțeles că nu se uitau; nu voiau să o vadă.

După ce ușa se închise în urma ultimului bărbat, ea se lăsă pe spate, ușurată, Singură, în cele din urmă! Singură, fără să fie nevoită să se prefacă! Putea să *respire*. Putea să nu se mai gândească, să nu mai fie atentă la fiecare zâmbet, să nu își mai facă griji din pricina faptului că domnul Oliver Marshall se tot uita în direcția ei.

Își puse degetele pe tâmple, dorind să alunge toată tensiunea, și își lăsă ochii să se închidă.

Liniște. Binecuvântată, binecuvântată liniște!

– Mulțumesc lui Dumnezeu, spuse ea cu voce tare.

– Cred că mai degrabă ar trebui să îmi mulțumiți mie.

Ochii lui Jane se deschiseseră brusc, iar ea se ridică în picioare. Călcă pe tivul rochiei și mărgelele i se loviră unele de altele. Abia reuși să se prindă de ceva ca să nu cadă, apoi se întoarse la timp ca să îl vadă pe domnul Marshall. Stătea așezat în partea cealaltă a camerei și uita la ea amuzat, bătând ușor cu degetele în brațul scaunului.

O, Doamne! Nu plecase împreună cu ceilalți? Și oare ce spusese ea cu voce tare?

– Domnule Cromwell, zise Jane, brusc. Credeam că ați plecat odată cu restul lumii.

Degetele lui se opriră. Acei ochi albaștri se uitară la ea. Lumina slabă îi transforma ochelarii într-un scut, reflectându-i lui Jane propria imagine.

– Nu este nevoie să vă prefaceți.

Vorbea de parcă era un hipnotizator care încerca să o facă să cadă în transă.

– Și nici nu aveți de ce să vă faceți griji.

Nu era nimic obișnuit la el, ducă-se naibii prima impresie! În spatele acelor ochelari se ascundea ceva sălbatic, de neîmblânzit. Nu se ridicase din scaun, dar Jane simți, totuși, o mică gâdilătură în palme. Simți cum i se tăie răsuflarea.

Privirea lui era prea pătrunzătoare, iar expresia îi era prea neutră. Își puse paharul pe masa de lângă el și se lăsă în spate pe scaun, uitându-se la Jane ca și cum el ar fi fost un membru al familiei regale, iar ea, hoața care fusese prinsă în timp ce îi jefuia cămara.

– Griji? repetă ea cu voce slabă. De ce ar trebui să îmi fac griji? Dumneavoastră sunteți un domn. Eu sunt o doamnă.

Jane făcu un pas către ușă.

Scanned with CamScanner

– Mă voi alătura celorlalți, până la urmă.

El făcu un semn cu mâna.

– Nu vă mai străduiți, domnișoară Fairfield. Am destule surori încât să pot recunoaște de la o distanță de un kilometru falsa nevinovăție. Nu mă păcăliți.

Ea clipi.

– De ce să nu mă comport ca o nevinovată? Nu am nici o vină pe conștiință.

Domnul Marshall plescăi din limbă și se ridică în picioare. Ar fi trebuit să existe undeva o lege conform căreia bărbații care purtau ochelari să nu aibă voie să depășească un metru optzeci înălțime, dar el era binișor trecut de acea statură. Ar fi trebuit să fie un funcționar jovial, cu fața rotundă. Ar fi trebuit să se afle oriunde altundeva decât acolo.

Clătină din cap și făcu un pas către ea.

– Vă irosiți timpul. Vă cunosc secretele.

– Eu nu am nici un secret. Eu...

– Lăsați prefăcătoria, domnișoară Fairfield. Ori sunteți foarte, foarte proastă, ori sunteți extraordinar de inteligentă. Iar eu unul bănuiesc că este vorba despre cea de a doua variantă.

Jane îl privi lung.

– Domnule Cromwell! Situația începe să devină deplasată!

El ridică din umeri și se aproprie de ea.

– Ce convenabil, spuse, că puteți să observați lipsa de decență atunci când ea servește scopurilor dumneavoastră.

Jane inspiră adânc, fiindcă el întinse mâna spre ea.

– Iar atunci când nu le servește...

Degetele lui erau la câțiva centimetri de fața ei. Putea să se întindă și să o atingă.

Dar nu o făcu, ci pocni din ele. Jane tresări.

– Domnișoară Fairfield, spuse el cu glas scăzut, nu sunt dușmanul dumneavoastră. Nu mă mai tratați ca atare.

Ei îi bubuia inima în piept.

– Nu am dușmani.

– Asta, domnișoară Fairfield, este o minciună, iar dumneavoastră o știți. Nu aveți decât dușmani.

– Eu... eu...

– Știu exact cum vă simțiți. Uitați-vă la mine, domnișoară Fairfield, spuse el. Gândiți-vă la ceea ce sunt: fiul nelegitim al unui duce,

Scanned with CamScanner

crescut la o fermă. Nu am avut loc nicăieri. Mi-am petrecut primele luni la Eton, printre canaliile astea, luându-mă la bătaie de trei ori pe zi fiindcă ei voiau să îmi pună în vedere că nu aveam ce căuta acolo. De fapt, eu și Bradenton nu ne plăcem defel unul pe celălalt.

Jane înghiți în sec și se uită la el. Omul din fața ei avea o expresie mândră și o sclipire plină de înverșunare în ochi. Ea știa prea bine că un lucru mărunt precum expresia facială putea fi falsificat, dar... nu credea că acea notă de furie era falsă.

– Bradenton crede că poate să îmi dicteze ce să fac, spuse el. Așa că insultați-i pe el și pe ai lui cât de mult vreți. Vă voi aplauda la tot pasul. Doar nu mă mai băgați în aceeași oală cu ei! Vă voi spune adevărul meu, dacă îmi spuneți adevărul dumneavoastră.

Jane clătină din cap, neștiind cum să îi răspundă. Nimeni, niciodată, nu îi pusese la îndoială prefăcătoria.

– Nu știu despre ce vorbiți.

– Atunci, nu vorbiți, spuse el. Luați loc și ascultați-mă.

Trebuia să plece. Imediat. Nu trebuia să asculte nimic. Ea...

– Stați jos, repetă el.

Poate că îi dădu ascultare din cauza faptului că el nu rostise cuvintele ca pe o comandă. Îi indicase scaunul din care ea se ridicase mai devreme și, cumva, reușise să transforme un cuvânt care din gura altui bărbat ar fi fost o cerință, într-un gest politicos.

Jane se așeză. Avea fluturi în stomac. Nu știa ce să spună, cum să recapete ceea ce tocmai pierduse.

– Nu mă voi căsători cu dumneavoastră, zise ea, brusc.

El clipi de două ori și clătină din cap.

– Despre asta este vorba? Încercați să evitați căsătoria? Faceți o treabă bună, atunci.

Jane simți că nu putea să respire.

– De fapt...

El își înclină capul într-o parte și se uită la ea.

– Dar v-am promis adevărul, așa că iată-l pe al meu: sunteți ultima femeie cu care m-aș căsători.

Lui Jane îi reveni suflul.

– Nu am nevoie de banii dumneavoastră. Sunt în relații bune cu fratele meu, iar, după ce am ajuns la vârsta potrivită, el mi-a dat o sumă frumușică. Dacă aș avea nevoie de mai mulți bani, din orice motiv, aș apela mai întâi la el.

Ridică din umeri.

Scanned with CamScanner

– Vreau o carieră în politică, domnișoară Fairfield. Vreau să devin membru în Parlament, iar asta – nu într-un viitor foarte îndepărtat. Am nevoie de timp ca să câștig influență. Vreau ca oamenii să mă asculte, să mă respecte. Voi fi prim-ministru într-o zi.

Nici un „am de gând" sau „vreau să fiu". Nu și în cazul domnului Marshall, care îl folosea de-a dreptul pe „voi fi".

El se aplecă în față, iar ochii îi sclipiră.

– Vreau ca toți cei care m-au disprețuit, toți cei care m-au numit „nelegitim" pe la spate, să se încline în fața mea și să îmi lingă cizmele pentru că au îndrăznit să creadă că eram sub nivelul lor. Vreau ca toți cei care mi-au spus să îmi cunosc locul, să își înghită cuvintele.

Parcă aerul dintre ei devenise dens și greu. Mâna lui era încleștată într-un pumn.

– Și astfel, ultimul lucru de care am nevoie este să fiu legat de dumneavoastră. Nu îmi veți deschide nici o ușă și nici nu îmi veți aduce nici o influență. Dacă zvonurile sunt adevărate, singurul motiv pentru care aveți această avere este fiindcă sunteți nelegitimă, ca și mine.

Jane inspiră adânc.

– Exact ca mine, spuse el. Da, din punct de vedere al legii, aveți părinți. Dar bărbatul care v-a conceput...

Din nou acea blestemată de sută de mii de lire! Jane își duse mâna la frunte. Avea treisprezece ani atunci când un străin murise și îi lăsase o avere. Avea cincisprezece ani atunci când înțelesese, în cele din urmă, de ce bărbatul pe care îl considera tată își abandonase soția și copiii – cele două fiice care se deosebeau, ca aspect, atât de mult una de cealaltă – la o proprietate de la țară.

Ea era fiica nelegitimă, rezultatul unei uniuni păcătoase. Ea era cea pe care Titus Fairfield o dezaproba. Jane nu își găsise niciodată locul: nici în societate, nici în casa unchiului ei. Nicăieri. Iar acea sută de mii de lire o scotea în evidență.

– Știu, spuse el. Știu cum este să stai treaz noaptea și să nu poți respira sub povara izolării. Știu cum este să vrei să țipi atât de tare încât totul să se spargă în bucăți. Știu cum este să ți se spună mereu că nu ai loc nicăieri.

Pentru Jane era prea mult, prea mult să audă răsunând în lumea reală acele cuvinte pe care doar și le șoptise în sinea ei.

– De ce spuneți asemenea lucruri?

El ridică din umeri.

Scanned with CamScanner

– Este simplu, domnișoară Fairfield. Pentru că sunt de părere că toată lumea merită să respire.

Să respire? În preajma lui, ea nu putea face așa ceva. Lumina lămpii cu ulei se reflecta în ochelarii lui, ascunzându-i ochii și făcând ca intențiile să îi fie aproape imposibil de descifrat. Dar Jane îi putea simți, mai degrabă decât să vadă, privirea îndreptată asupra ei; o căutătură ascuțită și pătrunzătoare, una care trecea drept prin modelul strident al rochiei de mătase. Nu. El nu o ajuta deloc să răsufle în voie.

– Nu am nici o dificultate cu respirația, spuse ea, ignorând adevărul.

– Chiar așa?

El ridică dintr-o sprânceană și își înclină capul către ea.

– Nu asta văd eu. Văd umeri care nu îndrăznesc să se relaxeze, mușchi care nu îndrăznesc să zvâcnească, buze care nu îndrăznesc să facă altceva decât să zâmbească. Sunteți copleșită de alegeri, domnișoară Fairfield, dar știți la fel de bine ca și mine că alegerea greșită vă va distruge această reputație îngrozitoare, atât de atent construită.

Jane înghiți din nou în sec.

– Nu mă mințiți, îi ceru el. Ce vă spuneți în mijlocul nopții, atunci când nimeni nu vă poate auzi? Oare închideți ochii și așteptați cu nerăbdare ziua ce urmează, sau vă temeți de fiecare nouă zi și o numărați în șirul celor care trec?

Făcu un pas către ușă.

– Le numărați, spuse el cu glas scăzut. Asta înseamnă să nu ai loc pe nicăieri; înseamnă să numeri zilele. Nu ar fi suportabil dacă nu ați ști că se va termina. Câte zile mai trebuie să treacă, domnișoară Fairfield, până când veți putea renunța la această iluzie pe care ați creat-o? Câte zile mai sunt până când veți putea înceta să vă prefaceți?

– Patru sute șaptezeci și cinci.

Acele cuvinte îi scăpară din gură lui Jane. Își ridică degetele la buze, uimită, dar el nu păru deloc mulțumit de faptul că forțase acea mărturisire.

În schimb, clătină din cap.

– Aveți pe umeri patru sute șaptezeci și cinci de zile de *așa ceva*. Domnișoară Fairfield, să nu îmi spuneți că puteți respira.

– Nu am nici o dificultate...

Vorbele ei sunară anemic. Neconvingător.

– Știu asta, spuse el. Dacă nu eram aici, ați fi continuat. Asta înseamnă să numeri; să faci față, indiferent de cât de zdrobitor este acel număr. Știu asta pentru că și eu am numărat. Am făcut-o tot

Scanned with CamScanner

timpul la Eton, tot timpul cât am fost student la Cambridge. Număr și acum, în timpul acestei vizite. Știu cum este să numeri, domnișoară Fairfield.

Își scoase ochelarii și le șterse lentilele de cămașă.

– Știu destul de bine.

Își ridică privirea. Jane își imaginase că, fără ochelari, el ar fi văzut în ceață, că ar fi fost incapabil să o vadă. Dar orice problemă ar fi avut cu vederea, ochii lui erau ațintiți într-ai ei, ageri ca întotdeauna, albaștri ca cerul.

– Sunteți o femeie inteligentă, spuse el. Logic, dacă va prefaceți așa... oricare ar fi răul pe care încercați să îl evitați, trebuie să fie unul îngrozitor.

Jane vru să vorbească, vru să spună ceva, să spună *orice*. Dar nu reuși decât să se înece, să scoată un sunet gutural și îndurerat, care exprima ceva ce ea nici măcar nu știuse că avea pe dinlăuntru.

Deci de aceea simțise acel frison! Nu din pricina ochilor lui, nici din cea a înălțimii lui, nici măcar din cea a umerilor lui; iar ea chiar *refuza* să se gândească la umerii lui. Pricina adevărată era, pur și simplu, faptul că el știa cum era să fii lăsat pe dinafară. El știa, iar ea nici măcar nu fusese nevoită să îi spună.

– Acesta este adevărul? reuși ea să zică în cele din urmă. Adevărul pe care mi l-ați promis?

Era mai mult decât îi dăduse oricine.

El își aplecă capul și își puse ochelarii la loc.

– Este nouăzeci și cinci la sută din el, spuse, în cele din urmă.

Apoi înclină din cap către ea. Înainte ca Jane să se gândească la ceva de spus, el își ridică degetele la frunte, într-un fel de salut, și o lăsă singură.

Acele cinci procente lipsă îl deranjau pe Oliver. Aerul de pe verandă era rece pe obrajii lui; în spate se auzeau sunetele unei piese pentru pian, interpretate la două mâini de incomparabilele surori Johnson.

Oricât de frig ar fi fost afară, nimeni nu îi spusese nimic atunci când părăsise camera de muzică și ieșise pe verandă.

Chiar nu le păsa de el, iar el le returna favoarea pe cât de bine putea.

Nu voia să accepte oferta lui Bradenton, drept pentru care își spusese că avea să găsească un alt mod de a-l convinge pe marchiz. Poate că de aceea îi vorbise domnișoarei Fairfield în felul în care o

Scanned with CamScanner

făcuse; ca să se încredințeze că, orice s-ar fi întâmplat, el nu ceda ispitei de a primi acea ofertă.

Dar nu refuzase în seara în care Bradenton îl întrebase.

Iar Oliver o salutase pe domnișoara Fairfield pe stradă și din cauza sugestiei lui Bradenton. O parte din el, una perversă, se întrebase prin ce mijloace anume i-ar fi putut îndeplini marchizului dorința. Acum Oliver se gândi la ochii ei, la cât fuseseră de mari doar cu puțin timp în urmă. Iar gura ei se întredeschisese ca și cum ar fi vrut să își murmure consimțământul. Și cum își mai frământase mâinile! Da, el știa foarte bine că găsise cheia potrivită pentru domnișoara Fairfield.

Bradenton avea dreptate; putea să o compromită. Știa exact cum să facă asta.

Acea anume amintire – una care îl făcea să transpire de tulburare – fusese ceea ce îl scosese în frig. Era posibil să compromiți pe cineva care era singur. Era posibil să compromiți pe cineva dacă îi ofereai ajutor, dacă îl lăsai să se sprijine pe tine... iar apoi îi luai tot.

Oliver nu avea nici un răspuns, de aceea stătea afară în mijlocul unei nopți de ianuarie. Frigul nu îi oferea nici o limpezire a gândurilor. Era înconjurat de piatră rece și de ziduri reci, în mijlocul unui oraș rece. Veranda nu era nimic mai mult decât un spațiu pătrat, în aer liber, lat de câțiva pași. El crescuse la o fermă; aici simțea că nu avea destul loc.

Asta nu era deloc o surpriză. Cambridge mereu îl făcuse să se simtă ca într-o cușcă.

Ușa se deschise în spatele lui. Nu se întoarse.

Domnișoara Fairfield veni lângă el.

Mărgelele îi zornăiau în timp ce se mișca, iar brocartul îi strălucea în lumina slabă, într-o imitație stridentă de trese militare. Era cea mai urâtă rochie pe care o văzuse el vreodată, una pe care domnișoara Fairfield o purta ca pe un scut. Ea își puse mâinile pe balustradă, apucând-o strâns, fără să scoată un cuvânt. Respira greu, ca și cum ar fi urcat trei etaje. Ca și cum simplul gând de a avea încredere într-o altă persoană îi făcea inima să palpite.

Da, trebuia să îi palpite. Iar ea ar fi trebuit să plece. Dar Oliver nu spuse asta. Doar o privea, o privea cum se uita la el.

– Ei, bine, fată imposibilă? întrebă el. Ce să fie?

Ea inspiră adânc.

– Număr, răspunse, în cele din urmă.

Scanned with CamScanner

Lui Oliver îi trebui un moment ca să își amintească despre ce vorbiseră.

Ea își frângea mâinile.

– Număr fiecare zi ce trece.

El nu spuse nimic. Voia să o consoleze, dar vorbele i-ar fi sunat nemilos, date fiind posibilitățile situației ce exista între ei.

– Îmi e frică chiar și să vorbesc cu tine, spuse ea. Dacă deschid gura, îmi e teamă că voi spune totul. Că voi vorbi la nesfârșit, fără să mă mai pot opri. Este prea mult.

El își înclină capul și se uită la ea.

– Ți s-a părut cumva că eu aș fi un om care să aibă doar câteva motive de a se plânge?

– Nu. Nu.

Clătină din cap și își ridică, neputincioasă, mâinile.

– Nu știu ce vrei. Știu ce vor toți ceilalți, dar în privința ta... nu pot să îmi dau seama.

Oliver se gândi la Bradenton și la felul în care acesta îi flutura-se prin fața ochilor, ca pe o momeală tentantă, promisiunea de a-i acorda votul. Se gândi la tot ce ar fi însemnat asta pentru șansele lui de deveni membru în Parlament. Se gândi la marchiz și la credința acestuia că îl avea pe el, pe Oliver, în palmă.

Nimeni nu îi impunea nimic lui Oliver. Nimeni.

– Am fost coleg de școală cu Bradenton, spuse el în cele din urmă. Era un măgar pe atunci, până când...

Făcu o pauză.

– Acum știe mai bine să se ascundă, atâta tot.

Ea nu zise nimic.

– Vreau să plătească, spuse Oliver. Pentru toate afirmațiile lui murdare la adresa mea.

Se întoarse către ea. Domnișoara Fairfield îl privea cu ochii mari.

– Este simplu, spuse el. Îl enervezi. Foarte bine. Nu vreau să te simți singură.

Ei i se tăie răsuflarea.

O, Doamne, ce cruzime din partea lui să îi spună lui Jane astfel de vorbe! Perspectiva unei prietenii era ceva de neconceput pentru o femeie care simțea că singura ei opțiune era să alunge pe toată lumea. El nu știa ce se confrunta ea, dar ar fi pariat că, oricare ar fi fost acea problemă, ea trebuia s-o înfrunte de una singură.

Scanned with CamScanner

Apoi mai era și faptul că el nu își cunoștea *propriile* intenții. Poate că vorbise cât se poate de serios. Dar, dacă ar fi vrut să accepte oferta murdară a lui Bradenton, ar fi început în același blestemat de mod: câștigându-i încrederea lui Jane.

Cu toate că Oliver respinse ideea de a-i face pe plac lui Bradenton, exista, în chip malefic, încă un mod în care el se putea folosi de marchiz: să îl facă să creadă că era ascultător și că avea să îi îndeplinească toate ordinele. Oliver ar fi dat lovitura dacă ar fi urcat în carieră folosindu-se astfel de ajutorul lui Bradenton, ajungând să aibă o putere mai mare decât acesta și, după atâția ani, răzbunându-se, în sfârșit.

Își dorea asta atât de mult încât aproape că putea să simtă pe limbă gustul puterii și al revanșei.

Domnișoara Fairfield răsuflă sacadat.

– Spune-o din nou, zise ea.

Nu era o minciună. Nu chiar. Oliver era hotărât să nu îi facă pe plac lui Bradenton, așa că nu era nevoie să îi spună ei despre asta.

„Iar dacă decizi să faci ceea ce vrea marchizul, e mai bine nu spui nimic. Trebuie să îți păstrezi toate opțiunile intacte."

Oliver înăbuși acea voce din mintea sa.

– Nu ești singură.

Era nouăzeci și cinci la sută din adevăr.

Oliver plecă la câteva minute după miezul nopții. Fu destul de surprins atunci când marchizul îl urmă, mergând cu el până pe trotuarul din față. În loc să îl ignore, Bradenton își chemă trăsura și îi făcu semn lui Oliver. Reticent, acesta făcu un pas și ajunse lângă el.

– Ar trebui să îi întâlnești, spuse Oliver cu glas scăzut. Vorbesc despre oamenii care vor fi afectați de proiectul de lege. Vei vedea...

Bradenton începu să râdă.

– Nu fi ridicol, Marshall! Mă întâlnesc cu ei în fiecare zi. Îmi repară pantofii și îmi măsoară pantalonii. Nu pot să merg nicăieri fără să mă împiedic de un muncitor. Dacă îmi arăți încă unul, nu mă convingi.

Oliver contemplă formele clădirilor de peste drum. Nu putea distinge în întuneric mai mult decât silueta unor acoperișuri și contururile ferestrelor în care sclipeau luminile lămpilor. Din spatele clădirii răzbăteau către ei zgomotul pe care îl făcea trăsura lui Bradenton în mers, tropotul copitelor de cal și scârțâitul harnașamentului.

– Nu m-am referit la serviciile lor, ci ți-am propus să îi *întâlnești*, îl lămuri Oliver. Să îi *cunoști* pe ei. Să vorbești cu ei. Să vezi ce fel de

Scanned with CamScanner

oameni sunt. Cumnata mea și cu mine organizăm o cină după ce mă întorc la Londra, pentru...

– Adică ar trebui să mă comport cu ei ca și cum mi-ar fi egali? Fac suficientă muncă de caritate, Marshall.

Bradenton zâmbi.

– Uite-mă aici, vorbind cu tine.

„Dacă asta este o mostră a carității tale, sunt sigur că ești foarte iubit la moșia ta."

Dar Oliver nu spuse nimic. Își ținu toate nemulțumirile în inimă, păstrându-le în contul unor plăți viitoare.

– Mereu ai fost amuzant, spuse el, în schimb. Dar nu este nevoie să râzi de ceea ce încerc să îți spun. Și anume...

Bradenton râse iar.

– Încetează, Marshall. Nu vreau să vorbesc cu tine despre prețioasa ta reformă.

Trăsura se ivi de după colț, din ceață, ca o fantomă întunecată.

Bradenton se întoarse către Oliver.

– Te gândești la propunerea mea. Nu îți poți imagina cât de mulțumit sunt să constat că, până la urmă, te-am judecat corect.

Oliver strânse din pumni, iar încheieturile degetelor i se albiră.

– Deci, ce ai plănuit să faci cu ea în seara asta? Cred că ar fi suficient să o rănești făcând-o să se îndrăgostească de tine, iar apoi părăsind-o. Totuși, asta ar părea destul de josnic.

– Nu poți să rănești o persoană fără să o cunoști, spuse Oliver.

„Iar eu te cunosc bine."

– Câteodată, cea mai ușoară metodă de a răni o persoană este să o faci să creadă că ești de partea ei, iar apoi să îți retragi sprijinul.

Nu ar fi trebuit să rostească acele cuvinte cu dublu înțeles. Dar Bradenton râse.

– De aceea am nevoie ca tu să îmi duci planul la îndeplinire. Nu am de gând să îți fac complimente false, Marshall. Recunosc că am un interes personal să o văd pe domnișoara Fairfield prea nefericită ca să se mai arate în societate.

Buza lui se încreți.

– Dar ești prea inteligent și mult prea ambițios. Abia după ce sunt sigur de tine îți voi permite să pui piciorul în Parlament.

– Dacă iau o decizie, vei fi sigur de mine?

– Nu.

Bradenton ridică din umeri.

Scanned with CamScanner

– Prima decizie o vei putea socoti ca pe un accident. Cea de a doua te va face să te îndoiești de tine însuți. Cât despre cea de a treia...

Făcu o pauză, ca și cum își amintea ceva.

– Abia cea de a treia te va convinge că ai acționat așa cum trebuie. Trei asemenea decizii schimbă caracterul unui om.

– Deci nu îmi vei da doar o singură însărcinare.

Nu, nu putea să o facă! Numai gândindu-se la asta, i se făcea rău de la stomac. Întreaga poveste îi trezea amintiri vechi, amintiri pe care le îngropase de multă vreme.

Dar Bradenton clătină din cap. Trăsura se opri în fața lui și un lacheu sări să deschidă portiera. Bradenton păși în față.

– Nu mai este nevoie de altceva, spuse el cu nonșalanță. După socoteala mea, ai ajuns deja la cea de a doua decizie.

Capitolul 5

Existau trei competențe pe care domnișoara Emily Fairfield le găsise necesare în poziția ei actuală în viață: minciuna, escamotarea și, cea mai importantă, escaladarea zidurilor. Ultima competență era cea pusă în aplicare în acel moment.

După o plimbare de zece minute la amiază, în jurul grădinii, fusese dusă în camera ei pentru un pui de somn, ca și cum ar fi fost un copil de patru ani.

Așteptase până când se făcuse liniște în casă, servitorii plecând să măture podelele și să facă niscaiva cumpărături. Apoi, în grabă, se schimbase de haine și se strecurase afară pe fereastră. Dorea să *plece*, să meargă oriunde, atât timp cât părăsea casa aceea.

Avea un roman neaprobat în buzunarul pelerinei, o batistă în celălalt și hotărârea de a-și petrece afară cele două ore dedicate acelui somn ridicol.

Casa lui Titus Fairfield se afla la periferia orașului Cambridge. Era o clădire tristă, de piatră cenușie, cu două etaje, înconjurată de tufișuri tunse uniform. Ca să evite spinii arbuștilor de cătină, Emily își trase fusta mai aproape, iar apoi se strecură printr-o deschizătură îngustă din gardul din spate, se văzu liberă și apucă pe drumul de pietriș ce ducea afară din oraș, continuându-se peste câmpii și dealuri.

Scanned with CamScanner

Gestul lui Emily era genul de comportament pe care unchiul Titus l-ar fi numit „nesăbuit": să plece singură, neînsoțită, mergând cu pași adevărați în loc să facă pașii delicați care s-ar fi potrivit cu statutul ei de presupusă invalidă. Să iasă din casă pentru câteva ore în loc de câteva minute.

Și poate că unchiul avea dreptate. Un pic. Dar alternativa, adică să stea în pat când afară era încă lumină și să se uite la tavan în timp ce își imagina că îl bătea pe unchiul ei cu una dintre cărțile lui de drept, era de neconceput. *Asta* o făcea să tremure, să se simte vinovată și aproape febril de neliniștită. Când se simțea așa, își privea unchiul la micul dejun imaginându-și că îi dădea cu raftul de cărți în cap.

Nu era genul de imagine care să o facă să se simtă mândră. În timp ce mergea pe drum, ea își ținu bărbia ridicată, înclinând din cap către fermierii pe care îi întâlnea. Rochia ei era prea elegantă ca să nu o dea de gol cum că era o domnișoară scăpată de însoțitoarea ei, dar oamenii vedeau ceea ce socoteau ei a fi potrivit. În mers, Emily atingea cu vârfurile degetelor stâlpii gardurilor și zidurile de piatră, minunându-se de senzația pe care i-o dădea vântul ce îi bătea în obraji și savurând gustul libertății. Era frig; vântul mușca prin mănuși, iar pelerina nu era suficient de groasă încât să o ferească de ger, dar ei nu îi păsa.

„Dacă se întâmplă ceva?", își aminti Emily de vocea sumbră a unchiului ei. Spunea asta atât de des, încât nepoata lui ar fi putut să cioplească în piatră acele vorbe și să le așeze deasupra șemineului.

„Dacă se întâmplă ceva?" era un fel de deviză a unchiului Titus, care își făcuse griji ani de-a rândul că *avea să se întâmple ceva*, iar singurul rezultat era că nu se întâmplase nimic.

În acea zi, Emily se hotărâse să meargă prin Grantchester. Pe când mai hoinărise pe furiș, văzuse drumul acela de cel puțin șase ori. Iar, deși un simplu sat poate că nu era demn de isprăvile doamnei Larriger, însemna, totuși, ceva mai mult decât o mână de capre. Emily avea de gând să treacă, zâmbitoare, pe acolo, nelăsându-i pe privitori să își dea seama că ea scăpase din ghearele îngrozitoare ale... ale...

Nu ale piraților. Nu ale vânătorilor de balene. Nu ale țarului Rusiei.

– Am scăpat din ghearele îngrozitoare ale unui pui de somn, i se destăinui ea drumului.

Trecu pe lângă o fermă, apoi pe lângă alta, iar după aceea – semn că satul era în apropiere – pe lângă o moară. Elevii lucrau, harnici,

Scanned with CamScanner

înăuntrul unei școli. Emily înclină din cap către un fierar care cerceta, în curtea lui, copitele unui cal.

Ajungând în piața principală, ea se gândi să își cumpere un măr, doar pentru că putea. Dar era inutil să își irosească cei câțiva bănuți pe un prăpădit de fruct.

Își dorea atât de puțin: voia doar să aibă șansa de a face aceleași lucruri ca toată lumea. Cerea prea mult?

„Dacă se întâmplă ceva?"

Iată un gând amar: că trebuia să se teamă de tot, doar din cauza a ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Un gând amar, într-adevăr.

Meditând la asta, Emily realiză că nu doar gândul era amar, ci și gustul pe care îl simțea în gură.

Nu era un gust *adevărat*. Ani de experiențe o demonstraseră. Era vorba despre o amărăciune crescândă, care se răspândea prin întreaga ei ființă, până când Emily simțea gustul amar nu doar pe limbă, dar și pe obraji și în stomac, adică în părți ale corpului cu care ea nu ar fi trebuit să poată gusta deloc. Acel gust era undeva între cel de migdale râncede și ouă stricate.

Familiar. Enervant. Și, pe măsură ce timpul trecea, complet îngrozitor. Într-un minut, Emily avea să înceapă să miroasă lucruri rele. La scurt timp după aceea...

Ceva *urma* să se întâmple. Exact lucrul de care se temea unchiul ei, motivul pentru care nu era lăsată să iasă din casă.

Nu avea timp să se îndrepte spre câmpurile pustii de dincolo de sat, iar dacă se prăbușea, în spasme, în fața școlii, cu siguranță că cineva tot ar fi văzut-o. Ar fi ajutat-o, ar fi insistat să o ducă acasă. Unchiul ei ar fi aflat și...

Și nu ar mai fi lăsat-o niciodată afară. Emily nu mai avea timp să stea pe gânduri și nici să aleagă.

Traversă piața și intră în cârciumă.

„Poartă-te ca și cum ai fi de prin partea locului."

Înghiți gustul din gură și zâmbi în timp ce disfuncția olfactivă rău-prevestitoare îi acapară simțurile, mascând mirosul de pâine caldă și de supă cu o miasmă infectă.

Se strecură, se așeză pe cea mai apropiată bancă și își îndesă fusta sub masă. Cu puțin noroc, nimeni nu s-ar fi uitat la ea. Cu puțin noroc, acele câteva minute ale spasmului ar fi trecut neobservate. Cu puțin noroc...

Din partea cealaltă a mesei, se auzi o voce plăcută:

Scanned with CamScanner

– Domnișoară, vă rog să nu vă așezați acolo!

Emily își ridică privirea și realiză că nu era singură la masă. Vizavi de ea și lipit de perete, stătea un bărbat. Avea în față o carte deschisă și un castron gol de supă, lângă care era așezată o jumătate de pâine.

Piciorul lui Emily începuse deja să tresară.

– Îmi cer scuze, spuse ea strângând din dinți. Chiar nu mă pot ridica acum.

Accentul lui fusese aproape perfect, prea studiat. Îmbrăcămintea îi era la fel de englezească precum ceaiul și biscuiții. Își legase lavaliera albastră într-un stil impecabil și formal, fixând-o cu un ac de aur, iar pe masă își așezase pălăria – și ea, foarte potrivită cu restul ținutei. Perfecțiunea albă a manșetelor ce se iveau de sub haină contrasta excepțional de bine cu brunul închis al pielii lui.

Emily îl privi în ochi, care erau aproape negri, umbriți de gene groase și lungi. Buzele lui erau subțiate într-o expresie ce ar fi putut să denote enervarea.

– Domnișoară...

Respirația îi șuieră și își puse mâinile pe masă.

Era indian. Emily mai văzuse studenți indieni, erau zeci care frecventau cursurile de la Cambridge. Dar, la fel ca pe toți bărbații de acolo, ea îi văzuse doar de la distanță, de la fereastra trăsurii sau de peste câmp. Nu credea că unchiul ei ar fi lăsat-o în apropierea lor. La urma urmei, *putea să se întâmple ceva*.

Tânărul o privi cu o precauție pe care nu ar fi trebuit să o aibă față de o domnișoară englezoaică. Poate că, până la urmă, nu el avea să fie cel care să o dea de gol.

– Îmi pare rău, se scuză ea din nou. Nu vreau să mă strâmb la dumneavoastră. Sunt pe cale să am o convulsie. Îmi va trece în câteva minute.

El se încruntă, dar nu mai era timp pentru alte explicații.

Emily nu avea convulsii în adevăratul sens al cuvântului. Cel puțin asta spusese doctorul Russell de la Londra. Nu era chiar epilepsie, explicase el, pentru că Emily nu își pierdea niciodată cunoștința. Era mereu conștientă; putea chiar să vorbească și să își miște membrele. Convulsia venea acum, familiară ca o mănușă.

În trecut, ea se privise în oglindă pe când trecea printr-o astfel criză. Cel mai adesea, piciorul drept avea spasme. Dar acela nu era singurul efect. Tot corpul îi tremura, iar fața i se contorsiona. De

Scanned with CamScanner

asemenea, inima îi bătea prea tare; bătăi rapide și neregulate, ca un cal cu trei picioare care încerca să galopeze.

Preț de câteva momente, vecinul ei de masă o privi cu consternare.

– Pot să vă ajut cu ceva?

Ea strânse din dinți.

– Să nu spuneți nimănui ce se întâmplă.

Tânărul domn scoase un sunet care ar fi putut să treacă drept un consimțământ.

Câteodată, Emily își dorea să nu fi fost lucidă în timpul convulsiilor. Era în permanență conștientă de felul în care arăta, de ceea ce alții ar fi crezut despre ea. Își dorea să poată să dispară în neant și să se reîntoarcă de acolo fără amintiri neplăcute. Dacă și-ar fi pierdut cunoștința, îi spusese doctorul, s-ar fi stabilit cu certitudine că era bolnavă de epilepsie. Așa cum era, ea reprezenta un caz special; nu se încadra nicăieri. Nu se cunoștea nici un tratament. Nu se știa cauza convulsiilor.

În loc să se gândească la ceea ce se întâmpla, Emily își ațintì privirea la fibrele din lemnul mesei. Cineva cioplise un set de inițiale într-un colț. Ea rămase cu ochii la litere, A+M, repetându-le în minte până când spasmele se transformară în simple zvâcniri, până când zvâcnirile dispărură în epuizarea fluidă a mușchilor supuși unui efort atât de mare.

Ținuse douăzeci de secunde. Un interval de timp atât de scurt era izvorul atât de multor probleme!

Răsuflă ușurată.

– Domnișoară, spuse o voce din spatele ei. Sunteți bine? Vă deranjează, cumva, acest domn?

Se întoarse și văzu o femeie bine făcută, cu un ștergar legat de șorț.

– Dacă vă deranjează, îmi chem soțul...

– Nu, răspunse repede Emily. Chiar deloc. Simțeam că mă ia cu leșin și a trebuit să mă așez. A fost atent cu mine. Foarte atent.

– A fost insistent?

– Dimpotrivă, spuse Emily. Mă tem că eu l-am deranjat, fără ca măcar să îl întreb dacă mă puteam așeza.

El, oricine ar fi fost, nu spuse nici un cuvânt în tot acel răstimp, ca și cum ar fi fost obișnuit să nu fie băgat în seamă, să se discute despre el de parcă nici nu ar fi fost acolo. Se mulțumea să o privească pe Emily cu acei ochi negri și neîncrezători.

Scanned with CamScanner

– Hmm, spuse femeia. Ei, bine, a fost tăcut până acum, dar nu știi niciodată.

– Dacă nu vă supărați, îmi puteți aduce niște ceai?

Emily îi zâmbi femeii.

– Mi-ar prinde bine să mă înviorez un pic.

– Bineînțeles, dragă domnișoară. Chiar nu vă deranjează?

Emily clătină din cap în semn că nu, iar femeia plecă.

Vreme de câteva clipe, bărbatul din fața ei rămase tăcut. În cele din urmă, spuse:

– Vă mulțumesc că nu ați lăsat să fiu dat afară. Este singurul loc pe o rază de șase kilometri de la Cambridge unde se servește supă de legume, iar eu pot spune m-am săturat de pâine, brânză și verdețuri fierte.

– Studiați la Cambridge?

Cartea din fața lui făcea evident acest lucru.

Emily s-ar fi gândit că mesele de la Cambridge ofereau un meniu mai îmbelșugat decât spanacul fiert. La urma urmei, acolo învățau odraslele lorzilor. Dar tânărul nu îi oferi alte explicații, iar ea deja îl deranjase destul.

– Voi putea să mă ridic în câteva minute, spuse Emily, în schimb. Plec la fel de repede precum am venit.

– Nu trebuie să vă grăbiți din cauza mea, răspunse el, politicos.

Se uită la carte, apoi la ea. Încă mai avea o urmă de suspiciune în voce; și o urmă de altceva.

– Vorbesc serios, spuse Emily cu sinceritate. Îmi pare foarte rău pentru deranj. Ați fost aici primul, așa că...

Colțurile buzelor lui se ridicară într-un zâmbet, iar ultima fărâmă de suspiciune dispăru.

– Rar am ocazia să stau alături de fete drăguțe, spuse el. Nu mă deranjați.

Inima lui Emily încă mai bătea tare. De la convulsie. Cu siguranță că de la convulsie. Nu avea cum să fie din pricină că acel tânăr se uita la ea. Dar... o făcuse să se simtă drăguță.

Era drăguță. Emily știuse asta dintotdeauna, deși nu vedea ce foloase i-ar fi adus atare calitate. Servitorii spuneau că era drăguță. Și Titus o spunea. Și doctorii.

„Ce păcat că toate astea i se întâmplă unei fete atât de drăguțe! Ce păcat de toată frumusețea ei!"

Sub privirea politicoasă – dar scrutătoare – a tânărului domn, frumusețea lui Emily nu mai părea deloc inutilă.

Scanned with CamScanner

– Eu sunt domnișoara Emily Fairfield, spuse ea în cele din urmă.

Privirea lui zăbovi asupra ei preț de câteva clipe.

– E o plăcere să vă cunosc, domnișoară Fairfield, răspunse el. Eu sunt domnul Anjan Bhattacharya.

Când își rosti numele, accentul lui precis se modifică în ceva diferit, ceva care nu mai suna englezește.

Emily își mușcă buza.

– Stați puțin.

Fața lui deveni inexpresivă.

– Îmi pare rău. Bhatta. Charya?

Emily simți cum roșea.

Tânărul se lăsă pe spate în scaun și se uită la ea.

– Da. Ați pronunțat destul de corect.

– Bhatta. Charya. Bhattacharya.

Emily zâmbi.

– Nu, de fapt e foarte ușor. Doar că nu sunt obișnuită să aud ceva pronunțat astfel. Sunteți din...

– India, bineînțeles. Calcutta, mai exact. Tatăl meu este funcționar public al Președinției Bengalului. Unchiul meu este... ei, bine, nu contează. Sunt al patrulea fiu, trimis aici ca să primesc o educație englezească reală și solidă.

Tânărul se foi în scaun și se uită din nou la carte.

– Și studiați dreptul.

Sprâncenele lui se ridicară.

– Unchiul meu este profesor de drept, explică Emily. Atunci când nu am de ales, îi citesc cărțile. Am citit-o și pe aceea.

El îi zâmbi.

– Atunci, dacă am nevoie, vă voi cere clarificări.

– Puteți să încercați, răspunse ea. Înțeleg puțin din cartea asta. Dar nu am studii academice. Totuși, aș aprecia șansa de a vorbi...

O, ce penibil suna! Emily își înghiți restul cuvintelor.

– Sunt sigură, însă, că ați prefera să vorbiți despre asta cu alt gen de persoane. Cât de înaintat sunteți cu studiile?

– Sun în ultimul an, spuse el făcând o grimasă. Studiez pentru licență. De acum și până la Paște cred că voi fi o companie înfiorătoare.

Chipul lui căpătă o expresie hotărâtă.

– Intenționez să am cele mai bune rezultate la examene.

Emily știa când trebuia să tacă, așa că se opri din vorbit. Îi fu adus ceaiul, iar ea îl bău încet, străduindu-se să nu se uite la domnul din

Scanned with CamScanner

fața ei, care își citea cartea și lua notițe. În mare parte, nu reuși. Era prea conștientă de prezența lui.

– Ei, domnule Bhattacharya, spuse ea în cele din urmă, după ce își sfârși de băut ceaiul, a fost o plăcere să vă cunosc. Cred că acum voi pleca. Vă las să citiți.

El își ridică privirea din carte. Clipi la ea de câteva ori, ca și cum l-ar fi surprins cumva. Iar apoi, uimitor, îi zâmbi. Nu acel zâmbet placid pe care i-l aruncase înainte. Asta, *asta* era ceea ce aștepta ea, motivul pentru care ieșise din casă. Zâmbetul lui era ca răsăritul de soare și îi apăruse pe față cu o ușurință autentică. Pulsul lui Emily se mări, anticipând ceva. Ea nu își dădea seama prea bine ce anume presimțea că avea să se întâmple, dar se simțea în pragul a *ceva*.

– Domnișoară Fairfield, spuse el.

– Vă rog să îmi spuneți „domnișoară Emily", îi ceru ea. Am o soră mai mare.

– Cred, spuse el, că ar fi politicos din partea mea să mă ofer să vă conduc acasă, fiindcă vreau mă asigur că nu pățiți nimic.

– Adevărat?

Lui Emily îi plăcu ideea. Încercă, totuși, să nu arate cât de mult îi plăcea.

„S-ar putea să se întâmple ceva", îi șopti vocea.

– Nu cred că aș reuși să fac mai mult de o sută de pași alături de dumneavoastră, spuse el, simplu. În Cambridge, poate că m-aș descurca. Dar aici?

Clătină din cap.

– Nu am nici o dorință să fiu bătut azi, așa că voi fi politicos și îmi voi lua rămas-bun.

– Ies la plimbare joia aceasta, la ora unu, spuse Emily. Și... nu îmi place deloc aglomerația.

Acel zâmbet atrăgător nu dispăru de pe chipul lui.

– Așadar?

– Există o potecă pe lângă Bin Brook, iar un punct de întâlnire ar putea fi intersecția cu Wimpole Road.

– Știu locul, spuse el cu glas scăzut. Dar părinții dumneavoastră nu ar fi de acord, sunt sigur.

– Părinții meu sunt decedați, spuse Emily. Locuiesc împreună cu unchiul meu.

Făcu o pauză și îi văzu expresia. Dacă i-ar fi spus adevărul, nu s-ar mai fi întâlnit cu ea.

Scanned with CamScanner

– Iată-mă aici, spuse ea cu nonșalanță, plecată singură de acasă, fără însoțitoare. Unchiul meu nu este tradiționalist, domnule Bhattacharya. Mă lasă să fac ce vreau. Atât timp cât ne plimbăm pe drumurile publice, el nu se va opune.

Toate astea erau adevărate și, în același timp, atât de înșelătoare!

– Dar...

– Sufăr de convulsii, spuse ea. Unchiul meu știe că tânjesc după conversații rezonabile.

Tot adevărat.

Emily îi aruncă un zâmbet strălucitor și fu mulțumită să îl vadă sprijinindu-și mâinile de masă, uimit, în ciuda obiecțiilor lui.

După toate actele ei îndrăznețe din ziua aceea, o minciună nu mai conta.

– Unchiul meu nu îmi va reproșa o plimbare, spuse Emily. Și este perfect acceptabil ca un bărbat și o femeie să se plimbe împreună, atât timp cât o fac în public.

– Chiar așa?

Emily dădu din cap în semn că da, iar apoi își ținu respirația.

– Ei, bine...

El rostise cuvintele încet, ca și cum ar fi meditat, în același timp, la spusele ei.

– Da, cred că da. Joia asta.

Ea îi întoarse zâmbetul și se ridică. O durea piciorul, o dureau mușchii, dar palmele o furnicau de emoție și, dintr-o dată, următoarele zile nu i se mai părură atât de rele.

– Rămas-bun până atunci, îi spuse tânărului.

„S-ar putea să se întâmple ceva!"

Se gândi la camera ei goală, la după-amiezile în care trebuia să doarmă și la serile petrecute în compania binevoitoare și grijulie a unchiului ei. Își aminti cum, fiind pe punctul de a ieși din cameră, îi venise să țipe, și își dădu seama că, dacă ar fi făcut-o, unchiul ei ar fi crezut că înnebunise. Escapada de acum fusese, poate, o prostie. Poate că fusese o greșeală.

Dar slavă Domnului că în cele din urmă, *în cele din urmă*, ceva se întâmpla!

Trecuseră trezi zile de la ultima conversație a lui Jane cu domnul Marshall, iar în acest timp ea își imaginase că îi povestise totul de o sută de ori. Abia dacă dormise noaptea trecută, gândindu-se la ce să

Scanned with CamScanner

îi spună când avea să îl vadă data viitoare. La cum avea să fie să aibă pe cineva care înțelegea, care *știa*.

Avea o listă a lucrurilor pe care voia să i le povestească; o listă întocmită cu calm, una precisă și rațională. Nu ar fi lăsat cuvintele să i se reverse din gură precum un pârâu scăpat dintr-un baraj, care se grăbea să ajungă la vechile maluri. El nu trebuia cu nici un chip să o creadă nebună.

Iluzia dură până în momentul în care îl văzu iar. Jane tocmai coborâse din trăsură; se întoarse ca să o aștepte pe doamna Blickstall, care era chiar în spatele ei. În timp ce făcea asta, îl zări de partea cealaltă a cailor.

Mergea pe trotuar, în direcția pieței aflate la câteva străzi mai încolo. Pasul lui era hotărât și iute, iar expresia îi era absentă, ca și cum gândul i-ar fi fost la orice altceva decât la ea. Nu o văzuse, ci continua să meargă. Din cinci pași, se depărtase deja cu câțiva metri.

Jane începuse să îi facă cu mâna, dar expresia lui distantă o opri.

Era fiul unui duce. Un om care, după cum recunoscuse singur, voia să ajungă prim-ministru. Fără îndoială că avea probleme mult mai presante decât întrebările mărunte care o frământau pe Jane: despre tutela și tratamentul medical al surorii ei. În timpul pe care i l-ar fi răpit ea ca să îi să explice toate detaliile meschine și penibile ale vieții ei, domnul Marshall ar fi putut să citească toate legile aprobate de Parlament la ultima ședință.

Jane își strânse degetele, renunțând la mișcarea de salut, și își lăsă mâna în jos.

El fusese amabil. Fusese suficient de inteligent încât să intuiască multe despre ea. Dar s-ar fi păcălit singură dacă credea că o asemenea atitudine însemna că lui chiar îi păsa de ea. Avea lucruri mai importante de făcut decât să se ocupe de o domnișoară și de sora acesteia.

Jane strânse din dinți și traversă trotuarul, îndreptându-se spre librărie. Nu avea de gând să îl urmărească. Nu avea de gând să își retrăiască iluziile prostești legate de o eventuală prietenie.

Magazinul era prăfuit și gol; doamna Blickstall, plictisită, se așeză în față și își încrucișă mâinile cu grație. În acest timp, Jane se uită printre romanele din spatele magazinului. Ea auzi sunetul clopoțelului și vocea unui client care vorbea cu vânzătorul. Alese o carte de pe raft, apoi se plimbă pe culoar, citind titlurile. Auzi pași în spatele ei.

Instantaneu, gândul îi fugi la bărbatul pe care voia neapărat să îl uite. Domnul Marshall. El era!

Scanned with CamScanner

Nu, ce ridicol! Nu avea cum să fie. Era deja plecat la o întâlnire foarte importantă. Nu avea timp de fete proaste, aflate în magazine mici, care cumpărau...

– Ce ai acolo?

Jane tresări.

O, Doamne, vocea lui! În timp ce conversase în gând cu el, Jane nu își imaginase vocea lui. Nu ar fi știut cum să o descrie nimănui. Caldă, desigur, și amplă. Ultima dată, el șuierase cu o furie controlată. Acum vocea îi suna ca și cum ar fi fost pe punctul de a râde.

Se întoarse, foarte încet, spre el. O, Doamne, frisonul reveni: o înfiorare pe șira spinării. Jane luă o gură de aer și își înfipse unghiile în palme, dar asta nu îi ajută cu nimic. Înainte să se poată opri, începu să zâmbească; un zâmbet larg și prostesc, care divulga prea multe.

El arăta mai bine de fiecare dată când îl vedea. Pistruii de pe nas parcă o invitau să îi atingă. Ca și cum i-ar fi șoptit:

„Haide, nu te sfii!"

Jane înghiți în sec și își apăsă palma pe stomac, ca nu cumva să se lase ispitită și să îl atingă.

Arăta... ei, bine, *arăta*. Se uita la ea, nu la un punct îndepărtat. Cu atenția lui concentrată pe ea, Jane se simțea imaterială. Ca și cum ar fi putut să plutească.

Avea deja o carte. *Un ghid practic pentru...*

Nu putu să citească restul titlului din cauza mâinii lui.

– Domnule Marshall, spuse ea surâzând.

„Nu spune totul deodată, Jane. Orice ai face, nu spune totul deodată!"

– Ce plăcere să te văd! Ce mai faci?

Tocmai se felicita pentru reținerea de care dădea dovadă, când, spre stupoarea ei, realiză că încă vorbea.

– Te-am văzut pe stradă, dar păreai ocupat și nu am vrut să deranjez. Făceai ceva important, cu siguranță. Probabil că încă faci. Ar trebui să... ah...

„Taci din gură Jane," încercă să le spună nervilor ei agitați și, din fericire, aceștia o ascultară.

El nu tresărise la auzul acelui șuvoi de cuvinte. În schimb, întinse mâna și luă romanul pe care îl ținea Jane.

– Ar trebui să mă lași să mă uit la cartea ta, spuse el întorcând cotorul ca să poată citi titlul. *Doamna Larriger și banditii din New South Wales*?

Scanned with CamScanner

Jane roși și mai mult. Probabil că el avea o carte importantă, o carte cu un nume sobru, ca, de pildă: *Un ghid practic pentru un comportament adecvat*. Probabil că asta avea în mână. Cu siguranță că pe ea o credea aiurită.

– Nu este a mea, zise ea, brusc. Vreau să spun că romanul ăsta e pentru sora mea mai mică, Emily.

El păru amuzat.

Jane strâmbă din nas.

– Eu am voie să râd de gusturile ei pentru că e sora mea, dar tu nici să nu încerci!

– Am trei surori, spuse el cu blândețe. Patru, acum, dacă o punem la socoteală și pe cumnata mea. Nu aș vorbi niciodată de rău pe sora cuiva.

Răsuci cartea în mână.

– Este bună de ceva?

Întrebarea o luă prin surprindere pe Jane.

– Nu am citit-o.

Ridică din umeri.

– Dar am citit primele opt cărți din serie. Sunt groaznice și, totuși, curios de convingătoare.

– Îmi plac cărțile curios de convingătoare, spuse el. Și cele îngrozitoare. Să o cumpăr?

Jane se înecă, imaginându-și-o pe doamna Larriger în biblioteca lui, lângă *Un ghid practic pentru cariere politice*.

Dar el răsfoia cartea ca și cum s-ar fi gândit să o cumpere.

– Doamna Larriger este în vârstă, autoritară, enervantă, și cred că nu e în toate mințile. Nu ți-ar...

– Pare să semene foarte mult cu mătușa mea, Freddy.

El îi zâmbi.

– În vârstă, autoritară, enervantă... Nu mai iese din casă acum, iar unii oameni o vorbesc de rău din pricina asta. Dar nu îmi spune că mătușa mea nu e în toate mințile. E la fel ca și în cazul surorii tale. O iubesc prea mult că să aud critici la adresa ei.

Jane înghiți în sec.

– Dacă vrei să citești seria, trebuie să începi cu prima carte.

Ea se duse înapoi pe culoar și citi titlurile de pe coperți.

– Acolo.

Îi întinse *Doamna Larriger pleacă de acasă* și așteptă să vadă ce avea să facă.

Scanned with CamScanner

O luă fără nici o ezitare și o deschise.

– Ilustrația de pe prima pagină e frumoasă, comentă el. Crezi că autoarea chiar se numește „doamna Larriger"?

– Nu, spuse Jane cu îndrăzneală. Nu cred. Prima carte a fost lansată acum doi ani și jumătate, iar de atunci încoace au mai fost publicate douăzeci și două, practic, o carte pe lună. Cred că doamna Larriger este, de fapt, un grup de autori. Nimeni nu poate să scrie atât de repede, nu dacă omul acela mai are și alte lucruri de făcut.

– Hmmm, da, sună neverosimil.

Domnul Marshall se întoarse la prima pagină.

– *În primii săi cincizeci și opt de ani de viață, doamna Laura Larriger locuise la Portsmouth, lângă port. Nu se întrebase niciodată unde se duceau vapoarele și nu se interesa de venirea lor decât atunci când îi aduceau soțul înapoi dintr-una dintre călătoriile lui comerciale. Nu avuse niciodată un motiv să o intereseze. Casa ei era confortabilă, soțul ei avea un salariu excelent și, spre marea ei satisfacție, nu era acasă aproape niciodată.*

Își ridică privirea.

– Există paragrafe de început mai rele, presupun.

– Continuă, te rog.

– *Dar într-o zi, într-una din rarele ocazii în care era acasă, soțul ei fu lovit în cap de o nicovală care căzuse. Omul murise pe loc.*

Domnul Marshall clipi.

– Stai. Nu înțeleg. Cum de a căzut o nicovală peste soțul ei, câtă vreme el era acasă? De unde a căzut? Oare omul acela avea obiceiul să agațe nicovale de tavan?

– Va trebui să citești ca să afli, spuse Jane. Nu am obiceiul să le spun oamenilor ce se întâmplă în cărți. Numai brutele dezvăluie ce se întâmplă mai departe.

El clătină din cap.

– Foarte bine, atunci. *În acea zi, doamna Larriger stătea în salonul ei. Dar pereții păreau mai groși. Aerul, mai greu. Vreme de aproape șaizeci de ani, ea nu avuse nici cea mai mică curiozitate față de lumea din afara casei. Acum, aerul de dincolo de pereți părea că o chema. „Pleacă, îi șoptea. Pleacă. Pleacă înainte să înceapă ancheta".*

Domnul Marshall râse.

– O, cred că încep să înțeleg povestea cu nicovala; și pe doamna Larriger. *Trase adânc aer în piept. Își împachetă niște lucruri într-o geantă. Apoi, cu un mare efort, un efort al unei femei care lăsa în urmă tot*

Scanned with CamScanner

ce îi era cunoscut, doamna Larriger păși peste pragul ușii, în soarele cald de mai. Și, cum acea căldură nu făcu să izbucnească niște flăcări care să o ardă, ea se duse în port, hotărâtă, și cumpără un bilet la primul vapor care urma să plece în următoarele cinci minute.

El închise cartea.

– Ei, bine, o cumpăr.

– Îi va sta bine alături de *Ghidul practic al celor mai importante lucrări ale lui Platon*, spuse Jane.

El se încruntă.

– Ce e aia?

Jane arătă spre mâna lui.

– Nu pot să văd tot titlul cărții.

– O, spuse el zâmbind larg și întorcând cartea, ca ea să o poată vedea. *Un ghid practic de păcăleli*, acela era titlul.

– Mă tem că am luat-o doar din nostalgie. Îmi e dor de zilele în care puteam să răspund răutăților cu niscaiva păcăleli, atâta tot.

Oftă.

– A fost o noapte, pe când eram studenți la Trinity... Unul dintre colegii noștri avea o trăsură nouă, cu care se tot lăuda. Așa că eu și fratele meu, împreună cu Sebastian, am dezasamblat-o și am reconstruit-o în întregime în camera acelui coleg. Nu am putut pune roțile, înțelegi, dar restul... Întorcându-se în cameră, el era atât de beat încât nici nu a observat, dar ar fi trebuit să îl auzi cum țipa a doua zi.

Jane se gândi că acel bărbat care pretindea că avea să ajungă prim-ministru nu era deloc așa cum și-l imaginase ea. Acum avea ochii strălucitori și un aer de zburdălnicie. Oare se prefăcea în politică, sau se prefăcea aici?

– Și eu, care credeam ca erai un ins respectabil!

El oftă, iar strălucirea din ochi i se micșoră.

– Vai, din păcate *sunt*!

Rosti cuvintele cu părere de rău.

– Veselia e întotdeauna scuzată la tineri, dar eu sunt cu mult trecut de vârsta la care o glumă bună poate fi trecută cu vederea. Totuși, îmi pot imagina că fac o astfel de glumă.

Stând lângă el, vorbind despre cărți și glume, Jane se simțea ca într-un vis.

– Sebastian, spuse ea. Acesta ar fi domnul Malheur, nu?

– Este singurul dintre noi care a sărit peste etapa respectabilității. Nu a încetat niciodată să intre în belele.

Scanned with CamScanner

Privirea lui deveni contemplativă.

– Într-un fel, îl invidiez. În altul, nu atât de mult.

– „Dintre noi"?

– Uit că nu ne cunoști. Fratele meu, Ro... ducele de Clermont. Sebastian Malheur. Eu. Ne numeau „Frații Siniștri" pentru că eram mereu împreună și suntem cu toții stângaci.

– Ești sinistru? întrebă ea.

Ceva se aprinse în ochii lui, o urmă de tulburare.

– Te las pe tine să decizi. Asta nu pot să o judec eu însumi.

Neliniștea ei păli, până când se transformă într-un zumzet plăcut. Era toată numai zâmbet.

– Spune-mi, domnișoară Fairfield, îi ceru el, vorbind cu glas scăzut. Ce părere ai? Pentru că am impresia că ești un bun judecător al comportamentului sinistru.

Simțea cum era atrasă de el. Visase la asta; să aibă un prieten, pe cineva alături de care să poată să râdă. Cineva care să se uite la ea pentru plăcerea de a o vedea și nu ca să îi critice postura sau îmbrăcămintea. Dacă ar fi îndrăznit, ea ar fi visat la mai mult.

Dar clopoțelul se auzi în spatele lui, iar Jane se uită să vadă cine intrase în magazin.

I se tăie răsuflarea. Era Susan, menajera de la etaj a unchiului Titus, îmbrăcată în maro și alb. O văzuse pe doamna Blickstall stând, plictisită, în partea din față a încăperii; doamna Blickstall se îndreptă de spate și arătă îndărăt, spre Jane.

În momentul în care Susan se apropie de ea, Jane păși în față.

– Domnișoară Fairfield!

Menajera era lipsită de suflu, ca și cum fugise tot drumul de acasă până acolo. Ceea ce probabil că și făcuse.

Susan îi aruncă o privire domnului Marshall.

– Am putea vorbi afară?

– Poți să o faci aici, spuse Jane. Domnul Marshall este un prieten.

El nu o contrazise, iar inima lui Jane bătu mai tare.

– A venit un alt medic, spuse Susan. Am plecat cât de repede am putut, dar, pe când ieșeam din casă, el tocmai intra împreună cu domnișoara Emily, iar asta a fost acum douăzeci de minute.

– O, la naiba. În ce fel de șarlatanie e specialist medicul ăsta?

– Galvanism, domnișoară. Asta a spus.

– Ce naiba e galvanismul?

Scanned with CamScanner

– Curent electric, spuse domnul Marshall. De obicei, păstrat într-un fel de baterie, folosit pentru tratamentul cu șoc...

Se opri din vorbit.

Jane simți că pălea. Nu putu să se uite la el. Nu se putea gândi la acea lume de vis pe care o părăsea, la acel loc în care cineva putea să vorbească despre cărți, să râdă la glume și să se întrebe ce însemna să fii respectabil. Ea nu trăia într-o astfel de lume.

Scoase o monedă din buzunar și i-o puse în mână lui Susan.

– Mulțumesc, spuse ea.

Fără îndoială că personalul casei aprecia foarte mult faptul că Jane și unchiul ei nu se înțelegeau. Asta le punea la îndemână servitorilor tot felul de metode prin care să își suplimenteze veniturile.

– Domnișoară Fairfield, spuse domnul Marshall cu solicitudine, aș putea să te însoțesc acasă?

În mintea ei, Jane se imaginã spunându-i totul. Își imaginã cã el o ruga să nu se îngrijoreze și cã totul avea să fie bine. Dar el nu putea spune asta acum. Până la urmă, îi promisese să nu o mintă.

Nu avea să fie bine. Cel mai bun lucru la care putea spera Jane era o pace provizorie și nesigură; una cumpărată cu câte bancnote putea ea să dea.

Mintea îi era amorțită. În viața ei nu era loc pentru o prietenie simplă.

– Nu.

Vocea ei era sugrumată.

– Nu trebuie. Știi, tu ești respectabil și trebuie să rămâi așa. Eu trebuie să mă duc să mituiesc un doctor.

Capitolul 6

Ajungând acasă, Jane abia mai putea să respire. Încercă să tragă aer în piept, iar în fața ochilor îi dansau pete.

Menajera o întâmpină la intrare, aruncând o privire pe ușă afară. Dar nu îi puse întrebări impertinente precum: *„Unde este trăsura?"* sau *„De ce gâfâiți așa?"*

Jane răspunse oricum acelor întrebări nerostite:

Scanned with CamScanner

– Am lăsat trăsura în urmă, spuse ea. Am crezut că o plimbare la pas iute ar fi mai plăcută.

În realitate, fiind zi de târg, i-ar fi trebuit în jur de patruzeci și cinci de minute ca să vină cu trăsura. Mergând pe jos, ajunsese acasă după doar cincisprezece minute de mers rapid.

– Desigur, spuse menajera, de parcă era cel mai obișnuit lucru din lume ca Jane să gâfâie în pragul ușii ca un pește pe uscat.

Părul i se răzvrătise din pieptănătura îngrijită. Buclele i se ciufuliseră în dreptul urechilor, iar cocul de pe ceafă, din care ieșeau buclele lungi, brune, se strâmbase. Agrafele îi înțepau scalpul. Jane își ridică mâna și încercă să aranjeze totul, ca să dea părului ei o aparență de ordine, dar degetele ei întâlniră haosul, așa că renunță.

Menajera nu se mișcă din loc.

– Mersul pe jos v-a dat culoare în obraji.

Măi, să fie! Fruntea lui Jane era îmbrobonată de sudoare, iar ea simțea gâdilătura picăturilor care i se scurgeau pe față. Și nu avea nevoie de o oglindă ca să știe că era roșie ca racul.

– Atunci, mă duc să o văd pe sora mea? spuse ea cu nonșalanță.

Doamna Blickstall apăru în spatele ei, gâfâind de zor.

– Da, continuă Jane. Mă duc să vorbesc cu Emily, așa cum fac mereu după ce vin acasă.

„Venind în fugă, așa cum fac mereu."

Își strânse buzele.

„Taci din gură, Jane."

Menajera îi aruncă o privire plină de milă, care spunea:

„Să fim serioși, domnișoară Fairfield, nu vă mai chinuiți cu minciunile! Știm cu toții cum stau lucrurile".

Jane oftă și îi strecură o monedă, pe care menajera o făcu să dispară pe loc.

– Se află în salonul de est, împreună cu Alice și cu doctorul Fallon. Voi avea grijă să nu fiți deranjați.

Jane înclină din cap și porni, încruntată, pe coridor.

Își găsi sora șezând în fața unei mese. Avea o mânecă suflecată, iar brațul astfel dezgolit, brăzdat de cicatrici palide, fusese legat de masă.

În jurul încheieturii mâinii și al antebrațului erau înfășurate benzi de bumbac alb, care fixau pe piele niște plăcuțe metalice. Acestea din urmă erau atașate de niște fire electrice, care, la rândul lor, erau atașate de un fel de aparat. Jane nu știa ce era. O colecție de borcane cu aspect malefic și urât mirositoare. *Galvanism. Baterii electrice.*

Scanned with CamScanner

Dar măcar Emily părea mai degrabă plictisită decât suferindă. Fața i se lumină la vederea surorii ei.

– Jane!

– Ce înseamnă toate astea? întrebă Jane.

– Așteptăm să am o convulsie.

Emily își dădu ochii peste cap.

– Domnișoară Emily, spuse bărbatul care stătea lângă perdea, cred că v-am mai spus. Nu trebuie să vă mișcați. Când mișcați piciorul așa, zgâlțâiți contactele. Este posibil să se desfacă, iar dacă sunt desfăcute la momentul nepotrivit, nu pot completa circuitul.

Emily îi aruncă lui Jane o privire care spunea totul, ridicându-și și coborându-și sprâncenele și strângând din buze.

– Da, spuse Emily, fă cunoștință cu doctorul Fallon. Muncește din greu de dimineață.

Doctorul Fallon era un bărbat zvelt, în vârstă de vreo patruzeci de ani. Părul lui castaniu încă nu începuse să se încărunțească. Avea o mustață ondulată și perciuni bruni, zburliți.

Jane păși în față.

– Eu sunt domnișoara Jane Fairfield, sora lui Emily. Îmi puteți explica metodele dumneavoastră?

El se încruntă, nedumerit.

– Dar deja i-am spus domnului Fairfield totul.

– Mă interesează progresul medicinei.

Jane se așeză pe un scaun, lângă sora ei.

– Aș vrea să aud despre ale dumneavoastră.

Jane făcu o grimasă care, spera ea, ar fi putut să treacă drept zâmbet.

Doctorul păru surprins pentru o clipă, iar apoi îi răspunse, tot cu un zâmbet chinuit:

– Sunt galvanist, spuse el cu seriozitate. Ceea ce înseamnă că practic medicina de tip galvanic. Adică am descoperit că trecerea curentului prin corpul uman poate să producă o serie de efecte, ca, de pildă, amorțeala, durerea, convulsiile...

Se uită la Emily, ale cărei buze erau strânse într-o linie subțire.

– De asemenea, continuă el, am descoperit câteva efecte utile. De exemplu, galvanismul poate vindeca bolile prefăcute.

O, Jane era sigură că da! Administrarea unui șoc electric unui pacient care se prefăcea a fi bolnav ar fi fost, fără îndoială, foarte eficientă. Probabil că ar fi „vindecat" și boli mai ușoare.

Scanned with CamScanner

– Încântător, spuse Jane. Ați făcut treabă bună că ați aflat asta.

El îi aruncă un zâmbet șovăitor.

– Sunt sigură, spuse Jane, că nu intră deloc în contradicție cu jurământul medicilor să le administrați pacienților dumneavoastră... cum îi spuneați? A, curent galvanic!

Doctorul se înroși.

– Ei, păi, vedeți... în cazul meu, „doctor" e un fel de titlu de curtoazie.

Se lumină la față.

– Un rang acordat de zeci de pacienți recunoscători.

Așadar, era un șarlatan sadea. Jane își încrucișă mâinile și își dori, nu pentru prima dată, ca unchiul ei să nu fi fost atât de naiv.

– Interesant, spuse ea. Ați vindecat vreodată pe cineva cu tulburări convulsive?

– O, nu. Dar am *indus* convulsii și, hmmm...

Se uită la Emily, nefiind sigur dacă era bine să continue să vorbească în prezența ei.

Dacă putea să îi administreze un șoc electric, putea al naibii de bine să îi explice cum anume proceda. Jane îl îndemnă, printr-un gest, să continue.

– Vedeți, este vorba despre o teorie a mea. Curentul galvanic circulă. Are o direcție. Dacă acest curent poate provoca convulsii circulând într-o direcție, atunci când cineva are o convulsie ar trebui să o putem opri aplicând un curent de intensitate egală și care circulă în sensul opus. Asta e o aplicare simplă a legilor newtoniene. Cu suficiente experimente, sunt sigur că pot să calibrez intensitatea curentului care trebuie folosit.

– Sunteți *sigur*? întrebă Jane cu glas plin de îndoială. Este „sigur" un cuvânt care poate fi folosit pentru a descrie teoria dumneavoastră?

– Sunt... *optimist*, rectifică el. Foarte optimist.

Poate că, în urmă cu câțiva ani, Jane l-ar fi lăsat să încerce. Dar auzise o mulțime de inși făcând afirmații la fel de grandilocvente, la fel de ridicole, despre cum forma de tortură inventată de ei ar fi putut să vindece convulsiile lui Emily. Nici unul dintre tratamentele lor nu funcționase și, pe deasupra, fuseseră și dureroase. Iar sora ei se mai alesese și cu arsuri. Jane simți cum colțurile gurii i se arcuiau într-un mârâit.

– Lăsați-mă să înțeleg. Propuneți să îi administrați surorii mele câte șocuri electrice vreți, pentru o perioadă nedeterminată de timp,

Scanned with CamScanner

pe baza unei teorii pentru care nu aveți nici o dovadă în afara unei presupuneri hazardate.

– Nu sunteți dreaptă cu mine! cârâi el. Nici măcar nu am avut ocazia...

– O, nu, spuse Emily, vorbind în cele din urmă. A demonstrat că poate să îmi provoace convulsii folosind curentul. I-am spus că nu este vorba de același *tip* de convulsii pe care le am eu. Nu se simte deloc la fel. Dar este vorba, până la urmă, doar de corpul meu. Ce știu eu?

Jane nici nu putu vorbi din cauza furiei negre care o cuprinse. Voia să o protejeze pe Emily. De ce trebuia ca unchiul lor să îi aducă în casă pe toți acei proști?

– Exact, spuse șarlatanul. Eu sunt expertul în galvanism. Ce știe dumneaei?

Jane își aminti atunci de individul care afirmase insistent că acele convulsii erau doar o invenție a minții lui Emily. Drept pentru care el fusese de părere că nu trebuia decât să îi ofere pacientei un stimulent ca să le oprească. Acele arsuri de-a lungul brațului surorii ei, precum și cele de pe coapsă, fuseseră ideea lui de „stimulent". La urma urmei, ce știa *Emily*?

– Ei, bine...

Vocea lui Jane tremură.

– Există un singur mod de a afla ce anume știe Emily, unul singur la care mă pot gândi.

– Poftim?

Doctorul clătină din cap.

Jane încercă să își înăbușe mârâitul amenințător care era gata să îi scape de pe buze.

– Propun să aleg calea radicală și să o întreb. Emily, ce părere ai despre acest tratament?

Doar tremurul mâinilor lui Emily răspunse cu adevărat la acea întrebare. Jane își înghiți furia și așteptă răspunsul surorii ei.

– Aș prefera să am convulsiile, mulțumesc.

Din partea lui Jane, șarlatanul de doctor Fallon putea să se ducă la naiba. Singura dificultate era să îl facă să plece. Jane se întoarse spre el.

– Mulțumesc foarte mult, spuse ea, dar serviciile dumneavoastră nu mai sunt necesare.

El păru șocat, plimbându-și privirea de la borcanele urât mirositoare la Emily, iar apoi la Jane.

Scanned with CamScanner

– Nu mă puteți da afară, spuse el în cele din urmă. Asta este șansa mea. Aș putea să scriu despre această experiență, să îmi fac un nume...

Jane avea un motiv bun pentru care ținea câteva bancnote în buzunar. Le găsi acum și le scoase.

– Nu vă dau afară, doctore Fallon. Puteți să câștigați douăzeci de lire dacă plecați acum. Trebuie doar să îi spuneți unchiului meu că ați concluzionat că tratamentul dumneavoastră este nepotrivit pentru boala surorii mele. Vă voi plăti. Și vom profita cu toții de pe urma acestei înțelegeri.

Doctorul se scărpină în cap.

– Dar, fără să fac alte experimente, cum voi ști că tratamentul este nepotrivit?

Uneori Jane și-ar fi dorit să fie bună la discursuri diplomatice. Și-ar fi dorit să fi stăpânit arta privirilor cochete și a zâmbetelor inocente. Dar ea nu era așa. Nu se pricepea deloc la acele forme de convingere. Se pricepea doar să împartă bani și opinii.

– Nu veți ști, răspunse ea. Va trebui să trăiți în ignoranță. Asta înseamnă să acceptați o mită. Eu vă dau bani, iar dumneavoastră spuneți minciunile care trebuie spuse.

În timp ce ea vorbea, ochii lui se măriră.

– Dar asta ar fi necinstit! protestă el.

O, Doamne! De data asta, unchiul ei găsise un șarlatan *onest*. Ceilalți fuseseră foarte fericiți să accepte banii.

– Douăzeci și cinci de lire, încercă Jane. Douăzeci pentru dumneavoastră și încă cinci ca să îi donați parohiei, pentru liniștirea conștiinței dumneavoastră.

El ezită.

– Haideți, spuse Jane, doriți ca săracii parohiei să sufere doar pentru că nu aveți curajul să plecați din această casă?

El își ridică mâna și întinse degetele spre bancnote. Dar, înainte să le poată lua, își retrase mâna, clătinând din cap cu indignare.

– Asta, spuse el cu voce tremurândă, este o casă fără Dumnezeu.

Jane ar fi putut să îl plesnească pentru asemenea vorbe. Nici măcar nu era un doctor adevărat. Voia să o tortureze pe sora ei. Și *ea* era cea fără Dumnezeu? Poate că ar fi trebuit să îi ofere treizeci de lire.

Dar Emily fu cea care îi zâmbi și se uită la el cu inocență.

– O, spuse ea cu o voce fals naivă, dar așa și e. *Este*. Noi toți cei din casa asta mințim tot timpul. Nu vreți să stați prea mult timp pe aici. E posibil să fie contagios.

Scanned with CamScanner

Ironia sorții făcea – se gândi Jane – ca tocmai acela să fie adevărul.

– Ar trebui să acceptați acest câștig murdar de pe urma noastră și să plecați din locul ăsta infestat de minciunile noastre mizerabile, continuă Emily.

El se uită la spațiul gol dintre cele două surori.

– Poftim, spuse Jane adăugând încă o bancnotă peste celelalte. Treizeci de lire. Plecați în seara aceasta. Încă puteți să prindeți trenul de ora șase.

El ezită, fără să vorbească.

– Alice vă va împacheta lucrurile. Nu-i așa, Alice?

Menajera stătuse la fereastră, probabil că pentru a juca rolul de însoțitoare a lui Emily atunci când aceasta rămăsese singură cu doctorul. Dar, ca toți servitorii din casa Fairfield, ea recunoscu o ocazie de a câștiga o mică gratificație. Doctorul Fallon nu făcu nici o mișcare ca să o oprească atunci când ea începu să îi înfășoare borcanele în vată.

– Nu sunt sigur, răspunse el. Asta nu pare corect.

– Ei, bine, dacă doriți să rămâneți, spuse Emily, sunteți bine-venit.

Jane îi aruncă o privire surprinsă surorii ei.

Alice desfăcu cablurile atașate de Emily, iar aceasta se ridică. Făcu un pas legănat spre doctor. Jane i-ar fi admirat silueta, dar benzile de bumbac care îi atârnau de braț cam stricau efectul.

– După cum ați spus, asta e o casă fără Dumnezeu. Ne rugăm lui Baal, spuse Emily cu seriozitate. În fiecare seară. Și lui Apollo, zeul soarelui, la răsărit. Am fi foarte fericiți dacă v-ați alătura și dumneavoastră.

Jane strânse din buze ca să nu pufnească în râs.

– Sunt atât de puțini păgâni în Anglia, iar dumneavoastră arătați ca un individ mare și solid...

Doctorul Fallon se înroși și luă bancnotele din mâna lui Jane.

– Aveți dreptate, spuse el cu răceală. Nu pot, nu *trebuie* să rămân în această casă.

Fără nici un cuvânt, Alice îi înmână doctorului valiza de răchită în care îi împachetase lucrurile și care acum conținea toate uneltele meseriei acestuia.

– Trebuie să plec, spuse doctorul Fallon. Nu mă voi mai întoarce, oricât de mult m-ați implora, până când nu vă veți pocăi și veți accepta...

– Ce se întâmplă aici?

Jane și Emily se întoarseră spre ușă la unison. O, Doamne! Asta era tot ceea ce-i mai trebuia acestei farse. Unchiul Titus intră în cameră.

Scanned with CamScanner

Se uită în jur și clipi, nedumerit. Îl văzu pe doctorul Fallon, care agita o valiză de răchită ce mirosea a acid, văzu bancnotele care îi fluturau printre degete. O văzu și pe Emily, care îi zâmbea fermecător doctorului.

– Fetelor, repetă Titus, ce se întâmplă aici?

– Casa asta! spuse doctorul Fallon. Casa asta este un loc de infamie păgână. Am fost mințit, sedus...

Privirea i se opri la bancnotele pe care le ținea în mână și pe care, apoi, le strânse la piept.

– Am fost *mituit*, spuse el cu glas răgușit. Mă spăl pe mâini de voi toți, fie ca diavolul să vă ia pe toți.

Spunând asta, își luă geanta și plecă. Ceea ce era un lucru bun, se gândi Jane, pentru că, dacă ar mai fi rămas, doctorul ar fi putut să îi explice lui Titus că ultima lui afirmație fusese făcută la modul propriu.

În timp ce îl privea plecând, unchiul lor păstră o tăcere uimită. Înainte să se întoarcă la Jane și Emily, el aștepta până când auzi trântindu-se ușa de la intrare.

„Asta va fi dificil. Foarte dificil!" se gândi Jane.

– Eram în camera mea, spuse ea cu prudență. Și am auzit gălăgie. Părea să fie un fel de... scandal.

– Este adevărat, întări Emily. Stăteam aici, așteptând convulsiile pentru ca doctorul să poată să își încerce metodele. Deodată, el a arătat cu degetul înspre mine și a început să facă tot felul de acuzații oribile.

Emily se pricepea mai bine să mintă, așa că Jane o lăsă pe ea să vorbească.

– Nu știu ce l-a apucat, spuse Emily cu seriozitate. Pur și simplu, se tot... se tot *uita* la mine. Se uita la mine și bolborosea ceva despre cum îl seduceam. Dar *nu* e așa. Eu doar stăteam pe scaun. Nu făceam nimic.

Era o poveste bună, se gândi Jane. Emily era neobișnuit de atrăgătoare și chiar și Titus înțelegea ce însemna asta. Pentru un moment, el dădu din cap, cu fruntea încrețită, în semn de simpatie.

– O, făcu Titus. Eu... Eu...

Dar nu spuse că înțelegea. Se încruntă și își încreți nasul.

– De ce avea doctorul în mână acele bancnote?

– Cine știe de unde le avea? spuse Emily. Începuse deja să vorbească despre Baal. Fără îndoială că intenționa să îl respingă și pe Mamona.

Era prea mult. În timp ce Emily vorbea, Jane îi prinse privirea. Schimbară o ocheadă, una nefericită, pe care Jane nu ar fi putut să o descrie nimănui altcuiva. Era o privire pe care numai sora ei putea să

Scanned with CamScanner

o înțeleagă, un amestec de viclenie, de fericire și de furie. Acea privire îi spunea limpede lui Jane că nu era singură pe lume.

Era prea mult. Involuntar, amândouă izbucniră într-un râs care le dădea de gol.

–Jane, spuse unchiul ei, clătinând din cap. Jane, Jane, Jane! ce să mă mai fac cu tine?

Ea dăduse deja de necaz, și încă bine de tot, așa că, în loc să îi dea un răspuns unchiului Titus, începu să se uite prin biroul lui.

Jane nici nu știa sigur de ce unchiul numea acea încăpere „birou", fiindcă nu făcea muncă adevărată acolo. Avea studenți, dar aceia veneau rar. Singurul moment în care chiar lucra, era acela în care se îndrăgostea de o idee pe care o auzise la vreo prelegere. După ce ea se mutase în casa unchiului, el vorbise, timp de luni de zile, doar despre felul în care un anumit individ interpretase *Odiseea*; altă dată devenise fascinat de expunerea despre muncitori și capital a unui conferențiar invitat. Unchiul Titus o citise cu sârguință, scriindu-și propriile idei pe o hârtie. Dar, în cele din urmă, mereu abandona lucrul, trecând la următoarea idee care îi atrăsese atenția. Nu conta subiectul. Unchiul ei nu se schimba niciodată. Întotdeauna lua prea în serios tot ceea ce făcea și își imagina că implicarea lui, oricât de neînsemnată ar fi fost, era vitală pentru sănătatea intelectuală a comunității.

Discuțiile lor urmau cam același tipar. Jane nici nu mai ținea minte de câte ori avuseseră acea conversație.

–Jane, spuse Titus, sunt atât de dezamăgit de tine!

De când, în urmă cu doi ani, el se trezise tutore pentru două fete, ea nu fusese nimic altceva decât o dezamăgire.

–Ăsta a fost un efort onest, îi spuse el. Din partea unui om bun, unul care a fost dispus să accepte un pacient precum Emily, care oferea o recompensă atât de mică.

–Măcar l-ai întrebat despre acreditările lui? spuse Jane. Sau ai vorbit cu pacienții mulțumiți pe care el i-a vindecat?

Dar unchiul Titus nici gând să răspundă la întrebare, ci se mulțumi să se uite la ea cu nedumerire.

–Era un om bun, repetă el.

–Nu observasem că era o penurie de doctori care să se ofere să experimenteze pe sora mea, încercă iarăși Jane, apoi își mușcă buza.

Scanned with CamScanner

Era de ajuns. Nu avea nici un motiv să îl enerveze mai mult de atât. Cel mai bine era să își țină gura. El ar fi clătinat din cap și ar fi fost dezamăgit. Apoi ar fi uitat și s-ar fi concentrat pe întrebarea: ce hartă a lumii ar fi trebuit să cumpere ca să împodobească peretele de sud al biroului? Timp de luni de zile, Jane și Emily ar fi auzit numai despre diverse estimări și diverși cartografi, pentru ca, în cele din urmă, Titus să se decidă pentru cea mai potrivită alegere.

– Până în acest moment, spuse unchiul, ți-am iertat multe, multe greșeli.

Clătină din cap cu gravitate.

– Ești certăreață și încăpățânată, conform originii tale stigmatizante. Mereu am sperat că atenția mea amabilă și răbdătoare te va convinge să îți schimbi purtările.

Își împreună degetele și privi în sus.

– Încep să deznădăjduiesc în privința acestui scop al meu.

Cumva, faptul că Jane se certase de-a lungul vremii cu el în privința interpretării cuvântului „certăreț" nu îi modificase niciodată unchiului părerea pe care o avea despre ea.

Acum Jane încercă să adopte o expresie plină de căință.

– Îmi pare rău, unchiule, spuse ea cât de docil putea. Mă *străduiesc*.

Cu cât își exprima mai repede scuzele, cu atât mai repede puteau încheia conversația. Singurul lucru bun în a avea un unchi naiv era că, de obicei, Jane putea să își ceară scuze ca să scape de orice.

Dar de data asta el nu începu cu predica obișnuită, cea pe care Jane aproape că o memorase. Unchiul Titus nu mai dezvoltă subiectul tendințelor imorale pe care Jane le moștenise, în mod atât de clar, de la mama ei, acelea de care trebuia să se ferească. În schimb, el se încruntă.

– Ceea ce mă îngrijorează de data asta, spuse el, este că se pare că ai atras-o și pe sora ta într-unul dintre șiretlicurile tale.

Jane înghiți în sec.

– Am crezut că voi servi ca o influență liniștitoare asupra ta, urmă el, dar mă tem că se întâmplă exact pe dos. Felul tău de a fi începe să o influențeze pe scumpa ta soră mai mică. În inocența ei, presupun că își imaginează că ții la ea.

– Țin la ea, protestă Jane. Poți să te îndoiești de orice, dar nu de asta.

El se mulțumi să clatine din cap.

Scanned with CamScanner

– Dacă țineai la ea, spuse el, nu ai fi atras-o pe calea întunecată pe care mergi.

– Ce cale întunecată?

– Calea minciunilor, spuse Titus cu gravitate. Ai învățat-o pe sora ta să mintă.

Emily nu avusese nevoie de nici o învățătură în acea privință.

– Dacă asta continuă, spuse Titus, voi fi nevoit să te trimit la sora mea. Lily nu este la fel de amabilă ca mine. Nu ți-ar permite să mergi din petrecere în petrecere fără să formezi un atașament. Îmi spune mereu cum am greșit cu tine. Ea te-ar fi măritat imediat.

Căsătoria, căsătoria cu orice bărbat, ar fi fost suficient de rea. Ca femeie măritată, Jane nu ar mai fi avut de ce să locuiască în casa unchiului. Soțul ei ar fi luat-o de lângă Emily și vreme de luni întregi, dacă așa ar fi vrut el. Cât despre căsătoria cu un bărbat pe placul mătușii ei...

Jane își strânse pumnii pe sub masă.

– Nu, spuse ea. Te rog, unchiule. Nu mă trimite. Nu ai greșit. *Încerc.*

El nu îi acceptă scuzele. În schimb, clătină din cap ca și cum Jane atinsese până și capătul vastei lui naivități.

– Jane, l-ai mituit pe bunul doctor ca să mintă, spuse unchiul ei, răbdător, ridicând un deget. Ai convins-o pe sora ta să îi spună minciuni despre obiceiurile noastre de rugăciune, când eu am făcut tot ce am putut ca să vă cresc ca pe două bune creștine.

Ridică un alt deget în aer.

– L-ai întrerupt și l-ai alungat înainte să aibă ocazia să vadă efectul tratamentului său asupra lui Emily. Tratamentul pe care l-a descris era bun.

– Era un șarlatan, spuse Jane. O expunea la șocuri electrice, unchiule, și avea de gând să facă asta în mod repetat, doar ca să vadă efectul.

Jane se gândi că nu trebuia să fi vorbit, să se fi certat. Dar, de data asta, el nu îi ținuse o predică despre încăpățânarea ei. Unchiul Titus se mulțumi să clatine din cap, plin de tristețe.

– Și asta nu e tot. Chiar și eu, izolat cum sunt de nebunia vârtejului social, am auzit povești despre comportamentul tău bizar.

Numai Titus putea să se refere la cinele plictisitoare care aveau loc ocazional la Cambridge, ca la „nebunia vârtejului social". Majoritatea evenimentelor din oraș erau nepotrivite pentru tinerele femei, având

Scanned with CamScanner

în vedere că implicau tineri care pretindeau că erau adulți pentru prima dată în viața lor.

Titus avea un venit destul de mare, care se ridica la câteva mii de lire pe lună. Din acel motiv nu avusese niciodată nevoie de nici un fel de profesie și, în consecință, nu se deranjase să practice una. Îi plăcuseră atât de mult anii petrecuți la Cambridge, încât acum era un fel de absolvent rămas adept al școlii respective. Se proclamase meditator. „Unul pentru genul potrivit de băieți," le spunea adesea, cu jovialitate, celorlalți.

Anul acela avea doar un singur astfel de băiat, iar Jane bănuia că unchiul Titus prefera lucrurile așa. Asista la cursuri și căuta, fără tragere de inimă, studenți care doreau să fie ajutați să învețe pentru a-și lua licența în drept. În general, unchiul își închipuia că era o figură mai importantă decât era de fapt.

– De ce, spuse Titus, nu te place nimeni?

Cuvintele lui o rănirăă, chiar dacă acea reputație era una pe care ea însăși și-o cultivase. Jane tresări.

– Informațiile mele nu spun că ai avea un comportament *nepotrivit*, spuse unchiul ei, și pentru asta sunt recunoscător. Dar există un comportament nepotrivit și un comportament inacceptabil, iar, după toate mărturiile, al tău se încadrează în cea de a doua categorie.

Nedreptatea acelei afirmații o lovi în plin.

– O domnișoară care gândește corect, spuse unchiul ei, nu insultă niciodată un domn. Nu vorbește niciodată atunci când discută cei de rang mai înalt. Mănâncă foarte puțin și face asta cu gura mereu închisă. Știe întotdeauna de care anume furculiță să se servească. Nu își folosește niciodată mâinile, decât atunci când este cazul.

– Când este cazul! spuse Jane. De unde să știu eu *când este cazul?* Toate celelalte fete de condiția mea au avut guvernante de la cea mai fragedă vârstă. Unele dintre ele au urmat școli particulare, altele au fost învățate de mătuși, mame și surori, adică de persoanele dispuse să își petreacă alături de ele anii necesari unei bune educații, ca să se asigure că ele învață toate regulile. Cum să facă o reverență și în fața cui. Cum să mănânce. Cum să le vorbească celorlalți.

Respirația îi era sacadată, dar asta nu îi alină durerea. Nu era corect. Nu *era*.

– Tatăl meu, spuse Jane, și-a îndepărtat soția și fiicele, care au petrecut nouăsprezece ani departe de el. Mama a murit pe când aveam zece ani. Vreme de nouă ani după aceea, am trăit într-un conac izolat,

Scanned with CamScanner

implorându-l pe tatăl meu să facă ceva cu mine. Nu am avut guvernantă. Nu am învățat nici o regulă.

Vocea îi tremura.

– Apoi m-ai moștenit tu și ai decis că trebuia să mă căsătoresc. Ce ți-ai *imaginat* că se va întâmpla atunci când, fără să fiu nicidecum pregătită, mi-am făcut debutul în înalta societate?

– O domnișoară adevărată, spuse Titus, ar fi știut...

– Nu, nu ar fi știut. Altfel, nu ar mai fi nevoie de școli particulare. Bebelușii nu se nasc știind deja cum să facă reverențe. Nu se nasc știind ce subiecte de conversație nu sunt permise.

Unchiul ei păru să se încăpățâneze.

– Nu știam, spuse Jane. Nu știam nimic. M-ai aruncat în societate fără nici o pregătire sau instruire și îndrăznești să mă critici pentru că nu mă place lumea?

– Jane, spuse unchiul ei, nu vreau să mai aud vreodată din gura ta astfel de baliverne lipsite de respect!

Jane deschise gura ca să îi mai aducă și alte argumente, dar își aminti că asta nu ajuta la nimic. Unchiul ei deja ajunsese la o concluzie. Își mai dădu seama și că, în ciuda cuvintelor ei furioase, în ciuda modului în care începuseră lucrurile, în acel moment ea era în mare parte responsabilă pentru reputația pe care o avea. Ea alesese asta. *În mare parte.*

– Cred, spuse Titus, că îți voi mai da o șansă. Toate impulsurile mele raționale mă sfătuiesc să nu fac asta. Nu o voi lăsa pe sora ta să îți urmeze calea. Dar...

Oftă.

– Dacă doar ai lăsa-o să iasă din casă! Este...

El îi aruncă o privire.

– De ajuns cu asta. Este prea fragilă să fie lăsată afară. Îți mai dau o șansă, Jane. Nu o irosi înainte ca măcar să ieși din cameră.

„Taci din gură, Jane. Învață că există situații în care trebuie să taci din gură".

Își strânse buzele și își înghiți protestele. Aveau un gust amărui.

– Poartă-te cum *trebuie* Jane, spuse unchiul Titus cu glas scăzut. Nu te mai certa. Nu o mai influența în rău pe sora ta. Fă tot posibilul să îți găsești un soț. Ești mai plinuță, ce-i drept, dar ai bani, iar eu presupun că asta va fi de ajuns. Și dacă mai aud vreodată că ai mituit un doctor...

Își curmă vorba, amenințător.

Scanned with CamScanner

– Nu vei mai auzi, făgădui Jane. Nu vei mai auzi nimic, îți promit.

Era adevărat că unchiul Titus nu avea să mai audă nimic. Jane intenționa ca data viitoare să mituiască mai bine.

Patru sute șaptezeci și unu de zile într-o asemenea situație! Cum avea să mențină astfel de aparențe vreme de un an și jumătate? Se simțea zdrobită și obosită, incredibil de obosită.

– Da unchiule, spuse ea. Voi face tot ceea ce-mi ceri.

Capitolul 7

În acea seară avea loc o petrecere, o adunare strălucitoare de bărbați tineri și de femei îmbrăcate rafinat. Oliver se număra printre invitați și încă nu știa prea bine de ce venise. Ca să o vadă pe domnișoara Fairfield, bănuia el, dar motivul pentru asta era...

Nu avea de gând să accepte oferta lui Bradenton. Avea să găsească altă cale ca să îl convingă. Marchizul putea fi un om rezonabil, la urma urmei.

„Dar nu cere un lucru rezonabil."

Oliver respinse acea voce interioară. Văzuse cum fața domnișoarei Fairfield pălise atunci când menajera o informase despre doctorul galvanist. El avusese dreptate socotind că, oricare ar fi fost problema cu care se confrunta ea, desigur că era ceva îngrozitor. Bradenton trebuia să redevină rezonabil și asta era tot.

„Și dacă nu?"

Oliver clătină din cap. Nu, trebuia ca marchizul să redevină rezonabil.

Sala în care avea loc serata era mai mică decât majoritatea sălilor de bal din Londra. Pe de altă parte, erau mult mai puțini oameni; în jur de o duzină de cupluri, fiind așteptate să mai sosească doar câteva. Prezentările fuseseră deja făcute, iar acum invitații conversau. Câteva doamne aruncaseră priviri timide către Oliver; de când se aflase că era fiul unui duce, exista ceva mai mult interes față de persoana lui. Vorbi cu ele fără tragere de inimă. Poate că, dacă nu ar fi așteptat-o pe domnișoara Fairfield, s-ar fi bucurat de conversație.

Faptul că el își dorea să o vadă nu însemna chiar un capăt de țară.

Era destul de plăcută vederii; cel puțin, părțile pe care nu le înveșmânta în haine hidoase. Lui îi făcuse plăcere conversația lor de

Scanned with CamScanner

zilele trecute, din librărie. Îi plăcuse atât de mult, încât nici nu mai observase modelul oribil al rochiei ei de zi.

Iar acum era acolo, așteptând-o să apară. Așteptând-o cu o nerăbdare care părea puțin disproporționată față de simpla curiozitate.

Tocmai când era pe punctul să își piardă speranța de a o vedea, ea intră în sală.

Oliver o văzu imediat și fu atât de uimit, încât rămase încremenit. Vreme de câteva clipe, nimeni nu se uită la ea. Domnișoarele vorbeau; domnii le ofereau brațul. Se ridicau pahare și se bea.

Apoi un bărbat își ridică privirea, urmat de un altul. Domnișoarele întorseseră capul. Însă nu se auziră murmure de uimire; impresia pe care o făcea rochia domnișoarei Fairfield era dincolo de astfel de murmure. Oliver însuși se văzu silit să își închidă gura. Liniștea se răspândi în încăpere; o liniște activă, electrică, liniștea dintre un fulger și tunetul care avea să îi urmeze.

Croiala rochiei era ireproșabilă. Chiar decentă, în ceea ce privește adaosul de dantelă – doar la tiv exista un model de liane delicate, împletite. Dar în afara acelor liane verzui, rochia era de un roz strălucitor de... de... de...

Toate comparațiile zburară din mintea lui Oliver. Nu putea să compare acel roz strălucitor cu *nimic*. Acea nuanță de roz era de-a dreptul furioasă, complet nenaturală. Pur și simplu, lovea din plin în noțiunea de nuanțe pastelate, șterse. Nu doar că țipa după atenție; îi lovea pe toți în cap de îndată ce purtătoarea rochiei trecea pe lângă ei.

Rozul acela îi provocă lui Oliver o durere de cap, și totuși nu putu să se uite în altă parte.

Sala era suficient de mică încât el să audă primele cuvinte care se rostiră.

– Domnișoară Fairfield, spuse o femeie. Rochia dumneavoastră este foarte... roz. Iar rozul este... o culoare atât de frumoasă, nu-i așa?

Ultimele cuvinte fură rostite cu un fel de nostalgie, ca și cum femeia ar fi plâns în amintirea adevăratului roz.

– Nu-i așa că este minunată? spuse domnișoara Fairfield suficient de tare încât să fie auzită de toți. Am întrebat-o pe domnișoara Genevieve, iar ea mi-a spus că rozul este întotdeauna potrivit pentru o debutantă.

– Ei, bine, spuse o altă femeie, este, cu siguranță... mult roz în această rochie.

– Da, răspunse domnișoara Fairfield, fericită. Așa cred și eu!

Scanned with CamScanner

Cu toții se uitau la ea. Literalmente, toată lumea; nu exista o singură persoană care să facă altceva decât să se holbeze la acea rochie.

Ar fi fost suportabil dacă nu s-ar fi pus la bătaie atât de mult material, dar croitoreasa nu se zgârcise. Nu era vorba doar despre corsetul roz și despre fusta roz, ci și despre cordonul excesiv de roz – pentru că nu fusese decorat cu acele liane verzui –, care, înfășurat temeinic peste talie, sărea în ochi, pur și simplu. Volanele de un roz aprins erau împodobite cu o dantelă de un roz orbitor.

Atât de mult material roz și urât! Și lucios, pe deasupra!

Domnișoara Fairfield zâmbi, fericită, ca și cum era mândră de rochie și habar nu avea că ea era cauza tuturor chicotelilor care se iscaseră.

Oliver privise odată pe cineva care mâncase o lămâie. Propria lui gură se uscase, ca răspuns indirect, și se văzuse silit să își abată privirea de la acea scenă. Așa se simțea și acum, uitându-se la rochia cea roz. Domnișoara Fairfield nu avea nici un fel de reținere. Purta o rochie prea strălucitoare, vorbea prea tare și nici nu clipea în timp ce toată lumea se holba la ea.

Urma să fie pusă în frigare, fără să îi pese. Mergea prin cameră și saluta oamenii. În spatele ei, un domn făcu un gest nepoliticos către posteriorul ei, o întoarcere a mâinii prea grosolană pentru o sală de bal, iar râsul care izbucni avea o tentă răutăcioasă.

Domnișoara Fairfield zâmbea, ca și cum făcuse ceva genial.

Nu, nu era vorba doar despre faptul că urma să fie pusă în frigare.

Asta se întâmplase deja. Acum era în flăcări. Zâmbea, râdea și nu îi păsa de părerea pe care o aveau ceilalți despre ea. Era la fel de dureros de privit cum fusese și acel individ care decojise, dezinvolt, o lămâie, iar apoi o mâncase felie cu felie, ca și cum nimic nu ar fi fost în neregulă. Oliver voia să își spună că el nu avea să îi facă niciodată rău domnișoarei Fairfield, că el nu era soiul acela de bărbat. Dar, în momentul de față, tot ce voia era să o împingă atât de departe de el, încât să nu mai fie nevoit să vadă acea scenă, să nu mai audă niciodată acel râs josnic și batjocoritor.

Își amintea împrejurările în care lumea râsese de el. Își amintea prea bine și își amintea și consecințele. Veniseră după el mai târziu, batjocorindu-l, un grup de bărbați care îl prinseseră afară, singur...

Nu. Nu se putea uita la scena din sala de bal. Se întoarse cu spatele.

Dar asta nu îl ajută cu nimic. Tot o putea auzi pe domnișoara Fairfield, care tocmai o saluta, veselă, pe gazdă:

Scanned with CamScanner

– Doamnă Gedwin, spuse ea pe un ton ridicat, sunt *atât* de încântată să fiu aici! Și ce candelabru minunat aveți! Pun rămășag că, dacă l-ați șterge de praf, ar arăta aproape ca nou.

Oliver își încleștă pumnii.

„Nu te mai juca cu focul, prostuțo, că te vei arde!"

– O, Doamne, spuse o femeie de lângă el. Până și *mănușile* se asortează.

Sebastian susținea că natura alegea culorile cele mai aprinse ca pe o avertizare:

„Nu mă mânca! Sunt otrăvitor!"

Dacă așa stăteau lucrurile, domnișoara Fairfield tocmai anunțase că era cel mai otrăvitor fluture care onorase vreodată cu prezența lui saloanele din Cambridge. Se plimba prin cameră, lăsând în urma ei priviri mirate și chicoteli răutăcioase.

Până când ajunse la el, Oliver se alesese deja cu o durere de cap. La naiba, nu avea nevoie de votul lui Bradenton! Ar fi fugit de ea doar ca să nu mai fie nevoit să asculte râsetele celor de acolo.

– Domnule Marshall! spuse ea.

Îi luă mâna și inhală. Acel gest, probabil, îl făcu să își vină în fire. În toată acea mulțime de lucruri care îi erau străine, exista un lucru pe care îl recunoștea: mirosul săpunului ei, acel miros de lavandă și mentă. Îl calmă imediat și îi limpezi în minte un anumit plan de acțiune.

Îi promisese să nu o mintă. Asta era tot ceea ce trebuia să facă acum; să nu mintă.

– Domnișoară Fairfield, spuse el pe un ton măsurat. Arăți bine azi.

Ea îi zâmbi.

El își lăsă privirea să coboare o clipă, apoi se uită iarăși la ea.

– Rochia ta, pe de altă parte...

Inspiră adânc.

– Mă face să vreau să omor pe cineva, iar eu nu mă consider un om violent. Ce porți?

– O rochie de seară.

Ea își puse în șolduri mâinile acoperite de mănușile colorate în acel roz scandalos.

– Este cea mai oribilă nuanță de roz pe care am văzut-o vreodată în viața mea, spuse el. Chiar strălucește?

– Nu fi ridicol!

Dar zâmbetul de pe fața ei părea mai sincer.

Scanned with CamScanner

– Mă tem că s-ar putea să fie contagios, continuă el. Îmi pune pe jar toate impulsurile suprafirești, care îmi șoptesc că acea culoare e molipsitoare. Simt o dorință incontrolabilă să fug repede și cât mai departe în cealaltă direcție, ca nu cumva să se infecteze și vesta mea.

Ea pufni în râs și își atinse umărul.

– Asta ar face o vestă minunată, nu crezi? Dar nu îți face griji; culoarea nu e contagioasă. Încă.

– Cum numești nuanța asta de roz?

Ea îi zâmbi.

– Fucsia.

– Chiar și *sună* ca un cuvânt murdar, fu de părere Oliver. Spune-mi, ce fel de drăcovenie este „fucsia"?

Ea se uită în jur, asigurându-se că nu era nimeni suficient de aproape încât să audă.

– Este o vopsea, spuse ea de parcă nu era evident. Una nouă, sintetică, făcută dintr-un fel de gudron de cărbune, cred. A inventat-o un chimist genial, cu talent la experimente și lipsit de decență.

– Este...

Tot nu avea cuvinte ca să o descrie.

– Este dușmănoasă, reuși el să spună. Cu adevărat.

Domnișoara Fairfield se aplecă în față.

– Ești răuvoitor față de nuanță, șopti ea. Nu trebuie să fii astfel. De fapt, chiar îmi place. Și cred că și restul lumii ar fi plăcut-o, dacă o purta *altcineva* pentru prima dată.

Oliver înghiți în sec.

– Poate că ai dreptate. Dacă acea altă persoană ar fi purtat-o cu mai multă moderație...

– Am comandat-o special. La fel, mănușile și dantela. M-am gândit să adaug diamante mici, cusute pe corset în modele strălucitoare, dar...

Ridică din umeri într-un fel care spunea totul.

– Ai decis că nu voiai să fii responsabilă pentru orbirea întregii adunări. Mulțumesc.

– Nu. Am decis să păstrez diamantele acelea pentru rochia virulent de *verde*.

Ridică din sprâncene.

– Trebuie să existe o agravare a întregii situații, până la urmă. Ce rost are să fii o moștenitoare bogată, dacă nu ai voie să faci pe nimeni să se crispeze?

Scanned with CamScanner

Oliver clătină din cap.

– Dar, dar...

– Este cel mai uimitor lucru! Îmbrac o asemenea rochie, iar tu ești singurul care îmi spune în față cât de oribilă este, de fapt. Toți ceilalți mi-au făcut cele mai ingenioase complimente. Iată că mai vine cineva, fără îndoială ca să mă complimenteze pentru culoarea extraordinară.

El clătină din cap.

– Toate astea trebuie să necesite ceva calcule, domnișoară Fairfield, ca să determini cu precizie linia pe care trebuie să o urmezi ca să nu fii luată pe sus și azvârlită din mijlocul adunării ăsteia.

Ea zâmbi.

– Nici vorbă de vreun calcul! Cei de aici mă suportă dintr-un singur motiv și numai dintr-unul. Eu îl numesc „efectul moștenitoarei".

Efectul moștenitoarei! Poate că asta era; ceea ce se afla între acele șoapte veninoase și înțepătura din ceafa lui. Reuși să zâmbească, în cele din urmă, cu jumătate de gură.

– Domnișoară Fairfield, tu și garderoba ta mă înspăimântați de-a dreptul.

Ea îi atinse încheietura cu evantaiul.

– Asta, spuse ea cu voioșie, este ideea. În acest fel pot să resping zeci de bărbați dintr-o singură lovitură și pot face asta fără ca măcar să deschid gura. Și nimeni nu are cum să spună că nu sunt la locul meu. Port chiar și perle!

El se uită în jos. Oricine l-ar fi întrebat, ar fi aflat că domnul Oliver Marshall privea perlele. Cu siguranță că se uita la ele, fiindcă, expuse pe pieptul ei, arătau admirabil. Acele rotunjimi dulci, cu aspect atât de catifelat. Sânii ei făceau ca până și materialul roz, oribil, care îi încadra, să pară atrăgător.

– Domnișoară Fairfield, spuse el după un moment de tăcere cam prea lung. Te-aș invita la dans, dar mă tem că ultima noastră conversație a fost întreruptă.

Zâmbetul îi dispăru de pe față, iar fruntea ei se încreți în mici linii care îi trădau îngrijorarea.

– În fața sălii este o verandă, spuse ea în cele din urmă. Am putea ieși. Este cam frig, dar... Sunt și alții care au ieșit la aer. Nu mulți, dar am fi în văzul lor. Dacă întreabă cineva, poți să zici că faci o favoare adunării. Că îi scapi de groaza de a mă privi timp de un sfert de oră.

Zâmbise spunând asta. Părea perfect serioasă.

Scanned with CamScanner

Iar Oliver... Oliver avu o strângere de inimă. El nu era acel gen de om. Nu avea de gând să o umilească. Pentru nimic în lume.

„Dar o vei face", îi șopti instinctul.

– Nu tu ești groaznică, spuse el. Rochia ta este.

– Pot să ghicesc de ce faci asta, spuse domnul Marshall puțin mai târziu, în timp ce se îndreptau spre verandă, departe de restul invitaților.

Arătă spre rochia ei de culoare fucsia.

Jane se așteptase la asta. Părea un om inteligent, căruia nu i-ar fi scăpat importanța conversației care avusese loc între ceilalți oaspeți. Dar ea întoarse privirea, ațintindu-și-o la piatra cenușie de Portland a verandei și la balustrada de piatră înconjurată de copaci goi, învăluiți în umbre pâlpâitoare.

– E vorba de sora ta?

– Emily.

– Cred că este bolnavă.

– „Bolnavă" nu e cuvântul potrivit. Are o problemă de sănătate. Vreau să zic, are convulsii. Crize.

Fir-ar să fie, iar vorbea prea mult! Își înghiți explicația detaliată care îi venise în minte.

– Nu este epilepsie?

– Unii doctori așa o numesc, răspunse ea cu precauție. Dar au consultat-o atât de mulți! Singurul lucru asupra căruia sunt cu toții de acord este că nu știu cum să îi vindece convulsiile.

El dădu din cap, gânditor.

– Dacă am înțeles eu bine ieri, atunci când am auzit discuția dintre tine și servitoare, doctorii fac experimente pe sora ta și vor să îi administreze șocuri electrice?

– Printre altele.

Prea multe tratamente ca să poată fi enumerate. Prea multe pentru ca Jane să se gândească la ele fără să se simtă rău de la stomac.

– Medicii au încercat să îi lase sânge lui Emily, să îi pună lipitori, să îi dea să bea poțiuni care o făceau să vomite. Astea sunt cele despre care e ușor de vorbit. Restul...

Dacă închidea ochii, încă mai putea simți mirosul vătraiului care ardea brațul surorii ei. Încă putea să o audă țipând.

– Nu vrei să auzi despre restul.

– Tutorele ei, să înțeleg, este în favoarea experimentelor. Tu nu ești.

Scanned with CamScanner

– Emily nu este, spuse Jane cu tărie. Așadar, nici eu nu sunt.

Așteptă ca el să se certe cu ea. Să îi spună ceea ce Titus îi spunea mereu: că domnișoarele aveau tutori tocmai că să existe cineva care să le oblige să facă lucrurile pe care nu doreau să le facă.

– Îmi pot imagina, spuse domnul Marshall în cele din urmă. Cumnata mea, Minnie, este ducesă de Clermont; la naiba, nu contează titlul.

Jane clipi, dar el continuă ca și cum ar fi strigat ducesele pe numele lor de botez în fiecare zi. Poate că o făcea.

– În orice caz, spuse el în timp ce o conducea pe lângă niște tufe de trandafiri, prietena cea mai bună a lui Minnie este căsătorită cu un medic. Eu și doctorul Grantham am avut câteva discuții sincere despre starea medicinei. Nu cred că este posibil să vorbești cu cinci doctori fără să auzi de vreo practică îngrozitoare.

– Douăzeci și șapte, spuse Jane cu glas scăzut. A fost la douăzeci și șapte de doctori și nici nu îi pun la socoteală pe cei care nu erau acreditați. E simplu, sincer vorbind. Dacă mă căsătoresc, voi fi nevoită să o las singură în acea casă. Am bani, dar ea nu are. Cum nu este încă majoră, dacă îi dau bani, aceștia vor fi preluați de tutorele ei. Care, nici nu trebuie menționat, i-ar folosi ca să găsească mai mulți doctori. Așa că trebuie să stau în acea casă, nemăritată, ca să îi mituiesc să o lase în pace.

Era mai mult decât atât. Jane își făcea griji pentru sora ei, lăsată singură atât de mult timp. Emily era plină de viață; statul în casă o făcea să fie neliniștită. Și, pe deasupra, avea nevoie de companie, de prieteni de vârsta ei.

Dar el dădu din cap în semn că era de acord cu spusele lui Jane.

– Asta mi-am închipuit. Dar de ce încerci în mod special să te faci indezirabilă?

Arătă spre ușile adunării.

– De ce nu spui, pur și simplu, că nu vrei să te măriți?

Jane oftă.

– Este vorba despre unchiul meu. E un om foarte devotat. Îmi acceptă prezența în casa lui doar pentru că este de părere că îmi face o favoare; că mă ajută să îmi găsesc un soț care să îmi stăpânească tendințele. Dar nu mai sunt sub tutela lui. Dacă mă vrea plecată din casă, poate să mă dea afară.

– Tendințele tale?

Scanned with CamScanner

– Sunt, spuse ea repede, încăpățânată, certăreață și... și lui îi e frică, având în vedere nașterea mea, potențial imorală.

Nu se uită la el ca să îi vadă reacția. Probabil că nu ar fi trebuit să îi spună asta. Ce părere ar fi avut...

Se lăsă tăcerea.

– Încântător! Genul meu preferat de femeie!

– Ești foarte nostim.

– Am glumit?

El își ridică mâinile.

– Nu glumeam.

– Nici un bărbat nu vrea o femeie care se ceartă cu el, spuse Jane. Și mai ales nu vrea una... imorală.

El râse.

– Tu ai o părere foarte ciudată despre ceea ce vor bărbații de la o femeie. Majoritatea celor pe care îi cunosc eu preferă femeile care sunt în favoarea unei nopți bune și lungi de...

Se opri, aplecându-se spre ea.

– De ce?

– De ceartă, răspunse el.

– Asta e ridicol.

Dar Jane simți cum buzele i se arcuiră într-un zâmbet.

– Am dovada certă că te înșeli în această privință. Mă cert cu bărbații tot timpul, iar ei mă disprețuiesc cu desăvârșire.

– Ei, vezi, acum ai prins ideea. Contrazi-mă iar, domnișoară Fairfield, și vezi cât de mult îmi place!

– Nu îți place.

– Asta, draga mea, nu o poți ști tu. Putem să ne contrazicem despre preferințele generale ale sexului meu până când ni se duce gura la ceafă, dar nu ne putem contrazice despre ceea ce îmi place mie. Voi câștiga întotdeauna.

– Și de ce m-ar opri asta? întrebă Jane. Mi-am construit o întreagă carieră doar pierzând.

Lui îi dispăru zâmbetul de pe față. Trase aer adânc în piept și se uită la ea.

– Da, să revenim la subiectul discuției. Am stabilit de ce nu vrei să te căsătorești. Dar există metode mult mai ușoare prin care o femeie poate rămâne nemăritată. Ce te-a determinat să o alegi pe asta?

Ea nu se așteptase la acea întrebare. Nici măcar propria ei soră nu o întrebase vreodată *de ce* alesese tocmai acea metodă. Iar asta

Scanned with CamScanner

îi trezea amintiri; amintiri care încă o dureau, dacă nu le alunga la timp.

– Mi se potrivește, spuse ea în cele din urmă.

– Eu nu cred.

– Nu poți să mă contrazici în privința a ceea ce îmi place mie, i-o întoarse Jane. Voi câștiga întotdeauna.

– Domnișoară Fairfield!

El nu păru să îi rostească numele ca pe o introducere în ceva ce avea de gând să spună, ci pur și simplu pentru plăcerea de a articula silabele numelui ei. Clătină din cap, iar apoi își puse mâna peste a ei.

Jane privi în jur. Nimeni nu se uita la ei, și chiar dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut doar doi oameni stând lângă un zid de piatră. El o atinsese cu atâta naturalețe, încât părea că nici nu observase. Dar ea o făcuse. O, cu siguranță că o făcuse! Inspiră adânc.

– Domnișoară Fairfield, repetă el, spune-mi că ești perfect mulțumită de decizia ta. Că nu te deranjează să se râdă de tine de fiecare dată când te întorci cu spatele. Spune-mi că nu tânjești după o conversație rațională. Convinge-mă că acest rol pe care îl joci ți se potrivește, și îți voi recunoaște cu plăcere punctul de vedere.

– Eu...

Da, Jane presupunea că putea să aducă un argument. Ceva despre cum îi era mai bine fără prietenia tuturor celor care erau suficient de perfizi ca să își bată joc de ea.

Putea să aducă acel argument, dar nu se putea convinge nici măcar pe ea însăși că avea dreptate.

În schimb, stătu complet nemișcată, bucurându-se de căldura mâinii lui, sperând ca el să nu observe ce efect avusese asupra ei și să se îndepărteze.

– Nu pot pretinde că sunt mulțumită. Dar *sunt* bună la asta. Să încurc conversațiile. Să nu știu regulile. Să fac lucruri pe care nu ar trebui să le fac, să spun lucruri pe care nu ar trebui să le spun.

El rămase tăcut. Și, bineînțeles, ea continuă să vorbească. Asta făcea mereu când era agitată.

– A început înainte să am vreo idee că trebuia să rămân nemăritată. Aveam nouăsprezece ani când am venit în casa unchiului meu. El nu angajase încă o sumedenie de doctori pentru sora mea.

Înghiți în sec.

– Unchiul meu... din mai multe motive, a avut încă de la început o părere proastă despre mine. Voia să mă căsătorească, iar eu eram

Scanned with CamScanner

fericită să mă conformez. Îmi doream o familie, propria casă. Până atunci îmi trăisem întreaga viață într-un conac izolat. În afară de sora mea, nu am avut copii cu care să mă joc. Voiam *prieteni*.

Jane crezu că el nu își dădea seama că o atingea, dar mâna lui o strânse pe a ei. Se uită în jos, iar el nu se retrase. În schimb, degetele lui se împletiră cu ale ei.

– Nu am avut guvernantă. Nu am primit lecții de etichetă. Unchiul meu mi-a cumpărat cândva o carte.

Râse ușor.

– Era veche de șaisprezece ani.

– Cred că văd unde duce asta.

– Nu am avut pe nimeni care să mă învețe despre rochii. Tot ce știam era ceea ce îmi plăcea, iar ceea ce îmi plăcea era îngrozitor.

Închise ochii.

– De exemplu, îmi place rochia asta. Da, este îngrozitoare, dar... și pe atunci aveam gusturi îngrozitoare și banii ca să mi le permit, iar manierele mele erau și mai rele. Eram un dezastru total. Nu îți poți imagina ce dezastru eram.

– Ba cred că pot, răspunse el. Ar fi trebuit să mă fi văzut la Eton, în primele luni. Aveam mereu vânătăi. A trebuit să împlinesc șaptesprezece ani ca să ajung în punctul în care, între amenințările fratelui meu și faptul că între timp învățasem cum să mă comport, să nu mai fiu acostat în fiecare zi.

– Nu m-am priceput niciodată la nume, dar atunci când i-am spus domnului Sanford „domnul Smith" din greșeală, ai fi crezut că tâlhărisem o trăsură sub amenințarea armei. Nu mâncam ce trebuia. Puneam întrebări despre comerț în anturajul greșit. Întotdeauna am vorbit prea mult, iar atunci când am emoții îmi e greu să mă opresc. Este, oare, o surpriză că am făcut totul greșit? M-au poreclit „Moștenitoarea Pană" încă din prima lună. Asta e tot ce auzeam; în fața mea, în spatele meu:

„E ca și cum ai fi bătut cu pene până la moarte!"

Jucau un joc în care bărbații veneau în grup ca să vorbească cu mine. Și spuneau:

„Ce ai prefera să faci acum?"

„O, aș prefera să fiu mutilat de niște lei până mor!"

„Eu aș prefera să mă scufund într-o cuvă cu acid, tu ce zici?"

De parcă aș fi fost atât de proastă încât să nu îmi dau seama că vorbeau despre cât de mult mă disprețuiau!

Scanned with CamScanner

– Jane!

Degetul lui îi mângâie muchia palmei.

– Nu îmi plânge de milă!

Își ridică bărbia și alungă acea senzație sumbră și rece care îi puse stăpânire pe inimă.

– Nu îmi pare rău. După ce am realizat cât de mult avea nevoie de mine sora mea, i-am mulțumit lui Dumnezeu că aveam o modalitate atât de ușoară să scap de căsătorie. Credeau că eram îngrozitoare? Ei, bine, le-am dat eu „îngrozitoare"! Voiau să se holbeze la spectacolul ignoranței mele? Ei, bine, le-am dat ceva la care să se holbeze! Mi-au exagerat defectele doar ca să aibă pe cineva de care să râdă, așa că am jurat să îmi transform acele defecte în realitate. Cu cât își bat mai mult joc de mine, cu atât le va fi mai greu.

Vocea îi tremura în timp ce vorbea. Iar degetul lui își continuă mângâierea blândă: sus, jos, sus, jos.

– Cei din înalta societate sunt niște vipere de cea mai joasă speță, spuse Jane cu tărie. Și îi urăsc. Îi *urăsc*. Nu eu am ales acest rol, domnule Marshall. Dar el m-a ales pe mine și trebuie să îl joc.

El rămase tăcut un timp îndelungat.

– Știu la ce te gândești, spuse ea, grăbit, în cele din urmă. Pentru că, atunci când te-am cunoscut, m-am comportat la fel și cu tine. Nu îmi făcuseși nimic, iar eu...

El clătină din cap.

– Nu mă gândeam la asta.

– Știu că am procedat greșit, spuse ea. Dar în acest moment totul din viața mea este atât de greșit, încât ceea ce ar fi corect, ceea ce trebuie făcut, ar fi îngrozitor de deplasat. Nu știu când anume am încetat să joc un rol, iar acel rol a început să mă joace pe mine. Acum, însă, nu văd cum m-aș putea opri. Toată lumea se așteaptă ca eu să fiu altcineva. Sunt siguri de asta. Și iată problema: *sunt* îngrozitoare.

Își linse buzele.

– Și nu văd cum aș putea să devin altceva.

O, Doamne! Nu voise să îi destăinuie atât de mult. Chiar și atunci când își imaginase că avea să îi spună totul, nu formulase în minte o asemenea confesiune.

Jane închise ochii.

– Îmi pare rău. Nu vreau să încep să mă plâng. Nu am făcut nimic decât să vorbesc și să tot vorbesc. Nici nu mă cunoști. Ai lucruri mult mai importante de făcut. Doar că... ești atât de încântător!

Scanned with CamScanner

Jane tresări, auzindu-se rostind asemenea cuvinte cu voce tare și întrebându-se la ce se gândea el în acel moment. Imorală, într-adevăr. Imorală, directă...

– Vreau să spun că ești deschis și de încredere, pe când toți ceilalți au fost...

Vorbea mai mult, iar asta nu o ajuta cu nimic.

– Domnișoară Fairfield, spuse el.

Vocea lui era la fel de adâncă precum era și noaptea din jurul lor, iar ea se întoarse către el.

Dar nu părea dezgustat de mărturisirea ei. Nu părea nici măcar amuzat de bâlbâiala ei. Părea... Nu își dădea seama prea bine ce anume însemna expresia de pe fața lui. Ochii lui erau limpezi, atât de limpezi, încât în lumina lunii aproape că păreau incolori.

Își luă mâna de pe a ei.

– Să nu ai niciodată încredere într-un bărbat care îți spune doar nouăzeci și cinci la sută din adevăr.

Acele cuvinte o împroșcară ca un jet de apă rece. Era ceva sinistru în expresia lui, ceva ce ea nu putea să înțeleagă. Se uită la el.

– Ce vrei să spui?

– Ce ai face, zise el cu prudență, în cazul în care le-aș spune tuturor despre această conversație? Dacă tu crezi că situația ta în societate e imposibilă acum, când oamenii te cred doar ignorantă, cum crezi că ar reacționa ei dacă ar ști că ai făcut totul intenționat?

Ea deschise gura să îi răspundă, iar apoi o închise încet.

– Dar nu le-ai spune.

El clătină din cap.

– Domnișoară Fairfield, de ce crezi că am fost amabil cu tine?

– Pentru că... tu... ce vreau să zic...

Înghiți în sec.

– Vrei să spui că nu ești așa, de fapt?

– Nu. Dacă aș fi avut de ales, te-aș fi evitat după acea primă noapte îngrozitoare. Am vorbit cu tine pentru că Bradenton mi-a cerut să o fac.

Ea făcu, involuntar, un pas înapoi.

– Bradenton! Ce treabă are el cu toate astea?

– Crede că trebuie să îți cunoști locul. Mi-a oferit un schimb: votul lui în Parlament, dacă te voi învăța o lecție. Am vorbit cu tine ca să îmi dau seama dacă o pot face.

Scanned with CamScanner

Jane simți că se învârtea lumea cu ea. Ar fi trebuit să știe. Nimic din toată întâmplarea asta nu era real. Mâna lui peste a ei, acea sclipire în ochii lui... Nu, nimic nu era real. Fusese *prea* amabil, iar ea fusese...

Clătină din cap, alungându-și gândurile.

– Dacă aveai de gând să îi accepți oferta, nu mi-ai fi spus nimic despre ea.

Buzele lui se strânseră. Apoi îi luă mâna.

– Vino cu mine, spuse el.

Nu era prea mult loc de mers; doar un mic circuit al verandei. Dar atunci când ajunseră la marginea cea mai îndepărtată, el se opri, făcându-i semn să se așeze pe o bancă. O condusese departe de ochii celorlalți. Se uită în jur și se așeză lângă ea.

– Trebuie să știi ceva.

Nu se uită la ea, ci privi în gol, spre cerul întunecat.

– Și eu îmi spun exact același lucru pe care tocmai l-ai zis: că nu aș face niciodată asta. Dar am trăit și eu o vreme de mari încercări. La vârsta de cincisprezece ani, pe când învățam la Eton.

Se aplecă în față, cu coatele pe genunchi.

– Nu mă încadram. Fratele și vărul meu făceau tot ce puteau ca să mă ajute, dar, atunci când nu erau prezenți, trebuia să am singur grijă de mine. O făceam. Eram o mână de băieți care nu fuseserăm născuți din părinți care să aibă o poziție înaltă în societate, așa că ne-am unit. Mergeam împreună. Lucram împreună. Ne încurajam, cât de puțin, unul pe altul, și astfel ne făceam zilele mai suportabile.

– Adulții nu îi opreau pe ceilalți băieți să vă persecute?

El se întoarse și îi aruncă o privire lipsită de emoție.

– Băieții nu puteau fi împiedicați să se poarte conform vârstei și firii lor, domnișoară Fairfield. Și, în general, pedepsele la care eram supuși nu erau chiar atât de rele. Ni se punea piedică, eram jigniți și, ocazional, luați la bătaie. Genul de lucruri cu care se confruntă orice băiat la școală. Noi doar primeam o doză mai mare. Suficientă ca să ne cunoaștem locul.

Pentru un motiv anume, buzele i se subțiară într-o linie mai dură și nu mai spuse nimic timp de un minut.

– Mi-a fost puțin mai ușor decât multora. Tatăl meu fusese pugilist, iar ceilalți băieți au învățat să se ferească de mine. Nu săreau la bătaie decât dacă erau doi sau trei laolaltă.

Scanned with CamScanner

Jane își înghiți o exclamație de șoc.

– Totuși, nu contează cât de bun ești la bătaie. La un moment dat, te saturi de vânătăi.

Jane se întinse și îi luă mâna. Se temuse ca el nu cumva să o respingă, dar el nu o făcu.

– Mai era acolo un băiat, Joseph Clemons. Era mic pentru vârsta lui și timid. Se ascundea în spatele meu de fiecare dată când putea să o facă.

Oftă.

– Și știi ce? Îl uram. Am încercat să nu o fac. Nu era vina lui că lua atât de multă bătaie. Nu era vina lui că îi luam apărarea. Nu era vina lui că tatăl său era cizmar și nici nu era vina lui că era un strălucit cunoscător al limbii latine, cum nu mai văzuse școala aceea de zeci de ani. Cu toate astea, îi purtam pică pentru că mă vâra în atât de multe dificultăți. Îl protejam doar din...

Ridică din umeri. Mâna lui o strânse pe a ei. Dintr-un simț înnăscut al dreptății, bănuia ea.

– Din ciudă, spuse el. O bătaie nu înseamnă nimic. Două bătăi nu înseamnă nimic. Trei ani de bătăi te obosesc. Într-o zi l-am găsit pe Clemons pe cale de a fi bătut de alți doi băieți mai mari. Aveam de gând să îi opresc, pentru că asta făceam mereu. Dar Bradenton era pe acolo. Mi-a spus: „Marshall, tot ce vor de la tine este să nu îi mai provoci. Pleacă și lasă-i în pace." El își ridică privirea. Cred că în acel moment îmi putea oferi orice motiv să plec, iar eu tot l-aș fi acceptat. Am plecat.

– Să înțeleg că Bradenton s-a înșelat.

– O, nu, spuse Oliver cu glas scăzut. A avut dreptate. Acei băieți nu m-au mai acostat niciodată. Cât despre Clemons... nu știu ce i-au făcut, dar, după ce a ieșit din infirmerie, nu s-a mai întors.

Ea inspiră adânc.

– Deci, da, domnișoară Fairfield.

În sfârșit, se uită la ea.

– Crezi că știi cine sunt. Ce sunt dispus să fac. Și eu îmi spun mereu că nu sunt genul acela de bărbat. Că nu aș fi atât de ticălos încât să fac rău cuiva. Dar sunt pătit.

Jane își coborî privirea.

– Nu te poți învinovăți pentru ce au făcut ceilalți băieți.

– Nu a fost singura dată.

Vocea lui deveni aspră.

Scanned with CamScanner

– Oricine în poziția mea, oricine născut fără putere, care aspiră la mai mult... Crede-mă, nu urmându-mi principiile am ajuns la punctul în care mă aflu acum în viață. Am învățat să îmi țin gura atunci când trebuie, să fac ceea ce îmi cere cel care deține puterea. Mă consider norocos că am supraviețuit nevătămat. Nu te păcăli singură, domnișoară Fairfield. Ți-aș putea face rău. Mult rău.

Ea nu spuse nimic pentru un moment. Însă, după sclipirea din ochii lui, acea sclipire rece și serioasă, înțelese că el vorbea serios. Mâna lui se simțea rece într-a ei, dar ea i-o strânse.

– Și îmi spui asta pentru că...

– Pentru că nu cred că ceea ce ți se întâmplă este corect, domnișoară Fairfield.

Vocea îi era sugrumată.

– Pentru că, indiferent de câte ori îmi spun că nu îți voi face rău, nu pot să am încredere în mine. Momeala care îmi atârnă în față este prea ispititoare. Îți dau ocazia să fugi înainte ca ambiția să îmi acapareze judecata.

Ea deschise gura să vorbească, apoi o închise iar. Ceea ce spunea el nu avea nici un sens. Nu avea nici un sens, doar dacă...

Se întoarse către el.

– Ești mereu atât de sincer? întrebă ea.

Dar știa deja răspunsul. Îl văzuse împreună cu ceilalți: râzând, vorbind, știind mereu ce să spună ca restul să nu se uite ciudat la el. Știa cum să se integreze. Nu avea *cum* să fie mereu sincer.

– Ești specială, spuse el cu glas scăzut. Nu l-am plăcut pe Clemons. Dar îmi place ceea ce știu despre tine.

Ea își ridică privirea, iar el întinse mâna liberă și, foarte delicat, îi mângâie fața cu un deget.

– Sunt foarte puțini oameni în lumea asta cărora aș îndrăzni să le spun adevărul întreg. Tu ești unul dintre ei și m-ar durea să te pierd.

Nu, ea nu fu străbătută de nici un fior! Acela însemna doar un freamăt pe piele și o ridicare de păr la ceafă, iar ceea ce simțea ea acum era o reacție a întregului corp. Ca și cum emoțiile îndurate în ultimul an îi strânseseră organele interne într-un ghem, iar el tocmai le făcuse să se relaxeze. Se trezi înclinându-se înspre el, foarte ușor. Dorind ca acel moment, acel contact, să dureze.

El se îndepărtă, dându-i drumul la mână, iar ea, dintr-odată, își simți degetele reci.

– Vezi, spuse el, chiar și acum o fac.

Scanned with CamScanner

Vocea lui era joasă, aproape ca o mângâiere.

– Îți spun totul, dar, în același timp, înrăutățesc lucrurile. Nu ar trebui să mă lași să te ating, domnișoară Fairfield.

Dar ea nu voia ca el să se oprească. Jane înghiți în sec.

– O, spuse ea, foarte bine!

Se întoarse, neștiind ce să creadă.

– Înțeleg. Acum ești supărată.

Ea clătină din cap.

– Presupun că ar trebui să fiu. Dar chiar nu sunt. Nu mă surprinde că ai vrea să mă trădezi. Toți ceilalți o fac deja.

Râse din nou, dar hohotul fu cam zgomotos, chiar și pentru urechile ei. Prea aducea a un chicotit agitat, ce nu reflecta deloc greața pe care o simțea în stomac.

– Deci așa stă treaba. Poate că mă vei trăda, dar până în momentul de față ești trădătorul meu preferat.

El suspină.

– Ar trebui să te enervezi, domnișoară Fairfield. Ar trebui să mă alungi de lângă tine.

– Domnule Marshall, nu ți-ai dat seama până acum? Sunt prea disperată ca să fiu supărată.

Vorbele ei răsunară simplu și teribil în tăcerea nopții. Dar nu sunară jalnic. Era aproape ca și cum, spunând adevărul, devenise mai puțin vulnerabilă.

– Poate că, urmă ea, dacă aveam o sumedenie de prieteni adevărați, mi-aș fi permis să mă enervez. Dar, la cum stă treaba, tot ce mi-ai mărturisit este că cineva te-a îndemnat să îmi faci rău, iar tu ai luat în considerare posibilitatea de a da ascultare acelei persoane. Majoritatea oamenilor nu au nevoie să li se ceară să îmi facă rău, iar ei se pun pe treabă imediat.

– La naiba, domnișoară Fairfield! Ascultă ce îți zic. Nu vreau să fac asta. Nu vreau ca o asemenea blestemată de tentație să îmi tot ațină calea. Nu vreau să fiu bărbatul care să îi facă rău unei femei pentru folosul lui personal. Plesnește-mă chiar acum și să terminăm cu întreaga poveste!

Jane ridică din umeri.

– Păstrează-ți tentația, domnule Marshall, și nu te tulbura din pricina mea. Nu am nici o pretenție de la tine, dar, cel puțin pentru moment, mă pot preface că am un prieten. Că există o persoană în această lume, în afară de sora mea, căreia îi pasă dacă mă trezesc sau

Scanned with CamScanner

nu dimineața. Dacă nu ai fost niciodată lipsit de așa ceva, nu poți avea nici o idee despre cum este să duci o astfel de lipsă.

Se uită la el cu ochii mari.

– Și, mai presus de orice, nu ai nici o idee cum e ca acel prieten să fie cineva ca *tine*...

Obrajii i se înroșiră în clipa în care realiză ce anume sugerase.

– O, spuse ea, nu că m-aș aștepta, nu că m-aș gândi! Oricum, ai spus deja că sunt ultima femeie cu care te-ai căsători. Iar eu nu am nici o intenție să mă căsătoresc, vezi bine...

Pierduse orice control asupra cuvintelor care îi ieșeau pe gură. Și-o acoperi cu mâinile și își abătu privirea de la el, spunând doar atât:

– O, Doamne!

El nu zise nimic pentru moment, iar ea se întrebă dacă nu cumva, până la urmă, reușise să îl sperie.

– O, Doamne, repetă, închizând ochii strâns. De ce fac mereu asta?

– Ce faci mereu?

– Vorbesc. Vorbesc atât de *mult*. Vorbesc de parcă viața mea ar depinde doar de cuvintele cu care umplu spațiul. Vorbesc și vorbesc și vorbesc și nu mă pot opri. Nici atunci când îmi spun că trebuie.

Râse, parcă suspinând.

– O fac mereu; îmi spun că trebuie să tac, dar, în general, vorbesc prea mult ca să îmi ascult propriul sfat.

Aruncă o privire către el. El o fixa cu o căutătură impenetrabilă.

– Spune-o, îl rugă ea, spune-mi: „Taci din gură, Jane!" Vezi? Nu e așa de greu.

– Vorbește în continuare, Jane, spuse el cu glas scăzut.

– Oprește-te! Nu încerca să îmi faci pe plac.

– Dacă nu ai de gând să mă îndepărtezi, atunci eu de ce aș face-o? Ești inteligentă și ageră. Și, cum nu îmi place să vorbesc mereu, nu mă deranjează să te ascult.

– Poftim?

– Cred că ți s-a spus atât de des să taci, încât ai început să ți-o spui singură.

– Chiar crezi...?

Înghiți în sec.

– Crezi...

– Spui lucruri care îi fac pe ceilalți să se simtă stânjeniți. Bineînțeles că vor ca tu să taci.

– Și pe tine nu te fac să te simți stânjenit?

Scanned with CamScanner

El zâmbi. Apoi întinse mâna și îi atinse buzele cu degetul. Era o atingere intimă, ca și cum el ar fi avut tot dreptul să îi mângâie buzele. Jane simți cum i se tăie răsuflarea. Pentru un moment, avu brusca și oribila dorință să îi prindă degetul între buze.

În schimb, expiră.

– Mă faci să mă simt stânjenit, șopti el. Dar cred că nu în felul în care vrei tu să mă stânjenești.

– Asta se întâmplă fiindcă ești un bărbat absolut încântător, mărturisi ea.

Apoi își dădu seama de ceea ce tocmai spusese și se înroși.

– O, Doamne! Nu că te-aș considera atrăgător...

Asta suna mai rău. Mult mai rău.

– Adică, bineînțeles că *cred* că ești...

Și mai rău.

Ea închise ochii strâns.

– Taci din gură, Jane, își șopti singură.

– Nu.

El își mișcă degetul de-a lungul buzei ei de jos.

– Vorbește în continuare, Jane.

– Nu, nu trebuie s-o fac!

Vocea ei suna răgușit.

– N-ar ieși nimic bun din asta. Nu contează dacă eu cred că ești atrăgător. Nu îți pasă de ceea ce cred eu. Nici măcar mie nu îmi pasă de ceea ce cred.

Un alt deget se alătură celui de pe buza ei.

– Cred că ești foarte curajoasă, șopti el. Ești un foc care, în mod normal, ar trebui să se stingă singur în cinci secunde de combustie strălucitoare. Știu cum este să depui atâta energie, și totuși tu o faci noapte de noapte. Și nimeni nu te poate face să te oprești, nici marchizii, nici tutorii, nici doctorii, nici întreaga povară a așteptărilor societății.

Ea oftă, un oftat tremurat, care îi făcu buzele să se frece de degetul lui, într-un gest foarte asemănător cu un sărut.

– Dacă oamenii vor ca tu să taci, sau să nu te mai îmbraci așa cum o faci, sau să îți schimbi felul de a fi, toate astea sunt din pricină că ei nu se pot uita la tine. Nimeni nu se poate uita la soare.

Încă un deget îi atinse buza.

– Nu pot să mă uit la tine, dar nici nu pot să mă uit în altă parte. Însă nu te teme, domnișoară Fairfield. Îmi pasă de ceea ce crezi.

Scanned with CamScanner

Îi ridică bărbia. O făcuse cu blândețe, ca și cum punea o întrebare. Dar, dacă degetele de pe fața ei puneau o întrebare, atunci ochii lui aveau răspunsul. Erau limpezi, albaștri și mai puternici decât își imaginase ea.

– Deci, care dintre ele este? întrebă el cu glas scăzut. Crezi că sunt atrăgător sau...

– Nu există nici un „sau", veni răspunsul.

El se aplecă spre ea. Atât de aproape, încât ea îi simți, pe buze, căldura respirației. Atât de aproape încât ea își imagină că, dacă ar fi inspirat, ar fi luat o gură din sufletul lui. Avea un sentiment aproape electric de așteptare, ca și cum punea cap la cap piesele dintr-un puzzle. Ca și cum era pe cale să pună două piese împreună și știa, cu toată ființa ei, că aveau să se potrivească.

În schimb, el se îndreptă de spate, cu o grimasă, și își lăsă mâna să cadă.

– Am spus ceva nepotrivit? întrebă Jane.

„Și dacă da, ce anume din tot ce am spus?"

Spusese foarte multe, la urma urmei.

– Fată imposibilă, șopti el.

O duru ca, după tot ce vorbiseră, să îl audă spunându-i astfel.

– Sunt imposibilă pentru că așa am ales! răbufni ea, dar știa că era mai mult decât atât.

În adâncul sufletului știa că, și dacă ar fi încercat să facă totul corect, înalta societate nu ar fi iubit-o niciodată.

– Poate că sunt imposibilă, dar măcar nu sunt... nu sunt...

– Nu la asta mă referam.

El întinse mâna ca și cum ar fi vrut să o atingă din nou, iar Jane rămase nemișcată, dorindu-și ca acei centimetri dintre degetele lui și fața ei să dispară. Simțea cum o furnică toată fața și trase aer adânc în piept.

– Fată imposibilă, repetă el, dar de data asta tonul lui era calm și jos, transformând cuvintele în ceva senzual. O spun pentru mine, ca să îmi aduc aminte, nu pentru tine, ca pe o insultă. Jane! Fată curajoasă! Fată încântătoare!

De data asta o atinse pe obraz, punându-și iar degetele pe el. O, și cât de plăcută era acea atingere ușoară! Cât de plăcut era acel punct de legătură!

– Fată pe care nu ar trebui să o ating, spuse el. Sau să o sărut. Sau să o am.

Scanned with CamScanner

Zâmbetul lui era un pic trist, iar ea își aminti cum el spusese că ea era ultima femeie cu care s-ar fi căsătorit.

– Dar strălucitoare! Atât de strălucitoare! Este păcat că ești atât de imposibilă, domnișoară Fairfield, pentru că altfel cred că aș fi încercat să te cuceresc.

Ea prefera ca el să îi spună „Jane". Îi plăcuse felul în care îi rostise numele, nu scurt și concis, o silabă de care să încerce să scape cât mai repede, ci lung și încet, precum o îmbucătură gustoasă, pe care să vrea să o savureze.

Își ridică mâna și o puse peste a lui, pe obrazul ei. Căldura întâlni căldură. El scoase un sunet, nu chiar un protest, și nu își retrase mâna.

– Ține minte, spuse el în cele din urmă, ce planuri de viitor am în fața ochilor. Nu cred că ar trebui să te fac mai vulnerabilă în raport cu mine. Chiar deloc.

– E prea târziu pentru asta, spuse ea.

El își retrase mâna, ca și cum acel gest ar fi putut anula vorbele ei. Dar nu conta. Se strecurase deja dedesubtul straturilor de dantelă sub care ea își ascunsese inima. Nu era atât de nesăbuită ca să se îndrăgostească de el. Nici măcar ea nu avea atât curaj. Dar...

– Ești cel mai sincer trădător cu care am avut de-a face vreodată, îi spuse ea.

El făcu o grimasă și vorbi, în cele din urmă:

– Haide, domnișoară Fairfield. Se face frig, trebuie să ne întoarcem.

Capitolul 8

– Mai mult de două săptămâni la Cambridge, spuse, din locul său de observație, cu vedere la pârâu, bărbatul pe care Oliver îl numise „tată" toată viața. Și doar acum vii în vizită?

Cât timp vorbi, nu se uită la Oliver, ci se mulțumi să examineze momeala de la capătul undiței.

Era mijlocul după-amiezii, cel mai prost moment pentru pescuit. În plus, mai era și ianuarie. Dar tatăl nu șovăise atunci când Oliver propusese să facă împreună o plimbare până la pârâu.

Hugo Marshall era mai scund decât Oliver. Avea părul șaten, dezordonat, trăsăturile îi erau colțuroase, iar nasul îi fusese spart. Nu

Scanned with CamScanner

semăna deloc cu Oliver, iar asta pentru că, de fapt, nu erau înrudiți. Nu îi uneau decât timpul petrecut împreună și afecțiunea.

Oliver avea grijă să nu se uite deloc la tatăl lui. Se așezară în locul în care pescuiau de obicei, o întindere largă și plată de apă, unde pârâul era mai liniștit. O stâncă mare și cenușie de pe mal le servea drept loc de șezut.

– Mi-a luat prea mult timp.

Ferma părinților lui Oliver, aflată în vecinătatea sătucului New Shaling, se găsea la doar patruzeci de minute de Cambridge. Pe vremea studiilor lui universitare, Oliver își vizitase părinții la sfârșit de săptămână, ori de câte ori putuse să o facă.

– Free crede că o eviți, spuse tatăl lui.

Era ceva ce *ar fi* crezut ea. Sora lui cea mai mică avusese întotdeauna un temperament potrivit și o anume tendință de a crede că toată lumea se învârtea în jurul ei. O încuraja și faptul că lucrurile chiar așa păreau să se întâmple.

– Bineînțeles că nu o evit, răspunse Oliver. Pe tine te evit.

Tatăl lui chicoti cu amabilitate.

Oliver nu râse. În schimb, își făcu de lucru cu undița.

– Înțeleg, spuse tatăl după un moment. Ce lucru oribil am mai făcut acum?

Oliver aruncă firul undiței în apă cu mai multă forță decât era necesar, urmărind cum se ridicau valuri mici pe luciul liniștit.

– Nu tu. Eu.

Tatăl lui nu spuse nimic.

– Mă lupt cu o problemă etică.

– Aha...

Privirea lui Hugo Marshall deveni absentă.

– Te frământă o întrebare spinoasă, de etică? Sau e genul de întrebare la care răspunsul corect e ușor, dar cel lipsit de etică e prea tentant?

Normal că tatăl lui putea să vadă miezul problemei fără ca măcar să audă un cuvânt despre ea. Oliver agită undița și nu se uită în sus. În mod normal, i-ar fi expus tatălui său întreaga problemă. Dar de data asta... De data asta nu era sigur că voia să îi povestească. Prea mult din treaba asta avea legătură cu Hugo Marshall însuși.

Părinții lui drămuiseră, făcuseră sacrificii și puseseră deoparte pentru ca Oliver să aibă șansa pe care o avea. Numai acum începuse să înțeleagă la câte renunțaseră părinții lui pentru el.

Scanned with CamScanner

Când fratele lui Oliver, ducele, ajunsese la majorat, Oliver vizitase pentru prima dată casa Clermont. El știuse, vag, că tatăl lui lucrase cândva pentru ducele de Clermont, îndeplinind o anumită slujbă, dar nu aflase niciodată detaliile.

Nu până când nu împlinise douăzeci și unu de ani. Nu până când nu ajunse la Londra, la fratele lui, și fusese prezentat personalului. Unii dintre servitori rămăseseră din perioada în care Hugo Marshall lucrase pentru duce, în urmă cu douăzeci și doi de ani. Fuseseră foarte curioși în legătură cu Oliver... și chiar și mai curioși să afle ce se întâmplase cu Hugo Marshall.

– L-am cunoscut, spusese menajera. Eram doar cameristă pe atunci și ne certam cu toții ca să hotărâm cine avea să îi ducă ceaiul. Nici una dintre noi, cameristele, nu voia să o facă, atât de înfricoșător era.

Înfricoșător. Oliver își văzuse tatăl nervos de câteva ori în viață, iar atunci găsise că acesta fusese de-a dreptul înfricoșător. Dar înțelesese că acea cameristă se referise la mai mult decât atât. Tatăl lui era de o inteligență pătrunzătoare și nu tolera prostiile.

Menajera oftase.

– Era genul de bărbat despre care credeam că, peste douăzeci de ani, avea să conducă întreaga Londră. Câteodată întâlnești un om despre care pur și simplu *știi* că va ajunge departe.

Ea oftase cu alean și își aranjase pălăria.

– Asta am spus cu toții la vremea respectivă. Pur și simplu *știam*. Era un sentiment pe care îl aveai doar privindu-l. Și totul s-a dovedit a fi în zadar.

Totul se dovedise a fi în zadar.

Oliver se uită la tatăl său. În tăcere, Hugo își aruncă firul undiței în locurile mai adânci, de la marginea pârâului. Aștepta să vadă dacă fiul lui voia să vorbească, presupunând că tot ce trebuia spus avea să fie spus.

Însușirile lui Hugo Marshall nu se dovediseră a fi chiar zadarnice. El își dedicase toată acea energie unui scop: partide de pescuit împreună cu băieți care nu erau cu adevărat fiii lui, bani câștigați pentru ca apoi să fie investiți imediat în copiii lui.

Fiecare surplus pe care afacerea lui îl produsese fusese direcționat către familie: Hugo îi ajutase pe Laura și pe soțul ei să deschidă un magazin de galanterie în oraș, plătise taxele la universitate pentru Oliver, o pusese pe Patricia să ia lecții de stenografie, iar apoi, după

Scanned with CamScanner

ce ea se măritase cu Reuven, le oferise tinerilor căsătoriți o sumă suficient de mare ca să își înceapă propria afacere la Manchester.

Totul se dovedise a fi în zadar.

Nu. Nu avea să fie în zadar. Oliver voia să facă astfel încât sacrificiul tatălui său să însemne ceva. Avea de gând să îl facă să însemne *totul.*

– Contează, întrebă Oliver, dacă mi-o doresc foarte, foarte mult?

– Și ce anume îți dorești? întrebă tatăl său.

„Vreau să fii mândru de mine. Vreau să fac tot ceea ce ai visat și să îți aștern reușita mea la picioare."

Oliver se întinse și rupse o crenguță din pământ, rotind-o între degete. Avea și dorințe mai urâte, unele de care aproape că se simțea stingherit.

„Vreau să plătească."

În schimb, ridică din umeri.

– De ce ai făcut-o? De ce ai renunțat la tot ca să crești copilul altcuiva?

Tatăl lui nu își ridică privirea.

– Nu am crescut copilul altcuiva, spuse el, tăios. L-am crescut pe al meu.

– Știi ce vreau să zic, spuse Oliver. Și tocmai despre asta vorbesc. De ce pretinzi că sunt al tău? De ce te comporți așa cu mine? Cred că ai dus o luptă interioară aprigă ca să te hotărăști să mă crești. Știu că ai iubit-o pe mama, dar...

– Tu ai fost salvarea mea la fel de mult ca și mama ta, îl întrerupse, brusc, tatăl lui. Nu ai fost niciodată o povară pe care să mă obișnuiesc să o port. A fost foarte simplu. Dacă aș fi putut să te fac al meu, sfidând sângele și biologia, asta ar fi însemnat că eu nu eram *al lui.*

– Al cui? întrebă Oliver, nedumerit.

– Al propriului meu tată. Dacă tu erai al meu, eu nu eram al lui.

Oliver se lăsă pe spate și se uită la valuri. Știa, foarte vag, că tatăl tatălui său nu fusese un om bun. De-a lungul anilor, tatăl lui făcuse câteva remarci tăioase despre asta, dar vorbise puțin despre acel subiect.

– Să te revendic pe tine a fost ca și cum m-am revendicat pe mine, spuse tatăl lui. A fost ușor.

Oliver închise ochii.

– Deci, ce este acest lucru pe care ți-l dorești atât de mult?

– Vreau să fiu cineva, oftă Oliver. Cineva... care contează. Care poate face să se întâmple anumite lucruri. Cineva care să aibă putere.

Scanned with CamScanner

Cineva care să nu mai fie îmbrâncit. Bradenton nu se înșelase; el avea puterea, iar Oliver avea dorințe. Acela era un raport de forțe care se cerea inversat.

Pentru o vreme, tatăl lui rămase tăcut. Apoi, în cele din urmă, spuse:

– Dintre toți copii mei, tu și Free semănați cel mai mult cu mine. Este un dar. Și, ca toate darurile, vine și cu o parte mai puțin plăcută.

– E ciudat, spuse Oliver cu glas scăzut, că eu semăn mai mult cu tine decât fiicele tale mai mari.

Tatăl lui scoase un sunet de protest, dar nu spuse nimic.

– Știu, zise Oliver. Știu. Nu am vrut să sugerez că ai fost mai puțin decât un tată pentru mine. Doar că... Fiul lui Hugo Marshall nu ar lua niciodată în considerare oferta care tocmai mi s-a făcut. Asta ar face fiul ducelui de Clermont, fapt din care trag concluzia că am tentația în sânge și că, în situația de față, mă comport precum fiul lui.

– Hmm..., spuse Hugo. Ai o părere foarte ciudată despre mine. Am făcut multe lucruri de care nu sunt mândru.

– Și eu. Au fost momente în care am tăcut. Au fost momente în care, deși nu trebuia, am vorbit, făcând-o doar ca să mă feresc de efortul de a mă lupta.

– Asta nu te face să devii un om asemenea tatălui tău natural, spuse Hugo. Asta te face doar om.

Firul undiței lui Oliver plutise prea departe. El trase undița înainte ca momeala să se încurce în buruienile de pe celălalt mal al pârâului.

– Ipotetic vorbind, spuse Oliver, să presupunem că cineva, un marchiz, mi-a promis votul lui într-o chestiune foarte importantă. Și tot ceea ce trebuie să fac, în schimb...

Trase aer adânc în piept și se uită în altă parte.

– Tot ce trebuie să fac este să umilesc o femeie. Nimic fizic, înțelegi. Nu ar fi dezonorată. Doar...

Se uită în ochii tatălui său și nu îi trebui mai mult. Nu exista nici un „doar". Oliver cunoștea situația lui Jane. Știa cum se simțea, cât de tare ar fi afectat-o răul pe care i l-ar fi făcut el.

„Nu ar fi dezonorată, dar i-aș putea frânge inima."

– Vorbim ipotetic? pufni tatăl lui.

– Dacă problema ar fi fost suficient de importantă, ai fi...

– De zece ani ai devenit adult, replică tatăl lui. Dacă tot trebuie să îți spun ce să crezi despre o propunere, înseamnă că am făcut o treabă proastă cu educația ta, caz în care părerea mea nu ar trebui să conteze.

Scanned with CamScanner

– Dar dacă acea chestiune pusă în joc este una *foarte* importantă? Dacă ar produce o schimbare reală pentru toată lumea și doar o singură femeie ar suferi?

O, Doamne! Nici măcar nu putea să explice consecințele personale.

– Nu, Oliver. Păstrează-ți dilemele morale pentru tine și pentru prietenii tăi de la facultate. Nu poți să îmi pasezi mie această povară. Refuz.

– Ești enervant. Te comporți mereu de parcă totul e floare la ureche. „Ei, Oliver, eu cred că alegerea ta este fie să renunți, fie să continui", mimă el, amintindu-și sfatul pe care îl primise de la tatăl său pe vremea când fusese pe punctul de a părăsi școala.

Hugo se mulțumi să zâmbească.

– Sunt tatăl tău. Este treaba mea să te enervez.

Nu era sezonul de pescuit și, firește, nu prinseseră nimic.

– Când încetează să fie vorba despre o singură femeie? întrebă Oliver în cele din urmă. Și când începe să devină... în primul rând, un lucru pe care e dezgustător să îl ceri?

– Uite ce știu eu, răspunse tatăl lui. Nici un pește nu va gusta din momeala ta dacă o ții la un metru de pământ. Aruncă!

Oliver roși și aruncă. Încă o dată, momeala și plumbul loviră apa.

– Ce fel de om sunt dacă încă mă întreb: să o fac, sau nu?

Tatăl lui ridică din umeri.

– Ești inutil, îl acuză Oliver. Credeam că îmi vei spune ce să fac.

– Nu sunt aici ca să fiu folosit. Sunt aici ca să pescuiesc.

Pentru un moment, Oliver își contemplă undița.

– Știi, spuse el, gânditor, cred că ești un impostor. Te comporți ca și cum ai fi foarte înțelept, iar, de cele mai multe ori, nu faci altceva decât să vorbești despre pescuit și să te aștepți ca eu să mă descurc singur.

Tatăl lui chicoti.

– Și asta te surprinde? Te-am învățat trucul ăsta cu ani în urmă. Când nu zici nimic, oamenii vin cu cele mai inteligente gânduri ale lor, în locul tău.

După încă patruzeci de minute de liniște, în care reușiră să prindă un păstrăv de zece centimetri, pe care, fără o vorbă, îl aruncară înapoi, Oliver spuse, în cele din urmă:

– Când nu sunt aici, pescuiești singur?

– De obicei, Free vine cu mine.

Scanned with CamScanner

– Nu am vrut să o înlocuiesc. Este supărată pe mine? Abia a vorbit aseară, înainte să se ascundă în spatele unei cărți.

Tatăl lui se uită la musca artificială prinsă la capătul undiței, aranjând-o la loc după mușcătura peștelui.

– Nu ai înlocuit-o, spuse el pe un ton neutru. Am întrebat-o dacă vrea să vină și a spus că nu.

– Deci *este* supărată pe mine. Mă întreb ce am făcut.

– Întreabă-o pe ea, răspunse, calm, tatăl lui. Sunt sigur că îți va spune.

Oliver era sigur că ea avea să o facă. Free nu era genul de persoană care să se abțină.

– Îmi fac griji pentru ea, spuse tatăl lui în cele din urmă. Nu am realizat cât de ușor mi-a fost cu Laura și cu Patricia. Ele voiau lucruri normale. Siguranță, măritiș și o familie. Voiau mai mult de atât, bineînțeles. Dar Free... Nu mi-am dat seama că mama ta și cu mine aveam să ne transmitem întreaga ambiție unui singur copil.

– Ce vrea Free? întrebă Oliver, puțin derutat.

Tatăl lui îi aruncă un zâmbet obosit.

– Ce nu vrea? Întreabă-o pe ea. Am crezut că tu ești ambițios, Oliver. Dar nici nu te compari cu sora ta mai mică.

Oliver își găsi sora așteptându-i pe drumul spre casă. Stătea pe vârful unui deal, lângă pârâu. Avea brațele încrucișate și nu își aranjase părul. Vântul i-l sufla în spate ca pe un stindard strălucitor, portocaliu, de aceeași culoare cu părul tuns scurt al fratelui ei.

Oliver se opri la câțiva metri de ea.

– Free!

Ea nu îi răspunse, dar bărbia i se ridică. Da, cu siguranță că era supărată pe el.

Nu avea un temperament vulcanic, sau, cel puțin, acel soi de temperament pe care oamenii și-l închipuiau atunci când era vorba despre o femeie cu păr deschis la culoare. Era răbdătoare și amabilă. Dar putea să fie și încăpățânată și de neclintit.

– Free! spuse el iar. Ce mai faci? Voiai să vorbești cu mine?

Ea nici nu îl privi.

– De ce aș vrea asta? răspunse ea fără ca măcar să clipească. Nu ți-ai ținut promisiunea, așa că de ce aș vorbi cu tine?

– Promisiune?

Oliver îi aruncă o privire nedumerită.

– Am promis ceva?

Scanned with CamScanner

Abia acum Free își ațintì privirea asupra lui.

– Bineînțeles, spuse ea. Ai promis că, după ce vii, vei vorbi cu mine în greceşte. Mama nu știe greacă, așa că nu poate s-o facă, dar tu ai învățat la Eton.

– Am promis?

– Acum mai bine de un an, de Crăciun, spuse ea dând din cap cu hotărâre.

În mintea lui Oliver se înfiripă o amintire vagă: stătuse împreună cu sora lui în fața focului, într-o noapte târzie, împărțind paginile unui ziar.

– Pot să înțeleg ceva din cărți, spuse ea, dar îmi trebuie exercițiu. Am nevoie de tine.

– Din câte îmi amintesc, răspunse Oliver, am promis să te ajut imediat ce aveam timp. Și nu am avut. În anul care a trecut, am fost...

– Ți-ai petrecut luni întregi împreună cu ducele.

Ea își încrucișă brațele, acuzator.

– Asta a fost altceva. Discutam cu oamenii de la Londra despre reformă. Ăsta este motivul pentru care nu am avut timp. După ce se termină totul, *atunci* voi...

Free își ridică bărbia.

– Și când se va termina totul? Cât va dura, Oliver?

– Sincer vorbind, nu știu.

Buzele ei se strânseră.

– A durat mai bine de trei decenii ca problema să fie din nou luată în considerare serios în Parlament, după ultima lege a reformei. Proiectul de lege de anul trecut a fost respins complet. Este de la sine înțeles că obiectivul tău ar putea fi la ani distanță.

– De aceea lucrez atât de mult, spuse el. Cu cât lucrez mai mult acum, cu atât mai repede se va întâmpla. În ceea ce te privește, învățătura nu pleacă nicăieri. Greaca va fi acolo și după ce voi termina eu cu asta.

Ei îi sclipiră ochii.

– Oliver, dacă eu încep să învăț greaca peste doi ani, va fi prea târziu.

– Prea târziu pentru ce? Prea târziu pentru că te vei căsători?

Dar ea clătină din cap.

– Prea târziu pentru ca eu să merg la Cambridge.

Oliver înmărmuri și se uită lung la ea. Simți cum, venit de nicăieri, îi cobora un fior pe spinare. Își dori să întindă mâna și să o apuce, să

Scanned with CamScanner

o cuprindă în brațe și să o țină în siguranță. Nu își dădea seama de ce anume ar fi vrut să o apere. De ea însăși, poate.

– Femeile nu sunt admise la Cambridge, spuse el în cele din urmă.

– Nu ești atent la nimic? îl certă ea. Nu acum, nu. Și nici nu au în plan să deschidă universitatea, desigur. Dar există un comitet care vorbește despre un colegiu pentru femei, în satul Girton. Nu am vârsta necesară încă, Oliver, dar când o voi avea...

O, Doamne! Voia să meargă la *Cambridge*! Oliver trase aer adânc în piept și se uită la ea, dar asta nu îl ajută cu nimic. În minte îi răsuna un zgomot care se repeta la nesfârșit.

„Ei, bine", îi șopti partea realistă din el, „putea să fie mai rău. Ar fi putut să vrea să se ducă la Eton".

Refuză să și-o imagineze pe Free la Eton.

În schimb, făcu câțiva pași înainte și îi luă mâna. Era mai mică decât el, nu o diferență care să fie atât de mare încât să conteze, dar primele lui amintiri despre ea i-o înfățișau vulnerabilă. Erau cu el protejând-o. Erau cu el luând-o în brațe și învârtind-o în cerc, asigurându-se că o ținea bine, ca să nu cadă, în timp ce ea țipa de fericire.

– Crezi că tot ce trebuie să faci ca să intri la Cambridge este să înveți puțină greacă?

Ea îl privi cu ochi limpezi și sfidători.

– Ai vreo idee în ce te bagi? continuă Oliver. Cât timp am învățat la Cambridge, am fost asaltat de un potop neîncetat de insulte, atât subtile, cât și evidente. Nu trecea o zi fără ca cineva să îmi spună că locul meu nu era acolo. Tu vei avea toate dezavantajele pe care le-am avut și eu, numai că mie mi-au fost alături fratele meu și Sebastian. Tu vei fi singură. Și ești femeie, Free; toată lumea va fi împotriva ta. Cei de acolo îți vor dori să eșuezi de două ori mai mult decât au vrut să eșuez eu; în primul rând, pentru că ești un nimeni, iar în al doilea rând, pentru că ești femeie.

Ea clătină din cap.

– Atunci, va trebui să reușesc de trei ori mai mult decât vor ei să eșuez. Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să înțelegi asta.

– Te iubesc, spuse el. Asta e tot. Te iubesc și nu vreau să suferi. Cât despre mine... Cambridge a fost începutul. Era o sumă de lecturi, examene, profesori și lucrări, iar după absolvire am rămas cu sentimentul de a fi urmat școala alături de un grup de prieteni. Și de dușmani.

Se uită la ea.

Free își ridică bărbia, sfidător.

Scanned with CamScanner

– Nu va fi la fel pentru tine, continuă Oliver. Să mergi la Cambridge nu va însemna un lucru pe care să îl faci, urmat de alt lucru și de încă unul. Să mergi la Cambridge va fi un lucru care, după aceea, te va defini pentru totdeauna. Vei rămâne tot restul vieții Fata Care A Învățat la Cambridge.

– Cineva va trebui să fie Fata Care A Învățat, spuse ea. De ce să nu fiu eu? Și nu îți face griji; nu am nici o intenție ca obținerea unei diplome universitare să fie ultimul dintre lucrurile teribile pe care le voi face. Prefer să fiu Fata Care A Făcut, decât să fiu Fata Care Nu A Făcut.

Ea pufni și se uită în altă parte.

– Și nu am crezut niciodată că tu vei încerca să mă convingi să renunț, Oliver. Dintre toți oamenii pe care mi-i imaginasem că ar fi vrut să eșuez...

– Nu vreau să eșuezi, răspunse el, înțepat. Dacă te *duci* la Cambridge, îmi doresc să reușești. Îmi doresc să reușești în ciuda tuturor piedicilor. Mi-aș fi dorit, doar, să nu ai atâtea piedici de înfruntat.

– Atunci, nu îmi sta în cale, șopti ea. Ai spus că mă vei ajuta să învăț greaca, Oliver. Cu restul mă descurc și singură. Dar greaca...

– Nu sunt foarte bun la greacă. Mă descurc cu noțiunile de bază, doar atât. Dacă vrei să reușești în ciuda tuturor piedicilor, vei avea nevoie de cel mai bun ajutor pe care îl poți primi. Așteptă o clipă. Mama și tata au regulile lor în privința banilor ducelui, dar... banii sunt ai mei, știi. Să îți angajez un meditator?

Ea înghiți în sec.

– Crezi că am nevoie de un meditator oarecare? M-aș simți mai în largul meu cu tine.

– Nu îți propun asta doar ca să scap de sarcină, spuse el. Nu cred că înțelegi cât de groaznică este greaca mea. Dacă vrei să ajungi studentă, va trebui să înveți cum e să nu te simți în largul tău.

Ea se așeză, încet, pe pământ.

– Ce va spune tata?

– Te las pe tine să îți faci griji pentru asta, răspunse el.

Se așeză lângă sora lui și își trecu brațul pe după umerii ei. Stătură așa pentru un timp, fără să vorbească. Oliver nu prea știa ce să spună. Își cunoștea prea bine sora ca să încerce să îi schimbe părerea, dar...

De asemenea, știa și ce o aștepta. Acel lucru la care tânjea acum din toată inima? După un timp, farmecul studenției ar fi pălit, bănuia el, iar singura modalitate în care Free ar fi reușit să termine ar fi fost

Scanned with CamScanner

să strângă din dinți și să facă pe grozava până la final. El nu ar fi dorit nimănui anii lui la Cambridge. Cu atât mai puțin cuiva drag.

– Îmi fac griji pentru tine, îi spuse el lui Free în cele din urmă. Mă tem că, mergând împotriva lumii, îți vei frânge inima.

– Nu!

Vântul îi ridică părul și i-l suflă în spate.

– Eu voi frânge lumea!

Părea că nici nu era conștientă de ceea ce tocmai spusese, atât de absent vorbise. Ca și cum era o concluzie la care ajunsese cu ani în urmă, una la care nici nu mai trebuia să se gândească.

Oliver o privi cum trăgea aer în piept. Soarele îi lumina pielea; avea să facă o mulțime de pistrui, dar cu siguranță că ei nu îi păsa de asta. Ținând ochii închiși, ea își întoarse fața către direcția din care bătea vântul, ca și cum adierea lui ar fi putut să o ducă în altă parte.

– Asta ți s-a întâmplat ție? întrebă ea în cele din urmă fără să deschidă ochii. Cambridge ți-a frânt inima?

El abia se abținu să nu tresară. Ochii i se măriră și se întoarse către ea. Dar Free nu se mișcase și nici nu îi mai spuse nimic. Doar stătea acolo, cu capul dat pe spate, iar adierea îi făcea să fluture câteva fire de păr. Oliver nu își dădea seama prea bine de ce inima începuse să îi bată tare. De ce pumnii lui se încleștară în timp ce se uita drept înaintea lui.

– Nu fi ridicolă, spuse el în cele din urmă. Este doar o școală. Atâta tot; doar o școală.

Capitolul 9

Universitatea din Cambridge avea niște grădini botanice extraordinare, în care erau plantate cu grijă specii exotice aduse din întreaga lume și aranjate în ordinea clasificării Linnaean. Însă oricât de ciudate ar fi fost speciile, nu puteau rivaliza cu cât de ciudat se simțea Jane.

Sărutul pe care domnul Marshall *nu* i-l dăduse, persista pe buzele ei la trei zile după ce acesta refuzase să i-l dea. Acea atingere – care nu se întâmplase – îi înfiora buzele ca un secret înțepător și dulce, iar ea îl simțea impregnându-i, cu deplinătatea promisiunii lui neîmplinite, fiecare cuvânt care îi ieșea din gură.

Scanned with CamScanner

– Pari destul de înamorată de domnul Marshall, îi spuse Genevieve Johnson lui Jane în timp ce mergeau împreună.

Trecură pe lângă un arbore veșnic verde adus din China, cu ramurile încărcate de ace verzi și lăsate până la pământ.

– Este amuzant, spuse Jane.

Gemenele schimbară o privire.

– Vreau să zic, încercă iar Jane, că sunt sigură că este un om în care te poți încrede.

– Sunt sigură că este, fu de acord Geraldine, luând-o de braț pe Jane cu o expresie care, pe oricare altă față, ar fi fost un zâmbet.

Jane ar fi trebuit să facă o remarcă în legătură cu rangul lui, ceva care să le scadă interesul. Dar nu putea să se convingă să o facă.

– Este fratele unui duce, spuse ea în cele din urmă. Cu siguranță că asta îl ridică măcar la rangul de marchiz.

Surorile schimbaseră o privire mai lungă.

– Nu, spuse Geraldine în cele din urmă. Poate că te gândești la fratele unui duce, dar nu cred că trebuie să te gândești la un marchiz.

Era ceva ciudat în felul lor de a fi, iar cele două surori nu erau niciodată ciudate. Buzele lui Genevieve se subțiară; Geraldine părea sumbră. Lui Jane îi trebui un minut ca să înțeleagă. Bineînțeles. Ele *cunoșteau* un marchiz. O, Doamne! Geraldine era logodită cu contele de Hapford, dar unchiul lui era necăsătorit. Oare Genevieve pusese ochii pe Bradenton?

Jane îi dorea să se bucure de el. Fetele proveneau dintr-o familie excelentă, verișoare cu un conte, și aveau și o zestre bună. Dar ea bănuia de mult timp că Bradenton avea nevoie de ceva mai mult decât de o zestre considerată *bună* după standardele de la țară.

– În nici un caz un marchiz, spuse Geraldine.

Dar sora ei îi prinse cotul și o împunse ușor; gestul acela și o înclinare a capului, nimic mai mult, iar Geraldine se opri din vorbit și se întoarse.

Fiindcă în grădină, chiar sub o copertină acoperită cu viță-de-vie rămasă fără frunze, se afla marchizul însuși.

Jane nu îl plăcuse niciodată deosebit de mult pe Bradenton, dar nu crezuse că el îi purta o aversiune deosebită. Era, până la urmă, prea îndrăgostit de propria persoană ca să îi pese de ea. Dar domnul Marshall îi spusese în acea seară memorabilă că marchizul voia ca ea, Jane, să fie umilită și rănită.

Umilită.

Scanned with CamScanner

Simți un resentiment feroce când se gândi la asta. Marchizul o privea cu ochi reci și sclipitori. Îi venea să îl plesnească, să îl facă să înțeleagă că nu o putea cuceri.

– Să îl salutăm? întrebă Geraldine cu glas scăzut.

– Nu este nevoie, șopti Jane. Pare ocupat. Nu am vrea să îl enervăm cu nerăbdarea noastră.

– Așa este, fu de acord Geraldine, puțin prea repede. Așa este, domnișoară Fairfield.

– La urma urmei, spuse Genevieve pe un ton prea ridicat, nu mi-ar plăcea să mă vadă fără ținuta mea de seară.

– Și în plin soare! O, Doamne, va vedea fiecare defect al pielii mele.

Vorbeau repede, una peste cealaltă, dând din cap în tot acest timp.

– Bine, spuse Geraldine, am stabilit. O, la... la naiba, ne-a văzut! Vine aici.

– Jane, spuse Genevieve, alarmată, mi s-a întins pudra? Spune-mi repede!

Jane se uită la fața fetei. Ca de obicei, era perfectă. Nici măcar nu se vedea că era pudrată.

– O, nimic pentru care să îți faci griji, spuse Jane, veselă. E puțin întinsă aici.

Arătă spre obrazul ei drept.

Genevieve scoase repede o batistă, dar era prea târziu.

– Domnișoară Johnson! Domnișoară Genevieve! spuse Bradenton. Ce plăcere să vă întâlnesc! Și pe domnișoara Fairfield, de asemenea.

Dacă Jane ar fi fost prinsă cu batista în mână, ar fi făcut ceva teribil cu ea; ar fi aruncat-o sau ar fi băgat-o într-un buzunar, făcându-și în fustă un cocoloș neuniform.

Genevieve doar zâmbi și se comportă ca și cum pătratul împăturit de pânză ar fi fost un buchet, un lucru care era cu totul firesc să fie ținut în mână. Ea se folosi de batistă ca să adauge o mică înflorire la reverența făcută perfect.

– Milord, spuseră surorile la unison.

Jane veni din urmă cu câteva momente mai târziu, făcând o reverență dezechilibrată.

– Bradenton!

Auzind acea adresare plină de familiaritate, marchizul îi aruncă lui Jane o privire iritată.

– Se pare, domnișoarelor, spuse Bradenton, că a apărut o plantă nouă într-una dintre sere. Mă gândeam să i-o arăt domnișoarei Fairfield.

Scanned with CamScanner

Cele două surori se uitară una la cealaltă.

–Bineînțeles, spuse Geraldine. Ne-ar plăcea nespus de mult să o vedem.

– O, există o problemă.

Bradenton clătină din cap cu tristețe.

– Este delicată. Foarte delicată. Nu putem să ne aglomerăm în jurul ei și să riscăm să se ofilească.

Ce tâmpenie! Oare unde voia să ajungă omul ăsta?

– Propun să mergem cu toții la sere, spuse Bradenton, iar eu o voi conduce pe domnișoara Fairfield înăuntru. O veți putea vedea prin fereastră, astfel încât situația să nu aibă nimic necuviincios, iar totul se va petrece timp de doar câteva minute.

Urmă o pauză; una lungă și reticentă. Dacă Genevieve pusese ochii pe Bradenton, probabil că în acel moment îi treceau prin minte numai gânduri de gelozie. Dar dacă aspira atât de sus, nu lăsa să se vadă. După un moment, gemenele dădură din cap în semn că erau de acord.

– Bineînțeles, milord, spuse Genevieve.

– Cum vreți dumneavoastră, milord, îi spuse Geraldine.

Cuvântul „seră" ducea cu gândul la o singură structură de sticlă. Serele de acolo erau, de fapt, un grup de clădiri cu geamuri, ieșind, ca niște țepi, dintr-un coridor central. Erau construite din cărămidă grea, acoperită, de la sol până la nivelul mijlocului unui om, cu mortar de culoare gri. De la acel punct se înălțau ferestre care serveau drept pereți și acoperiș. Unele dintre ele erau deschise câțiva centimetri. În timp ce treceau, Jane simțea cum aerul cald îi gâdila fața. Bradenton mersese pe o alee laterală, iar apoi deschise o ușă.

– Va dura doar un moment, domnișoarelor, le spuse el gemenelor înainte să o conducă pe Jane înăuntru.

Ea mai fusese în sere și înainte. În fața ei se întindea un coridor central din care porneau încăperi individuale, fiecare dintre ele având temperaturi și umiditate separate. Coridorul acela era umed și încălzit; liane din junglă decorau pereții.

Specimenele erau etichetate atât în latină, cât și în engleză, iar, câteodată, în cifre și litere care nu însemnau nimic pentru Jane. Ea bănuia că un botanist de la universitate studia acele plante.

Încăperea în care intrară era străbătută de niște țevi de oțel, prin care trecea, gâlgâind încetișor, apa ce servea la încălzirea aerului. Jane, care se îmbrăcase gros, se simți, brusc, sufocată.

Scanned with CamScanner

Probabil că Geraldine nu ar făcut ceva atât de nepoliticos ca, de pildă, să *transpire*.

Zâmbind, Bradenton o conduse spre o cameră în care se aflau nisip și vase de lut. Jane nu îi întoarse zâmbetul. Bărbatul acela voia să îi facă rău. Să o umilească. Pentru asta, era dispus să își dea la schimb votul în Parlament.

– Deci, milord, întrebă Jane, unde este planta aceea rarisimă?

El se uită la ea, gânditor.

– Nu pot să vă descifrez.

– De ce nu?

Jane se întoarse în cerc, uitându-se la plantele din cameră.

– Suntem asemănători noi doi.

Aerul era uscat și cald; un ghiveci mare și pătrat din stânga conținea pietre, nisip și o sumedenie de plante verzi și diforme. Ar fi fost înghițite de buruieni dacă ar fi îndrăznit să crească în pădurile din Cambridge.

– Asemănători?

– Bineînțeles!

Jane refuză, în continuare, să se uite la el.

– Suntem oameni simpli. Genul de care nimănui nu i-ar fi păsat dacă circumstanțele ar fi fost diferite. Eu sunt înălțată în ochii societății de averea mea. Dumneavoastră, de titlul pe care îl dețineți.

Bradenton scoase un sunet care îi trăda uimirea.

– De asta mă respingeți? Pentru că gândiți că îmi sunteți *egală?*

Sunetul vocii lui avea ceva urât.

Inima lui Jane bătea tare. Îl respingea pentru că așa *făcea* ea. Dar poate că făcuse un efort special pentru el. Alții vorbeau și râdeau de ea, dar, după acele prime săptămâni, el îi încurajase. Apoi încercase să pretindă că nu o făcuse.

– Să vă resping? spuse ea râzând. Cum aș putea să vă resping? Niciodată nu mi-ați oferit nimic pe care să îl pot respinge.

El scoase un alt sunet, iar apoi spuse:

– Nu contează.

– Nu îmi pot imagina *de ce* ați oferi, spuse Jane. Sunteți marchiz. Nu aveți nevoie de...

Se opri, ca și cum tocmai își dăduse seama de ceva.

– Aha!

Privirea lui arzătoare se ațintise într-a ei, dar Jane nu avea de gând să se lase oprită de acea căutătură aprigă. Voia ca el să simtă măcar o fărâmă din durerea pe care i-o dorea ei.

Scanned with CamScanner

– *Aveți* nevoie de banii mei, spuse Jane. Nu-i așa?

– Tăceți!

– Bineînțeles.

Jane își păstră pe față o mască de amabilitate.

– Îmi pare atât de rău pentru dumneavoastră! Cât de jenant trebuie să fie! Scrieți toate legile, nu vă puteți pierde pământul, nici măcar printr-o administrare proastă, și totuși, cu toate aceste avantaje, nu puteți să faceți nici un aranjament astfel încât să obțineți profit pe propriile proprietăți. O, Doamne, pentru asta trebuie să fie nevoie de un talent special!

Bradenton mai făcu un pas înspre ea.

– Tăceți, spuse el aproape mârâit.

– O, nu vă faceți griji! Nu voi spune nimănui. Știți, doar, că sunt întruchiparea discreției.

Bradenton scoase un sunet înăbușit și făcu un alt pas înspre ea.

Mersese prea departe. Să îl tachineze era una, dar să îl batjocorească era altceva. Ea încremeni și se uită la rictusul amenințător care apăruse pe fața marchizului. Cu toate că surorile Johnson o priveau, nu puteau face nimic. Era posibil ca ele nici să nu vrea să îi sară în ajutor dacă el ar fi încercat să îi facă rău. Era efectiv singură cu acel bărbat, iar el îi voia răul. Voia să o facă să tacă.

Să tacă din gură atunci când trebuia nu fusese niciodată una dintre abilitățile ei.

Îi zâmbi vesel, agățându-se de pretextul ignoranței.

– Chiar îmi pare rău pentru dumneavoastră, Bradenton. Ați auzit de mine și v-ați imaginat că eram o biată fetișcană impresionabilă, una care ar fi fost copleșită de inteligența și de farmecul dumneavoastră? Cred că ați fost atât de dezamăgit! V-ați imaginat că zestrea mea deja era a dumneavoastră, iar eu v-am râs în nas atunci când mi-ați făcut un compliment grandios pentru prima dată.

Ochii lui deveniră și mai furioși.

– Nemernică mică, șopti el. Ai făcut-o intenționat.

– Ce am făcut intenționat?

Jane își păstră zâmbetul, ca și cum era singurul lucru care o apăra de flăcările balaurului.

– Nu am făcut nimic altceva în afară de a afirma câteva lucruri certe. Nu vă plac lucrurile certe, milord?

Nu. Nu îi plăceau. Făcu un pas final spre ea, iar de data aceasta își ridică bastonul, ținându-l strâns în pumn, ca pe o bâtă.

Scanned with CamScanner

Jane simți cum i se răceau mâinile. Chiar mersese *prea* departe.

Continuă să zâmbească.

– Doreați să îmi arătați o plantă, milord.

El se opri și clătină din cap, ca și cum și-ar fi reamintit că erau într-o seră. Că pereții erau de sticlă. Că, indiferent de cuvintele pe care le schimbaseră, ea era o domnișoară; și că dacă se afla că o lovise, reputația lui avea să sufere.

Trase aer în piept, apoi mai trase o dată. O ținu tot așa până când chipul i se acoperi de o mască de liniște falsă, la fel de netedă precum cea a lui Jane.

– Acolo.

Întoarse invers bastonul, astfel încât capul curbat să arate înspre un vas de lut, umplut cu nisip.

– Asta este.

Planta era de un cenușiu-verzui, urâtă de-a binelea. Ramuri groase cât degetul cel mare al lui Jane, pline de ace mici și ascuțite, se ridicau într-un nod încâlcit.

– Îmi amintește de dumneavoastră, domnișoară Fairfield.

În vocea marchizului stăruia o urmă de venin.

Nu era de mirare.

– Îmi place destul de mult, spuse Jane, gânditoare. Pare un lucru mic și curajos, în tot acel nisip. Haideți să găsim o plantă pentru dumneavoastră, milord. Știu exact care este. De cum am intrat aici, am văzut un fel de buruiană.

Jane se referise la un fel de liană urât mirositoare, care se găsea pe coridor. Dădu să se întoarcă.

Îl văzu cu coada ochiului. El lovi puternic, cu capul bastonului, planta pe care tocmai i-o arătase, făcând să zboare peste tot bucățele din cactusul acela șerpuitor și spinos.

De frică, stomacul ei se transformă în gheață. Nu avea cum să folosească vreun subterfugiu în legătură cu acel act de violență și nici nu putea să zâmbească și să treacă peste o asemenea întâmplare. Avea doar o alegere: să se prefacă, senină, că nu văzuse nimic. Se întoarse către ușă și plecă, chiar dacă mâinile îi tremurau.

– Planta despre care v-am vorbit se află aici, spuse ea. Pe coridor. Haideți să o căutăm, da?

El respira greu.

– Nu. Haideți să ne întoarcem la ceilalți.

Scanned with CamScanner

Jane își spuse că scena pe care tocmai o făcuse marchizul nu fusese gândită ca o amenințare. Ea îl iritase, atâta tot, și, odată trecut de punctul culminant al frustrării, el izbucnise. Micuțul cactus fusese doar o victimă nefericită a furiei lui.

Merseră în tăcere; Bradenton nu voia să vorbească, iar Jane nu putea să mai spună nimic. Se întoarseră prin coridorul umed și deschiseră ușa care dădea spre alee. Genevieve și Geraldine îi așteptau, întoarse una spre cealaltă și vorbind pe un ton jos și alarmat.

– Ai văzut, spuse Geraldine. Ai văzut și...

Când auziră ușa, se opriră din vorbit. Se întoarseră și zâmbiră la unison.

– Milord, spuse Genevieve.

– Draga mea domnișoară Fairfield!

Geraldine păși în față, cu mâinile întinse către Jane.

– Ce bine să te vedem iarăși! Vă mulțumim că ați adus-o înapoi.

– Poftim, spuse Bradenton. Domnișoarelor, vă înapoiez prietena.

Lui Jane încă îi țiuiau urechile. Mâinile îi tremurau. Abia dacă putea fi atentă în timp ce gemenele îi murmurau invitații politicoase marchizului.

– Presupun că nu vreți să vă alăturați plimbării noastre?

Jane nici nu își putea da seama care dintre gemene vorbise.

„Nu", gândi ea. „Nu. Pleacă! Pleacă!"

– Îmi pare rău, domnișoarelor.

El le aruncă un zâmbet rece, unul la care privirea nu lua parte defel.

– Am stat prea mult afară. A fost o plăcere, bineînțeles. Domnișoară Johnson! Domnișoară Genevieve!

Se uită la Jane.

– Domnișoară Fairfield!

Inima lui Jane încă bătea tare.

Genevieve se bosumflă.

– Dacă trebuie, spuse ea.

Cele două se așezară între Jane și Bradenton, urmărindu-l pe acesta cum se retrăgea pe cărarea care pornea de la seră. După ce făcu doar câțiva pași, el se opri și se întoarse, poate ca să se uite la Jane. Dar surorile stăteau umăr la umăr, iar dacă Bradenton ar fi avut vreun mesaj anume pe care să vrea să îl transmită, ca, de pildă, o încruntare, fața lui era ascunsă de gemene. Geraldine îi făcu un mic semn cu mâna.

Scanned with CamScanner

Jane nu fusese niciodată atât de ușurată din pricina flirtului fără răgaz al celor două. În cele din urmă, pe când surorile se întorceau la ea, respirația începu să i se liniștească.

Nu zâmbeau. De fapt, o priveau cu o expresie care pe fața altcuiva ar fi fost una de îngrijorare.

Geraldine făcu un pas înainte.

– Domnișoară Fairfield, spuse ea pe un ton delicat și muzical, exact așa cum trebuia să sune cel al unei tinere din înalta societate. Domnișoară Fairfield, ne-am uitat prin ferestrele serei. Nu am putut să nu observăm...

– Ce a spus? întrebă Genevieve.

Jane simți cum i se strânse gâtul. Nu putea vorbi despre asta; nici cu ele, nici cu nimeni. Acum nu putea să îi pese de geloziile lor prostești.

O, Doamne! Marchizul omorâse planta și fusese pe cale să o lovească și pe ea.

– Nimic, spuse Jane. Nu a fost nimic.

Se rugă în gând ca gemenele să nu îi vadă mâinile tremurând.

– Spune-mi, domnișoară Fairfield...

Geraldine întinse mâna și îi atinse încheietura lui Jane.

– ...nu-i așa că atunci când ne-am hotărât să... ne împrietenim cu tine, am convenit între noi că vom... avea grijă de tine?

– Un fel de a zice, adăugă Genevieve.

Jane clătină din cap.

– Nu s-a întâmplat nimic. Marchizul mi-a arătat o plantă. Mi-a spus că îl făcea să se gândească la mine. Nu-i așa că asta e...

Drăguț. Urma să spună că era „drăguț", dar nici măcar ea nu reușea să scoată cuvântul acela pe gură.

Buzele lui Genevieve se subțiară. Se întoarse către sora ei.

– Ai dreptate, hotărî ea. Trebuie să îi spunem.

Ce nenorocire i se mai întâmpla? Jane își dădu seama că nu își mai putea juca rolul.

– Am o durere de cap, se eschivă ea.

Dar Geraldine o strânse de încheietură, iar Genevieve veni să stea lângă soră-sa.

– Domnișoară Fairfield, spuse ea cu blândețe, nu există o modalitate delicată de a spune asta. Uneori...

Se uită la sora ei.

– Eu cred că uneori tu...

Geraldine dădu puternic din cap, în semn de încuviințare.

Scanned with CamScanner

– Uneori cred că nu înțelegi intențiile oamenilor.

Jane se uită la ele, cu mintea zăpăcită.

– Și astfel, spuse Genevieve, poate că nu ai înțeles ce anume îți spunea Bradenton. Și nu cred că ai văzut, atunci când te-ai întors, acea expresie de pe fața lui și lucrul pe care l-a făcut.

Jane înțelesese. Înțelesese foarte bine. Dacă și ele înțeleseseră... Nu putea să le lase să vadă, nu putea avea acea conversație. Povestite de ele, amenințările lui păreau reale într-un mod pe care ea nu și-l putea explica. Marchizul voise să îi facă rău. Voise ca ea să fie umilită.

– Dar noi am văzut, spuse Genevieve. Intenția lui era clară, chiar și văzută prin sticla unei ferestre.

Trase aer adânc în piept.

– Nu am fost întotdeauna drăguțe cu tine.

Ce spuneau? Ce *făceau?* Lui Jane îi luă o clipă să se uite în ochii lui Genevieve, să își dea seama că vorbele acesteia nu aveau să se transforme într-o tiradă de gelozie. Cele două surori se uitară una la alta și dădură din cap în semn că se puseseră de acord.

– De fapt, spuse Genevieve, din primele săptămâni de când te-am cunoscut... nu am fost drăguțe cu tine nici măcar o dată. Ne-am folosit de abilitățile tale particulare. Știu că asta poate fi greu de auzit, că e posibil să nu înțelegi ce spunem.

Jane nu putea să vorbească, nu putea să zică nimic.

– Dar, continuă Genevieve, te rog să mă crezi când îți spun asta: sunt de părere că nu ar trebui să mai rămâi singură cu Lordul Bradenton. Nici măcar pentru o plimbare prin grădină, cu alți oameni în apropiere. Nu am fost drăguțe cu tine, dar am *promis* că te vom feri de ceea ce e mai rău. Nu pot fi sigură de ce anume ar vrea să îți facă Bradenton, dar refuz să stau cu mâinile în sân până când vom afla.

– Asta a fost murdar.

Geraldine își încrucișă mâinile.

– Extrem de murdar. Nu îmi pasă ce prostii spui atunci când ieși în lume. Ceea ce a făcut Bradenton a fost în afara limitelor. Și având în vedere ce mi-a spus Hapford despre comportamentul lui...

Scoase un sunet dezgustat.

– Nu, domnișoară Fairfield! Trebuia să îți spun ceva înainte să se întâmple asta. Nu trebuie să rămâi singură cu el.

Jane nu știa ce să zică. De mult timp se așteptase la ce era mai rău, iar acum, că nu se întâmplase, nu mai știa ce să facă. Simțea cum i se strângea gâtul. Nu se așteptase la... asta.

Scanned with CamScanner

Genevieve o atinse pe cot.

– Poate că nu înțelegi nici purtarea noastră de acum.

Atingerea ei era blândă.

– Dar, indiferent de ceea ce se întâmplă, indiferent de cum ne-am comportat cu tine în trecut, nu vom permite să ți se întâmple nimic rău. Îți promit.

Jane respiră, iarăși și iarăși, încet și tremurând. Se uită dintr-o parte în alta. Surorile erau cu cincisprezece centimetri mai scunde decât ea, dar păreau să o acopere cu totul. Nu își dădea seama care dintre ele văzuse prima lacrimile din ochii ei, care dintre ele venise mai aproape, petrecându-și brațele în jurul ei.

– Gata, gata, spuse Geraldine. Gata. Gata. Nu-i nimic. Va fi bine.

Până în clipa aceea, în care vorbeau atât de sincer, Jane nu își dăduse seama câtă teamă o copleșise, cât de singură se simțise. Iar acum, când o făcuseră, acum, când trecuseră de acea barieră, nu mai era posibil să își oprească potopul de emoții. Jane se puse pe oftat. Se crezuse complet singură, un cactus uscat, slab, urât și plin de țepi, abandonat într-o mare de nisip. Dar atunci când se clătină, Genevieve o prinse.

– Gata, gata, spuse Geraldine. Gata, gata.

– M-am simțit din ce în ce mai rău cu fiecare lună care trecea, spuse Genevieve. Murdară. Cu nimic mai bună decât Bradenton. Am fost groaznice, cu adevărat groaznice.

– A fost o coincidență fericită, continuă Geraldine. Ai fost scuza perfectă ca să alungăm pretendenții lui Genevieve.

Jane nu se putu abține. Fusese furioasă, speriată, apoi luată complet prin surprindere. Începu să râdă.

– Nu cred că înțelege, spuse Geraldine.

Jane se îndreptă de spate. Trase aer adânc în piept și se uită în jur, la o lume pe care nu o mai înțelegea. Apoi răsuflă încet.

– Geraldine..., se auzi ea spunând. Genevieve, trebuie să vă mărturisesc ceva. Nici eu nu am fost prea drăguță cu voi. Nu din primele săptămâni.

Ele se opriră, iar ochii lor albaștri-porțelan se măriră.

– Eu...

Jane trase aer adânc în piept.

– Sunt atât de îngrozitoare intenționat. Vă datorez amândurora niște scuze.

– O, nu, spuse Geraldine făcând un pas înainte, iar pe față i se înfiripă un zâmbet.

Scanned with CamScanner

– Într-adevăr, spuse Genevieve râzând. Treci peste scuze. Aș prefera să ne explici. Trebuie să fie o poveste pe cinste.

Femeile se plimbară vreme de ore întregi, vorbind și abia uitându-se la plantele din jurul lor.

– Vezi tu, spuse Genevieve, solemn, când ajunseră la sfârșitul timpului petrecut împreună, eu nu vreau să mă căsătoresc. De fiecare dată când mă gândesc la un bărbat că pune mâna pe mine, încep să intru în panică.

Geraldine atinse mâna surorii ei.

– Mama spune că îi va trece. Dar eu și Genevieve facem totul împreună. Am avut prima noastră menstră în aceeași zi. Este o prostie să ne imaginăm că acest lucru se va schimba, când, în această privință, întotdeauna am fost diferite față de restul lumii. Așa că o sprijin din solidaritate de soră, până când devine majoră.

– Mare păcat, oftă Genevieve. Dacă aș putea să mă căsătoresc cu echivalentul lui Hapford al ei, aș fi o soție minunată. Mi-ar plăcea atât de mult să cheltui banii soțului meu pe acțiuni de caritate! În schimb, voi fi nevoită să *economisesc*. Așa că ea va avea toți copiii. Iar eu îi voi răsfăța și voi fi mătușa cea rea și provocatoare. Le voi da dulciuri până când devin agitați, apoi îi voi înapoia pe micuți guvernantei și îmi voi vedea de drum.

– Ai fost o mană cerească, Jane, spuse Geraldine. Până acum, am făcut totul corect. Genevieve se temea atât de mult ca nu care cumva să fie obligată să accepte un domn rezonabil de obișnuit și să fie nefericită toată viața! Apoi te-am întâlnit pe tine. Tot ce trebuia să spunem era: *„O, nu, nu am putea participa fără prietena noastră de suflet, domnișoara Fairfield!"*, și deodată toate invitațiile s-au redus. A fost un noroc atât de mare!

Situația aceea le priise tuturor. Acum, că vorbiseră despre asta, plantaseră rădăcinile a ceva cald și real în rămășițele prieteniei lor reci și nesincere de până atunci.

– În seara asta, atunci? întrebă Geraldine aproape două ore mai târziu, în timp ce toate trei se îndreptau spre intrare.

Doamna Blickstall o aștepta pe Jane, așezată pe o bancă de lângă poartă. Se uită în sus, dar, deși i se păru ceva ciudat în legătură cu faptul că domnișoarele mergeau braț la braț și că își zâmbeau una alteia cu o plăcere autentică, nu spuse nimic.

Scanned with CamScanner

Genevieve o sărută pe Jane pe obraz, apoi Geraldine se aplecă și făcu același lucru.

– Va fi mai bine de acum încolo, șopti Geraldine. Pentru noi toate. Vei vedea.

Își luară rămas-bun.

Doamna Blickstall se ridică să plece.

Dar cumva părea greșit să plece. Jane nu era sigură de ce, până când își aminti ce lăsase în seră. Se prefăcuse atunci că nu văzuse ce se întâmplase, dar o parte din ea încă mai vedea, cu coada ochiului, acea plantă sfărâmată.

– Mai am nevoie de puțin timp, spuse ea.

Partea frumoasă legată de mituirea însoțitoarei ei era că Jane mereu făcea ce voia. Doamna Blickstall ridică din umeri și se așeză la loc. Jane merse înapoi în grădină, pe poteca de lângă pârâu, către sere.

Ea, Jane, era o pacoste. O otravă. O ciumă. Era dușmanul oricărei conversații onorabile. Oamenii în toată firea ar fi preferat să fie mutilați de lei până la moarte în loc să poarte o conversație cu ea.

Îi urâse pe toți pentru glumele pe care le făcuseră pe seama ei.

Deci, când începuse să îi creadă? Că era o pacoste, că nimeni nu ar fi putut să o placă cu adevărat? Că fiecare cuvânt ieșit din gura ei era o povară pentru restul oamenilor?

Ajunse la sere și merse înapoi în camera cu plante deșertice. Deschise ușa, sperând ca memoria ei să fi exagerat daunele. Dar nu. Acea biată plantă micuță era în continuare făcută bucăți. Bradenton o lovise atât de tare, încât o despicase până la rădăcină.

Dar nu era o pacoste sau o ciumă. Era doar o plantă și nu merita să moară.

Jane nu știa cum să meargă mai departe, cum să rafineze persoana care devenise. Nu avea să fie niciodată precum Geraldine sau Genevieve, cu maniere delicate și piele perfectă. Întotdeauna avea să vorbească prea mult, să spună lucruri nepotrivite, să poarte haine nepotrivite. Dar poate că...

Poate că lucrurile puteau să se schimbe cu adevărat. Un pic.

Și știa care era primul lucru pe care trebuia să îl facă.

Jane a trebuit să bată de trei ori până să i se deschidă ușa.

Dincolo de prag, ea văzu o cameră cu pereți de sticlă, în care se aflau ghivece mici, cu răsaduri. Lângă ușă stătea o femeie îmbrăcată cu o rochie închisă la culoare și acoperită cu un halat bleumarin, cu

Scanned with CamScanner

mâinile în mănuși de grădină, murdare de pământ. Ea o privi pe Jane cu sprâncenele ridicate. Se uită la rochia ei, care era o combinație de portocaliu țipător și de crem, cu fustele acoperite de o broderie care înfățișa niște îngeri delicați, iar sprâncenele i se ridicară și mai mult.

– Ei, bine? întrebă femeia. Ce este?

– Îmi pare foarte rău să vă deranjez, spuse Jane. Dar mergeam prin seră și... am văzut un cactus. Ceva i s-a întâmplat.

Femeia nu păru impresionată.

– E un cactus, spuse ea. În general, arată ca și cum ar fi pe moarte. Este normal.

Femeia dădu să închidă ușa.

– Nu, stați, spuse Jane. A fost rupt în bucăți. Arată ca și cum un băiat rău l-ar fi lovit.

Femeia își ridică privirea și oftă.

– O, foarte bine. Poate că ar trebui să arunc o privire.

Se întoarse și scotoci printre obiectele de pe un raft metalic, până când găsi un ghiveci mic, un set de foarfece și o altă pereche de mănuși.

– Haideți să vedem acel cactus.

Jane o conduse pe coridor. Se așteptase să găsească un grădinar bătrân și cărunt sau un tânăr cu mâini asprite de muncă și cu accent puternic. Dar acea femeie, după tonul ei cultivat și după țesătura apretată a rochiei de sub halatul de grădinărit, părea o doamnă bine-crescută.

– Sunt surprinsă, spuse Jane. Nu mă gândisem că Grădina Botanică ar angaja o doamnă.

– Să angajeze? pufni femeia. Nu fiți ridicolă! Eu m-am oferit voluntar să lucrez aici.

Acea doamnă nu scosese mai mult de câteva cuvinte și nici nu dădea impresia că ar fi fost deosebit de vorbăreață.

– Bineînțeles, spuse Jane. Îmi pare rău.

Nu își dădea seama prea bine pentru ce anume își cerea scuze.

– Planta este aici.

– Știu, răspunse femeia. Avem doar o singură seră pentru suculentele din deșert.

Spunând asta, intră în cameră.

Cu halatul ei, îi amintea lui Jane de o asistentă medicală, una cu șorț, cu mănuși și gata să vindece orice boală. Privirea i se ațintì la planta pe care o distrusese Bradenton. Mijlocul ei fuse sfărâmat în bucăți, iar micile tentacule vezi și spinoase zăceau în jurul ei, retezate.

Scanned with CamScanner

Doamna se opri locului.

– O, spuse ea cu o voce foarte diferită față de cea tăioasă pe care o folosise în conversația cu Jane. Bietul, bietul micuț!

Strânse vasul de lut aproape cu tandrețe și scormoni cu blândețe printre bucățile de cactus rupt.

– Puteți să îl salvați? întrebă Jane.

– Este un cactus, răspunse femeia pe un ton absent. Plantele astea cresc în deșert. Au evoluat ca să reziste la soare și la furtuni de nisip.

Vocea ei căpătă o notă de mândrie.

– Poți să omori un cactus, dar este nevoie de un efort susținut: udare excesivă și altele asemenea. Acest act de vandalism?

Ea ridică din umeri.

– Este doar un act de propagare.

Spunând asta, adună puțin nisip în micul ghiveci pe care îl adusese cu ea. Tăie cactusul deteriorat, îndepărtând tentaculele rupte și îngrămădindu-le pe jos în timp ce lucra lucra.

– Gata, spuse ea în cele din urmă. Acum trecem la partea distractivă.

Luă tentaculele verzi și le înfipse înapoi în nisip.

– Înainte era doar un cactus, iar acum sunt șapte, opt...

Luă ultima bucată și o înfipse în ghiveciul pe care îl umpluse.

– Nouă.

– Ce? Atât? Fără apă sau poțiuni speciale?

– Va dura câteva luni până când vor prinde rădăcini, răspunse femeia. Plantele trebuie udate numai atunci când nisipul este uscat. Dar, după cum am spus, cactusul este o plantă greu de ucis.

Îi dădu ghiveciul lui Jane.

– Poftim. Pentru dumneavoastră.

– O, Doamne! spuse Jane, surprinsă. Puteți să faceți asta? Să îmi *dați* un cactus așa?

Se încruntă și se uită la femeie.

– Stați. Sunteți doar o voluntară. Nu puteți.

– Dacă ieșiți pe ușă cu el, este al dumneavoastră, răspunse femeia. Nu mă gândeam că îndrăzneața domnișoară Fairfield ar putea să își facă scrupule în legătură cu un lucru mărunt precum proprietatea.

– De unde îmi știți numele?

– Eu sunt Violet Waterfield. Contesa de Cambury.

Părea că aștepta ceva.

Jane o privi clipind.

– Încântată de cunoștință, milady.

Scanned with CamScanner

Femeia păru nedumerită.

– Nu știți cine sunt? Oliver uită întotdeauna de membrii de onoare.

Își ridică mâna stângă, înmănușată.

– Frații Siniștri? Oliver, Sebastian, Robert?

– Oliver? Vreți să spuneți...

– Bineînțeles că vreau să spun „Oliver Marshall", zise femeia.

– De unde știți...

Contesa zâmbi misterios.

– Eu știu totul. Asta e datoria mea în cadrul micului nostru grup.

– Înțeleg, spuse Jane, derutată. Ce ocupație minunată!

– Ocupație?

Încă un pufnet.

– Bineînțeles că nu.

Pe fața ei înflori un zâmbet deosebit de mulțumit, în timp ce spuse:

– Mă ofer ca voluntară.

Capitolul 10

Lui Jane încă i se învârtea capul în timp ce intră în camera surorii ei, noaptea târziu.

Vreme de ani întregi, Emily îi fusese singura confidentă, singura căreia îi destăinuise toate problemele ei. Acum, pe parcursul ultimelor zile, Jane adunase o mulțime de secrete pe care nu i le putea împărtăși surorii mai mici.

„Am întâlnit în societate un bărbat care și-a pus în minte să mă umilească, dar nu contează asta; haide, mai bine, să îți povestesc despre gemenele Johnson.

Știai că Bradenton a pus un preț pe capul meu? Se pare că valorez un întreg vot în Parlament. Sau distrugerea unui cactus. Nu sunt sigură care dintre cele două mă fac să mă simt mai onorată.

Crezi că domnul Marshall mă place? Nu știu ce să cred despre el."

Dar și asta era o minciună. Jane știa exact ce să creadă despre el.

Câtă vreme ea își aduna gândurile, Emily spuse:

– Știai că există oameni care nu beau alcool?

Jane își înclină capul.

– Am auzit.

Scanned with CamScanner

La Cambridge, înconjurată de bărbați tineri, ea auzise mai ales batjocuri la adresa acelui soi de oameni.

– Te referi la cei din secta quakerilor sau la metodiști? Niciodată nu pot să țin minte.

Se uită la sora ei, care o privea intens.

– De ce?

– Am citit despre asta.

Obrajii lui Emily erau ușor aprinși, o îmbujorare care sugera că asta era mai mult decât o chestiune de speculație.

– Totuși, există și... alte categorii de oameni care nu beau alcool, nu-i așa?

– Hmmm... Nu am prea pus întrebări în legătură cu asta.

– Bineînțeles.

Sora ei se uită în jos, jucându-se cu pânza cămășii de noapte.

Jane se întrebă în gând ce ar fi putut să îi spună surorii ei. Dacă ar fi început să îi depene povestea, nu ar fi avut cum să omită detalii. Iar acum avea de păstrat și secretele altora. Nu îi putea spune lui Emily ce aflase de la Genevieve. Acela nu era secretul ei. Jane se certase cu Emily în trecut, dar niciodată nu păstrase secrete față de ea.

– Ești gânditoare, spuse Emily. Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

– Nimic, minți Jane.

Emily se uită la ea, apoi își mută privirea în partea cealaltă a camerei, la cactusul cel nou de pe comoda lui Jane. Ridică dintr-o sprânceană.

– O, spuse ea, înțeleg. Și eu, care credeam că, dintre noi două, mie nu mi se întâmplă niciodată nimic!

Jane făcu o grimasă.

– Îmi pare rău, draga mea.

– Nu încerca să mă duci cu zăhărelul! răbufni Emily.

Nu mai era nimic de răspuns la asta; în orice caz, nimic care să nu înrăutățească situația, așa că Jane își ținu gura.

În cele din urmă, Emily vorbi iar:

– Știai că există oameni care nu mănâncă deloc carne?

Se părea că noaptea aceea era una a întrebărilor ciudate.

– Am cunoscut un bărbat căruia nu îi plăcea gustul șuncii.

– Nu mă refer doar la șuncă, ci la orice fel de carne.

Dintr-un motiv sau altul, Emily nu își privea sora în ochi, iar Jane avu, brusc, o bănuială.

– Emily, spuse ea cu blândețe, acești oameni care nu mănâncă deloc carne și care nu beau alcool au, cumva, un nume?

Scanned with CamScanner

Sora ei ridică din umeri cu nonșalanță.

– Bineînțeles că nu. Sau, cel puțin, nu au nume pe care să le cunosc *eu*. De unde aș putea să știu?

Dacă Jane nu ar fi știut ce mincinoasă excelentă era sora ei, nu i s-ar fi părut nimic în neregulă. Dar ea o cunoștea mult prea bine pe Emily. Așa că se opri, o studie și realiză că ceva era diferit.

Emily nu se agita. Nu sălta ușurel pe marginea patului. Nu bâțâia din picior. Doar desena, absent, cu degetul pe cuvertură.

Înainte să vină în casa lui Titus, Jane ar fi putut să facă, bazându-se pe agitația din timpul nopții a surorii ei, o hartă a activităților acesteia pe parcursul zilei. Dacă Emily ar fi alergat afară timp de două ore, ar fi stat liniștită până la ora de culcare. Dacă ploua și era nevoită să stea în casă, ea nu ar fi putut să stea liniștită, sărind și mișcându-se încolo și-ncoace.

Emily nu se agita acum.

Suspiciunea îi invadă mintea lui Jane. Sora ei *avea* ceva mai multă culoare în obraji și...

– Emily, nu cumva ai...

Sora ei își ridică, brusc, privirea.

– Nimic, i-o întoarse ea lui Jane, pe un ton foarte dulce. Nu am făcut *nimic*. Vezi cum e să îți răspund și eu așa cum ai făcut-o tu?

Jane clătină din cap.

– Nu contează. De fapt, nici nu vreau să știu. Dacă află Titus, vreau să pot pretinde că nu știu nimic, însă nu pot face asta dacă tu mi te confesezi.

Un zâmbet melancolic se răspândi pe fața surorii ei. Emily se uită în altă parte. Jane cunoștea acel zâmbet.

– Doar spune-mi că orice faci, spuse Jane, ezitând, sau nu faci...

Orice ar fi făcut sora ei, însemna că pleca din casă. Singură; Blickstall fusese cu Jane toată ziua. Existau și riscuri, nu doar grijile prostești pe care și le făcea Titus.

– Spune-mi, zise ea, că ești în siguranță.

– Nici măcar Titus nu s-ar putea opune.

Emily zâmbi hoțește.

– Îi citesc cărțile de drept, atâta tot. Degetul ei trasă o spirală pe cuvertură.

– Iar în timp ce îi citești cărțile, spuse Jane cu glas scăzut, s-ar putea să fi observat că, din când în când, oamenii își fac rău unii altora.

Scanned with CamScanner

Nu mi-ar plăcea ca tu să descoperi prin experiență personală că există astfel de oameni.

– O, nu!

Emily schiță cu vârful degetului o altă spirală.

– Nici vorbă de așa ceva.

– Există mereu o șansă...

– Ipotetic vorbind, spuse Emily, dacă cineva nu este dispus să mănânce un animal pentru că nu dorește să îi facă rău, înseamnă că gândește la fel și despre oameni.

– Nu, spuse Jane, nu înseamnă. Te rog, nu te gândi că asta înseamnă!

Emily se opri în mijlocul desenatului cu degetul pe cuvertură. Încremeni. Asta era ceva ce ea făcea atât de rar, încât Jane se trezi aplecându-se în față și dorind să o scuture, ca să verifice dacă încă mai respira.

– Dacă o piatră nu se mișcă niciodată, spuse sora ei în cele din urmă, apa o erodează oricum. Eu *sunt* vătămată, Jane, iar, dacă nu mă mișc, Titus mă va distruge. Uneori mă întreb dacă a mai rămas ceva din mine.

– Emily!

Jane atinse mâna surorii ei.

– Nu voi lăsa să se întâmple așa ceva!

– Nu depinde te tine să *lași* să se întâmple așa ceva. Asta ar spune Titus.

Emily își ridică privirea.

– Nu mă sfătui să stau acasă pentru că mi s-ar putea întâmpla ceva rău în lumea de afară.

– Nu o voi face. Promit.

Emily îi strânse mâna.

– Atunci, păstrează-ți acel „Nu s-a întâmplat nimic", iar eu mi-l voi păstra pe al meu.

Era a treia oară când Emily se strecurase afară din casă în scopul de a se întâlni cu domnul Bhattacharya.

Dacă unchiul ei ar fi știut ce se întâmpla, ar fi avut și el o convulsie. I-ar fi ținut predică după predică despre inocența ei și despre faptul că ea era prea drăguță, cumsecade și tânără. Despre faptul că bărbații nu erau de încredere.

Scanned with CamScanner

Dar domnul Bhattacharya se dovedise a fi mult prea demn de încredere pentru gusturile lui Emily. Îi zâmbea. Îi lua brațul atunci când dădeau peste o cărare îngustă, dar i-l lăsa de îndată ce ea era sigură pe picioare. Se uita... O, cu siguranță că se uita! Dar nu făcuse nimic care să denote cea mai mică lipsă de principii. Absolut nimic.

În acea zi, era mai tăcut decât de obicei. Fusese perfect politicos atunci când o salutase. Merseseră și tot merseseră de-a lungul pârâului, urmărind poteca până când ajunseseră la drum. El nu spusese nici un cuvânt. După o jumătate de oră, zise, în cele din urmă:

– Îmi pare rău că nu sunt o companie bună. Mă pregătesc pentru licență și încerc să îmi lămuresc unele dintre cele mai complicate aspecte ale dreptului comun. Efortul ăsta îmi dă o durere de cap.

– Ai dori să vorbim despre asta?

Emily începuse să citească din nou cărțile de drept ale lui Titus, doar ca să aibă o idee despre ce vorbea domnul Bhattacharya. Unchiul ei fusese puțin derutat, dar în cele din urmă îi spusese lui Emily că s-ar fi putut să se bucure de poveștile din cazurile descrise acolo, atât timp cât nu citea și sentințele acestora.

Domnul Bhattacharya nu se comporta ca și cum ea nu ar fi putut să îi urmărească raționamentul, ca și cum ceea ce învăța el o depășea, ci discuta cu ea într-un mod cât se poate de firesc.

Ultima dată scosese dintr-o geantă una dintre cărțile lui și citiseră un pasaj împreună, cu capetele aplecate, atât de apropriați, încât el ar fi putut să se întindă și să își pună mâna peste a ei.

Nu o făcuse.

Însă în acea zi el nu își scoase cartea. În schimb, se uită la cer.

– A existat un caz, spuse el în cele din urmă, în care instanța de judecată a ajuns la concluzia că un testament nu era valid. Motivul: o femeie de optzeci de ani ar fi putut să facă un copil după ce fusese întocmit acel document.

Scoase un sunet iritat.

Emily își încrucișă mâinile, așteptând, dar el nu spuse nimic mai departe. Doar se încruntă la ea, ca și cum i-ar fi putut pune în cârcă toate metehnele vechi de secole ale Înaltei Curți de Justiție.

– Poate, spuse Emily în cele la urmă, dacă mi-ai putea explica cu exactitate unde ai dificultăți, aș putea să te ajut mai mult.

– Eu..., începu el, clipind. Cum să nu fie evident unde am dificultăți? Poți să începi cu faptul că o femeie de optzeci de ani nu poate să aibă copii.

Scanned with CamScanner

– În *Biblie*, Sarah a avut copii, spuse Emily, și era în vârstă de cel puțin optzeci de ani, așa că...

– *Biblia*!

El clătină din cap.

– Chiar dacă ne este permis să argumentăm pornind de la acest punct de referință, tot nu înțeleg. Regula în cauză spune că trebuie să fie clar cui anume îi revine o moștenire în termen de douăzeci și unu de ani de la moartea unei persoane care era în viață la momentul la care a fost scris testamentul. Dacă luăm *Biblia* ca pe un punct de referință, tot ceea ce ne trebuie este să ne folosim de Iisus Hristos ca de o persoană care a trăit în momentul scrierii testamentului. Din moment ce a înviat din morți și trăiește veșnic, atunci...

– Nu, nu, spuse Emily, încercând să nu râdă. Știu foarte puțin despre lege, dar sunt sigură că nu îl poți folosi pe Iisus.

– De ce? A trăit Iisus după ce a înviat sau nu?

– Se va spune că astfel de referiri sunt un sacrilegiu.

El ridică din umeri, ca și cum ideea de sacrilegiu nu îl preocupa în mod deosebit.

– Foarte bine. Lasă-mă să văd dacă înțeleg cum funcționează asta. Putem să o folosim pe Sarah din scriptura voastră sfântă, dar nu pe Iisus. Presupun că dacă aș fi menționat *Bhagavad Gita*, răspunsul ar fi fost negativ.

– Ce înseamnă asta? întrebă Emily, curioasă.

– Ai putea să o numești scriptura noastră hindusă.

Ea se gândi la asta.

– Nu mă consider o expertă în legea engleză, dar cred că poți presupune că citarea scripturilor hinduse într-un tribunal din țara asta ar putea să nu fie cea mai bună alegere.

– Legea engleză este de neînțeles. Scriptura voastră este singurul argument valid care poate fi adus. Chiar și așa, este folosită numai atunci când este invocată ca să susțină un argument, dar nu altfel. Cum poate avea sens așa ceva? Nu există nici un principiu îndrumător.

– Cred, domnule Bhattacharya, că pricepi destul de bine, spuse Emily. Problema ta nu este una de înțelegere. Este una de acceptare.

– Ai înțeles pe dos, spuse el pe un ton calm și imperturbabil. *Accept*. Dar cum pot să aplic ceva ce nu este logic? Iar voi susțineți că legea engleză este culmea civilizației!

– Eu?

Emily făcu un pas în față.

Scanned with CamScanner

– *Eu* nu susțin nimic despre legea engleză. Legea engleză spune că nu pot decide nimic, spune că, deși sunt suficient de mare ca să mă mărit și să am copii, nu pot alege cu cine să locuiesc și cine să se atingă de corpul meu. Legea engleză spune că trebuie să ascult de dorințele unchiului meu, când el m-ar ține închisă în cameră.

El îi aruncă o căutătură ciudată.

– Unchiul tău, spuse el cu glas scăzut. Dar credeam că unchiul tău...

Aruncă o privire de-a lungul cărării.

– Ce vrei să spui prin faptul că te-ar ține închisă în cameră?

Ea înghiți în sec.

– El este, poate, nu atât de permisiv pe cât am sugerat.

Domnul Bhattacharya făcu un pas în spate.

– Nu cred că ar trebui să îți sfidezi unchiul. Îți este rudă apropiată. Asta nu este doar lege, ci și o chestiune de bun-simț. Credeam...

– Am îndulcit puțin adevărul, spuse ea, țâfnoasă. Unchiul meu nu este...

– *Eu* nu mi-aș sfida familia în felul ăsta.

– Bineînțeles că ai face-o, răspunse Emily, dacă familia ta ți-ar cere să faci ceva care nu îți place. Să presupunem, de exemplu, că tatăl tău ar fi un tiran precum Napoleon și că ți-ar porunci să...

El clătină iarăși din cap.

– Acum chiar că nu te înțeleg. Ce a fost atât de teribil la Napoleon?

Era atât de calm și zâmbea atât de des, încât la început Emily crezu că glumea. Apoi îi văzu cutele pe frunte și privirea întunecată.

Își ridică mâinile în aer.

– Ești ridicol! Napoleon a fost hotărât să cucerească întregul continent european, fără să țină cont de prețul...

Înghiți în sec, în timp ce, în minte, ajunse la concluzie înainte să o poată formula în cuvinte.

– Of, spuse ea cu groază în glas.

El nici măcar nu ridică dintr-o sprânceană.

– Of, repetă ea, punându-și mâna pe stomac.

Pentru câteva momente, el nu zise nimic.

Apoi vorbi, în timp ce Emily își dădea seama ce prostie spusese.

– Compania Indiilor de Est a revendicat Calcutta acum mai bine de două secole. Nu îți poți imagina ce am văzut. Acum zece ani a fost o revoltă în nord. Probabil că nu ai auzit de ea.

Spusese toate astea fără să clipească. Și avea dreptate. Emily nu auzise.

Scanned with CamScanner

– Continuă, murmură ea.

– Mai multe batalioane indiene s-au răzvrătit. Oamenii se omorau între ei.

El își încleștă pumnii, dar ochii păreau să se uite în depărtare.

– Fratele meu era în armată. L-au chemat să ajute.

Rostise doar acele câteva cuvinte, dar ea putu să vadă încruntarea de pe fața lui.

El clătină din cap și se uită în altă parte.

– Cunoșteam oameni, spuse, în cele din urmă.

Se scutură ferm și cu putere, iar acei ochi negri o priviră.

– De ce parte a luptat fratele tău? întrebă ea cu glas șoptit.

El scoase un sunet iritat.

– Sunt aici. Mai e nevoie să întrebi?

Emily clătină din cap.

– Totul a început deoarece Compania Indiilor de Est le-a eliberat indienilor cartușe pentru arme, care fuseseră unse cu grăsime animală. Grăsime de porc, grăsime de vită; orice fusese la îndemână. Cum antrenamentul presupunea ca soldații să pună cartușul în gură...

Mâna i se încleștă.

Vorbiseră suficient de mult despre acel subiect ca Emily să înțeleagă ce însemna. Ea înghiți în sec.

– Englezii nu au înțeles că cereau o profanare. Nu au înțeles de ce, atunci când s-a aflat, toată lumea a devenit atât de furioasă.

Se uită la ea.

– Nu au înțeles de ce luptele au luat o asemenea amploare, răspândindu-se din provincie în provincie. Iar când au numărat morții, nu i-au inclus și pe ai noștri. Așa că nu, domnișoară Fairfield. Napoleon nu este atât de rău.

Ea își ținu respirația.

– Să înțeleg, spuse Emily în cele din urmă, că ești în favoarea unui regim de autonomie pentru India, dacă nu chiar a unei independențe totale.

El părea calm; nici un mușchi nu îi tresărea pe față. Și totuși, avea acea tristețe în ochi. Emily ar fi vrut să i-o alunge.

– Nu. Nu ai ascultat ce am spus înainte? Nu îndrăznesc să susțin așa ceva.

Ea înghiți în sec.

– Familia mea este înstărită, spuse el. Dacă nu cunoști sistemul, este complicat de explicat. Fratele meu mai mare a fost ofițer al

Scanned with CamScanner

forțelor armate indiene. Cel de-al doilea frate este judecător. Tatăl meu este funcționar de stat, având un post de răspundere direct sub comisarul Căilor Ferate. Sunt aici tocmai pentru că familia mea acceptă regimul britanic. Cum aș putea să vorbesc despre revoltă? Ce s-ar întâmpla cu ai mei?

Ea clătină din cap, fără să scoată un cuvânt.

– Și chiar dacă cei din familia mea nu ar accepta regimul britanic, fratele meu mi-a povestit despre revoluția soldaților indieni. Cum a pornit. Cum s-a terminat. Indieni care se luptau cu indieni, pentru englezi. Ce avem de câștigat?

Tonul îi era amar.

– Așa că nu, nu visez la autonomie. Visez la lucruri pe care le pot realiza, nu la altceva.

– Dar..

– Dacă aș visa la autonomie, nu aș realiza nimic.

El începu să respire mai iute.

– Aș fi prea radical ca să fiu acceptat, iar în cele din urmă, totul s-ar rezuma la același lucru: violență din nou. Și cu ce scop?

Emily încercă să își imagineze cum era ca nici măcar să nu îți permiți să visezi la libertate.

El se întoarse cu spatele la ea.

– Așa că nu îmi vorbi mie despre Napoleon. Nu ai cum să înțelegi felul lui de a fi.

Cu toate că Emily nu se aventurase decât la câțiva kilometri depărtare de casa unchiului ei, simțea cum i se năruiau orizonturile, ca și cum ar fi fost răsturnată din toate rosturile ei. O, Doamne, ce oarbă fusese!

– Acesta nu este un subiect pentru o conversație politicoasă.

Tonul lui reveni la normal.

– Îmi cer scuze.

Ferocitatea din ochi i se stinse. Zâmbea cu toată gura, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar asta nu era deloc bine, fiindcă pe fața lui se așternuse o mască, chiar dacă era una care exprima politețe.

– Nu, spuse ea cu pasiune. Nu. *Niciodată* să nu îți ceri scuze pentru asta. Niciodată! Nu știu ce îndrăznești să faci oriunde altundeva în lume, dar cu mine...

Nici măcar nu își dădea bine seama de ce era atât de supărată.

– Întâlnirile noastre sunt evadarea mea, spuse ea în cele din urmă. Singurul lucru pe care îl fac și care face ca restul zilei să merite. Așa ar trebui să fie și pentru tine.

Scanned with CamScanner

Preț de o clipă îndelungată, el nu spuse nimic. Doar se uită la ea, cu emoțiile ascunse în spatele unei măști.

– Ar trebui să îți spun că nu trebuie să îți sfidezi unchiul, spuse el în cele din urmă.

– Dacă nu ar exista slujbele la stat, dacă nu ar exista pericolul violenței... Spune-mi, domnule Bhattacharya, ce steag ai ridica?

El trase aer în piept.

– Nu cred că este o idee bună să mă gândesc la asta. Cred că încerci să schimbi subiectul.

– *Eu* cred, spuse Emily, ceva cu totul diferit. Chiar m-ai crezut atunci când ți-am spus că familia mea este atât de neconvențională? Că ni se permite să umblăm împreună zile întregi, fără ca măcar să te prezint?

– Eu...

Buzele lui tresăriră.

– Ei, bine...

– Știai. Poate că nu ai vrut să știi, dar *știai*. Dacă nu crezi că trebuie să mă furișez afară, de ce ești aici?

Preț de un moment, el nu zise nimic. Apoi, foarte încet, întinse mâna și o luă pe a ei. Nu ca să o pună peste brațul lui sau ca să o sprijine pe Emily pe un teren accidentat. Îi luă mâna și i-o mângâie cu degetul până când degetele ei se desfăcură într-ale lui. Apoi, uitându-se în continuare în ochii ei, se aplecă și îi sărută palma.

Atunci Emily realiză că, fără să vrea, intrase în necazuri serioase.

Capitolul 11

Ispita, își spunea Oliver, era cel mai bine înfrântă prin evitarea ei. Dacă nu voiai sa te răsfeți cu prea multe dulciuri, era mai bine să nu le cumperi. Dacă nu voiai să consumi alcool, trebuia să nu mergi la cârciumă. Iar dacă voiai să nu umilești o doamnă...

Ei, bine, Oliver se gândise că cel mai bine era să păstreze distanța. Trucul îi reușise vreme de trei zile și spera ca la cina din acea seară să nu îi fie dat planul peste cap.

Rochiile ei nu se îmbunătățiseră. O avea pe cea albastru și auriu, perfect acceptabilă în privința culorilor, dar imprimată cu un model care strălucea și pulsa, părând să crească și să se micșoreze în fața ochilor lui, până când Oliver trebuise să își mute privirea în

Scanned with CamScanner

altă parte. Era Rochia Roșie ca Focul Iadului, după cum o denumise Whitting, din țesătură de moar, care chiar ducea cu gândul la flăcări.

Și mai era și rochia pe care o purta în acea seară.

Domnișoara Fairfield avea darul de a lua un concept frumos și de a-l strica dincolo de orice limite. Oliver văzuse rochii frumoase, făcute din voal pus peste satin. Voalul alb și satinul albastru formau o combinație eterică. Voalul roșu și satinul alb străluceau rozaliu în lumina lămpilor. Chiar și satinul negru – iar satinul rochiei din acea seară era de un negru intens – acoperit cu auriu ar fi fost minunat. Numai dacă domnișoara Fairfield s-ar fi oprit la voalul auriu! Bineînțeles că nu o făcuse. Albastru, roșu, alb, verde, mov – toate acele straturi alcătuiau o fustă evazată de voal și se întrepătrundeau în combinații stridente și imposibile.

„Imposibile" era cuvântul potrivit. Deoarece domnișoara Fairfield atrăsese și acum aceeași batjocură cu care era tratată întotdeauna. Ca toată lumea prezentă la dineu, Oliver nu își putea întoarce privirea de la ea. Dar, spre deosebire de toți ceilalți, el bănuia că avea cu totul alt motiv.

O plăcea. Mult, dacă era sincer cu el însuși. Dacă ea i-ar fi permis, mintea i-ar fi zăbovit cu nesaț la agrafele din părul ei, la micile flori smălțuite în toate culorile stridente ale curcubeului, ce atârnau de lanțuri de aur. El s-ar fi trezit gândindu-se cu nesaț la ideea de a le scoate, de a-și vârî mâinile în mătasea moale a părului ei, de a-i fura acel sărut pe care aproape că i-l dăduse.

Ispita, își reaminti, era cel mai bine înfrântă prin evitare.

Ea își ridică privirea și îl prinse uitându-se. Apoi, înainte ca el să apuce să se întoarcă, ea îi zâmbi și îi făcu cu ochiul. Oliver simți asta pe toată șira spinării. Vintrele i se contractă, ca răspuns.

Ar fi trebuit să știe că acela nu avea să fie sfârșitul.

Ea îl găsi câteva ore mai târziu.

– Domnule Cromwell, spuse ea cu o strălucire amuzată în ochi.

– Domnișoară Fairchild, se trezi el răspunzând, dar chiar și acea urmă de joc de cuvinte era prea mult.

Ea zâmbi. Oliver glumise odată că se temea ca nuanța rochiei ei să nu fie cumva contagioasă, dar zâmbetul ei era cel molipsitor.

Iar acum, acel zâmbet chiar îl molipsise. Se simțea atras de el, fără nici o altă dorință în afara celei de a zâmbi și el ca drept răspuns.

– Domnișoară Fairfield, spuse el pe un ton jos. Am crezut că suntem de acord. Nu facem asta. Este imposibil.

Scanned with CamScanner

– De acord? îi șopti ea. *Tu* ai spus. Eu mi-am ținut gura. Ăsta nu este acord.

Oliver nu se opri din zâmbit.

– Atunci, voi remedia situația imediat. Jane, nu trebuie să facem asta. Nu trebuie să fim... prieteni.

Prieteni. Nu din *prietenie* o atinsese pe obraz ultima dată când fuseseră singuri. Mai rău decât atât. Era puțin susceptibil față de ea, cu siguranță, dar descifra la perfecție felul în care îl privea. Felul în care îi zâmbea atunci când îl vedea. Era vulnerabilă, iar el își putea aminti că îi spusese:

„Sunt prea disperată ca să fiu supărată."

– Ceva s-a schimbat.

Ea își ridică bărbia și se uită în ochii lui.

– Totul s-a schimbat.

În timp ce vorbea, ea mișcă din cap, iar lumina lămpii îi scânteie pe florile multicolore din păr.

– Ce-ai spus? se trezi el întrebând.

Ea îi aruncă un surâs fierbinte și feroce. Unul care părea să declanșeze, drept răspuns, un foc în interiorul lui. Ea se aplecă în față.

– Dacă crezi că îl las pe Bradenton să câștige, te înșeli amarnic.

– Nu am nici o intenție să îl las să *câștige*, spuse Oliver cu rigiditate. Dar...

– Crezi că te cerți cu el pentru mine?

Ea îi zâmbi și mai aprins.

– O, nu, domnule Marshall! Te înșeli. *Eu* mă cert cu *el* pentru *tine*.

El înghiți în sec.

– Mă crezi o iască uscată, spuse Jane, vulnerabilă la cea mai mică scânteie. Îți este frică că îmi vei da foc pentru că ai impresia că, odată ce ard, nu va rămâne nimic în urmă, decât pustietate.

Se uita la el ca și cum îl provoca să o contrazică. Oliver nu putea. Se gândise la ceva asemănător doar cu o clipă în urmă. Dar expresia de pe fața ei era mai înfocată decât oricare alta pe care o văzuse vreodată, iar el simți un zbucium lăuntric, care prevestea că un anumit lucru avea să se întâmple.

– Am ceva să îți spun, șopti ea, iar el se aplecă, voind să îi audă secretul. Nu sunt o pacoste. Nu sunt o ciumă. Și refuz să fiu o piesă sacrificată pentru ca jocul tău să fie încununat de o izbândă măreață.

Nu îl atingea. Atunci de ce i se părea lui Oliver că ea făcea asta? Aproape că putea simți presiunea fantomatică a mâinii ei pe pieptul

Scanned with CamScanner

lui, căldura respirației ei pe buzele lui. Aproape că putea să guste parfumul ei, acea ușoară aromă de lavandă. Simțea că, într-un fel, ea îl destabilizase, iar el nu își mai putea găsi echilibrul.

– Nu ești nici unul dintre aceste lucruri, spuse el. Cum ești, atunci?

– Sunt în flăcări, îi spuse ea.

Apoi îi zâmbi și făcu o reverență. Se răsuci pe călcâie, lăsând-l să se uite după ea.

Cuvintele ei nu ar fi trebuit să aibă vreun sens, dar, atunci când se întoarse, voalurile multicolore ale fustei fluturară în spatele ei, în lumina lămpilor. Asta îl duse pe Oliver cu gândul la o prismă ce capta lumina, iar apoi o împrăștia, desfăcând-o în toate culorile curcubeului. Ea era... în flăcări.

O privi cum pleca, moment în care toate grijile și ezitările lui legate de ispită luară foc. Cu asta, el nu doar că se lăsa pradă tentației, ci o invita la ceai, de-a dreptul.

„Da!", gândi o parte adâncă din el. „Asta a pus capac!"

Ce anume fusese făcut, nu știa. Nu reușea să înțeleagă nimic, așa că tot restul serii se mulțumi să o privească, încercând să își dea seama ce nume se întâmplase. Sau poate... poate că doar o privi.

O privi cum râdea împreună cu gemenele Johnson. O privi cum vorbea cu alți bărbați, care nu păreau să fi observat transformarea ei în Phoenix. O privi cum vorbea cu Bradenton, zâmbind în timp ce el scrâșnea din dinți.

Marchizul își ridică privirea și îl văzu pe Oliver în cealaltă parte a camerei. Expresia din ochii lui vorbea, cu un îndemn rece și șoptit.

Oliver nu îi răspunse.

Câteva momente mai târziu, Bradenton veni la el.

– În nouă zile, spuse el, voi primi niște musafiri. Canterly, Ellisford, Carleton; recunoști numele, presupun. Prietenii mei din Parlament vor fi aici. Le voi face cunoștință cu Hapford.

Bradenton se uită în partea cealaltă a camerei, unde se afla Jane. Oliver îi auzea râsul, care răzbătea tocmai de acolo.

– Poate că odată am vrut să îmi dovedești ceva.

Privirea i se înăspri.

– Poate că încă vreau. Dar, mai ales, vreau să o văd doborâtă.

Clătină din cap și îl privi pe Oliver.

– Fă-o, Marshall. Dacă o faci înainte să se termine vizita prietenilor mei din Parlament, îi voi convinge să îți dea votul.

Scanned with CamScanner

Viitorul lui Oliver. Acel vot. Tot ceea ce visase el vreodată, oferit atât de ușor. Și totuși la un preț atât de mare.

În celălalt taler al balanței se afla imaginea lui Jane. A zâmbetului ei înfocat, strălucitor. O, Doamne, lui Oliver i se făcu rău.

„Sunt în flăcări."

Acel foc lăuntric alungă răul care îl cuprinsese pe Oliver. El nu zâmbi. Nu îl privi pe Bradenton în ochi, ci se mulțumi să ridice din umeri.

– Nouă zile, atunci. Dacă doar atât am.

Dimineața următoare aduse pe cer o grămadă de nori gri. Oliver se trezi cu amintirea nopții precedente, resimțite ca un vis vag și lipsit de consistență, genul de lucru care nu se putea întâmpla cu adevărat.

Se ridică. Se afla într-o cameră de oaspeți din casa vărului său. Așteptă să i se limpezească mintea. Și, în loc să se risipească într-un neant imposibil, așa cum obișnuiau să facă visele, amintirile i se închegară, pe rând, una peste alta. Zâmbetul lui Jane. Rochia ei. Expresia de pe fața ei atunci când îi zâmbise și îi spusese:

„Sunt în flăcări."

O, Doamne! Ce trebuia să facă el?

Cineva bătu la ușă.

– Ești gata?

Era vărul lui. Cu o zi în urmă, Oliver făcuse prostia de a-i promite lui Sebastian să îl însoțească în plimbarea lui de dimineață. Acum se frecă la ochi și se uită pe fereastră. Era încă devreme, zorii încă mai mângâiau câmpurile cu degetele lor cenușii. Pe fereastra din spate se vedea ceața care se întindea peste râul Cam și pe câmpurile din spatele acestuia.

– Grăbește-te, Oliver! strigă Sebastian.

– Nu e corect, răspunse Oliver. De ce vărul meu este singurul petrecăreț căruia *îi place* să se scoale dimineața?

Drept răspuns, auzi râsul lui Sebastian.

Îi trebui jumătate de oră să se îmbrace și să plece. Ceața începuse să se risipească în lumina timpurie a soarelui, iar o pasăre ciripi în depărtare. Dar în primele minute ale plimbării fu prea frig ca Oliver să poată face altceva decât să meargă în pas vioi, frecându-și mâinile înmănușate până când reuși să se încălzească. Traversară râul Cam, urcară prin spatele colegiilor și cutreierară câmpurile. La un moment dat, Sebastian vorbi:

– Ai de gând să îmi spui, în sfârșit, ce pui la cale?

Scanned with CamScanner

– Vrei să vorbim aici? Ți-am spus deja. Bradenton...

– Lasă-l pe Bradenton, spuse Sebastian. Oricum nu mi-a plăcut niciodată de el. Nu la asta mă refer.

Oliver își arcui colțurile buzelor, perplex.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Nu mă refer nici la domnișoara ta Fairfield, oftă Sebastian. Mă refer la ceva mult mai important. La *cel* mai important lucru, dacă vrei, centrul universului, la naiba cu Copernic!

Zâmbi larg.

– Mă refer la mine.

Oliver se uită la Sebastian. Pe când era copil, părinții lui îi povestiseră despre tatăl lui natural. I-l descriseseră și pe fratele lui vitreg, care locuia într-o casă maiestuoasă, alături de acel tată bun de nimic. Oliver știa totul despre Robert.

Însă despre Sebastian, vărul lui, nu aflase decât după ce împlinise doisprezece ani.

Sora mai în vârstă a ducelui de Clermont se căsătorise cu un industriaș, într-o încercare disperată – și, din câte își dăduse seama Oliver, zadarnică – de a umple vistieria familiei Clermont. Sebastian Malheur fusese rezultatul acelei căsătorii. Era brunet, chipeș și le zâmbea tuturor. Pe vremea când fuseseră colegi de școală, făcuse mereu năzbâtii. Și, într-un fel, asta nu se schimbase niciodată.

Acea laudă de sine plină de farmec era exact genul de lucru pe care Sebastian îl făcea cel mai bine. Oliver nu era niciodată sigur de ceea ce credea vărul lui, fiindcă acesta nu era mai niciodată serios.

Sebastian zâmbi.

– Tot îmi pui întrebări cu caracter general, cum ar fi: „*Ce faci?*" și „*Ești cu adevărat încântat să auzi...?*" Toate referirile astea la *sentimentele* mele! M-am gândit să îți dau ocazia să fii direct. Te comporți de parcă aș fi pe cale să mor. De ce faci asta?

Unele lucruri nu se schimbau niciodată, dar...

Oliver oftă.

– Este vorba despre scrisorile tale. Cum urma să vin aici, oricum, Robert m-a rugat să văd ce faci.

– Scrisorile mele!

Sebastian se uită în jur ca și cum s-ar fi așteptat să apară vreun cor grecesc și să îi cânte o serenadă explicativă.

– Ce e în neregulă cu scrisorile mele?

– Nu știu.

Scanned with CamScanner

Oliver ridică din umeri.

– Dar Robert a spus că ceva este în neregulă. Că nu ești tu însuți. Și știi cum e el, are mereu dreptate în privința acestor lucruri. Nu își va da seama niciodată singur ce anume e în neregulă sau cum să rezolve problema; dar știe când ceva nu e cum trebuie. Și spune că nu pari fericit.

Zâmbetul lui Sebastian radia. La cum atingea soarele dimineții fața vărului său, Oliver se gândi că remarca lui părea de-a dreptul ridicolă.

– Nu sunt fericit? repetă Sebastian. De ce nu aș *fi* fericit? Am obținut genul de succes la care majoritatea bărbaților doar visează. Am pus toată Anglia, de fapt întreaga lume, pe jar. Am făcut o ticăloșie de cel mai înalt nivel, iar lucrul cel mai frumos este că am dreptate în mod demonstrabil. Deci, spune-mi, Oliver, în aceste condiții, de ce nu aș fi fericit?

Oliver se uită la vărul său și ridică din umeri.

– Nu știu, spuse el. Dar în tot discursul tău minunat și lung de adineauri, singurul lucru pe care nu l-ai spus a fost că ai fi fericit.

Sebastian se uită la el și clătină ironic din cap.

– Minnie, spuse el ca și când acel cuvânt ar fi fost o explicație. Robert s-a căsătorit cu ea, iar acum voi doi analizați limbajul tuturor, ca să găsiți orice posibile conotații. E un lucru bun că nu e aici, fiindcă dacă era, ea ar fi văzut ce *nu* se întâmplă. Tu ești un amator pe lângă Minnie!

– Ce nu se întâmplă? întrebă Oliver.

Sebastian îl ignoră.

– Să presupunem, de dragul discuției, că ai dreptate. Sunt profund rănit și nefericit până în degetele de la picioare, dar nu vreau să explic de ce.

Zâmbi în timp ce vorbea, ca și cum dorea să arate cât de ridicolă era acea supoziție.

– Nu am fi mai bine cu toții dacă am presupune că am motivele mele pentru asta și am respecta acele motive?

– Poate, spuse Oliver cu glas scăzut. Dar... simt că nu ești tu însuți în ultima vreme. Simt ceva diferit la tine.

– Din nou, presupunând că ai dreptate, spuse Sebastian, nu mă vei face să mă simt mai bine spunându-mi cât de nefericit par a fi.

– Foarte bine, atunci, spuse Oliver. Fie cum vrei tu. Este exact ca pe vremuri.

Merseră mai departe pe cărare, pe lângă o curte în care fiica unui fermier dădea de mâncare gâștelor, iar un bărbat căra apă cu ajutorul unei cobilițe petrecute pe după gât.

Scanned with CamScanner

– Ce ai vrut să spui mai devreme, reluă Oliver în cele din urmă, despre ceea ce nu se întâmplă?

– Atât de multe lucruri nu se întâmplă, spuse Sebastian cu nonșalanță. Nu zbor. Tu nu te transformi în aur atunci când te ating. Încă nu am făcut un pact cu diavolul.

– Dacă vrei să îmi spui ceva, ar trebui să mi-o spui deschis.

– Uite care este treaba.

Sebastian părea serios.

– *Dacă* aș fi semnat un contract faustian cu sânge, ca să zic așa, probabil că ar conține o clauză care m-ar împiedica să vorbesc. Așa că lasă-mă să îți spun doar asta: să fiu eu... nu mai este la fel de amuzant ca altădată.

Oliver putea crede spusele vărului său. Faima îi venise atât de repede lui Sebastian! Nu cu mult timp în urmă, fusese doar un oarecare om bogat și răsfățat, născut într-o familie bună și fără nici un motiv să depună vreun efort anume. Făcuse ceea ce făceau adesea bărbații bogați și răsfățați, de familie bună: degustase doamnele din oraș și își crease un pic de renume ca hedonist.

Totuși, era inteligent. Și întotdeauna fusese incredibil de amuzant. Dar dacă, în urmă cu un deceniu, cineva l-ar fi întrebat pe Oliver ce avea să facă Sebastian cu viața lui, nu ar fi ghicit niciodată, nici într-un milion de ani, că vărul său avea să ajungă celebru în domeniul științelor naturii.

Apoi, din senin, Sebastian publicase o lucrare despre gura-leului, dintre toate subiectele posibile. Lucrarea fusese bine primită; șase luni mai târziu, el mai publicase o lucrare despre mazăre, iar, câteva luni mai târziu, alta despre salată.

La doar trei luni după lucrarea despre salată, Sebastian anunțase că ceea ce descoperise nu consta doar în câteva ciudățenii referitoare la reproducerea florilor și a legumelor, ci într-un întreg sistem. Unul care demonstra că trăsăturile se transmiteau de la strămoși la urmași într-un mod sistematic, care putea fi prezis matematic.

Acest lucru, spusese Sebastian, servea drept un instrument de măsură. Se putea folosi pentru a determina ce anume caracteristici ar fi trecut mai departe, la urmași. Prin urmare, se putea vedea cum natura se abătea de la conceptul de hazard. Dacă se abătea într-o proporție semnificativă, argumentase Sebastian, ca răspuns la schimbarea condițiilor, aceasta ar fi dovedit că domnul Darwin avusese dreptate.

Scanned with CamScanner

Nu ar fi putut să publice un articol mai incendiar. Acea lucrare conținea patru exemple care demonstrau modul în care natura devia de la legea schimbărilor aleatorii. Acela fusese momentul în care Sebastian Malheur încetase să mai fie văzut ca un om de știință ușor excentric și cu tendințe hedoniste. Devenise un eretic și un păgân.

– Îmi fac griji pentru tine, spuse Oliver în cele din urmă. Îmi fac foarte multe griji pentru tine, Sebastian.

– Ei, bine, fă-ți griji în mod mai productiv, spuse Sebastian cu hotărâre. Nu am nevoie de milă. De fapt...

– O, într-adevăr? strigă o voce din spatele lor. Domnule Malheur? Dumneavoastră sunteți, domnule Malheur? Bună ziua!

Sebastian se întoarse și văzu un bărbat îndreptându-se spre ei, cu o viteză care se situa undeva între mers și alergat. Omul își agită mâna, în semn de salut.

– Cine o fi?

Sebastian închise ochii pe jumătate și înjură printre dinți.

– Oricine ar fi, nu vreau să vorbesc cu el. Ascunde-mă, Oliver.

Acesta se uită în jur, nevăzând nimic în afară de cărarea pe care veniseră. Drumeagul șerpuia de-a lungul râului și de-a lungul pajiștilor cu iarbă înaltă până la glezne. Peisajul era presărat cu câteva tufe ghimpoase, dar din el lipsea tot ceea ce ar fi putut servi drept acoperire.

– Deja te-a văzut. Nu te poți ascunde.

– Prefă-te că m-am transformat într-un copac!

Sebastian ridică din umeri.

– M-aș descurca foarte bine dacă m-aș preface că sunt copac. Crede-mă!

Celălalt bărbat aproape că ajunse la ei. Se împiedică pe ultima bucată de drum, iar apoi se opri în fața lor, gâfâind.

– Domnule Malheur! spuse el. V-am tot căutat de ultima dată când am vorbit. V-am trimis mesaje; nu le-ați primit?

– Am primit foarte multe mesaje.

Sebastian se încruntă la el.

– Cine sunteți dumneavoastră?

– Fairfield, spuse bărbatul. Titus Fairfield.

Oliver clipi și se uită iar la bărbatul din fața lor. Fairfield. Era un nume destul de comun. Putea să fie o coincidență. Pe de altă parte...

Domnul Fairfield își ridică mâna și își șterse fruntea cu batista.

– Bineînțeles, nu mă aștept să mă țineți minte. Bineînțeles că nu. Sunt un gentleman care își are reședința la Cambridge.

Scanned with CamScanner

Zâmbi; un zâmbet slab, care părea că nu era folosit prea des.

– Un gentleman, da. Nu am nevoie să muncesc, deși din când în când primesc, ca meditator, câte un student care promite, spuse el înclinând din cap către Oliver și Sebastian.

Un profesor particular care lua un singur elev în loc de o grupă întreagă? Nu putea fi prea bun în ceea ce făcea.

Probabil că și Sebastian crezu același lucru, pentru că oftă scurt.

– Îmi fac un scop din a-mi păstra timpul liber, ca să pot progresa pe calea cunoașterii. Ca și dumneavoastră.

Domnul Fairfield se îndreptă de spate, puțin nesigur.

– Un pic ca dumneavoastră, adăugă Sebastian prinzându-i privirea lui Oliver și arcuindu-și colțurile buzelor.

– Lucrările dumneavoastră, spuse domnul Fairfield după o pauză stânjenitoare, lucrările dumneavoastră... m-au zăpăcit complet și m-au lăsat înmărmurit. Nu m-am putut gândi la nimic altceva de la ultima dumneavoastră prelegere. Implicațiile, domnule Malheur, implicațiile! Pentru politică, pentru guvern, pentru economie!

Sebastian doar se uită la domnul Fairfield.

– Nu am realizat că lucrarea mea despre gura-leului ar avea implicații în politică și în economie.

– Nu am înțeles-o prea bine, spuse el. Sunteți superiorul meu în materie de cunoștințe în domeniu. Dar nu rezultă că, dacă există o bază ereditară pentru evoluție, noi, ca specie, am putea triumfa? Nu ar trebui să vă preocupe asta?

Zâmbetul lui Sebastian deveni tăios.

– Cum, cu un program de reproducere controlată pentru oameni?

Fairfield clipi.

– Asta ar trebui să fac. Reproducerea oamenilor este mult mai dificilă decât înmulțirea florilor de gura-leului. Ca regulă generală, oamenii preferă să se reproducă singuri, fără indicații venite din exterior. Eu însumi am această preferință. Nu mi-ar plăcea să o impun altora.

Fairfield se încruntă.

– Ați putea să plătiți...

– *Dumneavoastră* sunteți profesor de drept. A devenit legal să plătești oamenii pentru relații sexuale?

– Ei, iată o observație bună! Înțeleg. Asta îngreunează lucrurile.

Fairfield se încruntă.

– Acest lucru necesită mai multă gândire, mai multă gândire, într-adevăr. Oare ne-am putea întâlni să discutăm despre subiect?

Scanned with CamScanner

– Nu, spuse Sebastian cu un zâmbet radiant. Nu ne vom întâlni. O astfel de temă de discuție sună oribil și dezgustător.

– Dar...

– Nici un „dar", spuse Sebastian. Acum, dacă mă scuzați, vărul meu și cu mine trebuie să ne abatem de la drum pe aici.

Nu era nici o cărare care să ducă în vreo altă direcție. Sebastian arătă, vag, înspre câmp.

– Bună ziua, spuse el, făcând cu mâna. Mi-ar face plăcere să rămân să mai vorbim, dar trebuie să plec.

– Stai..., începu Oliver să zică.

Dar vărul lui îl prinse de încheietură și îl făcu să pășească în iarbă.

Câmpul încă era îmbibat de rouă. În câteva secunde, ciorapii lui Oliver se umeziră. Sebastian zâmbea în tot acest timp, un zâmbet radiant și îngrozitor. Dar continuă să meargă într-un ritm alert, fără să îi dea drumul lui Oliver, până când străbătură jumătate de kilometru.

– Poftim, spuse Sebastian. Unul dintre susținătorii mei. Acum spune-mi, Oliver, de ce nu aș fi fericit?

Capitolul 12

Era o zi nespus de luminoasă și de călduroasă, la câteva zile după ce Jane îl informase cu atâta îndrăzneală pe domnul Marshall că se lupta cu Bradenton pentru el. După acea serată, Jane se întrebase adesea ce fusese în mintea ei. Oare cum își permisese să fie atât de îndrăzneață?

Dar când îl văzu din nou pe domnul Marshall, întrebările dispărură.

Era amiază. Ea se plimba împreună cu surorile Johnson în parcul Jesus Green, prefăcându-se că urmăreau un meci de cricket care era pierdut foarte, foarte rău și bucurându-se de căldura unei prietenii adevărate. Jane îl văzu prima. El se plimba agale de cealaltă parte a terenului, gesticulând în timp ce vorbea. Purta o discuție cu un băiat îmbrăcat într-o robă neagră.

Nu îl văzuse niciodată pe Marshall mergând. Desigur, îl urmărise cum se plimba printr-o cameră. Dar pe gazon avea un pas lung și o grație lipsită de afectare. Vântul îi zburlea vârfurile părului ieșite de sub pălărie.

Scanned with CamScanner

Iar Jane știu de ce îi spusese toate acele lucruri cu câteva zile în urmă. Pentru că nu avea de gând să îl cedeze nimănui pe acel bărbat care îi spusese să vorbească în continuare, care îi spusese că era curajoasă.

Era un gând șocant de feroce și de posesiv. Un gând pe care nu și-l putea alunga.

Al meu.

El o atinsese, iar ei îi plăcuse.

Al meu.

– Jane?

Se răsuci în loc, speriată, și le văzu pe Genevieve și pe Geraldine zâmbindu-i.

– Spune-mi, zise Geraldine, la ce *anume* te gândeai adineauri?

Jane clătină din cap.

– La nimic.

– Nici măcar Geraldine nu e atât de rea, spuse Genevieve, iar acela de acolo este logodnicul ei. Acel *nimic* are cumva părul roșcat și ochelari?

Jane roși. Nu își dăduse seama că Hapford era cel care se plimba împreună cu domnul Marshall.

Geraldine se aplecă în față.

– Acel *nimic* merge cumva alături de Hapford? Nu, completă ea. Cred că *nimic* se aproprie de noi. Haide, Jane, fă-i cu mâna.

Jane ridică o mână înmănușată. Chiar și cu patruzeci de metri de gazon și jumătate de meci de cricket între ei, simți cum se înroși ca para focului.

Ridică și el mâna. Apoi porni spre ea.

„Sunt în flăcări", se gândi ea, dar era cu adevărat în flăcări, arzând tot mai tare cu fiecare pas pe care el îl făcea în direcția ei.

– Domnule Marshall, spuse ea de îndată ce el fu suficient de aproape. Milord!

– Domnișoară Fairfield! Domnișoară Johnson! Domnișoară Genevieve!

Cuvintele lui erau politicoase, dar privirea i se ațintì la Jane.

Lângă ea, Hapford salută în mod similar. Geraldine păși în față și îi luă brațul, iar Genevieve mersese cu ea. Jane rămase împreună cu domnul Marshall. Nu erau singuri, dar aveau puțină intimitate.

– Îți place rochia mea de plimbare?

Privirea lui urcă până la pieptul ei, apoi coborî până la picioare, la fel de palpabilă ca o mângâiere.

Scanned with CamScanner

– Spune adevărul, îl rugă ea arătând grupul din fața lor. Ei nu ne pot auzi.

Într-adevăr, surorile Johnson merseseră cu Hapford cinci sau șase pași mai în față.

– Este o îmbunătățire față de *oroarea țipătoare*, îi spuse el. Se clasează aproape la fel de sus ca *fascinația bolnăvicioasă*.

Se prefăcu că tremura.

– Dar, sincer vorbind, aș vrea să știu dacă imprimeul de pe material reprezintă niște banane purpurii.

– Da. Îmi place. Uită-te la asta, te rog.

Jane îi arătă pandantivul ei, o maimuță verde și smălțuită, cu ochi de topaz.

– Vezi? Nu-i așa că e minunată?

El făcu un pas în față și se uită, amabil.

Poate că nu foarte amabil. Jane era suficient de aproape ca să îi vadă ochii în spatele ochelarilor, coborând nu la pandantiv, ci...

Practic, rochia ei urca până la jumătatea gâtului. Și tot practic, partea de sus a corsajului era lucrată din dantelă neagră. Iar dantela avea găuri.

Nu se vedea nimic care să nu fie dezvăluit, de pildă, și de o rochie de bal, dar *se vedea*, totuși. Dacă cineva stătea aproape, pretinzând că se uita la colier...

El își ridică privirea și se uită la ea, zâmbindu-i mulțumit.

– Ai dreptate. Este o toaletă aparte.

Arătă spre pandantiv.

– Lasă-mă să îl văd iar.

Jane roși. În fața ei, Geraldine tuși.

– O, Geraldine, spuse Genevieve cu glas tare, sper că nu răcești.

– Prostii, spuse Hapford. Acela nu a fost...

Dar Geraldine îl întrerupse:

– Mă tem că s-ar putea să răcesc. Ar trebui să plecăm. Hapford, mă însoțești?

– Dar...

Geraldine prinse brațul logodnicului ei.

– Haide, spuse ea.

– Dar... of!

– Dacă nu cumva, spuse Geraldine, vrei să rămânem, domnișoară Fairfield?

– Hmmm, făcu Jane, roșind și mai tare. Nu. Nu este necesar.

Scanned with CamScanner

Genevieve făcu un gest de rămas-bun fluturând din mână, iar cei trei plecară. Jane îi privi cum se îndepărtau, simțind tot timpul ochii domnului Marshall ațintiți la... colierul ei. Se întoarse spre el, iar el își ridică privirea.

– Ai o pată pe ochelari.

– Am?

– Da.

Ea își ridică mâna și puse degetul pe lentilă.

– O amprentă, chiar acolo.

Domnul Marshall îi aruncă o privire care se voia supărată și își dădu jos ochelarii, ca să îi curețe cu o batistă.

– Asta primești pentru că te holbezi la maimuța mea. Acum imaginează-ți ce voi face dacă accepți oferta lui Bradenton.

Lui îi păli zâmbetul care îi arcuise colțurile buzelor. Trase aer în piept.

– Jane!

– Ce vot este? întrebă ea. Mă refer la acela care este atât de important pentru tine.

Dar el nu răspunse imediat. În schimb, îi oferi brațul.

– Vino cu mine.

Trecură de meciul de cricket.

– Știi, spuse el în cele din urmă, că sunt fiul nelegitim al unui duce.

– Da.

– Din punct de vedere legal, nu sunt nelegitim. Mama mea era căsătorită atunci când m-am născut și am fost recunoscut de soțul ei. Până acum câțiva ani, nici măcar nu am fost recunoscut public ca fiind urmașul ducelui. Unii oameni știu, bineînțeles, dar în cel mai bun caz se vorbea doar în șoaptă despre asta, niciodată cu voce tare.

Din punct de vedere legal, nici Jane nu era nelegitimă. Dar tot era tratată ca atare.

– Uneori, spuse el, uit că oamenii cred că sunt fiul lui Clermont. Ei nu cred că Hugo Marshall este tatăl meu. E ciudat, pentru că el nu a fost niciodată altceva pentru mine decât... tată. Nu s-a comportat niciodată ca și cum surorile mele, care erau carnea și sângele lui, ar fi fost mai importante decât mine. În cea mai mare parte a copilăriei mele, nu mi-am dat seama cât de extraordinar a fost acest lucru. Pur și simplu, a fost.

Auzind acea confesiune, Jane simți un fior de gelozie, unul care îi făcu inima să se strângă la gândul că alții avuseseră o familie adevărată.

Scanned with CamScanner

– Cum a fost? întrebă ea cu o voce joasă.

– Tata m-a învățat să pescuiesc, să pun capcane pentru iepuri, să mă lupt cu pumnii respectând regulile pugilismului și să câștig o luptă folosind trucuri murdare. Dacă era necesar.

Domnul Marshall trase aer adânc în piept.

– M-a învățat cum să țin socoteala profitului și a datoriilor și cum să construiesc o cutie prin plierea unei bucăți de carton. M-a învățat să fluier folosind un fir de iarbă. Tatăl meu m-a învățat totul. Așa că îi spun „tată" fiindcă asta a fost. În toate sensurile cuvântului, cu excepția acelui lucru neînsemnat.

– Deci, făceai parte din familie?

– O, da. Am crescut cu ei. Părinții mei dețin o mică fermă. Iar asta mi-a adus mie poziția pe care o ocup acum în societate. Părinții mei nu au fost niciodată bogați. Mereu au avut suficient. Mama și tata sunt amândoi inteligenți. De două ori pe an închiriază ateliere pentru o săptămână, doar cât să distileze uleiuri și să facă săpunuri. Nu săpunuri mari, produse pentru mase de oameni, ci săpunuri parfumate și modelate. Mama le ambalează pentru doamne și cere de douăzeci de ori mai mult decât valoarea lor.

Zâmbi și se uită la ea.

– Le folosești, cred. *Secretul doamnei Serena.*

Da, Jane le folosea. Cutiile o atrăgeau prin gama lor de nuanțe pastelate. Săpunul venea învelit în șervețele și era însoțit de o foaie de hârtie care explica parfumul. Erau arome diferite pentru fiecare lună a anului și în funcție de anotimpuri. Jane plătea de cinci ori mai mult decât ar fi dat în mod normal, doar ca să aibă acele calupuri mici, cu miros dulceag. Dar despachetarea lor îi făcea plăcere, așa că socotea că banii erau bine cheltuiți.

– Părinții mei se descurcă bine, continuă domnul Marshall. Dar am trei surori. Două dintre ele s-au căsătorit de curând, iar ei le-au pus la dispoziție fonduri care să le ajute în noua lor viață. Apoi au cheltuit pentru anii mei de învățătură la Cambridge. Și deși actualul duce de Clermont, fratele meu, mi-a asigurat fonduri de când am devenit major, părinții mei au refuzat să primească ceva de la el, din principiu.

– Vrei să îmi spui că familia ta e săracă? întrebă ea.

– Nu, deloc.

El înghiți și se uită în altă parte.

Scanned with CamScanner

– Deși... da, presupun că așa ai crede. Tatăl meu este arendaș fără contract într-unul dintre districtele electorale ale ținutului. Plătește o chirie anuală de patruzeci de lire.

Ea clătină din cap, nevăzând relevanța spuselor lui.

– Mi-am venerat tatăl. Credeam că putea face orice, spuse el. Asta se întâmplă atunci când un om te învață totul. Apoi, după ce am împlinit șaisprezece ani, mi-am dat seama că nu era așa.

Ea îl strânse de braț.

– Cu toții suntem supuși greșelilor. Chiar și cei mai buni dintre noi.

– Nu. Nu vreau să spun că am descoperit că tata avea defecte. Am vrut să spun altceva, și anume că exista un lucru pe care tata nu putea să îl facă.

Ea așteptă continuarea.

– Nu putea și nu poate să voteze.

Jane își ridică privirea, mirată, iar ochii i se măriră.

– Asta... asta...

– Imaginează-ți, spuse el cu voce sugrumată, că există cineva care nu îți datorează nimic și care ți-a dat totul. Ți-a dat o familie. Ți-a dat un loc în lume. Ți-a dat iubire. Și mai imaginează-ți că toată lumea din jurul tău ți-a spus că acel om nu valorează nimic. Ce ai face pentru el?

– Pentru ea, spuse Jane involuntar.

Își luă mâna de pe mâneca lui și își strânse brațele în jurul ei.

– Atunci când nu ai aproape pe nimeni... pentru ea aș face orice.

Rămase tăcută pentru o clipă.

– Asta ți-a promis Bradenton? Un vot pentru proiectul de reformă?

El dădu din cap în semn că da.

– Mai mult decât atât. Nu doar votul, dar și meritul de a-i fi schimbat părerea. Este capul unui grup de nouă persoane puternice. Îl pregătește pe Hapford ca să li se alăture. Dacă reușesc să schimb părerea întregului grup, îmi voi dovedi valoarea.

Se uită în altă parte.

– Domnișoară Fairfield, nu îți voi cere scuze pentru alegerea pe care trebuie să o fac. Bradenton și echipa lui vor fi în oraș peste câteva zile; toți cei nouă. Nu știu.

Scoase un sunet iritat.

– Vreau să zic... cred că ar trebui să plec. Acum.

Își întinse mâinile.

Scanned with CamScanner

– Votul în Parlament este peste câteva săptămâni, oricum. Este timpul să pornesc lucrurile.

„Al meu!"

Poate că era o imprudență din partea ei. Poate că era nechibzuită. Dar Bradenton îi rupsese cactusul, iar ea dorea ca el să plătească.

– Spune-mi, domnule Marshall, zise ea, cum ai face primul pas dacă ai avea asigurate doar opt voturi în loc de nouă?

– Asta am și încercat. Doar m-ai văzut vorbind cu Hapford.

Se opri și se uită la ea.

– Dar ceilalți... legăturile de prietenie sunt prea strânse, iar dacă Bradenton mă vorbește de rău...

Ridică din umeri.

– Uite care este treaba, spuse Jane. Nu i-am cunoscut niciodată pe cei despre care vorbești, dar Bradenton nici măcar nu are o influență solidă asupra lui Hapford. Nu îi poate controla cu adevărat pe ceilalți bărbați. Și dacă ai putea face ceva ca să pui puțină presiune asupra acelor legături de prietenie...

El se mulțumi să se uite la ea.

– Vor fi cu toții aici, spuse ea. Este oportunitatea perfectă. Ai doar nevoie de un mic detaliu. Suficient ca să îi faci să te asculte pe *tine*, și nu pe el. Vei primi voturile de care ai nevoie, în afară de unul. Îți vei asuma tot meritul.

Vocea îi coborî.

– Iar Bradenton, ei, bine... cred că asta îl va înfuria.

Domnul Marshall clipi.

– O, Doamne!

Un zâmbet lent i se răspândi pe față.

– Dar cum aș putea să fac asta?

– Ei, domnule Marshall, spuse Jane prelung și încet. Numai la asta mi-a stat gândul.

După ultima ei conversație cu domnul Bhattacharya, Emily se simți neliniștită. Îl urmări pe Titus cu mai multă atenție, încercând să fie... ei, bine, nu *ascultătoare*, dar măcar mai respectuoasă.

Asta nu schimbase cu absolut nimic comportamentul lui, dar Emily descoperise că, cu cât se înfuria mai puțin pe unchiul ei, cu atât mai mult putea suporta.

Acum, stând lângă pârâu și așteptându-l pe domnul Bhattacharya să ajungă, ea se simțea iar agitată. Dacă el hotăra că nu mai voia să o

Scanned with CamScanner

vadă? Dacă el hotăra că aprobarea unchiului ei era necesară? Inima îi bătea tare la fiecare mic zgomot, imaginându-și că erau pașii lui. Palmele o furnicau, ca și cum pielea ei și-o amintea pe a lui.

Apoi îl văzu și simți cum, pe măsură ce el se apropia, ei i se răspândea un zâmbet pe față. Întotdeauna domnul Bhattacharya se îmbrăcase excelent. Mult prea mulți studenți de la Cambridge erau destul de neglijenți; asta se întâmpla dacă purtau robe peste haine, bănuia ea. Nu le mai păsa de ceea ce, după părerea lor, puțini oameni mai puteau să vadă. Domnul Bhattacharya era mereu îngrijit și curat, hainele îi erau apretate, iar pălăria, așezată ferm pe cap.

– Domnule Bhattacharya, spuse ea în timp ce el se apropia.

Se opri la câțiva metri și se uită la ea cu o întrebare în ochii lui negri.

– Așa intenționezi să mă întâmpini?

Ea se înroși.

– Te gândeai la altceva?

Cu siguranță că el se referise la un sărut. Nu pe buze, căci numai ideea îi făcea lui Emily să îi tremure întreg corpul de emoție și de nerăbdare. O nerăbdare încântătoare și dulce, o dorință care o năpădise dintr-odată, cu putere.

– Nu îți amintești numele meu, nu-i așa?

El vorbea cu puțină părere de rău.

O, se refera la *acel* gen de întâmpinare! Emily clipi, risipind forța dorinței ei.

– Bineînțeles că îl țin minte. Este Anjan.

El îi răspunse la zâmbet.

Emily își spuse că întâlnirea de *după* cea în care ai ținut mâna unui domn era mai ciudată decât cea de dinainte. Oare ea trebuia să îi ia mâna imediat, ca pe un premiu deja câștigat, sau trebuia să aștepte?

El mai făcu un pas în față.

– Emily cea drăguță, spuse el. Emily cea isteață. Emily cea dulce.

Apoi întinse mâna, dar nu o luă pe a ei. Îi atinse o buclă, trecându-și degetul foarte ușor prin șuvița de păr.

– Cred, spuse Emily, tremurând, că ești cel mai frumos vis pe care l-am avut vreodată.

El ridică dintr-o sprânceană, în semn de întrebare.

– Tutorele meu crede că dorm, explică ea. Știu. Nu ar fi trebuit să te mint. Încerc... să mă port mai bine de acum înainte.

Scanned with CamScanner

El nu dăduse drumul șuviței, dar Emily vedea cum i se crispa fața, cum i se mișca maxilarul foarte ușor și cum i se umflau nările.

– Înțeleg, spuse el.

– Nu cred că înțelegi. Emily cea drăguță. Emily cea isteață. Emily cea mincinoasă. Aproape toată viața mea e o minciună.

El se uită în ochii ei.

– Și a mea este. Sunt indian. Eu sunt cel cuminte, cel care nu aude jumătate dintre lucrurile care sunt spuse în fața lui. Cel care nu se plânge, indiferent de situație. Presupun că nu ar trebui să fiu surprins că îți minți tutorele. Sunt foarte puțini părinți în Anglia care mi-ar permite să le curtez fiica, indiferent de perspectivele mele.

Emily înghiți în sec.

– Să curtezi? spuse ea.

„Curtare" era un cuvânt cu muchii tari, un cuvânt pe care ea nu îl înțelegea. „Cochetărie" era unul pe care l-ar fi înțeles mai bine. Sau „zăpăcire". Ea era de părere că el se bucura de compania ei. Dar... absolvea anul acesta. Iar tutorele ei nici nu știa despre toate astea.

– Nu te întorci în India după ce îți iei diploma? întrebă ea.

Se uită la ea, gânditor.

– Nu.

– Cu siguranță că... te vei căsători cu o indiancă. Credeam...

– Este puțin probabil, spuse el din nou. Am un prieten aici, pe nume Lirington. Tatăl lui mi-a oferit o slujbă după ce voi absolvi. Rămân.

– Aici, spuse ea, fără vlagă. Aici, cu spanac fiert și pâine. Aici, cu noi, Napoleonii. Rămâi *aici*? Știu cât de dor îți este de familie. De ce?

El rămase tăcut o vreme. În cele din urmă, oftă lung și se întoarse.

– Fratele meu mai mare, spuse el. Eram destul de apropiați, chiar dacă eu aveam cu zece ani mai puțin decât el. Îl veneram, îl urmam peste tot. Îmi povestea totul despre planurile lui. Întotdeauna intenționase să plece în Anglia. În India nu îl văzuseră niciodată altfel decât ca pe un soldat, un alt individ cu piele brună. *„Suntem atât de mulți aici"*, îmi spunea, *„încât englezii nu ne văd niciodată ca pe niște oameni"*. Mi-a mai spus că, pentru ca lucrurile să se schimbe, el ar fi fost nevoit să se ducă la englezi, în țara lor de origine. Plănuia să se mute aici după ce împlinea douăzeci și cinci de ani și să își întemeieze o afacere. Să trăiască aici. Să îi cunoască pe englezi, iar ei să îl cunoască pe el.

Scanned with CamScanner

Începuse să vorbească încet; când ajunsese la finalul tiradei, vocea îi revenise la normal.

Înghiți în sec și se uită în altă parte.

– Fără asta, spuse el cu glas scăzut, se temea că aveau să se piardă și mai multe vieți, din cauza prostiei. Revolta soldaților indieni... aceea a fost declanșată de o nepăsare criminală. Nu cred că au existat intenții rele, ci doar prostie. Dacă englezii ar fi ascultat, ar fi înțeles ce însemna povestea cu cartușele. Pentru ei era doar grăsime. Untura de porc și grăsimea de vită sunt doar părți dintr-un animal. Ei nu înțelegeau că le cereau soldaților indieni să calce peste credința lor sfântă. Acesta era genul de lucru pe care Sonjit mi-l spunea; că, dacă i-ar fi putut face pe englezi să înțeleagă, ar fi putut salva vieți și ar fi putut opri acea prostie.

Anjan înghiți în sec.

– Așa cum am spus, îl veneram.

Emily doar îl privi.

– În timpul revoluției, a fost înjunghiat în burtă. Nici măcar nu s-a întâmplat în timpul luptei; pur și simplu, cineva s-a năpustit asupra lui pe stradă, țipând. Când a fost adus acasă, era prea târziu să mai putem face ceva, în afarăde a-l privi cum moare. Mi-a spus atunci: „Ei, bine, se pare că nu mă voi duce în Anglia până la urmă." Vocea lui Anjan era sugrumată. Așa că i-am promis să o fac eu.

Ea întinse mâna și o atinse pe a lui.

– Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta.

El clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să alunge amintiri vechi.

– Le-am spus părinților mei ce zisese fratele meu, le-am spus că voiam să merg eu în locul lui. Am... vorbit. Mi se aranjase o căsătorie, dar fata a murit de tânără, iar ei nu au apucat să îmi aranjeze alta. Le-am spus să nu o facă. Le-am spus că în Anglia aș fi acceptat mai bine dacă...

Făcu o pauză.

– Dacă ce?

– Dacă aș fi necăsătorit, spuse el fără să clipească. Sau dacă mi-aș găsi o nevastă englezoaică, în loc să aduc una cu mine. Nu a fost o conversație pașnică. Părinții mei s-au certat cu mine pe tema asta ani întregi, dar, în cele din urmă, au cedat. Chiar și așa, cred că mama încă are speranțe să mă surprindă cu o fată bengaleză drăguță.

Emily se uită la el.

– Aveai aranjată o căsătorie înainte ca măcar să fi împlinit zece ani?

Scanned with CamScanner

– Nu este ceea ce crezi. Părinții mei mă iubesc. Nu ar vrea să fiu nefericit. Ar fi ales o fată pe care aș fi ajuns să o iubesc, o fată cu un temperament ca al meu. Au ales chiar foarte bine pentru frații mei.

Se uită în altă parte și își scoase încet pălăria. O răsuci în mâini.

– Poșta merge greu între Anglia și India, spuse el în cele din urmă. Dar le-am scris și le-am cerut binecuvântarea.

Emily înghiți în sec. Nu își putea imagina vastitatea situației despre care el tocmai îi vorbise. Se bucurase de compania lui. Se bucurase foarte mult, de fapt. Dar asta...

– Copiii noștri ar trebui să petreacă ceva timp la Calcutta, spuse el frământând în mâinile sale pălăria. Ar insista să aibă șansa să îi răsfețe. Mama mea, vreau să spun.

– Anjan, se trezi Emily spunând. Mă ceri în căsătorie? Pentru că...

– Nu, bineînțeles că nu, răspunse el. Este prea devreme pentru asta. Nu ne cunoaștem de foarte mult timp și am auzit că ăsta este un lucru important pentru voi, englezii. Și nici nu am primit nici un răspuns de la părinții mei, ceea ce este important pentru mine. Îți spun doar o poveste, atâta tot.

O *poveste*. O poveste! Ea înghiți în sec, încercând să își imagineze urmarea poveștii. Nu ar fi fost vorba de o viață ușoară, atâta lucru știa și ea. Anjan vorbea rar despre modul în care era tratat, dar ea nu rămăsese cu impresia că mulți oameni ar fi fost amabili cu el. Dimpotrivă. Iar asta ar fi fost situația în care să se afle și ea? Asta ar fi fost experiența prin care ar fi trecut copiii ei? Se simțea prea tânără ca să aibă copii, darămite să ia o decizie de o asemenea anvergură. Emily își petrecu brațele în jurul ei.

– Iată o altă poveste, spuse ea cu glas scăzut. Nu sunt majoră. Unchiul meu nici nu mă lasă să ies din casă, din cauza convulsiilor. Nu m-ar lăsa niciodată să mă căsătoresc.

„Cu atât mai puțin cu tine", gândi ea, dar nu voia să spună acele cuvinte urâte.

– Indiferent de ceea ce s-ar întâmpla, ar trebui să aștept până când împlinesc douăzeci și unu de ani. Iar asta va fi peste un an și jumătate.

– Ai face-o? întrebă el. Ai vrea să aștepți, dacă am fi împreună într-o poveste?

Dar oricât de mult se prefăcea ea că ceea ce i se întâmpla acum era un fel de evadare, cu siguranță că nu era o poveste.

Scanned with CamScanner

– În fiecare zi în care ne întâlnim, îmi spun că nu ar trebui să vin, spuse Emily. Îmi este teamă că unchiul meu va afla, că va începe să se gândească la mine așa cum se gândește la Jane... Ei, bine, nu contează asta.

Închise ochii.

– Cum pot să mă gândesc la restul vieții mele, când abia dacă pot să mă gândesc la ziua de mâine?

Se trase înapoi.

– Îmi pare rău.

– Să nu îți pară. Era o poveste. O poveste și o întrebare retorică.

Emily se uită la el și se simți cuprinsă de un val de tristețe.

– Lucrul cel mai ciudat este că, dacă părinții noștri ar fi aranjat o căsătorie pentru noi, cred că aș fi fost fericită de această perspectivă. Nu-i așa că totul e o prostie? Mă frământ atât de mult numai din cauză că pot să aleg.

El făcu un pas spre ea.

– Ai fi avut de ales, spuse el cu blândețe. Mama ta te-ar fi iubit. După ce ne-am fi cunoscut, ar fi venit la tine și te-ar fi întrebat: „Cum m-am descurcat? El îți place?" Nu ar fi fost vorba decât despre un părinte care i-ar fi oferit un dar prețios copilului său iubit, sperând ca acest dar să îi placă.

Emily se gândi la tatăl ei, care nici măcar nu o vizita în fiecare an. Se gândi la mama ei, pe care nici măcar nu și-o mai amintea; cea care își îndepărtase copiii supărători, văzându-i doar ca pe un public menit să îi asculte plângerile despre viața la țară pe care soțul ei i-o impusese. Se gândi la figura bosumflată a lui Titus atunci când ea și Jane îl alungaseră pe acel oribil doctor Fallon, cu borcanele lui urât mirositoare.

– Nu, spuse ea încercând să nu se înece cu propriile cuvinte. Nu asta s-ar fi întâmplat. Ar fi spus: *„Fetelor de nouăsprezece ani le trebuie tutori, pentru că ele nu pot alege singure."*

Anjan nu spuse nimic pe moment. Apoi își ridică mâna și, încet, foarte încet, o atinse pe obraz.

– Asta nu face parte din poveste, spuse el. Ăsta e pur și simplu adevărul. Dacă unchiul tău nu vrea să te prețuiască, atunci o voi face eu.

Era doar mâna lui. Era doar obrazul ei. O usturară ochii. Nu se îndepărtă, nu încercă să oprească lacrimile care îi ardeau vederea. Nu putu spune nimic drept răspuns, așa că rămase cu el; suficient de

Scanned with CamScanner

mult timp ca un nor să alunece leneș pe cer, aruncându-i în umbră, apoi să treacă mai departe, lăsându-i din nou în lumina soarelui.

– Voi lua în considerare povestea ta, spuse în cele din urmă Emily, cu voce răgușită. Pentru toate dificultățile pe care le văd în ea, și-ar avea răsplata ei.

Capitolul 13

Seara adunării plănuite de Bradenton veni mult prea repede. După câteva zile febrile de planificare, Oliver se trezi din nou în casa marchizului. De această dată, în schimb, casa era plină cu aliații din Parlament ai lui Bradenton, așa că încăperile erau cam prea călduroase. În acea seară se găseau acolo mai mult de douăzeci de oameni; o sumedenie de lorzi, membri ai Parlamentului, și soțiile care veniseră cu ei.

– Marshall!

Bradenton își croi drum către Oliver prin grupul de oameni și se aplecă spre el.

– Vreau să îți spun că sunt dezamăgit. Dezamăgit și surprins.

Vocea îi era joasă; abia dacă i se auzea în vacarmul conversației.

– Toată lumea este aici și totuși domnia ridicolului domnișoarei Fairfield continuă nestingherită. Aveam așteptări mai mari de la tine.

Păcat că în acea chestiune interveniseră așteptările și țelurile lui Oliver. El îi aruncă marchizului un zâmbet slab.

– O, tu, cel cu puțină credință, intonă el. Ai spus că vrei să acționez în această seară, așa că în această seară am de gând să mă țin de cuvânt.

Marchizul, care clătina din cap, se opri.

– Vorbești serios?

Parcurseseră planul centimetru cu centimetru, în mod minuțios. În cealaltă parte a camerei, Hapford îi prinse privirea lui Oliver. Pumnii acestuia din urmă se încleștară, iar el își abătu privirea de la Hapford.

– Să spunem, doar, zise el, că este pregătită. Până la finalul nopții, domnișoara Fairfield va ști exact care îi este locul.

– Ce încântător!

Bradenton zâmbi.

– Știam eu că aveai să îți revii. Și, da, iat-o.

Scanned with CamScanner

Ridică din umeri.

– Știind ceea ce știu acum, pot să fiu chiar amabil.

Înaintă către ea, cu un zâmbet pe față.

– Domnișoară Fairfield! Ce plăcere să vă am aici!

Răspunsul domnișoarei Fairfield se pierdu în zgomotul dimprejur, dar Bradenton făcu o plecăciune și merse mai departe.

Câteva minute mai târziu, Oliver se apropie de ea.

– Domnișoară Fairfield, spuse el. Cum te simți în această seară?

Știa deja răspunsul. Ea își frământa degetele cu o nerăbdare agitată; ochii îi sclipeau de emoție. Și el simțea că în acea seară ei doi puteau să realizeze acel lucru pe care și-l doreau.

Privind-o, simți înțepătura a ceva mai puternic decât nerăbdarea. Privind buzele pe care nu le sărutase, venele de pe încheietura ei, pe care nu le atinsese cu vârful degetelor. Privind curba catifelată a sânilor ei, neacoperiți de dantelă.

Nu atinge!

Așa că nu o făcu. Își înclină capul către ea, ca și cum era doar o cunoștință neînsemnată, iar apoi o lăsă să meargă și să stea de vorbă cu ceilalți. La urma urmei, nu era a lui. Erau doar...

Prieteni.

„Da", se gândi el, „asta suntem".

Cum ajunseseră să fie doar atât?

Pentru prima dată, rochia ei era aproape fără cusur. Da, încheieturile îi străluceau de pietre prețioase, iar brocartul de la tiv era puțin prea colorat. Dar marile excese fuseseră ușor atenuate, schimbând-o din absolut imposibilă în doar prea exuberantă.

Bradenton reveni lângă ea, aducându-i o limonadă. Ea o acceptă, iar apoi, când el îi oferi brațul, îl acceptă și pe acela. Oliver privi cum marchizul își prezenta grupul: Canterly, Ellisford, Rockway, unul după altul, înșirându-le numele atât de rapid, încât nimeni nu ar fi fost în stare să și le amintească. Jane, bineînțeles, fusese antrenată. Îi salută pe toți politicos, rostindu-le numele. Zâmbi. Și, o, da, nu era perfectă. Greși titlul Lordului James Ward; el era Lord James, deoarece tatăl său era duce, nu Lord Ward, dar una dintre gemenele Johnson îi șopti ceva la ureche, iar ea roși și își ceru scuze.

Oliver aproape că o putea vedea ca pe una dintre ei. Aproape, dacă ignora privirile prea insistente ale celorlalte femei și dacă refuza să recunoască faptul că vocea ei se auzea peste cea a tuturor celorlalți.

Se așezară la masă.

Scanned with CamScanner

Ea nu întrerupse conversația nimănui și nici nu insultă hainele nimănui. Gemenele vorbiseră aproape la fel de mult ca ea.

În cele din urmă, Lordul James fu cel care aduse în discuție politica.

– Deci, spuse el, am primit o vizită din partea contesei de Branford. Mi-a spus că, dintre toate lucrurile, femeile vorbesc despre legea privind bolile contagioase.

– Ei, ei, spuse Bradenton ridicând un deget. Uită-te în jur.

Își înclină capul un centimetru la stânga, arătând spre gemenele Johnson.

Discuțiile despre politică nu erau întotdeauna permise într-o adunare din lumea bună, dar într-un grup ca acela, alcătuit din bărbați care nu se gândeau la nimic altceva o mare parte din an, era inevitabil. Mai mult de jumătate dintre femeile prezente erau soții de oameni politici sau surori, așa că erau obișnuite cu astfel de discuții la masă.

Lord James clipi cu surprindere.

– Îmi pare rău, milord, spuse el în cele din urmă. Mă gândeam că domnișoara Johnson... dar nu contează.

– O, îl întrerupse domnișoara Fairfield, situată la masă la vreo șase metri distanță de el, vă rog să nu vă opriți din cauza noastră! Doresc atât de mult să aud părerea tuturor! Începând cu a dumneavoastră, Lord Bradenton.

Bradenton ridică privirea. Oliver aproape că putea să îl vadă cântărind problema. Își mângâie bărbia o dată, apoi de două ori.

– Fă-i pe plac domnișoarei Fairfield, spuse Oliver, cu o sprânceană ridicată către Bradenton.

După o jumătate de secundă de ezitare, Bradenton zâmbi larg.

– Bineînțeles, spuse el. Știți cu toții care este părerea mea; că legea trebuie să continue, oricât de dure ar fi consecințele, și înțeleg că suntem de acord. Dar de ce nu ne spuneți părerea dumneavoastră despre *Legea Bolilor Contagioase*, domnișoară Fairfield? Sunt sigur că aveți multe de spus despre acest subiect.

– Dar, desigur, îi spuse domnișoara Fairfield, chiar am. Cred că ar trebui să extindem domeniul de aplicare a legii privind bolile contagioase. În mod radical.

Bradenton clipi și se uită la ea. Întreaga masă rămase înmărmurită.

– Cât de radical, vreți să spuneți? întrebă Lordul James.

Canterly înclină din cap.

– Ați extinde-o la mai multe orașe? Sau ați carantina suspecții o perioadă mai îndelungată? Sau...

Scanned with CamScanner

Se opri, uitându-se la Jane și la cele două surori, care erau așezate lângă ea.

Bradenton zâmbi și mai larg, poate ca și cum ar fi crezut că știa planul lui Oliver. Să o ademenească să vorbească despre probleme legate de sexualitate. Să stârnească un zvon, poate. Pornind de la asta, bârfa s-ar fi întețit. Tinerele virgine pur și simplu nu se angajau în conversații fără perdea despre politica guvernului de a aresta prostituatele. Mormăielile nemulțumite despre domnișoara Fairfield s-ar fi transformat în indignare.

– Este simplu, insistă Jane. Știu exact cum să o fac. În loc să arestați doar femeile care sunt suspecte de a fi bolnave, ar trebui să arestați *toate* femeile. În acest fel, cele care sunt sănătoase nu se vor îmbolnăvi niciodată.

La capătul mesei, Whitting se scărpină în cap.

– Dar... cum ar folosi bărbații serviciile lor?

– Ce legătură au bărbații cu treaba asta? întrebă Jane.

– Hmmm....

Lord James se uită în jos.

– Îți înțeleg punctul de vedere, Bradenton. Poate că asta nu este... cea mai bună conversație de avut în acest moment.

– Până la urmă, continuă Jane, dacă bărbații ar putea infecta femeile, guvernul nostru, în infinita sa înțelepciune, nu ar alege niciodată să închidă doar femeile. Ar fi inutil, deoarece, fără nici o constrângere asupra bărbaților, răspândirea nu s-ar opri niciodată. Ar fi, de asemenea, nedrept să închidem femeile pentru păcatul de a fi fost infectate de bărbați.

Zâmbi triumfător.

– Și, din moment ce bunul nostru marchiz Bradenton susține această lege, nu ar putea fi niciodată cazul. El nu ar semna niciodată pentru o asemenea nedreptate strigătoare la cer.

Urmă o pauză mai lungă.

Bradenton ascultase acel discurs într-o tăcere înmărmurită, cu buzele din ce în ce mai strânse. Se uită la Oliver, avertizându-l cu o fulgerare a ochilor săi scăpărători.

– Da, bine, spuse el, scurt.

– Te-a prins acolo, zise Canterly zâmbind.

– L-am prins? întrebă Jane cu inocență. Pentru că, dacă este așa, atunci am câștigat această a rundă a jocului nostru, Bradenton.

Scanned with CamScanner

Acea replică fu întâmpinată de o tăcere și mai spinoasă. Bradenton o privi pe Jane cu ochii întredeschiși, aplecându-se în față, ca și cum ar fi încercat să o vadă clar de la distanță.

– Jocul nostru? repetă el.

– Da, spuse Jane. Jocul nostru. Știți dumneavoastră, acela în care eu mă joc de-a ignoranta, iar dumneavoastră vă jucați de-a insultele.

Bradenton trase aer în piept.

– *Mă joc?*

– Este o joacă, bineînțeles, spuse Jane. Adevărul este că mi-ați purtat ranchiună în toate aceste luni, pur și simplu din cauză că averea dumneavoastră era în declin, iar eu v-am sugerat să vă găsiți o altă moștenitoare.

Bradenton se ridică în picioare.

– Cutră mică...

Un bărbat de lângă el îi puse mâna pe mânecă.

– Haide acum, Bradenton.

Bradenton se uită la el și, foarte încet, se așeză la loc.

– O, Doamne, spuse Jane, nu v-ați supărat din cauza *jocului*, nu-i așa? Și eu, care credeam că, până la urmă, totul a fost pentru distracție.

– Nu înțeleg, spuse Canterly.

– Există numai o parte pe care o regret, spuse Jane. Domnule Whitting, în urmă cu câteva săptămâni am insinuat că aveți deficiențe de înțelegere. Nu a fost amabil să spun așa ceva. În apărarea mea, trebuie să vă amintesc că dumneavoastră ați spus lucruri și mai rele despre mine, dar...

Ridică din umeri.

– Tot nu ar fi trebuit să o fac.

– Un joc, spuse Bradenton, înecându-se cu propriile cuvinte. Un *joc*. Credeți că ăsta este un joc.

– Păreți atât de surprins! Și eu, care vă credeam pe toți *jucători*!

Jane se uită în jurul mesei.

– La urma urmei, Bradenton s-a oferit să vă influențeze voturile în favoarea noii propuneri de lege a reformei, dacă domnul Marshall m-ar fi umilit. Vreți să spuneți că restul celor care stau acum la masă nu știa nimic despre asta?

Liniștea se așternu peste încăpere, o liniște lungă și stânjenitoare. Una de care Oliver se bucură.

De partea cealaltă a mesei, domnul Ellisford lăsă jos linguriță.

Scanned with CamScanner

– Bradenton, spuse el, serios, știi că sunt prietenul tău. Te cunosc de foarte mult timp. Nu ai folosi niciodată prietenia noastră pentru motive atât de meschine. Știu că nu ai face-o.

Dar, în ciuda certitudinii din cuvintele sale, în vocea lui se citea o întrebare.

– Bineînțeles că nu aș face-o, spuse Bradenton cu înflăcărare. Aveți doar cuvântul ei pentru asta. Nu este deloc de încredere. Întrebați pe oricine de aici.

Își ridică privirea către Oliver.

– Cu excepția lui Marshall. Este un fiu nelegitim și ar face orice ca să ajungă sus.

– Nu, spuse Oliver cu glas scăzut.

– Nu ești nelegitim? Nu îți poți nega originea!

– Nu, spuse Oliver. Nu sunt singurul care va vorbi în numele ei.

– V-am văzut cum ați amenințat-o, adăugă Genevieve Johnson. Atât eu, cât și Geraldine am văzut scena cu ochii noștri. Ne-am temut pentru siguranța ei.

Un murmur se ridică în jurul mesei.

Ochii lui Bradenton se îngustară.

– Ați înțeles greșit.

De partea cealaltă a mesei, Hapford închise ochii.

– Îmi pare rău, unchiule, șopti el.

– Poftim? spuse Bradenton.

– Îmi pare rău, vorbi mai tare Hapford.

Șervețelul se transformă într-un cocoloș în mâinile lui.

– Dar nu cred că tatăl meu ar fi vrut... Nu cred că ar fi vrut...

Lăsă restul cuvintelor să atârne în aer.

– Domnișoara Fairfield spune adevărul. Am fost de față atunci când marchizul i-a făcut oferta domnului Marshall. I-ai oferit chiar ceea ce a spus domnișoara Fairfield: votul tău, ajutorul tău în influențarea oamenilor de aici, numai dacă i-ar fi arătat domnișoarei Fairfield care îi este locul.

Înghiți în sec.

– Asta nu mi-a plăcut și mi-a rămas pe conștiință.

Liniștea se lăsă iar, amenințătoare ca un tunet.

Hapford răsuflă prelung.

– Când tatăl meu mi-a recomandat, pe patul de moarte, o relație cu dumneavoastră toți, nu cred că intenționa să mă atașez de un grup de negustori de putere cu puțină minte, care intenționează să le facă

Scanned with CamScanner

rău femeilor. V-a recomandat ca pe un grup onest, care are în vedere interesele Angliei.

– Da, spuse Ellisford în cele din urmă, întorcându-i spatele lui Bradenton. Aveți dreptate. Și eu credeam că asta suntem.

– Atunci, poate că ar fi cazul să îl ascultăm pe domnul Marshall fără ca el să fie nevoit să plătească un asemenea preț.

– M-ați convins, îi spuse Ellisford lui Oliver câteva ore mai târziu. Chiar mă bucur că am avut această conversație. Nu mi-am imaginat niciodată...

Se uită în stânga. Domnii stăteau în bibliotecă, cu trabucuri și pahare de vin în mâini. Bradenton era singurul care nu spusese nimic. Fiersese toată seara: pe parcursul cinei și pe parcursul conversațiilor pe care bărbații le purtaseră după ce se despărțiseră de doamne. Făcuse bine să tacă; nimeni nu părea înclinat să vorbească cu el, chiar dacă era gazda.

– Și eu simt la fel, spuse Oliver. Și vom mai vorbi la Londra.

– Bineînțeles.

Tăcerea lui Bradenton era evidentă, dar nimeni nu îl băgă în seamă.

Oliver câștigase. Nu votul lui Bradenton, nu ar mai fi primit niciodată asta acum, dar câștigase restul lucrurilor pe care și le dorise. Votul grupului lui Bradenton. Propria integritate. Putea să își permită să fie mărinimos, iar în acest caz, mărinimia însemna să lase omul în pace, să fiarbă în suc propriu.

– Ei, bine, spuse Oliver, ne alăturăm din nou doamnelor?

Toată lumea fu de acord. Dar când Oliver se ridică, Bradenton spuse, în cele din urmă:

– Nu și tu, Marshall, mârâi el. Noi doi avem de discutat.

– Bineînțeles, răspunse Oliver cât de amabil putu.

Toți ceilalți ieșiră din cameră, mulțumindu-se să arunce câteva priviri în urmă. Ciudat, focul părea să se stingă pe măsură ce invitații ieșeau, iar umbrele mobilei păreau să crească, acum când nu mai exista o conversație caldă, care să umple spațiile goale.

– Te crezi foarte deștept, mârâi Bradenton imediat ce rămaseseră singuri.

– Eu? Eu nu am spus aproape nimic.

– Știi la ce mă refer. Dar nu poți câștiga.

Bradenton se ridică și se îndreptă spre șemineu.

– Nu poți câștiga, repetă el.

Scanned with CamScanner

Oliver se abținu să sublinieze că tocmai o făcuse.

– Nu poți câștiga, spuse Bradenton pentru a treia oară, întorcându-se către Oliver, cu obrajii roșii de furie. S-ar putea să obții câteva victorii mărunte și neînsemnate ici și colo, dar asta înseamnă să fii tu însuți, adică un individ care își încearcă mereu norocul. Asta mai înseamnă și că trebuie să lupți ca să păstrezi fiecare centimetru pe care îl câștigi. Cât despre mine...

Își deschise larg brațele.

– Eu sunt marchiz. Indiferent de ceea ce ai reușit să obții aici, azi, ai petrecut săptămâni întregi gândindu-te să dai curs propunerii mele.

– Asta este adevărat.

– Cei ca mine? Eu sunt un soi rar de om. Am fost născut învingător. Ceea ce am eu nu poate fi dat sau luat. Tu ce ești? Ești unul dintre cei o mie de oameni care seamănă între ei. Unul dintre cei zece mii, mai bine spus. Fără chip. Fără voce. Oamenii ca mine sunt cei care conduc țara.

Bradenton dădu din cap, ca și cum tocmai se convinsese singur, iar Oliver îl lăsă în pace, să se înfurie cât voia.

– Îmi va face o mare plăcere să votez împotriva legii reformei, spuse el. O foarte mare plăcere.

– Nu ți-aș refuza niciodată distracția, spuse Oliver. Mai ales că va trebui să o savurezi singur.

Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt, până când buza lui Bradenton se ridică, iar el mârâi:

– Cred că am terminat unul cu celălalt, Marshall. Nu voi uita asta.

Oliver ridică din umeri.

– Ți-am zis că domnișoara Fairfield își va descoperi locul în seara asta, Bradenton. Și tocmai a făcut-o.

Capitolul 14

Exista o singură femeie pe care Oliver dorea să o vadă după ce se realătură companiei. Jane era strălucitoare, eclipsându-și brățara cu diamante pe care o purta la încheietură. Și râsul îi era strălucitor, prea tare, și totuși exact așa cum trebuia. Și zâmbetul, prea larg, și totuși exact atât de prietenos pe cât trebuia să fie. Și acea privire din ochii ei, atunci când se întoarse și îl văzu pe Oliver.

Scanned with CamScanner

Era încântătoare.

O salută politicos, apoi se aplecă să îi șoptească:

– Putem să ne întâlnim după aceea? Vreau să...

Erau prea mulți oameni în jur ca să termine propoziția. Voia să o sărute. Să o felicite. Voia să îi dea rochia jos de pe umeri și să aibă picioarele ei în jurul taliei lui. Ochii lui Jane se îndreptară spre însoțitoarea ei, care ședea rezemată de perete.

– Colțul de nord-vest al parcului, spuse ea cu voce joasă. După ce plec.

Auzind asta, lui i se înteți pulsul. Imaginația îi prinse viață. Dar înclină din cap, politicos, ca și cum nu ar fi aranjat o întâlnire ilicită cu ea chiar în acel moment.

Jane ajunse la o jumătate de oră după el.

– Nu îți va veni să crezi pe cine a trebuit să mituiesc, spuse ea în loc de salut. Am jumătate de oră până să se întoarcă Alice, care acum e împreună cu admiratorul ei.

Era frumoasă, strălucind din pricina victoriei pe care tocmai o obținuse.

– Aș crede orice îmi spui.

Doar o urmă de lumină se revărsa în parc, de la un felinar de stradă îndepărtat; frunzele veștede foșneau sub tălpile lui în timp ce mergea către ea.

– Nu îți poți imagina cum mă simt, spuse Jane. Nu mai trebuie să mă prefac. Voi avea nevoie de o altă metodă ca să îndepărtez pretendenții.

Râse.

– Mă voi gândi la ceva. Poate că de data asta voi spune „nu" de-a dreptul.

– Am auzit că merge de minune.

El nu se putea opri din zâmbit. Dar își simțea zâmbetul atât de fals, cu toate că nu și-l putea stăpâni.

– Poate că vei întâlni pe cineva, spuse el cu glas scăzut. Și poate...

Ea își ridică privirea și făcu un pas înspre el.

– Oliver!

Nu voia ca ea să întâlnească pe cineva. Nu voia să o aibă nimeni în afară de el. Dar... nu o chemase acolo ca să își piardă vremea cu el, oricât de orbit se simțea în acel moment.

– Plec, se trezi el spunând. Parlamentul se adună în mai puțin de două săptămâni și mai am multe lucruri de făcut. Trebuie să mă întorc la Londra.

Scanned with CamScanner

Ochii ei se măriră.

– Înțeleg.

Nu era nimeni în jur, așa că Oliver făcu ceea ce voia să facă de o veșnicie. Se întoarse către ea, apoi, foarte încet, întinse mâinile și o trase spre el.

– Înțeleg, repetă ea cu voce tremurândă. Aș vrea să nu înțeleg deloc.

Cu mâinile pe talia ei, cu corpurile lor atingându-se atât de ușor, el îi putea simți respirația. Pieptul i se ridica, atingându-l pe al lui; câteva momente mai târziu, umerii ei se lăsară, iar acel punct de contact se reduse. Respirația ei era o adiere de aer cald pe gulerul lui.

– Nu am mai numărat, spuse ea în șoaptă.

Părea o mărturisire intimă, șoptită pe un ton foarte jos. El nu răspunse nimic. Se aplecă până când buzele lui îi mângâiară fruntea. Nu era un sărut, ci doar ceva apropiat de unul.

– Nu știu când am încetat să număr zilele, spuse ea. Nu știu când a venit noaptea și nu m-am mai uitat în tavan, spunându-mi: „S-a dus încă una; mâine vor fi patru sute și oricâte ar fi." Va trebui să încep iar.

Încă o adiere pe guler; încă o atingere a corpurilor lor. Iar, de data aceasta, distanța dintre ei nu dispăru atunci când ea expiră. Lui Oliver îi trebui un moment până să își dea seama că o trăsese mai aproape.

– A fost cândva după ce ai venit tu, continuă ea. Atunci a fost momentul în care am încetat să mă tem de fiecare zi ce urma.

– Jane!

Se aplecă spre ea, în timp ce degetele lui făceau cercuri mici pe talia ei.

Mirosea a lavandă. A ceva alinător. Mirosea a *acasă*, dacă era să spună adevărul, iar el nu îndrăznea să își găsească un cămin în ea.

– Trebuie să mai stau cu sora mea vreme de cel puțin un an.

Ea își puse mâna pe brațul lui, apoi, foarte încet, o lăsă să alunece pe mânecă.

– După aceea... poate că ne vom mai vedea.

Nu era o întrebare. Oliver îi simțea fiecare respirație urcând și coborând pe pieptul lui. Așa că putea să își dea seama și când ea *nu* mai respira, când adierea caldă a răsuflării ei înceta, iar corpul ei se încorda la pieptul lui.

Să o vadă iar? Acela era un eufemism. Îl năpădi dorința, fierbinte și impetuoasă. Nu voia doar să o vadă. O voia în patul lui. Ea nu s-ar

Scanned with CamScanner

fi abținut, nici pe departe. Era inteligentă, curioasă și pasională, iar el bănuia că dacă ar fi avut-o vreodată sub el... O, Doamne, nu se putea gândi la asta. Nu acum, nu cu ea atât de aproape.

Totuși, voia mai mult decât atât. Voia să discute cu ea despre politică, să examineze împreună cu ea fiecare proiect de lege, fiecare amendament propus. Voia să stea cu ea într-o seară, când amândoi ar fi fost sătui de vorbit. O voia pe ea, cu toate cele ale ei.

Totul în afară de... ea.

Pentru că, indiferent de ceea ce ar fi însemnat ea pentru el atunci când erau singuri, le văzuse pe celelalte femei din acea seară; soții tăcute, care își țineau părerile numai pentru ele, uitându-se la Jane ca și cum ea ar fi fost un cărăbuș ciudat, care se târa pe masă. Ea era Jane a rochiilor prea strălucitoare. Jane a reputației dubioase. Jane prea directă, prea deschisă. Nelegitimă, la fel ca și el.

Era exact opusul a ceea ce îi trebuia lui de la o soție. Deci, de ce nu îi putea da drumul?

– Fată imposibilă, șopti el.

– Nu îmi spune așa. Astă-seară totul este posibil.

– Asta am vrut să spun. Poți să faci lucruri imposibile. Eu am nevoie de o soție care să se limiteze la lucrurile posibile.

Ochii ei erau strălucitori în continuare.

– Peste un an...

– Jane, spuse el, peste un an s-ar putea să fiu căsătorit.

Se aștepta ca ea să inspire adânc, dar atunci când o făcu, aproape că îl ucise. Jane scoase un sunet înecat, mai mult un suspin adânc decât o răsuflare.

– Dacă legea reformei este adoptată, spuse el fără menajamente, se va alege un alt Parlament. Asta va fi șansa mea. Șansa de a candida, șansa de a obține un loc. Dacă o voi face, lumea se va aștepta să mă căsătoresc.

– Înțeleg.

Jane nu mai spuse nimic pentru un timp, iar Oliver se mulțumi să îi numere respirațiile; prea rapidă, prea sacadată și, apoi, o respirație ce deveni din ce în ce mai sacadată pe măsură ce trecea timpul.

– Ai văzut cum au fost în seara asta, spuse el. Mă refer la acele femei căsătorite cu politicieni. O parte din mine vrea să îți ceară să devii una dintre ele, dar cum aș putea? Să îți cer să reduci la tăcere tot ce e mai bun în tine? Să te transformi într-o pitulice, când tocmai ai devenit un Phoenix?

Scanned with CamScanner

Își coborî vocea.

– Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ți-aș cere să îți stingi focul lăuntric.

– Înțeleg, repetă ea.

De data aceasta, vocea ei sună răgușit. Își trase mâinile din haina lui și se îndepărtă. Oliver nu îi putea vedea fața în lumina slabă, dar o putea vedea ștergându-se la ochi.

Căută prin buzunare și scoase o batistă.

– Nu îmi cere să fiu rațională, spuse ea în timp ce lua batista.

Era o urmă de furie în vocea ei.

– Nu îmi spune să nu plâng.

– Nu aș face niciodată asta.

– Știu că mă comport prostește. Abia dacă te cunosc. Ce avem, trei săptămâni de când ne-am cunoscut? Nu este posibil să te îndrăgostești într-o perioadă de timp atât de scurtă. Nici nu *vreau* să mă căsătoresc cu tine.

Își șterse obrajii și îi împături batista.

– *Nu vreau*. Îmi doresc doar ca, până la sfârșitul acestui calvar, să am ceva la care să mă gândesc cu nerăbdare.

Nu putea fi el.

– Dar ai dreptate, spuse ea. Știu că ai dreptate. Nici eu nu mă pot imagina ca fiind una dintre ele. Abia m-am regăsit. Să mă prefac din nou, atât de curând... Nu, nici eu nu aș vrea asta.

Se uită în ochii lui.

– Deci ăsta este sfârșitul, atunci.

„Nu!"

Oliver nu îi dădu drumul.

– Următoarele luni nu vor fi ușoare pentru tine, spuse el.

– Nu, probabil că nu. Dar am supraviețuit până acum și mă gândesc că o voi face în continuare.

– Dacă ai vreodată nevoie de mine, spune-mi. Voi veni.

Ea clipi, cu fruntea încrețită de nedumerire, și îl privi lung.

– De ce?

– Ar trebui să spun că este pentru că îți sunt dator. Într-o zi îți vei da seama cât de mare a fost favoarea pe mi-ai făcut-o astăzi.

Clătină din cap.

– Aș spune că îți sunt recunoscător și dator vândut. Dar nu din acest motiv m-am oferit să vin. Jane, adevărul este că, dacă ai nevoie de mine, îmi va face plăcere să îți fiu alături.

– Vei fi căsătorit.

Scanned with CamScanner

El nu voia să se gândească la asta.

– Nu voi fi infidel, Jane, dar căsătoria nu poate să șteargă prieteniile. Și, indiferent de ce altceva am fi putut să fim, *suntem* prieteni.

Tăcerea părea moale precum catifeaua, și totuși întunecat de periculoasă.

– Ce am fi putut să fim?

Amândoi știau răspunsul la acea întrebare. Dar dacă el îl spunea cu voce tare, i-ar fi dat viață. L-ar fi făcut real. L-ar fi schimbat dintr-o dorință imaterială într-o posibilitate solidă.

În schimb, își puse degetele pe adâncitura de la baza gâtului ei. Respirația lui Jane se opri, ca și cum Oliver i-ar fi furat-o cu atingerea lui. Apoi el își lăsă degetele să alunece în sus, pe gâtul ei catifelat. O simți cum înghițea.

Când degetul îi ajunse la buzele ei, îl durea tot corpul. Îl năpădiră gânduri despre acel viitor posibil, pe care el refuza să îl recunoască în acea clipă cu voce tare. Parcă acele gânduri se împingeau de pielea lui, cerând să fie lăsate să iasă.

– Asta, șopti el și se aplecă. Asta, fată imposibilă.

Atunci când buzele lor se întâlniră, Jane scoase un sunet nearticulat.

El nu îi putea schimba trecutul. Refuza să renunțe la viitor. Rămăsese doar prezentul: căldura sărutului ei, acel gust dulce de ceva ce ar fi putut să fie... Și amărăciunea unei iubiri care nu se putea împlini.

Ea îl sărută înapoi, buze peste buze, apoi limbă peste limbă. Îl sărută până când Oliver nu mai știu cine săruta și cine înapoia sărutul. Acesta căpătase o viață proprie, strigându-i prin sânge. De parcă, într-un fel, dacă o săruta suficient de tare ar fi putut evita cu totul trecutul și viitorul. Ar fi putut rămâne în prezent pentru totdeauna.

Se trase înapoi, înainte ca acel viitor imposibil să devină probabil.

Jane se uită la el cu ochii mari.

– Îți urăsc viitoarea nevastă, spuse ea, simplu.

– În acest moment, nici eu nu îi prea port mare dragoste.

Ea își puse mâinile pe umerii lui și îl sărută iar. De data aceasta, însă, sărutul nu era copleșitor. Era o reamintire. Aceasta era ultima dată când el i-ar fi simțit buzele, ultima dată când i-ar fi gustat respirația. Era ultima dată când își împărțea trupul cu ea, mușcătură cu mușcătură. Acesta era sfârșitul și amândoi o știau.

În cele din urmă, Oliver se îndepărtă.

– Dacă ai vreodată nevoie de mine, Jane...

Cuvintele îi sunară puțin răgușit.

Scanned with CamScanner

Ea scoase un oftat scurt și ascuțit.

– Mulțumesc. Dar nu voi avea nevoie. Sunt mai puternică de-atât.

– Știu. Dar...

El înghiți în sec și se uită în altă parte.

– Nimeni nu ar trebui să se simtă singur. Chiar dacă nu vei avea nevoie de mine și nu mă vei chema, ar trebui să știi că voi veni. Că, indiferent de cât de grele sunt lucrurile sau de ce anume trebuie să suporți, nu ești singură. Nu pot schimba nimic altceva.

Își întinse mâna și îi mângâie obrazul cu un deget.

– Dar asta, spuse el, îți pot da. Siguranța că, dacă vei avea nevoie de mine, trebuie doar să trimiți vorbă.

– În grija Turnului Londrei, domnule Cromwell?

Încerca să facă o glumă, dar glasul îi tremura.

– În grija fratelui meu de la Londra, ducele de Clermont.

Își aplecă capul lângă al ei.

– Nu îți pot da altceva, Jane, dar îți pot da asta. Nu ești singură.

Capitolul 15

O lampă strălucea la intrarea în casă, iar o licărire îi răspundea de la capătul coridorului, arătând locul în care se afla biroul unchiului ei. În afara acelor slabe indicii luminoase însă, casa părea rece și goală. Mai rece acum decât fusese în urmă cu o lună. Oliver transformase totul, apoi plecase.

Jane făcuse numărătoarea în trăsură, în drum spre casă. Patru sute cincizeci și trei de zile rămase.

Dar era mai puternică acum. Era *mai mult*. Avea amintirea unui sărut care să o susțină în cele mai grele momente.

Jane îi înmână haina ei unui lacheu care căsca, sună după o cameristă ca să o ajute să se dezbrace, apoi urcă pe scări. Parcursese jumătate din drum, când auzi pași pe coridorul de dedesubt.

– Jane! strigă o voce.

Ea își mușcă buza și se uită în sus, în semn de rugăciune. Ultimul lucru pe care voia să îl facă în acea seară era să stea de vorbă cu Titus.

Nu era ca și cum avea de ales. Așteptă, încercând să își mascheze nerăbdarea și sperând ca unchiul să nu își dea seama că ea plânsese mai devreme.

Scanned with CamScanner

El înaintă cu greu în cercul de lumină slabă aruncat de lampă.

– Trebuie să vorbesc cu tine.

Își frecă o mână de cap.

– Vino în biroul meu.

Jane ar fi preferat să se afle în camera ei. Voia să stea întinsă în pat, înconjurată de o fortăreață de plăpumi și ascunsă sub ele, în siguranță. Ar fi putut să se izoleze de lume până când ar fi uitat cu totul de Oliver Marshall. Să își urmeze unchiul în biroul lui, pentru o discuție nocturnă, suna ca un lucru absolut oribil.

– Bineînțeles, spuse ea cu supunere.

Dar ochii lui străluciră și se încruntă la ea.

– Nu te mai obrăznici!

Poate că nu vorbise pe un ton atât de supus pe cât intenționase. Își mușcă limba și îl urmă în tăcere.

Unchiul trase un scaun pentru ea, apoi se așeză, cu greutate, de cealaltă parte a biroului, pe scaunul cu spătar de piele. Vreme îndelungată, nici nu se uită la ea. În schimb, bătea cu degetele în tăblia biroului, ca și cum încerca să imite zgomotul pe care îl făceau picăturile de ploaie.

În cele din urmă, oftă.

– Vreau să vorbim despre un lucru foarte important, spuse unchiul Titus. De cât timp știi că sora ta pleacă din casă în timpul zilei?

O prinsese cu garda jos, altfel s-ar fi îngrijit să mintă mai bine. Dar Jane era obosită. Era victorioasă. Era cu inima frântă. Era încununată de glorie. În acea seară câștigase, apoi pierduse. Ca să își păstreze calmul în fața unchiului ei, se folosea de toată energia care îi rămăsese. Și astfel, în locul derutei pe care ar fi putut să o simuleze în oricare alt moment, pentru o clipă adevărul îi străluci, vinovat, pe față.

Știa și nu spusese nimic.

Indiferent de care ar fi fost adevărul, probabil că Titus ar fi crezut oricum că ea era responsabilă. Dar ochii lui se îngustară la vederea expresiei de pe fața ei. Clătină din cap cu tristețe.

– După cum credeam.

O tăgadă îi apăru în minte lui Jane, ceva precum: „Dar i-am spus să aibă grijă!"

Reuși să nu o spună cu voce tare. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce anume știa Titus și nu avea de gând să își incrimineze sora.

– S-a întâmplat ceva cu ea? întrebă Jane. Este bine? I-a făcut cineva rău?

Scanned with CamScanner

Titus făcu un semn cu mâna.

– Trupul îi este atât de bine pe cât se poate, biata copilă. Dar, atunci când am găsit-o, s-a proclamat a fi cu totul nevinovată. A încercat să se înțeleagă cu mine, să...

Oftă.

– Să mă convingă.

– Are dreptate. Nu ar fi nici o problemă dacă tu...

– Dacă *eu*?

El lovi cu palmele în masă și se aplecă în față.

– Deci și tu îmi vei pune asta în cârcă? Ai încurajat-o să mă sfideze. Probabil că i-ai arătat cum să iasă din casă și i-ai spus...

– Nu este proastă, răspunse Jane cu glas puternic, și nici nu e o marionetă trasă de sfori. Este o femeie în vârstă de nouăsprezece ani. Este suficient de matură să se căsătorească, să își ia propriile decizii. Nimeni nu trebuie să îi *arate* cum se fac lucrurile. Le face singură.

Dacă Titus auzi asta, nu lăsă să se vadă nimic.

– Nu mai pot evita să contemplu efectele nefaste ale influenței tale, spuse el pe un ton virtuos.

Jane trase aer adânc în piept.

– Emily este o fată normală. Are energie, atâta tot.

Titus clătină din cap.

– Faptul că tu îi spui astfel de lucruri este cauza acestor probleme. O fată normală? Ea nu este așa ceva. E *bolnavă*, Jane, iar tu îți lași sora să cutreiere câmpurile de una singură. Dacă ar fi întâlnit un bărbat?

– Dacă un hoț ar fi intrat, pe fereastră, la ea? i-o întoarse Jane. Nu este Rapunzel, să fie închisă în cameră pentru totdeauna.

Titus se uită în ochii ei. Ea nu știa precis ce anume voia el să vadă. La rândul ei, citi furie în privirea lui. Furie, cu siguranță, dar mai era ceva. Un sentiment aflat undeva între furie și triumf.

– Asta, spuse el în cele din urmă, a fost un test. Știu că a întâlnit un bărbat. Mi-a spus-o chiar ea. Îți dădusem acea ultimă șansă de a fi sinceră, înțelegi. Refuzul tău de a mărturisi întreg adevărul...

Încă o dată, el clătină cu tristețe din cap.

– Mă dezamăgești, Jane. Mă dezamăgești profund.

Nu era corect. Jane nu avea de gând să își ceară scuze pentru că refuzase să își trădeze sora. Mai ales că, indiferent de cum ar fi aflat Titus despre întreaga poveste, ea ar fi fost considerată ca fiind cea

Scanned with CamScanner

vinovată. El dăduse greș atât cu Emily, cât și cu Jane, punându-le în acea poziție de nesuportat în care alegerea era ori să mintă, ori să accepte un viitor care pentru Emily ar fi însemnat să fie izolată de lume și torturată de doctori.

– Vei pleca mâine, spuse Titus. Mătușa ta, sora mea, Lily, te va găzdui.

Buza lui se ridică, într-un gest de dezgust.

– Ea îți va găsi un soț în scurt timp. Emily nu îți va scrie. Tu nu vei avea voie să o vizitezi. Va fi ca și cum ea nu ar avea nici o soră. Am speranțe că încă mai pot repara răul pe care l-ai provocat.

– Nu.

Jane se înecă, pur și simplu, cu acel cuvânt.

– Nu. Nu o poți lua de lângă mine.

– Pot.

Unchiul Titus își încrucișă brațele, satisfăcut.

– O voi face. Am făcut-o deja, Jane. Lucrurile tale sunt împachetate. Mâine vei fi condusă la gară. Doamna Blickstall te va însoți până la Nottingham.

Jane se uită în față, prea năucită ca să plângă. O ardeau plămânii. Nu se putea gândi la nimic altceva. Dacă ea nu era acolo, ce avea să se facă Emily? Sora ei nu ar mai fi avut cărți de citit sau companie de vârsta ei. Ca să nu mai vorbim despre ce s-ar fi întâmplat dacă Titus ar fi decis să mai aducă încă un șarlatan care să pretindă că putea vindeca boala lui Emily!

Trase aer adânc în piept.

– Voi pleca, dar, dacă o fac, nu vreau să mai aud că ai adus doctori pentru Emily. Și nici nu mai vreau să aud de încercări de a face experimente pe ea.

– Jane, spuse Titus cu o voce obosită, nu poți să îmi pui condiții. Nu ești tutorele surorii tale. Eu sunt. *Eu* sunt responsabil pentru bunăstarea ei și eu voi hotărî ce este mai bine pentru ea.

„Dacă ai nevoie de mine", spusese Oliver.

Gândul o umplu de o speranță teribilă și melancolică. Cu siguranță că situația de acum putea fi considerată o nevoie. Cu siguranță că *asta* era o situație în care promisiunea lui îi cerea să se întoarcă, iar dacă o făcea...

Nu trecuse nici măcar o oră de când el dispăruse din viața ei, iar ea deja se gândea să behăie după el, precum un mielușel pierdut. Se uită la unchiul ei, iar buza i se ridică.

Scanned with CamScanner

În lumina portocalie a lămpii, părea bătrân și obosit. Ridurile de pe frunte păreau crestate în piele, niște urme adânci și întunecate, care marcau o viață întreagă de frământări.

Jane își ridică bărbia. Îl învinsese pe Bradenton, iar el era mai puternic decât Titus, pentru numele Domnului!

Încă simțea sărutul lui Oliver pe buzele ei. Își imagină o cutie făcută din oțel carbonizat; oțel la fel de rezistent precum grinzile unui vapor cu aburi, la fel de gros precum un cazan de motor, capabil să reziste la căldura și presiunea a o mie de infernuri. În interiorul unei asemenea forțe, ar fi putut să închidă pentru totdeauna întreaga furie ineficientă a lui Titus.

Puse senzația sărutului lui Oliver în acea cutie și o închise ferm, pentru ca nimic să nu o poată vătăma. Atâta vreme cât își putea aminti acea senzație, nu era singură. El îi spusese asta, iar ea îl crezuse.

Își înălță capul și se uită în ochii unchiului ei. Cea mai mare teamă a ei se adeverise, dar... asta era libertate, nu un dezastru. Nu mai trebuia să se prefacă. Față de nimeni. Se ținu strâns de sărutul lui Oliver, până când reuși să își oprească tremurul mâinilor. Până când deveni suficient de calmă încât să poată vorbi normal.

– Nu, spuse ea cu glas scăzut. Nu asta se va întâmpla.

Unchiul ei clipi, derutat.

– Poți să spui „nu" cât dorești, dar nu ai nici o putere conferită de lege.

– Nu, repetă Jane. Te înșeli. Ești tutorele lui Emily, dar nu și al meu. Nu ai cum să controlezi ceea ce fac.

Îi aruncă o privire arogantă.

– Vorbește rațional măcar o dată, pentru că nu înțeleg ce vrei să spui.

El nu putea câștiga. De ce ea nu văzuse asta înainte? Fusese atât de ocupată să se ascundă în umbră, încât își cedase cele mai bune arme.

– Nu *trebuie* să mă duc la casa mătușii noastre, spuse Jane. Am bani. Pot să fac ce doresc. Nu ai observat asta până acum, pentru că tot ce mi-am dorit a fost bunăstarea și fericirea surorii mele. Ești atât de hotărât să mă crezi neascultătoare! Nu ai realizat că am încercat să mă supun decretelor tale. Gândește-te ce aș putea face dacă aș alege să fiu dificilă.

El clătină din cap.

– Nu înțeleg.

Scanned with CamScanner

– Dacă mi-aș dori, aș putea cumpăra o casă lângă aceasta. Aș putea locui acolo, împreună cu un șir de amanți. Aș putea cumpăra un anunț în ziar, unul în care să spun că suferi de o boală a creierului.

În timp ce ea vorbea, el se albi la față.

– Nu ai face așa ceva.

Ea se aplecă înainte.

– Le-aș putea povesti tuturor celor pe care îi întâlnesc despre practicile tale medicale dezgustătoare. Le-aș spune cât de nepotrivit ești ca tutore. Aș putea să îți fac viața imposibilă. Asta sunt eu, dacă nu ai observat. Sunt o fată imposibilă și nu poți să scapi de mine. Nu cu amenințări. Nici cu vorbe. Astea sunt condițiile mele.

Unchiul Titus o privea mut și nedumerit, ca și cum ea se transformase brusc într-un urs, iar el nu știa dacă să țipe și să fugă sau să pună mâna pe pușcă.

– Nu te voi primi în casa mea.

– Atunci, despre asta se va scrie într-un ziar, spuse ea însoțindu-și cuvintele cu o ridicare din umeri. Și...

– Dar poți veni în vizită, chițăi el. O dată pe lună?

Ea se opri și îl privi, iar unchiul ei reuși să schițeze un mic zâmbet.

– Nu te pot ține afară din Cambridge, spuse el uitându-se în jos, la birou, dar *pot* dicta pe cine vede Emily.

Dacă Jane ar fi cumpărat o casă în Cambridge, asta ar fi însemnat sfârșitul oricărei libertăți pentru Emily. Unchiul lor ar fi păzit-o prea îndeaproape, încercând să le țină departe una de cealaltă. Și, își dădu seama Jane, nu putea să își pună cu adevărat în aplicare amenințările. Dacă ar fi făcut-o, nu ar mai fi avut nici o influență asupra unchiului Titus. Dacă nu ar mai fi avut nimic de pierdut, chiar și el s-ar fi putut dovedi periculos.

Cel puțin în situația dată era dispus să negocieze.

– Te vei duce la sora mea, spuse Titus. Vei face tot ce spune ea. Nu vei face scene și nici scandal. Vezi tu, Jane, mie chiar îmi pasă de bunăstarea ta, chiar dacă ție, nu. Vreau să îți protejezi reputația, nu să o arunci pe apa sâmbetei într-o încercare disperată de a-ți conduce sora pe calea ta.

– Calea mea!

Obrajii ei ardeau.

– Cu toate că vorbești despre asta, nu știi nimic despre calea mea. Nu ai încercat niciodată să mă ajuți. Te-ai mulțumit să îmi dai ordine.

El dădu din mână.

Scanned with CamScanner

– Scutește-mă de acest teatru!

Jane se stăpâni. Se înfășură într-o aură de demnitate și se încruntă la el.

– Adevărul este, Jane, spuse el, că, dacă nu mă aveai pe mine ca să am grijă de tine, nu știu ce ai fi făcut. Du-te la sora mea. Găsește-ți un soț.

Oftă din greu.

– O, Doamne, mă obosiți atât de tare, fetelor!

Nu l-ar fi convins niciodată.

– O voi vedea pe Emily o dată la două săptămâni, spuse Jane. Și îmi va scrie cât de des dorește.

– Voi verifica corespondența.

Ea nu se așteptase la altceva. Ridică din umeri.

– Vei înceta să o torturezi cu acei medici îngrozitori, spuse ea.

– Nu. Dacă aud de cineva care poate să îi facă bine...

– Atunci, vei vorbi cu mine despre asta. Voi dori dovezi, mărturii de la foști pacienți care să fi avut maladii asemănătoare cu cea a lui Emily, pacienți pe care medicul să îi fi ajutat. Prea mulți dintre ei se grăbesc să experimenteze și nu țin cont de durerea pe care o provoacă. Și o vei întreba pe Emily dacă dorește să continue.

Unchiul ei pufni pe nas.

– Din cauză că o tot cocoloșești, sora ta nu știe ce este bine pentru ea. Acesta este motivul pentru care fetele de nouăsprezece ani au tutori, Jane; ca să le determine să facă lucrurile pe care nu le-ar alege singure. Sincer vorbind, tocmai ai dovedit că nu ești cu nimic mai bună.

Ea se încruntă la el.

– Lucrul ăsta nu este negociabil, Titus. Ori asta, ori te voi face de râs. Foarte rău.

Nările lui se umflară, iar el își apăsă degetele de frunte.

– Prea bine. Înainte de a începe un tratament, te voi... consulta.

Făcu o grimasă în timp ce vorbea, buza ridicându-i-se ca și cum ar fi fost un câine gata să mârâie.

– O, Doamne! Când se va termina asta?

Putea să se pretindă obosit oricât de tare dorea, atât timp cât o lăsa pe Emily în pace.

Jane dădu din cap, în semn că ajunseseră la un acord.

– Atunci, ne-am înțeles, spuse ea.

– Vei pleca mâine.

Scanned with CamScanner

•

Atunci când, în cele din urmă, ajunse în pat, Jane își pierduse capacitatea de a înțelege lumea.

Le dovedise tuturor că nu era atât de proastă pe cât pretinsese. Oliver plecase. În zorii zilei următoare, avea să o lase pe Emily în urmă și să se ducă să locuiască împreună cu mătușa ei, la Nottingham. Negociase cu Titus, smulgându-i concesii cu ajutorul amenințărilor.

Nu mai știa cu siguranță cine era. Față de persoana care fusese cu câteva nopți în urmă, părea atât mai mare, cât și mai rece.

Exista o singură certitudine în viața ei.

Chiar dacă era obosită, Jane aștepta, luptându-se cu valurile de oboseală care amenințau să o tragă la somn. După aproape cincisprezece minute, ușa se deschise, iar vocea lui Emily se auzi, slab, în întuneric:

– Jane?

Ea se întoarse către direcția din care venea sunetul.

– Pot să...

Jane nici nu aștepta ca sora ei să termine de vorbit. Trase cuvertura, iar Emily se băgă în pat, lângă ea, aducând un adaos de căldură în pat.

Trecuse mult timp de când Emily nu se mai urcase în pat alături de Jane. Nu mai făcuse asta de pe vremea când avea doar unsprezece ani și îi era frică de furtuni. Pe atunci, Jane îi întocmea surorii ei un mic adăpost din cuverturi, ca să o facă să se simtă în siguranță.

De acum înainte, nu mai putea să o țină în siguranță. Făcuse tot ce putuse, dar știa de ce era în stare Titus.

– Îmi pare rău, spuse Emily. Îmi pare atât de rău! Nu am vrut ca unchiul să te trimită departe de casă. Am vrut doar să... a trebuit să... plec. Și am tot plecat. De două ori pe săptămână, apoi de trei ori... sunt atât de proastă!

– Nu îți cere scuze.

– Cum să nu? E vina mea pentru tot ce se întâmplă. Știam cine este Titus, ce ar face, iar eu tot...

Jane încercă să își pună degetul peste gura surorii ei. În întuneric, nu îi găsi buzele și, în schimb, o lovi în obraz.

– Au!

– O, Doamne!

Jane transformă mișcarea într-o atingere pe umăr.

– *Nu* este vina ta, Emily. Este vina lui Titus.

Scanned with CamScanner

– Dar...

– El e adult. Toate facultățile mintale îi sunt funcționale, oricât de defectuoase ar fi ele. Nu trebuie să fie nerezonabil, doar alege să fie. Nu l-ai forțat să acționeze irațional. Este ridicol să spui că e vina ta, când el este cel care are cerințe.

Emily scoase un oftat prelung.

– Voi încerca să fiu cuminte, spuse ea în cele din urmă. Să mă port cumpătat cu el.

Râse.

– Nu sunt sigură că este posibil.

– Voi veni în vizită, spuse Jane. Am vorbit cu el. Te voi vedea în continuare. Voi putea să îți strecor bani, astfel încât, dacă ai vreodată nevoie... dacă ai nevoie să mituiești doctori de una singură, vei avea cu ce să o faci. Ai mai puțin de un an până când el nu va mai fi tutorele tău. După ce împlinești douăzeci și unu de ani, unchiul Titus nu mai poate să te rețină în casa lui.

– Știu, spuse Emily. Te iubesc, Jane, dar...

Înghiți în sec.

– Nu îți face griji pentru mine. Mă descurc singură.

Jane mângâie părul surorii ei.

– Cine știe? Poate că Titus va deveni mai bun.

Emily râse.

– Poate. Și poate că... dar nu. Nu voi râde de el.

– Am o plantă pe masă, spuse Jane. Un cactus. Vreau să îl păstrezi tu cât timp sunt plecată. Să ai ceva de la mine.

– O, Doamne, Jane! Mereu uit să ud florile. Îți voi omorî planta!

– Uită să o uzi pe asta.

Jane zâmbi.

– Așa trebuie să faci.

Emily dădu din cap în semn de încuviințare și se ghemui lângă Jane.

– A meritat? întrebă Jane. Acel bărbat pentru care te-ai furișat, ca să îl întâlnești... A meritat?

Emily făcu o pauză.

– Va fi avocat. Mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. Încă nu i-am dat un răspuns. Așteptam un fel de semn. Apoi s-a întâmplat lucrul ăsta cu Titus.

– Titus nu este niciodată un semn de nimic altceva decât de Titus, spuse Jane. Avocatul tău te iubește?

Scanned with CamScanner

Emily aşteptă şi mai mult până să răspundă.

– Nu ştiu, spuse ea în cele din urmă. Îmi este greu să îl descifrez. Îmi spune că sunt drăguţă.

– Oricine ar spune asta, prostuţo. Eşti. Dar se întâlnea cu tine în secret. Nu poate să îmi placă aşa ceva. Este depravat?

– Este omul cel mai departe de depravare din câţi cunosc. Ţi-am zis, este amabil. Cu excepţia momentelor în care nu este. Când e supărat, spune foarte clar ce gândeşte.

– Şi acest domn nedepravat are un nume?

Jane îşi simţi sora cum se încordează, inexplicabil, lângă ea.

– Are.

Oare să fi fost vorba despre cineva pe care Jane îl cunoştea? Sau despre cineva pe care ea să îl fi pomenit în faţa lui Emily?

„Nu marchizul de Bradenton!", se rugă ea. „Nu el!"

Dar nu întrebă. Nu forţă lucrurile, ci se mulţumi să aştepte. După aproape jumătate de minut, Emily continuă:

– Îl cheamă Anjan, spuse Emily. Anjan Bhattacharya.

Ochii lui Jane se măriră de surprindere. Existau o mie de răspunsuri pe care i le-ar fi putut da lui Emily. Se gândi la ele şi, în cele din urmă, se decise asupra unuia.

– Povesteşte-mi, zise ea cu glas somnoros. Povesteşte-mi despre el. Îţi spune pe nume aşa cum îi spui şi tu lui?

Sora ei se gândi la asta.

– Mi-a spus odată că tutorele meu ar trebui să mă preţuiască. Dar mama nu a făcut-o. Tata nu a făcut-o. Titus, în mod ciudat, s-a apropriat cel mai mult, iar el, ei, bine...

Oftă şi se întoarse în pat.

– Rămâi doar tu, Jane. Tu eşti singura care m-a considerat vreodată o comoară.

Jane îşi strânse sora în braţe, iar apoi o ţinu lângă ea.

– Bineînţeles, Emily. Bineînţeles că o fac.

– Deci, tu pe cine ai?

Lui Jane i se puse un nod în gât. Emily nu o întrebase niciodată asta. Fusese mereu sora cea mică, fără să se gândească vreodată că şi *Jane* ar fi putut să aibă nevoie de cineva. Jane clătină din cap, amorţită.

– Iar acum pleci.

Vocea lui Emily era răguşită.

– Promite-mi că vei avea grijă de tine la fel de bine cum ai avut grijă de mine. Promite-mi asta, iar eu voi reuşi să am grijă de mine.

Scanned with CamScanner

– Emily!

Dar sora ei mai mică își sărută vârfurile degetelor și le puse pe fruntea lui Jane.

– Promite-mi. Promite-mi că așa vei face.

Jane luă mâna lui Emily într-a ei.

– Promit, șopti ea.

Capitolul 16

Până când Emily încetase să mai vină la întâlniri, Anjan Bhattacharya nu știuse cât de mult ajunsese să țină la ea. În prima zi în care nu apăruse la locul stabilit, el se plimbase pe malul pârâului pe unde mergeau de obicei. Mersese de partea cealaltă, unde nu era nici o potecă, ci se întindeau doar câmpuri neîntrerupte, pline de ierburi de iarnă.

Poate că Emily nu reușise să se furișeze.

Se plimbase și așteptase. După o oră și jumătate, plecase.

A doua zi, așteptase la ora obișnuită. Așteptase, așteptase și iar așteptase, până când începuseră să îl doară picioarele. Așteptase până când soarele sărutase orizontul, până când chiar și vasta lui fântână de speranță începuse să sece.

În cea de a treia zi, o servitoare îl aștepta la locul întâlnirii. Ea se încruntă la Anjan.

– Sunteți... hmmm..., domnul... hmmm...

– Da, spuse el, fiindcă răspundea la „domnul Hmmm" aproape la fel de des ca la propriul nume.

– Asta este pentru dumneavoastră, spuse ea, dându-i o bucată pătrată de hârtie.

El rupse sigiliul și desfăcu scrisoarea.

Dragă Anjan, scrisese Emily. *Unchiul meu a descoperit totul. Am încercat de două ori, dar nu pot să scap ca să vin să te văd. S-ar putea să reușesc într-o zi, dar nu îți pot cere să aștepți săptămâni întregi bazându-te pe asemenea speranțe.*

Lumea, hotărî el, era extrem de nedreaptă.

Scanned with CamScanner

M-am gândit la tot ce mi-ai spus ultima dată când am vorbit. Mi-a plăcut povestea pe care mi-ai spus-o, dar încă nu știu sigur ce să fac în legătură cu ea.

Emily

Împături hârtia cu grijă. Se gândea. Putea bănui ce însemna asta. Avea să își dea examenul de licență peste câteva luni, iar apoi să plece. Avea nevoie de apropiere, nu de considerație.

Dacă ar fi fost un alt bărbat, s-ar fi dus direct la casa unchiului ei și ar fi cerut să o vadă.

Bănuia că, dacă ar fi încercat asta, ar fi fost împușcat. Sau aruncat în închisoare și acuzat de vreo crimă teribilă. Nimeni nu l-ar fi crezut când ar fi spus că voia doar să îi vorbească lui Emily.

Ea fusese o lumină, una care îi înseninase zilele. Iar acum...

Porni spre oraș.

Începuse să se înfurie. Nu pe ea, ci pe o soartă care îl necăjea dându-i ceva atât de frumos, iar apoi, când era aproape să aibă acel ceva, smulgându-i-l fără milă. Soarta era nemiloasă.

Trecu de porțile facultății cufundat în gânduri negre.

Majoritatea colegilor lui se obișnuiseră cu el. Dacă erau genul de oameni care să comenteze, rareori o făceau în preajma lui. Străbătu spațiul verde, încruntându-se la pământul pe care călca.

– Bună ziua, Batty! strigă un bărbat.

Anjan aproape că nu se opri. Mai făcu trei pași.

– Batty, unde te duci?

O, da. *Batty* era el. Se opri. Înainte să se întoarcă, își regăsi zâmbetul. Chiar și acum îl putea afișa aproape fără efort. Nu ar fi fost bine să se încrunte la un om doar pentru că acela era prietenos. Iar George Lirington era unul dintre cei buni, unul dintre oamenii care vorbeau cu Anjan. George fusese cel care îl invitase pentru prima dată să joace cricket. Îl convinsese chiar și pe tatăl lui să îi găsească lui Anjan de lucru.

– Batty, spuse Lirington, unde ai fost astăzi? Aveam nevoie de un aruncător. Am fost disperați fără tine.

– Lirington, spuse Anjan cât de amabil putu. Arăți de parcă tocmai ai venit de pe terenul de cricket. Așadar, te-au pus să joci ca aruncător?

– Da, iar ásta e motivul pentru care am pierdut.

Scanned with CamScanner

Prietenul lui zâmbi și începu să descrie meciul în detaliu, interpretând cele mai importante puncte. Anjan era „Batty" pentru că „Bhattacharya" avea prea multe silabe. Cândva, îi spusese unui om prenumele său; individul clipise, iar apoi îl poreclise imediat „John". Acesta credeau ei că era el: „John Batty". Acei băieți englezi bine intenționați îi preluaseră numele la fel de ușor și cu la fel de multă prietenie jovială precum părinții lor îi preluaseră țara.

Iar Emily îi spunea „Bhattacharya". Se îndrăgostise puțin de ea în momentul în care îi rostise numele ca și cum ar fi avut valoare.

Pumnii i se încleștară, dar continuă să zâmbească.

Oliver nu se gândise prea mult la Jane. În ultima săptămână din ianuarie, reușise să se gândească la ea foarte puțin; câteva închipuiri melancolice noaptea, întrebându-se ce s-ar fi putut întâmpla între ei dacă lucrurile ar fi stat altfel. Dacă ea nu ar fi trebuit să își alunge toți admiratorii. Dacă ar fi fost o fiică legitimă a unei familii respectate. Dacă el ar fi putut să o curteze.

Să o curteze. Ha! Nu se gândise la ceva atât de liniștit precum *curtarea* ei. Gândurile îi erau mai adânci și mai întunecate, începând de la sărut și terminându-se cu ei sprijiniți de zidurile de piatră și de copacii groși. Gândurile lui o luaseră cu mult înaintea sensibilităților, până când fusese nevoit să ia problema în mână și să o rezolve. Dar după aceea, când revenea la o judecată sănătoasă...

Tot nu și-o putea imagina pe Jane în alb și purtând perle cuviincioase. Așa că se silise să renunțe la acea fantezie.

În februarie, abia dacă se gândise la Jane. Nu avusese timp să se gândească la ea. Parlamentul se adunase iar. Regina însăși li se adresase parlamentarilor și îi îndemnase să extindă dreptul la vot. Munca începuse în mod serios. Oliver își pusese la punct planul împreună cu Minnie, soția fratelui său, care avea o minte de strateg; astfel, plănuiseră o serie de cine. Muncitori din toată țara erau aduși cu trenul. Oliver le ținuse cursuri scurte, de câte două zile, despre etichetă și mecanismele politicii. Apoi, oamenii aceia mâncaseră laolaltă cu duci și ducese, baroni și baroane. Timp de o oră, membrii Parlamentului stătuseră la masă cu niște brutari.

Mesajul era clar: aceia erau oameni rezonabili și raționali. De ce nu ar fi trebuit să voteze?

În astfel de momente se străduise din răsputeri să *nu* se gândească la Jane. Nu dorea să o pună în contrast cu soțiile palide și zâmbitoare

Scanned with CamScanner

pe care le întâlnise, femei care nu făceau nici măcar un pas greșit, care ar fi roșit dacă ar fi auzit cuvântul „fucsia" și care cu siguranță că nu ar fi purtat niciodată o mănușă de acea culoare, darămite o rochie!

În schimb, zâmbea. Iar când acele femei îi pomeneau despre surori, verișoare sau nepoate necăsătorite, el zâmbea din nou, de data aceasta ceva mai distant, și încerca să nu își aducă aminte de culorile intense.

La venirea lunii martie, Oliver încetase să își mai spună că nu se gândea la Jane. Nu conta dacă se gândea la ea sau nu; ea nu era acolo, era în continuare imposibilă și era puțin probabil ca el să o mai vadă vreodată. Dacă încă se trezea puțin îndrăgostit de amintirea ei, nu merita să se întristeze pentru asta. Nu atunci când avea atâtea de făcut. Cinele aveau drept consecință certurile. Se întocmeau proiecte de lege; se respingeau proiecte de lege. Oliver scrisese o serie de articole pentru un ziar londonez, pe tema reprezentării poporului, care fuseseră bine primite. Se întrebase, în treacăt, dacă Jane le citise și ce părere avusese despre ele.

La sfârșitul lunii aprilie, oamenii cu care lucra Oliver îl trăseseră deoparte și îl întrebaseră când avea de gând să candideze pentru Parlament. „Când", nu „dacă". Avea sprijinul lor, îl asiguraseră. El înclinase din cap cu calm, în semn că era de acord, și vorbise foarte puțin. Îi lăsase să îi spună lucrurile pe care le știuse dintotdeauna: că era echilibrat, inteligent, coerent, că avea legături atât cu nobilimea, cât și cu clasa muncitoare. Îi lăsase să îi spună că era exact genul de om care ar fi trebuit să li se alăture. Îi lăsase să îi spună că avea să reușească, în timp ce, în sinea lui, el dansa de fericire de-a dreptul.

Acum i se deschidea larg tocmai viitorul pe care și-l imaginase cu mult timp în urmă.

Oamenii aceia îi mai spuseseră și că fericirea domestică era tot ceea ce îi mai trebuia la acel moment ca să își completeze imaginea publică. El trecuse asta cu vederea, oarecum.

În acea seară, Oliver se dusese acasă și împărțise o sticlă de vin cu fratele lui, făcând schimb de glume și amețindu-se puțin. Băuseră până când Minnie, cumnata lui, coborâse la parter. Ea zâmbise, iar apoi, clătinând din cap, își luase soțul la culcare.

Îl lăsase pe Oliver să se gândească la împlinirea tuturor visurilor lui.

Odată ce fratele și vinul îl abandonaseră, euforia dispăruse.

Avea nevoie doar de fericirea domestică. O fată drăguță, una care să îi ușureze drumul. Existau sute de femei care ar fi fost potrivite.

Scanned with CamScanner

Cu siguranță că una dintre ele avea să o eclipseze pe Jane. Trebuia doar să o găsească.

În definitiv, nu era îndrăgostit de Jane. Doar îi admira spiritul. Atâta tot. De unul singur, în întuneric, își mai turnase o jumătate de pahar de vin.

Ei, fie, poate că era mai mult decât spiritul ei. Îi admira inteligența. Felul în care intra într-o încăpere și înțelegea imediat cine era la putere și cum putea ea să îl respingă mai bine. Oliver voia o soție exact așa, doar că, bineînțeles, ea ar fi trebuit să facă tocmai pe dos în ceea ce privește respingerea. Cineva ca Jane, se gândise el. Asta era ceea ce voia. Exact ca Jane, dar complet opusă. Terminase vinul din pahar.

Îi admira mai mult decât spiritul și inteligența. Pentru că mai era și corpul ei. Mai era, cu siguranță, și corpul ei.

În acel moment era prea îmbibat de alcool ca să ajungă la o adevărată ardoare fizică, oricât de înfierbântate i-ar fi fost gândurile. Ăsta era un lucru bun, pentru că, odată ce ar fi început să se gândească la corpul ei, la curba generoasă a sânilor ei, la șoldurile ei moi, era destul de greu să nu se mai gândească la ceea ce i-ar fi plăcut să facă împreună cu ea.

Nu o atinsese suficient. Nici pe departe. Atunci gândurile îi deveniseră sălbatice și, chiar dacă vinul îl lăsase incapabil să facă ceva în acea privință, se gândise la tot: la alunecarea membrului său întărit în carnea femeiască moale și doritoare, la sunetele pe care ea le-ar fi scos în timp ce el ar fi făcut-o. Își dorise asta până când ajunsese pe jumătate înnebunit de beție și de poftă trupească.

Da, își șoptise el în timp ce se împiedica pe scări, îndreptându-se spre camera lui. Jane era chiar genul de femeie pe care o voia. Una exact ca Jane, dar complet opusă. Ce bine că nu era îndrăgostit de ea, altfel i-ar fi fost greu să găsească acea altă femeie!

A doua zi îl chinuise o durere de cap cumplită și nu fusese sigur dacă migrena aceea fusese cauzată de băutură sau de iraționalitatea disonantă căreia se lăsase pradă.

În orice caz, nu avusese timp să se gândească la un răspuns. Parlamentul încă nu ajunsese la nici un acord, iar Liga Reformei promisese să organizeze o demonstrație în Hyde Park. Și nu doar cu câteva sute de oameni, ci era vorba să vină toți simpatizanții disponibili. Guvernul, temându-se de inevitabilele tulburări și violențe care ar fi fost asociate cu o astfel de adunare, amenințase să aresteze

Scanned with CamScanner

pe oricine ar fi participat. Nici unul dintre cele două grupuri nu voia să dea înapoi. La Londra deja se făcuseră planuri să instruiască polițiști speciali, doar pentru ca aceștia să țină gloata în frâu.

Sosise luna mai, iar oamenii începuseră să vină pentru demonstrație. Nu doar unul, doi sau chiar cinci mii, ci zeci de mii de oameni.

Membrii Parlamentului care refuzaseră să ia în considerare un anumit tip de reformă deveneau acum neliniștiți de amenințarea acelei mulțimi, pericol care le plana deasupra capetelor. Ziarele publicau rapoarte ale poliției ce detaliau numărul de polițiști care ar fi necesar ca să fie oprită o astfel de adunare. Cineva atrăsese atenția că nu se găseau atât de mulți polițiști în toată Anglia; că ar fi fost nevoie de forță letală ca să oprească mulțimea.

Oliver refuzase să se lase distras de gânduri despre o femeie aflată departe de el, când atât de multe lucruri importante erau în joc.

În seara dinaintea marșului planificat, se așeză alături de Minnie și de Robert și citiră rapoarte după rapoarte despre întâlniri, despre cârciumi pline până la refuz, despre tribunale convocate cu unicul scop de a pune în funcție polițiști speciali.

A doua zi, lucrurile aveau să ia o turnură urâtă.

Oliver avu un somn agitat, iar în zori îl trezi o bătaie în ușă. Însă atunci când răspunse, văzu că nu venise fratele lui, care să îi aducă vești legate de violențele ce începuseră deja.

Venise un lacheu, care aducea o telegramă urgentă.

Oliver era încă pe jumătate adormit, iar mintea lui cufundată în vis i-o luă înainte. O certitudine ciudată puse stăpânire pe el: mesajul era de la Jane, care avea nevoie de el. Trebuia să se ducă la ea. Până la urmă, ar fi fost necesar să se însoare cu ea, să o salveze de o soartă teribilă și necunoscută.

Nu mai conta Londra. Nu mai conta imposibilitatea. Nu mai conta faptul că și-ar fi distrus viața.

Se frecă la ochi, își găsi ochelarii și se concentră asupra mesajului.

Nu era de la Jane; bineînțeles că nu era de la Jane. Refuză să fie dezamăgit de faptul că viața lui nu era un dezastru. Era de la mama lui.

FREE PLECATĂ
PLĂNUIEȘTE SĂ PARTICIPE LA UN PROTEST FAȚĂ DE NEINCLUDEREA FEMEILOR ÎN REFORMA ELECTORALĂ.
GĂSEȘTE-O

Scanned with CamScanner

Imaginile onirice și pe jumătate sexuale dispărură, iar el citi telegrama din nou, de data asta, cu groază. Apoi ceru un mers al trenurilor și, după ce îl citi, înjură. Trenul poștal ajunsese la Gara Euston cu câteva ore în urmă.

Free era deja acolo, la Londra. Mergea la o demonstrație ilegală, alături de câteva sute de mii de bărbați furioși, care aveau să se confrunte cu polițiști antrenați doar pe jumătate și înnebuniți de frică la gândul luptelor cu mulțimea. Și, cunoscând-o pe Free, Oliver știa că ea avea să le spună tuturor acelor polițiști că își dorea dreptul la vot și că ar fi fost bine să i-l acorde.

– Fir-ar să fie de treabă, mormăi Oliver.

Sora lui avea să fie ucisă.

Capitolul 17

În ziua aceea, dintre toate zilele, Oliver se așteptase să vadă polițiști în patrulare, verificând fiecare colț de stradă. Dar, după ce păși afară din casă, nu văzu nici urmă de polițiști speciali, despre care se vorbise atât de mult în ultimele zile. De fapt, nu se vedea nici măcar un polițist.

În schimb, pe străzi mișunau sute de oameni. Mulțimea devenea tot mai densă pe măsură ce el se apropia de Hyde Park. Acolo îi văzu pe primii polițiști ai zilei: o pereche letargică se postase în fața porților parcului. Nu făceau nici o încercare să oprească mulțimea care se îndrepta spre Hyde Park; de fapt, unul dintre ei îi felicita pe oameni pe măsură ce intrau. Cei doi polițiști păreau să facă un mic efort ca să-i oprească pe vânzătorii de produse alimentare care profitau de pe urma evenimentului. Chiar și atunci, în timp ce Oliver privea, un vânzător de plăcinte se strecură pe lângă ei, înmânându-le o plăcintă drept mită.

Cum i-ar fi deosebit cei doi pe oamenii care intenționau să participe la demonstrație, Oliver nu știa. Un grup de doamne venise călare, în scopul de a privi spectacolul; erau însoțite de domni care stăteau în apropriere și de servitori care turnau vin și împărțeau prăjiturele. Noaptea trecută, Oliver auzise pe cineva spunând că, dacă a doua zi avea să se producă o ciocnire între Liga Reformei

Scanned with CamScanner

și poliție, intenționa să aibă loc în primul rând. Oliver crezuse că fusese doar o glumă, dar se părea că fusese, de fapt, o prostie spusă cu toată sinceritatea.

Hyde Park arăta mai degrabă ca scena unui carnaval decât ca un câmp de bătălie. Erau prezente deja câteva mii de oameni. Cum avea el să o găsească pe Free în mulțimea aceea?

Se plimbă, derutat, prin parc, sperând că nimeni nu s-ar fi supărat dacă se holba, iar apoi își dădu seama că era unul dintre miile de oameni care se holbau. Nimănui nu îi păsa de el.

Se temea ca nu cumva să se înrăutățească lucrurile. Știa prea bine că o adunare atât mare de oameni putea să devină violentă foarte repede. Dar, până în acea clipă, absența completă a ofițerilor în uniformă albastră făcea ca adunarea să aibă un aer festiv. Promisa ciocnire între organizatorii evenimentului și guvern părea improbabilă, iar ușurarea îi lăsase pe toți amețiți.

Atunci când începură să apară membrii Ligii Reformei, fură aclamați ca și cum ar fi fost eroi care se întorceau de la luptă. De îndată ce Oliver avu ocazia, începu să pună întrebări.

– Mă scuzați, spuse el, ați văzut cumva o femeie care vorbea despre votul universal?

Acest lucru îl făcu ținta unei priviri suspicioase.

– Bineînțeles că am văzut, răspunse omul acela. Văd una în mod regulat. Sunt căsătorit cu ea.

Următorul bărbat făcu o grimasă atunci când auzi cuvintele „vot universal" și clătină din cap, refuzând să dea un răspuns.

Până când ajunse să vorbească cu al treilea individ, Oliver deja își perfecționase tehnica.

– Există cumva aici un grup de femei care susțin votul universal?

– Trebuie să te duci acolo unde vorbește Higgins, spuse un bărbat, arătând spre o parte îndepărtată a parcului.

Oliver își croi drum spre locul indicat, care se afla de cealaltă parte a Lacului Serpentine, ascuns de un grup de copaci. Îi luă trei sferturi de oră să își facă loc prin mulțime. Din fericire, nu fusese indus în eroare. Se auzeau strigăte în favoarea votului pentru toți cetățenii, nu doar pentru muncitori.

Când ieși din înghesuială, Oliver văzu un grup mare de femei. Stăteau strânse una lângă alta și se țineau de braț. Iar acolo, chiar în mijlocul lor...

Scanned with CamScanner

Pentru prima dată de când se trezise în acea dimineață, Oliver simți un profund sentiment de ușurare. Păși spre grup.

– Free!

Înainte să poată ajunge la ea, un zid de femei care se țineau de braț se plasă în fața lui. Femeile se încruntară la el. O doamnă cu părul închis la culoare, în vârstă de vreo patruzeci de ani, își îngustă ochii și agită un deget în direcția lui.

– Nu înainta, spuse ea, tăios. Bărbații nu au voie dincolo de acest punct.

– Voiam doar...

Oliver arătă cu mâna.

– Voiam doar să vorbesc cu ea. Cu Frederica Marshall.

– Ei, bine, nu poți.

– Free! strigă Oliver.

– Oprește-te acum!

Cele două femei de lângă el făcură un pas în față, cu ochii strălucind amenințător.

– Free! strigă el iarăși, făcând cu mâna, disperat.

– Pleacă de aici, spuse una dintre ele. Sau trebuie să cerem cuiva să te ia?

– Nu, vă rog, vreau doar...

În acel moment, Free se întoarse.

– Stați! strigă ea.

Lăsă brațele celor două femei care o flancau și se apropie.

– Nu îl opriți, spuse ea. Este fratele meu.

– Și?

Femeia cu păr închis la culoare nu păru impresionată.

– Nu ai vrea să știi ce e dispus să facă fratele *meu*.

– Nu îmi va face rău, răspunse Free. Este doar ridicol și protector. Dați-mi câteva clipe și îl voi face să se potolească.

Oliver pufni pe nas, dar, de îndată ce femeia din fața lui îi aruncă o căutătură încruntată, ridică mâinile.

– Are dreptate, spuse el. Vreau doar ca ea să fie în siguranță.

Femeile schimbară priviri, iar apoi, cu o ridicare din umeri, își dădură drumul la brațe. Free păși între ele și le oferi brațele ei.

– Oliver, spuse ea pe un ton dezgustat. Ce cauți aici? Locul ăsta nu este sigur.

El o privi lung, nevenindu-i să creadă. Întotdeauna îi făcea asta: îl făcea să simtă că lumea lui era cu susul în jos și pe dos.

Scanned with CamScanner

– Ce fac *eu* aici?

El se uită în jur.

– Locul ăsta nu este *sigur*? Nu eu sunt o fată de șaisprezece ani, Free. Nu eu m-am furișat din casă în mijlocul nopții, de capul meu, ca să vin la Londra.

– Da, spuse Free. Vreau să știu ce faci *tu* aici. Probabil că ai plecat de acasă dimineața devreme și nu văd ca *tu* să ai un însoțitor.

– Nu e vorba de mine.

Se uită în ochii ei.

– Este vorba despre venirea ta în cel mai periculos loc din toată Anglia, unul în care există amenințări de violență.

Free își înclină capul și se uită în jur.

– O, spuse ea cu glas scăzut. *Violență*. Înțeleg.

Ridică dintr-o sprânceană la un vânzător de stradă, care își colporta marfa chiar în spatele lor.

– Ce vor face, vor arunca, oare, cu plăcinte în mine?

– În plus, spuse Oliver ignorând acel aspect neconvenabil al realității, ai șaisprezece ani. Nu îmi vine să cred că ai luat trenul de una singură.

– Tot folosești cuvântul „singură", spuse Free. Dar cândva mi-ai spus că trebuie să caut răspunsuri înainte de a ajunge la concluzii. Marty Hartwell m-a condus până la gară, cu căruța tatălui ei. Am luat trenul împreună. Și pentru că ne comunicaserăm intenția de a ne alătura organizației de femei a Ligii Reformei, am fost întâmpinate la gară. Nu am fost niciodată *singură*.

Își agită brațele.

– Arăt ca și cum aș fi singură?

– Da, păi, totuși...

Oliver se uită într-o parte, la femeia cu păr închis la culoare, care se prefăcea că nu asculta conversația, iar apoi în cealaltă parte, unde o femeie blondă rânjea.

– De la patru dimineața până la șase, am fost cu acest grup, explică Free. Am discutat aspectele practice ale marșului. Poate că femeile nu sunt la fel de puternice ca bărbații, dar putem fi formidabile ca număr.

– Trebuie să recunosc că prietenele tale constituie o barieră eficientă. Totuși, există riscuri...

– Avem proceduri, spuse Free. Le-am discutat de dimineață. Fiecare femeie are alte două care au grijă de ea și, la rândul ei, are grijă de alte

Scanned with CamScanner

două femei. În acest fel, știm că toată lumea este în siguranță în orice moment. Nu ne rătăcim. Nu lăsăm pe nimeni în perimetru.

Îi aruncă lui Oliver o privire tăioasă.

– Dacă una dintre noi este arestată, ne-am angajat să mergem cu toatele la secție.

– Free!

Oliver se frecă la ochi.

– Anna Marie Higgins, cea de acolo, cu pălărie de marinar, deja a fost dusă la secție de treisprezece ori.

Oliver aruncă o privire în dreapta lui.

Domnișoara Higgins nu arăta ca o susținătoare înrăită a dreptului la vot. Era îmbrăcată într-o rochie frumoasă și la modă, de culoare azurie. Completase acea toaletă cu o pălărie de marinar, una pe care o împodobise cu panglici albastre, strălucitoare, ce fluturau în vânt.

Un trecător își ridică pumnul în aer.

– Vot universal! spuse el.

Domnișoara Higgins îi trimise o bezea.

Oliver clătină din cap și se întoarse.

– Nu sunt sigur că ar trebui să admiri o femeie a cărei principală recomandare este că a reușit să strângă o duzină de arestări.

– Pe cine altcineva ar trebui să admir? întrebă Free. Pe tine? Tu ești aici ca să îmi ții predici despre cum mă pun singură în pericol, dar m-am străduit mai mult decât tine să rămân în siguranță. Ești fiul unui duce, aflat în mijlocul unei mulțimi potențial ostile. Pentru numele Domnului, acolo se cântă Marseilleza! Cine știe ce ți s-ar putea întâmpla?

– Asta este ridicol! spuse Oliver, înflăcărat. Am venit aici doar ca să te găsesc pe *tine*. Nu distorsiona totul în așa fel încât să fie vorba despre mine! Nu îmi pasă ce măsuri de protecție ți-ai luat; tot este periculos! Este riscant. Chiar și dacă se dovedește că nimic nu se întâmplă, mulțimea ar fi putut să fie violentă.

Free tot nu cedă.

– Ești de părere că este acceptabil să riști să fii în acest pericol ca să... ăăă... mă *salvezi*.

Își dădu ochii peste cap.

– Eu cred că este acceptabil să risc să fiu în acest pericol ca să vin și să spun că femeile merită dreptul de a vota. De ce este riscul tău o dovadă de vitejie, iar al meu, una de prostie?

Scanned with CamScanner

– La naiba, Free! Acum nu este momentul pentru speculații de logică! Trebuie să te scot de aici.

Free se mulțumi să zâmbească.

– O, ce drăguț! Când te fac să înjuri, asta se întâmplă fiindcă te-am adus într-un punct mort. Lasă teatrul, Oliver. Știi că am dreptate, chiar dacă refuzi să recunoști asta. Și nu mai fi ridicol; nu plec. Dacă mulțimea devine violentă, sunt mai în siguranță înconjurată de sute de femei care au discutat cele mai fine aspecte ale siguranței decât dacă aș fi singură cu tine. Ce ai face dacă am fi atacați de o mulțime?

– Aș...

Oliver făcu o pauză.

– Ai fi sfâșiat, bucată cu bucată.

Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor, complet în dezacord cu cuvintele ei.

– Nu îți face griji, frate mai mare, te voi ține în siguranță.

– La naiba, Free, repetă el.

Ea râse și se uită la prietenele ei.

– Acesta este fratele meu, spuse ea. Numele lui este Oliver Marshall. Probabil că nu va pleca până când nu se va termina totul. Unde ar trebui să stea și să se încrunte?

– Nu poți să treci de perimetru, îi spuse una dintre femei. Numai femeile au voie în cerc și sper că poți înțelege motivul pentru asta. Dar fratele meu stă sprijinit de copacul acela și ne veghează, în caz că ceva nu merge bine. Poți să i te alături.

Oliver clătină din cap spre sora lui, iar ea îi zâmbi.

– Distracție plăcută, Oliver! Liga Reformei i-a promis domnișoarei Higgins șansa să vorbească și sunt sigură că îți va plăcea ce are de spus.

Nu fusese mult de spus după adunare. Polițiștii interveniseră doar ca să le recomande oamenilor să plece din parc înainte de apus și nimeni nu se opusese acestei idei.

Atmosfera era una de bucurie. Guvernul promisese să strivească demonstrația cu toată puterea sa; oamenii promiseseră să se opună strivirii de către guvern a demonstrației lor.

Oamenii, după cum se conveni în general, câștigaseră. În mod decisiv.

Prietenele lui Free o încredințaseră, cu reticență, în grija lui Oliver. Trăsurile erau supraaglomerate; străzile, aglomerate de traficul pietonal. Nu era nici o șansă ca Oliver și Free să prindă vreo trăsură.

Scanned with CamScanner

În schimb, merseră. În primele cincisprezece minute, Free fusese bucuroasă, vorbind despre mulțime, despre starea de spirit, despre cât de mult se distrase și despre faptul că abia aștepta să o facă din nou. Toată energia ei îl făcu pe Oliver să se simtă, brusc, bătrân și obosit.

– Unde mă duci? întrebă în cele din urmă Free după ce străbătuseră câteva străzi murdare. Se pare că mergem la Freddy.

Oliver clipi și se întoarse către sora lui.

– Credeam că îți place mătușa Freddy. Îi scrii în fiecare săptămână. Ești tiza ei.

Free își dădu ochii peste cap.

– În ultimii patru ani, Oliver, nu fac decât să îi scriu scrisori *furioase*, iar ea îmi răspunde cu la fel de multă virulență. Nu ești niciodată atent la nimic. Eu și mătușa ne certăm.

Oare trecuseră patru ani de când el nu își mai petrecuse acasă o perioadă semnificativă de timp? Oliver numără în gând... iar apoi înghiți în sec.

– Tu te certi cu toată lumea, spuse el în cele din urmă. Nu am dat importanță ciondăneliilor tale.

– Mătușa Freddy îmi va ține predici. Știi ce va zice când îi vei spune ce am făcut?

Free se încruntă.

– De asta mă duci la ea? Pentru că vrei să îmi spună...

– Crede-mă, Free...

Oliver se uită înspre cer.

– Te duceam la Freddy pentru că am crezut că ți-ar plăcea să o vezi. Pot să te duc la casa Clermont, dacă preferi, dar ultima dată când ai fost acolo te-ai plâns că nu cunoșteai pe nimeni și că nu aveai nimic de făcut. Nu m-am gândit la predicile lui Freddy și, dacă aș fi făcut-o, nu te-aș fi dus la ea. Nu știu ce are mătușa Freddy, dar în momentul în care îmi spune să *nu* fac ceva, mă trezesc că simt mai mare dorință să fac acel lucru.

Buzele lui Free se arcuiră într-un rictus care trăda reticență.

– Și, în orice caz, *ție* nu obișnuia să îți țină predici. Cel puțin, nu așa cum o făcea cu noi, ceilalți, adăugă Oliver.

Free oftă.

– Asta s-a schimbat. Ți-am spus că ne certăm. Ne-am petrecut ultimele Crăciunuri vorbind una despre cealaltă, cu voce tare, cu alte persoane, ca să fim auzite. Cum de nu ai observat asta?

Scanned with CamScanner

Mătușa Freddy era atât de înțepată, încât cu greu îți dădeai seama când era cu adevărat supărată și când făcea doar gălăgie despre un lucru sau altul, încercând să demonstreze ceva ridicol. De când o știa Oliver, ea făcea numai previziuni sumbre. Nici una dintre ele nu se adeverise vreodată.

– Despre ce vă certați? spuse Oliver. Sau poate că nu vreau să știu.

– Trebuie să mai iasă din casă.

Oliver trase aer adânc în piept.

– Of...

Dacă Freddy ar fi știut ce făceau acum, că se plimbau pe banalele străzi ale orașului, s-ar fi plâns de palpitații. Dacă ar fi știut că o făceau cu mulțime în jur, ar fi leșinat.

Pe când era mai tânăr, Oliver acceptase faptul că mătușa Freddy refuza să iasă din micul apartament în care locuia. Mama lui îi spusese că, în trecut, mătușa ieșise, pentru o scurtă perioadă, până la piață, dar chiar și asta avusese un sfârșit atunci când ea găsise pe cineva care să îi livreze cele necesare traiului. Așa mergeau lucrurile, o caracteristică permanentă și inerentă a lui Freddy.

– Nu i-a plăcut modul în care i-am zis să iasă din casă, spuse Free, și mi-a spus să îmi cer scuze. Așa că i-am răspuns că îmi părea foarte rău pentru cuvintele mele pripite și că ceea ce voiam să spun era că ar fi trebuit să iasă din casă *în fiecare zi*.

– O, repetă Oliver, clătinând din cap. Știi că mătușa noastră este singura persoană care e prea încăpățânată ca să se lase intimidată de tine.

Free ridică din umeri.

– Mi-a spus că sunt o fetișcană obraznică, iar eu i-am răspuns că, dacă poate să ne țină *nouă* predici despre cum să ne trăim viața, pot și eu să îi țin o predică *ei* despre ceea ce face. Că, dacă poate să strâmbe din nas și să spună: *„Este numai pentru binele tău"*, și eu pot face la fel.

Oliver oftă.

– Free, spuse el cu glas scăzut, nu prea înțeleg ce este în neregulă cu mătușa Freddy. Dar chiar cred că *nu poate* să iasă din casă. Dacă ar fi putut, ar fi făcut-o cu ani în urmă. Să îți petreci trei decenii închis într-o cameră mică nu este un lucru pe care cineva să aleagă să îl facă într-un acces de supărare.

Free păru să se revolte și mai tare.

– Posibil că poate, posibil că nu poate, dar *ar trebui* să iasă. Și chiar dacă ai dreptate, de ce nu poate să îmi spună asta? În schimb, refuză

Scanned with CamScanner

să vorbească despre subiect și îmi subliniază întotdeauna defectele. Nu este corect ca ea să aibă dreptul să îmi spună cum trebuie să folosesc suc de lămâie ca să scap de pistrui, iar eu să nu pot să îi spun nici măcar să iasă la aer curat.

Oliver clătină din cap, iar apoi bagă de seamă că ajunseseră la clădirea în care locuia mătușa lui.

– Ai dreptate, spuse el. Nu este corect. Bănuiesc că este și mai puțin corect faptul că Freddy nu poate ieși din casă. Ai puțină compasiune față de mătușa ta, Free. Din moment ce suntem aici, poate că este timpul să îi ceri scuze.

– De ce să îi cer scuze? Nu i-am greșit cu nimic.

Oliver oftă din nou.

– Atunci, poți să urci și să nu spui nimic. Va fi distractiv pentru amândouă.

Oliver îi dădu câțiva bănuți unei florărese de la colț de stradă în schimbul unui buchet, apoi el și Free urcară scările clădirii. În colțul unui palier era un pic de gunoi, vechi de câteva săptămâni, după cum arăta. Oliver își spuse că trebuia să vorbească din nou cu proprietarul. Dacă mătușa lui avea de gând să își petreacă tot timpul acolo, trebuia ca locul în care trăia să fie cât mai frumos posibil.

Bătu la ușă și așteptă.

– Cine-i acolo?

Vocea lui Freddy părea ceva mai tremurândă decât își amintea Oliver.

– Sunt Oliver!

Ușa se deschise puțin, iar el o întrezări pe mătușa lui privindu-l.

– Ești singur? întrebă ea. A izbucnit orașul în flăcări? Sunt revolte?

– Nu, spuse Oliver. Adunarea a fost liniștită.

Mătușa Freddy deschise ușa mai larg.

– Atunci, intră. Mă bucur atât de mult să te văd, dragul meu!

Îi făcu semn să intre. Dar, în timp ce făcea asta, o văzu pe Free stând la jumătate de metru în spatele lui Oliver.

Pentru o secundă, fața lui Freddy se transformă. Sprâncenele i se ridicară și ochii i se aprinseră. Înghiți în sec, iar mâna îi tresări înspre Free. Apoi păru să își amintească, iar acea transformare se petrecu în sens invers; fericirea se schimbă într-o negare încăpățânată.

Ceartă, într-adevăr. Erau două dintre cele mai încăpățânate femei pe care le cunoștea Oliver; poate că de aceea țineau atât de mult una

Scanned with CamScanner

la cealaltă și, cu siguranță, de aceea se „certau" de patru ani, când era clar că se iubeau. Oliver clătină din cap.

– Putem să intrăm, mătușă Freddy?

– Toată lumea *respectuoasă* poate să intre, spuse Freddy aruncând o privire către nepoata ei.

– Ei, bine, spuse Free. Asta rezolvă problema. Presupun că voi aștepta aici, pe coridor, până când vei termina, Oliver.

– Nu poți...

Gura lui Freddy se strânse, iar în acel moment Oliver își dădu seama că mătușa lui arăta îngrozitor.

Pielea îi era palidă și lăsată. Avea un ușor tremur al mâinii. Și mai era ceva la ea, ceva care o făcea să pară mai subțire și mai fragilă. Era cu doar câțiva ani mai în vârstă decât mama lui. Totuși, oricine le-ar fi văzut împreună și-ar fi închipuit că Freddy era mai mare cu zeci de ani.

Freddy trase aer adânc în piept.

– Oliver, spune-i surorii tale că nu poate să aștepte pe coridor. Acum, deasupra apartamentului meu locuiesc niște muncitori și Dumnezeu știe ce ar face dacă ar găsi-o aici. Probabil că sunt foarte entuziasmați de orice au făcut azi la demonstrație. Ea rosti cuvântul „muncitor" cu o voce joasă, ca și cum ar fi fost ceva murdar, iar apoi se încruntă.

– Nu ați fost la acel... lucru, nu-i așa?

Se uită la Free în timp ce vorbea.

– Nici măcar *tu* nu ai fi atât de nesăbuită.

Free își dădu capul pe spate.

– Dacă mă auzi țipând, Oliver, sper că îmi vei veni în ajutor. Știu că Freddy nu o va face, pentru că eu voi fi afară, pe coridor, iar asta este la jumătate de metru prea departe pentru ca ea să se miște.

Ochii lui Freddy scăpărară.

– Poate că, spuse Free, mă voi duce afară. La două străzi distanță se află un parc. Aș putea să stau pe o bancă. Nu este prea întuneric.

– Free, spuse Oliver, poți să reușești să fii civilizată pentru câteva clipe?

Ea strâmbă din nas.

– Ar putea la fel de bine să intre, bombăni Freddy. Nu pot să am moartea ei pe conștiință. Ar fi cea mai necivilizată fantomă din toate timpurile și refuz ca ea să îmi bântuie coridorul.

Free chiar zâmbi auzind acele vorbe, ca și cum gândul de a fi o fantomă extrem de nepoliticoasă îi făcea plăcere. Așa că intră. Freddy

Scanned with CamScanner

închise ușa în urma lor și o încuie cu grijă. Apoi încuie un al doilea lacăt. Oliver și Free se așezară la măsuța ei.

– Oliver, spuse mătușa Freddy, mă bucur să te văd. Vrei niște ceai?

– Nu, mulțumesc.

– Nu vreau să aud „nu" drept răspuns. Ești un...

Făcu o pauză.

– Nu mai ești băiat în creștere, nu-i așa? Dar alți oameni de aici s-ar putea să fie încă în creștere și, dacă vrei să îți păstrezi sănătatea, nimic nu se compară cu ceaiul cu lapte.

Se uită la Free.

– Chiar dacă *unii oameni* de aici nu au grijă de sănătatea lor. Și *în mod clar* nu au purtat bonetă, oricât de des li s-ar fi spus că se puneau în pericol.

– O, da! În viitor un bărbat îmi va controla toate bunurile dacă mă voi căsători cu el, nu voi avea dreptul să votez și nu mi se va da posibilitatea să îmi câștig existența prin nici un mijloc, în afara celui care presupune să stau pe spate. Dar, cu toate astea, cea mai cumplită amenințare cu care mă confrunt sunt pistruii. Poate că ar trebui să îmi petrec tot timpul încuiată în cameră. În felul ăsta, nu voi mai avea deloc pistrui. Va fi *minunat* pentru sănătatea mea.

Buzele lui Freddy se subțiară.

– Spune-i surorii tale că îmi fac exercițiile, răbufni ea. Fac înconjurul camerei de douăzeci de ori în fiecare zi. Sunt mai în formă decât ea.

Free se uită la Freddy de sus în jos. Probabil că nu o mai văzuse de la Crăciun, iar Oliver bănuia că schimbările erau și mai dramatice, fiind distanțate pe parcursul atâtor luni. Fără îndoială că Free observase aplecarea umerilor mătușii lor, respirația ei neregulată și oasele fragile ale încheieturii ei.

Ochii îi sclipiră și spuse, pufnind pe nas:

– Spune-i *mătușii mele* că mă bucur foarte mult să constat că are o sănătate atât de formidabilă.

Vocea lui Free tremura.

– Văd că alegerile ei sunt excelente.

– Spune-i surorii tale că nu este treaba ei dacă mor mai devreme.

Free sări în picioare. Ochii îi scăpărau.

– Nu este treaba mea dacă mori mai devreme? Cât de greu îți este să accepți că te iubim? Și că tu te omori trăind așa?

Freddy își încrucișă mâinile și se uită în altă parte.

Scanned with CamScanner

– Amintește-i *surorii tale*, repetă bătrâna, că nu vorbesc cu ea până când nu mi se adresează civilizat. Până când nu își cere scuze pentru fiecare cuvânt aspru pe care l-a rostit.

– Ce, cum ar fi să îți spun că urăsc să te văd așa? Vrei să îmi cer scuze că am spus că trebuie să te miști? Vrei să îmi cer scuze că țin la tine? Niciodată! Nu îmi voi cere scuze *niciodată*! Greșești, greșești, greșești și te urăsc pentru asta!

– Spune-i surorii tale, zise Freddy și mai tăios, că dacă nu poate să îmi vorbească civilizat, așa cum i-am cerut atunci când am deschis ușa, nu mai este bine-venită aici.

– Foarte bine! Nu mă opriți!

Free merse până la ușă. Marea ei ieșire din cameră fu doar parțial întârziată de încuietorile complicate; bâjbâi la ele, dar, după ce le deschise, tot trânti ușa în urma ei.

Oliver se ridică.

– Ai face bine să te duci după ea, spuse Freddy.

Se uită la încuietorile care rămâseseră deschise. Nu spuse un cuvânt, dar respirația i se înteți.

– Nu știi... ce e afară.

Înghiți în sec.

– Este întuneric. Chiar nu ar trebui să fie singură.

– Va fi bine vreme de câteva momente.

Oliver se duse la ușă și o încuie la loc.

– Nu se va duce afară. Are mai multă minte decât atât.

Lui Freddy i se topi toată supărarea, dar nu și neliniștea. Se prăbuși pe un scaun. Acel simplu gest îl neliniști pe Oliver. Se așeză din nou, întinse mâna peste masă și o luă pe a ei.

– Freddy, spuse el, de ce te tot cerți cu ea dacă asta te face să te simți atât de rău? Știu că te iubește. Tot ce ar trebui să faci ar fi să îi spui că îți este dor de ea, că o iubești, iar apoi puteți înceta cu toată treaba asta.

Freddy se uită țintă înaintea ei.

– Știu, șopti ea.

– De ce insiști?

– Pentru că are dreptate.

Oliver tresări. În toată viața lui, nu o auzise niciodată pe Freddy rostind acele cuvinte despre altcineva în afară de ea însăși sau, în rare ocazii, despre oamenii care erau de acord cu ea.

– Are dreptate, șopti Freddy. Are dreptate. Sunt prinsă aici.

Ochii îi scăpărară.

Scanned with CamScanner

– Sunt prea îngrozită ca să ies din casă și sunt blocată aici. Fără absolut nimeni, fără nimic de făcut. În unele zile, nici nu știu cine sunt.

– O, Freddy!

– Am deschis ușa ieri, spuse Freddy. Am scos un deget afară, iar apoi au început palpitațiile și a trebuit să mă opresc.

Oliver își trecu un braț în jurul mătușii lui.

– Îmi pare atât de rău! Totuși, de ce nu poți să îi spui asta lui Free? Ar înțelege, dacă doar i-ai spune că *încerci*.

– Ce? Să recunosc că are dreptate? răbufni Freddy. Nu prea cred. Știu exact cum să pun capăt lucrului ăstuia. Într-o zi, voi deschide ușa. Voi coborî scările, așa cum am făcut-o întotdeauna. Voi deschide ușa de la intrare...

Făcu o pauză; mâinile îi tremurau.

– Și mă voi plimba prin parc.

Dădu din cap cu putere.

– *Apoi* îi voi scrie și îi voi spune că *greșește*. Că pot să ies, că am *făcut-o* și că nu voi mai accepta impertinența ei.

– Freddy!

Ea oftă.

– Foarte bine. *Tu* îi vei spune că încerc, zise ea.

Apoi, înainte ca Oliver să poată promite că avea să o facă, se încruntă.

– Nu, spuse ea. Nu îi spune. Vreau să fie o surpriză. Vreau ca *totul* să fie o surpriză. Îi arăt eu! Îi arăt *totul*.

Oliver o mângâie pe mână.

– Sunt sigur că o vei face. Oare ar fi bine să vin și să te ajut?

– Ești un băiat dulce, Oliver. Nu ai prea mult din mama ta în tine.

Oliver încremeni.

– Așa crezi?

– Bineînțeles că așa cred, răspunse Freddy.

Se uită în gol.

– Unii oameni, atunci când sunt răniți... își amintesc provocarea. Bagă mâna în foc o dată, iar, după ce se ard, își fac planuri, gândindu-se cum să țină în mână cărbuni aprinși. Așa este mama ta. Dar unii dintre noi își amintesc durerea.

Se întinse și îi mângâie mâna lui Oliver.

– Tu ești așa. Tu îți amintești durerea și tresari. Când erai mai tânăr, credeam că erai ca mama ta: unul care ține cărbuni aprinși în palmă. Dar nu. Acum văd mai clar.

Scanned with CamScanner

Ea zâmbi cu tristețe.

– Ești ca mine.

Oliver răsuflă adânc și se uită la mătușa lui. Probabil că spusese asta ca pe un compliment. Dar carnea de sub ochii ei se întunecase. Pielea îi atârna pe trupul prea slab. Oliver nu știuse niciodată de ce anume se temea ea, ce o făcuse să fie așa. Mama lui îi spusese că Freddy nu dăduse niciodată vreo explicație. Poate că, în acel moment, nici măcar nu își mai amintea motivul.

– Pot să vin mai des, repetă el.

– Nu.

Ea clătină din cap.

– Vizitele tale lunare sunt suficiente, dragă. Alți oameni doar mă agită. Chiar și tu.

Își ridică bărbia.

– Dar nu îți face griji pentru mine. Peste încă o săptămână... sau cam așa ceva... voi fi în parc. Așteaptă, doar.

El o privi. Maxilarul îi era strâns, ferm, și totuși tremurător. Ochii îi străluceau, sfidători.

– Într-o zi, spuse ea, într-o zi voi ieși pe ușă și voi merge în parc. Într-o zi, curând.

– Te iubesc Freddy, spuse Oliver.

Apoi, pentru că știa că era adevărat, adăugă:

– Și Free te iubește. Știi că da.

– Știu.

Freddy făcu o pauză și își mușcă buza.

– Și este afară de una singură.

Mâinile îi tremurau.

– Ar trebui să te duci după ea, Oliver.

Capitolul 18

La câteva sute de kilometri la nord de Londra, în Nottingham

– Nu e aici.

Micul crâng în care se afla Jane o proteja de priviri. La auzul acelei voci mult prea familiare, ea își sprijini capul de trunchiul copacului.

Scanned with CamScanner

Mai bine decât să se lovească de scoarța aspră, în semn de frustrare. Nu că i-ar fi păsat de zgârieturile de pe frunte, dar zgomotul ar fi putut să atragă atenția, iar ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie.

Ultimele luni fuseseră... dificile. Annabel Lewis o avertizase că mătușa ei și Lordul Dorling păreau un pic prea prietenoși unul cu celălalt atunci când ea, Jane, nu era prin preajmă. Nu voise să creadă asta, dar...

Jane își ridică privirea. Frunzele copacilor nu mai erau tinere; se legănau în adierea dimineții, foșnind. Iar mătușa ei, doamna Lily Shefton, își drese glasul în luminișul dinapoia ei.

Era încă devreme, o oră nepotrivită ca să iasă afară, de fapt, dar mătușa ei căutase să o convingă că acea dimineață ar fi fost perfectă pentru o plimbare în acel parc cu aspect de pădure, de la periferia orașului Nottingham. Veniseră aici, iar mătușa dispăruse imediat, lăsând-o singură pe Jane.

În ultima vreme, Lily încercase să o aproprie pe nepoata ei de Dorling. Jane își dădu ochii peste cap. Ce își închipuia ea că se va întâmpla?

– Ai crede, spuse, din luminiș, mătușa ei, că un lucru atât de mărunt precum afecțiunea unei femei ar fi simplu de capturat. Ți-am dat toate ocaziile, Dorling, iar tu nu ai reușit să faci nimic. Ce este în neregulă cu tine?

– Nu eu sunt de vină. Este neno... nepoata ta recalcitrantă.

Jane nu putea să îi vadă expresia lui Dorling, dar și-o putea imagina. Onorabilul George Dorling avea o părere foarte bună despre el însuși. Se ținuse cu insistență după Annabel înainte să apară Jane și să îi fluture pe la nas o țintă mai bogată. Legat de el, circulau zvonurile obișnuite: al doilea fiu al unui baron, exilat de la Londra pentru depravare și jocuri de noroc.

– Ei, bine, grăbește-te, îl sfătui mătușa ei. Tot acest lucru mă face să mă simt deja murdară. I-am spus fratelui meu că o voi căsători și asta voi face. Dacă nu mă poți ajuta, voi găsi pe cineva care poate.

– Da, da, spuse Dorling fără grabă. Ai puțină răbdare. Să o curtez pe nepoata ta este o chestiune delicată. Oare este vreo surpriză că ea crede că umblu după banii ei? Are atât de multă avere care o recomandă, însă atât de puțin din orice altceva.

Gura lui Jane se arcui într-un zâmbet reticent.

Dorling îi voia banii. Mătușa ei o voia plecată. Nu era deloc surprinzător că se aliaseră. Dar asta nu i-ar fi ajutat cu nimic, bineînțeles;

Scanned with CamScanner

Jane nu avea nici o intenție să se mărite cu nimeni, dar măcar îi dădea mătușii ei un scop. Jane era recunoscătoare pentru micile favoruri.

– Este inacceptabil, spuse mătușa ei, punând capăt amuzamentului lui Jane. Fratele meu are totul pregătit. Nu poate să facă nimic până când nu te ocupi de fată.

Lui Jane i se tăie respirația. Oare ce voia să spună Lily atunci când afirma că unchiul ei avea totul pregătit? Că *trebuia să se ocupe* cineva de ea, de Jane?

– O voi face, spuse Dorling, imediat ce...

– Nu mai este timp, îl certă mătușa. Este din ce în ce mai îngrijorat din pricina surorii ei. Se comportă ciudat.

„Nefericită" ar fi fost cuvântul pe care l-ar fi folosit Jane. Emily nu avea voie să iasă, iar acum unchiul lor avea și mai mare grijă ca ea să nu se furișeze afară. Nu era de mirare că sora ei se comporta ciudat.

Dar mătușa Lily nu terminase de vorbit.

– Dacă doctorii îi confirmă temerile, el o va trimite la azilul de nebuni din Northampton până în iunie. Este cel mai bun lucru pentru ea, biata fată. *Trebuie* să faci ceva acum.

Jane nu se putu abține. Suspină adânc, iar apoi, realizând ce făcuse, își puse mâinile peste gură. Să o trimită la un *azil?* Emily era furioasă, nu nebună.

Și totuși, ultima dată când o vizitase Jane, Emily îi spusese că veniseră niște doctori doar ca să îi pună întrebări. Unele ciudate. Le trecuse cu vederea, fără să se gândească prea mult la ce ar fi putut însemna. Dar dacă Titus se gândea la nebunie, acei doctori îi consultaseră lui Emily mintea, nu corpul.

Era o zi însorită și călduroasă, dar Jane se simți, brusc, rece peste tot. Dacă Titus ar fi declarat-o pe Emily instabilă mintal... Ar fi fost îngrozitor.

Jane își dădu seama că făcuse o greșeală. Acceptase, pur și simplu, legalitatea situației. Ar fi trebuit să fugă împreună cu sora ei cu luni în urmă, indiferent dacă asta ar fi fost o infracțiune.

Răceala care o străbătea nu avea nici o legătură cu vremea.

– Nu îți face griji, spuse Dorling. Odată ce va fi a mea, nu va mai avea cum să facă scandal.

Frigul care îi cuprinsese degetele lui Jane părea să i le fi amorțit. Ea crezuse că mătușa ei voia doar să o căsătorească. Dar adevărul era cu mult mai îngrozitor. Acum putea să vadă planul. Dacă se căsătorea, nu mai avea cum să își controleze banii. Toate acele amenințări

Scanned with CamScanner

cu care încercase să îl sperie pe Titus nu mai aveau nici o valoare dacă ea nu mai putea acționa. Intenționau să o lase neajutorată, fără nici un sprijin. Ar fi fost singură.

– Am putea termina totul în seara asta, spuse Dorling, după adunare, dacă doar m-ai lăsa în camera ei, așa cum am mai vorbit.

Jane era rece înainte. Acum era de gheață. Nu se putea mișca. Nu voia să creadă ce auzea.

– Iar eu ți-am spus, răbufni mătușa ei cu asprime, că refuz să mă simt și mai murdară decât trebuie. Este o afacere suficient de mânjită așa cum este. Nu voi tolera violul în nici un scop.

Făcu o pauză.

– În plus, nu cred că îi pasă foarte mult de reputația ei.

Jane se prinse de trunchiul copacului și îi mulțumi, în gând, mătușii ei. Era nepoliticoasă și îngrozitoare, da, și conspira împotriva ei. Dar pentru ceea ce tocmai spusese, Jane ar fi putut să o sărute.

– Nu va fi nevoie de viol, spuse Dorling. Pot fi foarte convingător. Ai încredere în mine.

„Nu. Să nu te încrezi în el din nici un punct de vedere."

Dar Jane nu avea un vot.

– Eu... ei, bine...

Urmă o pauză lungă.

„Nu!", voi să țipe Jane, „Nu ezita nici în privința asta!"

– Aș avea nevoie de promisiunea ta, spuse mătușa ei cu glas șoptit. Promisiunea ta că doar o vei convinge.

Jane nu putu să stea și să asculte detaliile. Nu voia să știe ce aveau să plănuiască. Încet și cât de tiptil putu, ea se îndepărtă de locul acela.

Fiecare pocnet de crenguță, fiecare foșnet de frunză o făceau să își imagineze inamici venind după ea. La vremea la care ajunse la străzile orașului, mâinile îi tremurau.

Trebuia să plece de acolo, să o găsească pe sora ei. La naiba cu tutela lui Titus, nu ar fi trebuit să o respecte niciodată! Dacă Jane ar fi luat-o pe Emily și ar fi plecat împreună, Titus nu ar mai fi putut să îi închidă sora într-un azil.

Puteau fi pe o corabie până...

Nu. Dacă ar fi dispărut fără nici o explicație, unchiul ei ar fi avut o telegramă pe masă înainte ca ea să ajungă la Cambridge. Nu ar fi scăpat-o niciodată pe Emily din ochi.

Uneori, părea imposibil să meargă înainte. Ajunsese să îl cunoască pe Oliver Marshall, iar el plecase. Se împrietenise cu Genevieve și

Scanned with CamScanner

Geraldine, apoi fusese trimisă la mătușa ei, iar ele plecaseră la Londra. În ultimul timp abia începuse să se împrietenească cu câteva domnișoare de prin părțile locului, dar fusese smulsă de lângă ele... Iar Emily, singura persoană pe care crezuse că se putea baza, era în pericol.

Tovărășia era o iluzie, una care putea fi distrusă în orice moment. Se mințise singură în tot acel timp. Jane se opri în mijlocul străzii, cu mâinile tremurându-i.

Era singură. Complet singură.

„Nu."

Gândul îi veni precum o șoaptă plină de căldură.

„Nu ești."

Îi aduse înapoi un val de amintiri: mâinile lui Oliver, ochii lui. Căldura gurii lui. Jane încercase – și nu reușise – să nu se gândească la el în toate acele luni. Nu i-ar fi servit la nimic, își spusese ea. Nu avea să îl mai vadă niciodată. Să se gândească la el era o dovadă de slăbiciune.

Atunci, de ce gândurile despre el o făceau să se simtă puternică?

Pentru o clipă minunată, inima i se opri în loc. Vârfurile reci ale degetelor prinseră să i se dezmorțească.

„Nu ești singură."

Nu era un gând rațional cel care o aduse la bancă. Era un izvor cald de certitudine. Nu era singură. Nu trebuia să fie. Îi zâmbi funcționarului, care o cunoștea bine. După ce ea scrise suma pe care dorea să o retragă, ochii lui se măriră. Dar el nu spuse nimic. Doar îi numără bancnotele.

Poate că gestul ei era nesăbuit. Cu siguranță că nu avea nevoie de Oliver. Totuși, următoarea ei oprire fu la biroul de telegraf. Nu era departe de bancă. De fapt, biroul împărțea spațiul cu o cofetărie, fiindcă nici unul dintre cele două locuri nu era teribil de aglomerat, iar aceeași femeie se ocupa de amândouă.

Nu avea nevoie de Oliver. Dar voia, o, își dorea cu disperare să creadă că nu era singură.

Jane completă formularul, pierzându-se în visuri prostești și ridicole în care Oliver Marshall venea fulgerător, călare pe un cal alb, și o lua de acolo; ce legătură avea calul cu toată acea situație, ea nu știa.

Clopoțelul magazinului sună, ușa se deschise și Dorling intră.

Visurile ei se sparseră precum baloanele de săpun. Palmele i se răciră. Creionașul pe care îl ținea căzu pe podea, degetele ei amorțite nemaifiind în stare să îl apuce. El se uită în jur cu hotărâre. De îndată

Scanned with CamScanner

ce o văzu îi zâmbi ciudat, ca și cum ar fi fost surprins să o găsească în acel loc.

Bineînțeles că el venise acolo. Venise ca să trimită telegrama de care Jane se temea, cea către unchiul ei, în care îl informau că ea fugise și că ar fi trebuit ca el să stea cu ochii pe Emily.

– Domnișoară Fairfield, spuse Dorling venind lângă ea, ce faceți aici?

Jane își puse mâna peste foaia pe care o completa și împinse, cu piciorul, creionul sub vitrină.

Dorling își frecă perciunii.

– Eu, hmmm..., m-am întâlnit cu mătușa dumneavoastră de dimineață. Mi-a spus că ați dispărut.

Jane îl privi pe George Dorling în ochi. Își imagină că era Oliver Marshall. Numai așa reuși să schițeze un zâmbet.

– Am avut nevoie de câteva lucruri, spuse ea cu nonșalanță.

Se întoarse spre femeia din fața ei.

– De doi șilingi bomboane cu mentă, vă rog.

Spunând asta, îi înmână femeii foaia abia completată și o monedă.

Se întoarse apoi către Dorling. În spatele ei, auzi mecanismul casei de marcat vâjâind și pocnind, precum și foșnetul unei pungi pe care femeia începu să o umple cu bomboane.

Era atât de ușor să se prefacă!

– Mătușa mea, spuse Jane, este cea mai obositoare dintre femei. De dimineață m-a înnebunit cu plângerile ei.

„Nu, Jane, nu purta mănușile alea și nu mai vorbi atât de mult! Nimeni nu vrea să audă din nou despre vopselele din anilină de cărbune!"

Jane oftă, supărată, și se uită în jos. Parcă mâncase ceva acru atunci când rostise „m-a înnebunit".

– Ce nepotrivit din partea ei, spuse Dorling cu blândețe. Să necăjească o femeie atât de dulce ca tine? Trebuie să fie insuportabilă!

De partea cealaltă a tejghelei, femeia împinse către Jane o pungă cu bomboane mentolate și un pumn de monede mici.

Oare să trimită telegrama așa incompletă cum era? Oare ar fi contat?

De fapt, nu conta. Foaia își făcuse datoria. Fie că Oliver o primea, fie că venea... Jane nu se mai simțea singură. Asta îi dădu un nou impuls. Nu avea de gând să lase pe nimeni să îi fure sora.

Se uită la Dorling, care îi zâmbea cu căldură. Chiar dacă pielea i se făcea de găină, chiar dacă voia să se întoarcă acasă și să se spele

Scanned with CamScanner

toată, ca să scape de gândul că el voia să o „convingă", Jane îi făcu, cochet, cu ochiul.

– Mătușa mea, repetă ea, mă înnebunește. Nu mai pot sta încă o noapte în aceeași casă cu ea.

– Nu poți?

El îi întoarse zâmbetul. În acel rânjet nu exista nici un dram de afecțiune, nici măcar de plăcere. Era, își imagină ea, rânjetul unei pisici care încolțise un șoarece gras.

– Nu pot, confirmă Jane.

Din fericire pentru ea, nu era un șoarece. Era o moștenitoare, iar prădătorii care prindeau șoareci puteau fi cumpărați cu câțiva șilingi.

– Tu, spuse Jane, ești exact bărbatul pe care îl căutam. Mă vei ajuta.

Capitolul 19

Oliver pierduse ceva în intervalul de timp dintre telegrama mamei lui și momentul în care își însoțise sora acasă. Se tot căuta prin buzunare, iar atunci când acestea scoteau la iveală conținutul lor obișnuit, arunca o privire la ceas.

Dar nu o întâlnire uitată sau un portmoneu rătăcit îl chinuiră în zilele care urmară. Era ceva mai profund, ceva fundamental.

Într-o zi însorită de mai, după câteva întâlniri, se întoarse la casa Clermont și se retrase în camera lui.

Era aceeași cameră care îi fusese dată pe vremea când împlinise douăzeci și unu de ani, după ce fratele lui devenise major și îl invitase pentru prima dată la Londra. Robert spusese că Oliver trebuia să trateze casa Clermont ca și cum ar fi fost a lui.

– Înțelegi, spusese tânărul duce văzând ezitarea lui Oliver, că nu am intenționat să fie o analogie. Nu vreau să tratezi această casă *ca și cum* ar fi a ta. *Este* a ta. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, tu ai fi crescut aici. Ești fratele meu și nu vreau să aud nici un argument contrar.

După primele luni, Oliver încetase să se mai simtă ca un intrus și începuse să creadă că locul lui era acolo. Încetase să își ceară scuze după ce suna din clopoțel. Începuse să se comporte ca și cum avea un loc în lume.

Dar acum... Acum vedea împrejurul lui cu o viziune dublă.

Scanned with CamScanner

Merse până la fereastră. Aceasta dădea spre o piațetă bine îngrijită, ornată cu câțiva copaci, câteva tufișuri și o bancă de o parte și de alta.

Mama lui șezuse pe una dintre acele bănci, pe vremea când Oliver nu era decât o umflătură în pântecul ei. Îi fusese refuzat accesul în casa Clermont, nefiind acceptată de către bătrânul duce. Hugo Marshall, tatăl *adevărat* al lui Oliver, bărbatul care îl crescuse, lucrase acolo, dar venise și plecase pe la intrarea servitorilor.

Era foarte bine ca Robert să spună că Oliver avea un loc acolo, dar nimic din ceea ce spunea sau dorea vreunul dintre ei nu putea schimba istoria țesută în acea casă.

Se simțea un impostor.

Surorile lui nu aveau ce căuta în acel edificiu masiv. O, când Free înnoptase la casa Clermont, fusese primită politicos. De fapt, ea și ducesa se înțeleseseră de minune. Dar Free fusese doar un oaspete, iar casa Clermont nu era căminul ei.

Free râsese atunci când Oliver sunase după mâncare.

– Nu poți să ți-o iei singur? întrebase ea. Faptul că ești lord te face leneș?

– Nu sunt lord, o informase el.

Ea ridicase dintr-o sprânceană.

– Nu din punct de vedere legal, presupun. Dar salvezi tinere domnițe, spusese ea dându-și ochii peste cap, ca să arate ce părere avea despre asta, și te învârți prin Parlament. Nu prea văd mare diferență între tine și un lord adevărat.

– Ei văd diferența, spusese Oliver, scurt, gândindu-se la Bradenton.

Dar ea ridicase din umeri

– Te transformi într-unul dintre ei.

Chiar așa să fi fost?

– De ce nu ai avut nevoie să fii salvată așa cum trebuie? o tachinase el. Sunt fratele tău mai mare. Trebuie să mă faci să mă simt util.

– Nu, nu trebuie, îl contrazisese ea. Ești om în toată firea. Găsește-ți o ocupație.

Dar zâmbise spunând asta, cuibărindu-se lângă el așa cum făcuse și când era mai mică.

Trecuseră decenii de când mama lui stătuse pe acea bancă, insistând să fie acceptată.

Totuși, priveliștea acelei bănci îi striga lui Oliver:

„Locul tău nu este aici!"

Scanned with CamScanner

Oliver oftă, se uită în sus, apoi își părăsi camera, de la a cărei fereastră se vedea acea priveliște tulburătoare.

Camera fratelui său se afla în cealaltă aripă a casei, separată de a lui printr-o scară largă. Merse până acolo, își ținu respirația și stătu în fața ușii camerei lui Robert.

Dincolo de scândurile groase ale ușii, o auzi pe Minnie râzând.

– Nu, spuse ea cu vocea ca un murmur neclar, nu așa. Eu...

N-avea ce face, era nevoit să îi întrerupă. Bătu la ușă.

Râsul cristalin a lui Minnie se stinse. Urmă o pauză, apoi:

– Intră!

Oliver deschise ușa.

Fratele său și soția lui stăteau împreună pe o canapea, arătând de parcă ar pus câțiva centimetri între ei cu doar câteva secunde înainte. Mâna lui Minnie era într-a lui Robert, iar obrajii ei erau îmbujorați. Neîndoielnic, Oliver îi întrerupsese.

Oliver crescuse știind că avea un frate, dar descoperirea în carne și oase a lui Robert Blaisdell, ducele de Clermont, fusese o adevărată revelație. Robert fusese ca un pui de pasăre care părăsise cuibul prea devreme. Nimeni nu îl învățase nimic important. Nu știuse cum să strângă un pumn sau cum să se ferească de o lovitură, cum să prindă o momeală sau unde să își arunce undița astfel încât peștele să muște.

Nu știuse nici cum să scrie o scrisoare. O fi fost el cu trei luni mai mare decât Oliver, dar acesta din urmă mereu se simțise ca fiind cel mai în vârstă.

„Uite, Robert, așa se face. Așa te comporți ca un om în toată firea."

În schimb, Oliver știa cât de important era el pentru Robert. Oliver avea surori, un tată și o mamă. Robert avea... ei, bine, îi avea pe Oliver și pe Minnie.

Oliver se simțea ca un măgar la gândul de a-i împărtăși fratelui său ceva atât de prostesc precum sentimentele care prindeau să îi mijească în suflet. Robert avea alte lucruri pentru care să își facă griji.

– Oliver! spuse Robert.

Făcu o pauză și își înclină capul.

– Ce este?

Robert avea o abilitate stranie de a-și da seama dacă cineva era supărat. Ca regulă generală, era cu totul nepriceput atunci când trebuia să ghicească *de ce* era supărată persoana respectivă, dar își putea da

Scanned with CamScanner

seama dacă ceva era în neregulă. Acea abilitate a lui era extrem de enervantă.

– Robert, eu...

Oliver nu știa cum să poarte acea conversație. Știa doar că trebuia să spună ceva. Se plimbă prin cameră, apoi se întoarse către cei doi.

– Nu simt că locul meu este aici, spuse el în cele din urmă.

Dacă fratele lui era foarte bun în a ghici supărarea altora, era aproape imposibil de știut când anume se simțea el rănit. Oliver învățase să caute unele mici semne: ușoara încordare a mușchilor, felul în care Robert se închidea în el, felul în care mâna soției sale o prindea strâns pe a lui.

– Nu vreau să te simți așa, spuse Robert în cele din urmă. Ce pot să fac?

Oliver clătină din cap.

– Asta nu are legătură cu ceea ce faci sau nu faci tu. Nu știu ce s-a schimbat. Doar că... am nevoie să fiu...

Dacă ar fi știut cum să încheie acea frază, nici nu ar mai fi fost acolo. Voia să se întoarcă într-un timp în care își avusese un loc al lui. Într-un timp în care încă o avea pe Jane.

– Nu simt că am loc nicăieri.

Robert dădu din cap în semn că înțelegea și trase aer adânc în piept.

– De cât timp te simți așa? Poate că, stabilind asta, am putea să determinăm cauza.

„Din ianuarie", ar fi vrut să spună Oliver.

Apoi își aduse aminte de Jane. Acea noapte târzie și fatidică, când o convinsese să aibă încredere în el, povestindu-i despre dorințele și ambițiile lui. Simțise gustul amărăciunii vorbind despre ceea ce nu avea și recunoscuse în ea un spirit înrudit.

Oliver se uită în altă parte.

– Cred că mereu m-am simțit așa.

De data asta nu trebui să se străduiască să îi vadă grimasa fratelui său. Știa, la naiba, *știa* cum era Robert. Atât de ezitant, atât de atent, mereu temându-se că cineva avea să plece de lângă el.

– Nu e vina ta, îi spuse Oliver. Mereu m-ai făcut să mă simt bine-venit. Orice ai crede, nu te îndoi de asta. Ești și vei fi mereu fratele meu. Doar că... nu știu. Și urăsc să nu știu.

– Oare ceva anume a precipitat această stare a ta?

Minnie se uită la el.

Scanned with CamScanner

– Pari... distant de când te-ai întors de la Cambridge.

Cambridge. Acel cuvânt se strânse în jurul lui Oliver precum un pumn, învăluindu-l într-o nostalgie amară. *Cambridge*. Era un cuvânt care șoptea despre plimbări de-a lungul unei pajiști verzi ziua și într-un parc pe timpul nopții. Despre o femeie care nu dădea înapoi indiferent de vorbele pe care i le arunca lumea.

Jane era cea mai neînfricată femeie pe care Oliver o cunoscuse vreodată. Uneori, el se gândea că societatea era ca un copil care încerca să împingă un cub colorat într-o gaură rotundă. Dacă nu intra, copilul împingea mai tare. Oliver fusese împins în găuri rotunde atât de des, încât nici nu observase că marginile i se rotunjiseră. Dar Jane... Jane continua să fie unghiulară și pătrată. Cu cât era împinsă mai tare, cu atât devenea mai cubică și mai colorată.

Era un lucru bun că Oliver nu era îndrăgostit de ea. Dacă ar fi fost atât de nechibzuit încât să o admire până într-atât, nu își dădea seama cum ar mai fi găsit vreodată calea de ieșire.

– S-a întâmplat ceva cu Sebastian? întrebă Robert.

– Da, spuse el. Dar... nu ceea ce crezi.

Se așeză pe un scaun în fața lor.

– Nu îmi dau seama ce este cu mine, spuse el în cele din urmă. Tu știi mereu cine ești și ce vrei. Iar acum eu sunt complet derutat.

Robert se ridică și veni la el.

– Încurcături, spuse el. Înțeleg.

Puse o mână pe umărul lui Oliver.

– Dacă te simți derutat, nu știu ce aș putea zice. Decât că... nu trebuie să te îndoiești de faptul că ai un loc aici.

Oliver clătină din cap.

– Ești fratele meu.

Robert ezită, apoi spuse ceva mai încet:

– Te iubesc. Te voi iubi mereu. Ai un loc aici. Doar că nu trebuie să îl folosești.

Oliver își ridică privirea.

– Nu te mai bosumfla, spuse Robert, dându-i un pumn, prietenește, în umăr. Poate că îți trebuie un nou proiect, din moment ce Legea Reformei și-a croit drum în Parlament. Oare de cât timp lucrezi la asta? Poți fi surprinzător de dezamăgit să vezi că ceva pentru care ai muncit se concretizează, lăsând un gol în viața ta.

– Chiar așa este!

Oliver închise ochii.

Scanned with CamScanner

– Un loc gol în viață. Și nu știu ce ar putea să îl umple.

În spatele lor se auzi un ciocănit. Oliver se întoarse și văzu un servitor stând în prag.

– Domnule, spuse acesta înclinându-se în fața lui, a sosit o telegramă pentru dumneavoastră.

– O, minunat! strigă Oliver. Mă întreb ce-o mai fi făcut Free de data asta.

Servitorul nu răspunse, iar Oliver luă plicul, mirat.

Hârtia subțire din interior conținea doar trei rânduri:

NU MAI AM LA CINE SĂ APELEZ
SUNT LA NOTTINGHAM
MÂINE EU VOI

Asta era totul. Tot mesajul. Părea ciudat de prescurtat, iar acel ultim rând – Oliver ezită să îl numească „propoziție" fiindcă, chiar și în limbajul trunchiat al telegramelor, îi lipseau părți de vorbire importante – nu avea nici o logică.

„Mâine eu voi..."

Oare cine era acel „eu"?

Oliver nu avea nici cea mai vagă idee.

„Mâncați, beți și vă veseliți", șopti o parte amuzată din el, „pentru că mâine eu voi..."

Examină hârtia. Nu cunoștea pe nimeni la Nottingham. Iar singura persoană care i-ar fi trimis un mesaj cerându-i ajutor, în afară de familia lui, ar fi fost...

Se uită din nou la hârtie și o reciti.

Jane Fairfield.

Își umezi buzele.

– Robert, spuse el, corectează-mă dacă greșesc, dar acesta ar fi un moment foarte nepotrivit să părăsesc orașul, nu-i așa?

În Parlament aveau loc dezbateri. Detaliile erau stabilite în mod regulat. Dar numai gândul să rămână, să se ducă iarăși la o cină cu încă și mai mulți oameni care să îl facă să se simtă ciudat în propria piele, i se părea incredibil de greșit.

Free nu avusese nevoie de el. Nici măcar nu îl chemase. Dar Jane...

– Oliver, spuse Robert, este totul în regulă? Nu e vorba din nou de sora ta, nu-i așa?

Scanned with CamScanner

– Nu, spuse Oliver, aproape ameţit. Nu e vorba de sora mea.

Ar fi putut să se ducă la Jane. Dacă ea fusese cea care trimisese acel mesaj.

O idee proastă. Încercă să şi-o alunge din minte cu ajutorul logicii.

Lumea nu se învârtea în jurul lui Jane, îşi ţinu el singur o predică, şi totul *s-ar fi schimbat* dacă reformele vizând votul ar fi fost modificate contrar intereselor claselor de jos. Ce erau problemele unei singure femei în comparaţie cu întreaga lume? Nici măcar nu era îndrăgostit de ea. Şi s-ar fi putut ca mesajul nici să nu fie de la Jane.

Dar, pentru o secundă, îşi imagină că avea să o vadă iar. Îşi imagină că avea să petreacă vreo câteva zile alături de un cub colorat, câteva zile fericite, în care să nu mai aibă în faţa ochilor nici o gaură rotundă.

– Mă duc la Nottingham, spuse el.

Şi, pentru prima dată în patru luni, se simţi bine, ca şi cum s-ar fi întors acasă după o călătorie lungă într-o ţară străină.

Robert clipi.

Oliver râse şi se simţi aproape ameţit de uşurare.

– Nu ştiu ce voi face acolo, spuse el. Sau de ce trebuie să mă duc, sau cât de mult va dura. Dar mă duc.

– Te duci acum?

„Acum" părea un moment bun. Un moment excelent. La urma urmei, cu cât pleca mai repede, cu atât mai repede se putea întoarce. Şi poate, doar poate, după ce o vedea avea să îşi dea seama cum de reuşea ea să nu se lase epuizată. Poate că lui îi trebuia o mică porţie de imposibil.

Asta era tot. Nu era îndrăgostit de ea, dar... o, Doamne, ardea de dorinţa să o vadă!

– Plec, spuse Oliver, imediat ce îmi strâng câteva lucruri.

Repetă acea formulă sacră în tren, cântând-o în gând, pe ritmul zgomotului de clac-clac-clac grăbit al roţilor.

Nu era îndrăgostit de ea; doar îşi îndeplinea o promisiune.

Nu era îndrăgostit de ea; mergea doar să viziteze un vechi prieten.

Nu era îndrăgostit de ea; mergea doar să îndrepte o greşeală.

Trenul îşi văzu de drum întreaga după-amiază, iar Oliver se sili să creadă fiecare cuvânt al acelei formule.

Nu era îndrăgostit de ea. Pur şi simplu *nu era*.

*

Scanned with CamScanner

Când sosi și întrebă la han, i se spusese că în acea seară urma să aibă loc o adunare, chiar în cincisprezece minute, și că aveau să participe toate domnișoarele eligibile.

– Inclusiv, spuse camerista, o moștenitoare.

Clipi cu subînțeles.

– Am auzit că are cele mai scandaloase rochii. Chiar mi-aș dori să le pot vedea.

Și Oliver își dorea. *Fusese* telegrama ei, vezi bine. Avea nevoie de el. Urma să o vadă, iar gândul acela îl umplu de o nerăbdare teribilă. Nu era îndrăgostit de ea. Doar zâmbea pentru că știa că ei i-ar fi plăcut să fie numită „scandaloasă".

Nu era îndrăgostit de ea; se ducea, doar, la adunare, fără să își facă timp să despacheteze lucrurile din valiză. Nu era nimic rău în asta, nu?

Inventă scuză după scuză în timp ce se îmbrăca, în timp ce se asigura că avea în buzunarele hainei toate lucrurile de care ar fi avut nevoie dacă o femeie ar fi fost în pericol: banii și un pistol acopereau cam toată gama.

Nu era îndrăgostit de ea; era doar precaut.

Își spuse aceleași minciuni și atunci când se alătură mulțimii venite să ia parte la adunare. Se uita doar după ea. Era un lucru perfect normal, nu-i așa, să cauți o femeie pentru care, ca să o vezi, călătorișesi o sută șaizeci de kilometri? Era normal ca respirația să îi iasă cu greutate din plămâni și ca secundele fără ea să pară că îi apăsau pe umeri.

Apoi o văzu. Ușile se deschiseră, iar ea intră în sală. Era îmbrăcată într-o rochie care i se mula pe rotunjimea sânilor și se evaza în talie. Era verde, genul de verde pe care un călugăr l-ar fi putut folosi într-un manuscris ilustrat, din vechime, ca să schițeze un șarpe veninos, ce șoptea ispititor, încolăcit pe creanga unui măr.

Altcineva ar fi putut considera franjurile aurii de la gleznele ei ca fiind stridente. S-ar fi strâmbat din pricina culorii rochiei sau din cea a mărgelelor sclipitoare care o împodobeau. Ar fi clipit văzându-i podoabele bătătoare la ochi pe care și le prinsese în păr.

Dar aceasta era Jane. Trecuseră patru luni de când Oliver o văzuse ultima dată. Era absolut superbă, de la pantofii împodobiți cu pietre scumpe, care se întrezăreau pe sub marginea rochiei, până la penele de un verde otrăvitor, pe care și le împletise în păr. Jane. Jane a lui. Lui Oliver i se tăie respirația și, pentru prima dată în ceea ce păru o veșnicie, simți că ajunsese exact acolo unde îi era locul. Acolo, în acea

Scanned with CamScanner

adunare la care nu mai luase parte niciodată, în mijlocul unei mulțimi de necunoscuți.

Se minţise singur în toate acele luni.

Era îndrăgostit de ea. Şi habar nu avea ce să facă în privinţa asta.

Capitolul 20

– Rochia asta e oribilă, spuse mătușa lui Jane pentru a cincisprezecea oară. Vrei ca toată lumea să creadă că ești...

Făcu o pauză, dar cum nu exista nici un mesaj social anume care să fie transmis prin purtarea unei rochii de o culoare asemănătoare cu cea a viperei, nu avu cum să continue.

– Încerci să pari o neroadă?

– O neroadă, spuse Jane, sună ca un cuvânt magic. Poate ca un ciocan cu care aș putea să lovesc nătăfleții. Am mare nevoie de unul.

Mătușa lui Jane rămase mută de uimire. Se uită la ea și pufni, iar în cele din urmă clătină din cap.

– Cum îl vei prinde vreodată pe Dorling, îmbrăcată așa?

Jane nu o onoră cu un răspuns. Refuza să vorbească despre acel bărbat cu mătușa ei. În schimb, se uită în gol, cu ochii ațintiți la peretele trăsurii. Dorling era autorul a unei părți din nefericirea ei actuală, iar ei nu îi păsa deloc de el. Nu se îngrijora decât atunci când se gândea la Emily și la ceea ce ar fi putut să facă unchiul ei sau făcuse deja.

Era posibil ca telegrama să nu fi ajuns la destinație. Chiar dacă ajunsese, ce își amintea ea că scrisese în grabă pe acea hârtie era o adevărată aberație. Nu îi dăduse lui Oliver nici măcar o idee despre ceea ce îi trebuia sau despre când anume îi trebuia, despre locul în care îi cerea să se întâlnească, sau oricare altă informație pertinentă, cum ar fi fost, de exemplu, numele ei. Oliver avea întreaga viață de trăit, oameni la care ținea, lucruri de făcut. Nu ar fi venit în grabă pentru că primise o telegramă care ar fi putut sau nu să fie de la o femeie pe care ar fi putut sau nu să o uite.

Probabil că era deja căsătorit. Aproape sigur că își uitase promisiunea prostească. În plus, nu mai era timp. Telegrama fusese trimisă

Scanned with CamScanner

chiar înainte de prânz. Trecuseră abia șapte ore, iar planul ei era deja în desfășurare.

O, Doamne! Totul avea să se întâmple în acea seară, indiferent dacă era pregătită sau nu. Nu avea pe nimeni altcineva în afară de ea însăși, și nici o armă în afară de cele două role de bani. Una dintre ele era prinsă de coapsă; cealaltă era îndesată, destul de incomod, între sâni.

Sala în care avea loc adunarea se afla la capătul unui rând de scări. Efortul de a urca o făcuse pe Jane să se încălzească prea tare. La fiecare pas, acele bancnote dintre sâni o iritau. Partea bună a lucrurilor era că banii nu aveau cum să alunece din greșeală, așa cum erau prinși acolo. Pe de altă parte, Jane se temea că ei aveau să lase o amprentă permanentă, în formă de bancnotă, pe părțile laterale ale sânilor ei. Bine că nu avea nevoie de pistol! Ar fi durut-o dacă ar fi trebuit să își îndese un pistol *acolo*.

Așa că Jane îi zâmbi mătușii ei, își îndreptă umerii și intră în sala în care avea loc adunarea.

Era incredibil de cald în acea îngrămădeală de trupuri, atât de cald încât Jane se simți aproape copleșită de explozia de căldură. Avea la dispoziție mai puțin de jumătate de oră ca să îl găsească pe Dorling și să îi explice ce anume îi trebuia.

Dar nu era Dorling cel pe care îl zărise în timp ce străbătea mulțimea. Era un cu totul alt bărbat.

– O! strigă ea.

Trebuia să fie o iluzie; acei ochi sclipitori, de un albastru palid și aprinși de umor interior. Acel păr deschis la culoare. Acei ochelari.

Era îmbrăcat în haine închise la culoare, cu cozi lungi la palton. Manșetele cămășii îi străluceau, albe, la mâneci. Părul îi sclipea în lumina lămpii, ca un far luminos. Se uită în jur, își aranjă ochelarii pe nas și o văzu.

Trecuseră luni de zile de când îl zărise ultima oară, iar ea resimțea vederea lui ca pe o lovitură; una bine-venită, care aproape că o doborî sub greutatea emoției. Restul oamenilor din încăpere dispărură pentru cei doi. Erau numai el și ea, iar distanța și timpul care se aflau între ei părură să se micșoreze.

Jane avu nevoie de fiecare dram de stăpânire de sine, de fiecare fărâmă de reținere, ca să se abțină și să nu o ia la fugă prin încăpere, aruncându-se, apoi, în brațele lui.

Dar... mătușa ei privea.

Scanned with CamScanner

Așa că Jane aștepta în liniște, încercând să ignore picăturile dizgrațioase de transpirație care îi alunecau pe spate și stăpânindu-și dorința de a-și atinge piciorul. Aștepta, stând de vorbă cu ceilalți, în timp ce mintea ei părea să plutească în ceață.

Cum de venise Oliver atât de repede?

O, era *posibil*, bineînțeles, să facă asta. Dar ar fi trebuit să urce în tren aproape imediat după ce primise telegrama ei.

Era încă amețită atunci când veni doamna Laurence, cu Oliver după ea. Jane abia dacă auzi cuvintele de prezentare; habar nu avea ce poveste îndrugă el. Doar înclină din cap, buimăcită, atunci când el o întrebă dacă îi permitea să o plimbe prin sală.

– Domnișoară Fairfield, spuse el zâmbind.

– Domnule...

Jane se uită la el. Nici nu își putea aminti dacă Oliver își folosise numele adevărat atunci când se prezentase. Ea nu ascultase.

– Domnule Cromwell, spuse, în cele din urmă.

O lumină amuzată sclipi în ochii lui.

– Ai venit!

Ea vru să îl strângă de braț.

– Bineînțeles că am venit. Ți-am spus că o voi face.

Se uită în jos, la rochia ei.

– Ce culoare nefirească porți?

– Verde, spuse ea. Verde de burtă de șarpe. Sau poate că verde de nor de gaz de clor otrăvitor.

– Și totuși, nimeni nu țipă și nu își ferește ochii.

El îi zâmbi.

– Bun truc. Cum reușești?

Drept răspuns, Jane îi aruncă un zâmbet strălucitor.

– Simplu, spuse ea, potrivindu-și diamantele de la gât. Ți-am spus deja. Este efectul moștenitoarei.

Îi zâmbi din nou.

– Ai venit, Oliver! Nu îmi vine să cred că ai venit! Și atât de repede!

– Nu ți-am spus?

El îi zâmbi.

– Nu ești singură.

– Dar au trecut luni întregi.

Jane se uită la el.

– Ne cunoșteam doar de câteva săptămâni. Am presupus că tu vei fi...

Scanned with CamScanner

Dar poate că *era*. Îl privi cu groază.

– Nu sunt căsătorit, spuse el, simplu. Nici logodit. Nici măcar nu curtez pe cineva.

Ea nu avea de gând să se simtă fericită din pricina asta. Refuza să o facă.

Dar refuzul ei nu păru să funcționeze. O năpădi un sentiment de ușurare.

El se uită țintă la rochia ei.

– Deși, dacă mi-aș fi dat seama că încerci să orbești întreaga adunare, mi-aș fi adus ochelari de cal, ca să mă protejez.

Își ridică mâinile de o parte și de alta a capului, ca să demonstreze.

– M-ar fi ajutat să nu mă sperii.

Își zâmbeau unul celuilalt și, pentru prima clipă începând din acea dimineață, Jane simți că totul avea să fie bine. Cumva.

– Acum, spuse el venind mai aproape. Există vreun loc în care să putem vorbi despre ce anume îți trebuie? Sau vrei să stabilim un moment mai potrivit pentru discuție?

– Moment?! întrebă ea râzând. În cincisprezece minute trebuie să mă întâlnesc cu onorabilul George Dorling.

Înghiți în sec.

– Cu scopul de a fugi să mă căsătoresc cu el.

Ceva se schimbă în expresia lui, ceva care îi șterse umorul de pe față. Făcu un pas spre ea.

– Să fiu *al naibii* dacă o faci!

Nu era căsătorit. Ea îi trimisese o telegramă fără sens, în care îi spusese doar numele orașului, iar el venise în câteva ore. Jane nu se pricepea în mod deosebit să înțeleagă oamenii, dar până și ea putea să adune doi și cu doi și să iasă cu o unitate mai mare de trei. Simți că, în ciuda tuturor greutăților, pe buze i se înfiripa un zâmbet.

El, pe de altă parte, inspiră adânc și clătină din cap. Se uită în sus, apoi...

– Îmi pare nespus de rău.

Vocea lui era un pic cam dură.

– Am exagerat.

Își încleștă pumnul.

– Asta este ceea ce vrei?

– Nicidecum, răspunse Jane. Totul e fals.

Oliver se încruntă.

Scanned with CamScanner

– Sau va fi. Nu am timp să îți explic. Trebuie să mă duc să îmi mituiesc pretinsul mire. Vezi tu, dacă el se preface că fuge cu mine ca să ne căsătorim, mătușa mea va crede că am plecat la Gretna Green. Dacă ea crede că am fugit de una singură, îl va anunța pe unchiul meu că sunt pe drum. Astfel că nu voi avea cum să îmi fur sora la timp.

Oricare alt bărbat ar fi fost luat prin surprindere de asemenea vorbe. Oliver se mulțumi să dea din cap în semn că pricepuse.

– Planul ăsta aproape că nu are nici un sens, spuse el. Dar înțeleg că nu prea avem timp. Presupun că ai o căsătorie de înscenat, iar apoi...

– Apoi trebuie să mergem la Cambridge. Cât mai repede cu putință.

– De partea asta mă ocup eu. Voi găsi un mijloc de transport.

Oliver se încruntă.

– Dacă mergem la Cambridge și nu vrem ca mătușa ta să știe... Nu mai sunt trenuri astă-seară. Ea va auzi dacă vom sta într-un hotel din oraș.

– Mi-am rugat o prietenă să îmi aducă valiza la hanul Stag and Hounds, în Burton Joyce. Am plănuit să înnoptez acolo, iar apoi să prind trenul de dimineață.

El dădu din cap în semn de încuviințare.

– Voi trimite lucrurile mele acolo și voi închiria o cameră separată.

Făcu o pauză.

– O, Doamne, Jane....

Mâna lui se avântă spre ea, dar el o lăsă repede în jos.

– Mă bucur să te văd. Du-te și mituiește-ți flăcăul.

Ea râse.

Oliver dădu să plece, apoi se întoarse.

– Nu mă așteptam la asta.

Ea clătină din cap cu prefăcută solemnitate.

– Nimeni nu se așteaptă la o căsătorie falsă.

El întinse mâna și o atinse pe a ei. Jane fu nevoită să își muște buza ca să nu se agațe de el și să refuze să îi mai dea vreodată drumul.

– Nu la asta m-am referit, spuse el cu voce joasă. Nu am uitat deloc de tine. Atunci, de ce în clipa asta, în care sunt aici, mă simt ca și cum îmi amintesc lucruri pe care nu le-am știut vreodată?

Se uită în ochii ei.

– Mi-a fost dor de tine, Jane.

O, Doamne! Jane îi întoarse privirea aceea înflăcărată, dorindu-și ca întreaga lume să dispară. Toate acele visuri pe care nu își

Scanned with CamScanner

permisese să și le amintească... cu toatele se întorceau în grabă, pe un val de căldură. Dar ea spuse doar:

– Și mie mi-a fost dor de tine.

Dorling o aștepta deja pe Jane într-o cameră retrasă, unde stabiliseră să se întâlnească. Ea se opri în ușă și îl privi. S-ar fi simțit prost să se folosească de el, însă știa că și el se folosea de ea și plănuise ceva cu mult mai rău.

– Dorling! spuse Jane.

El se întoarse și, în timp ce o făcea, puse la loc un ceas de buzunar. Ar fi fost greșit să se spună că zâmbea. Expresia de pe fața lui nu semăna cu nici un zâmbet pe care Jane îl văzuse vreodată. Era prea exersată, prea șireată.

– Ai avut grijă de tot? întrebă Jane.

Când vorbise cu el mai devreme, ea îi spusese doar lucrurile esențiale. Că trebuia să plece. Cu el. În acea seară; urma ca detaliile să fie stabilite mai târziu.

Nu îi spusese niciodată că avea să se mărite cu el, dar lăsase să se înțeleagă de la sine.

Dorling îi zâmbi.

– Am avut, răspunse el. Ai adus banii?

Jane simțea rola de bancnote între sânii ei.

– Da. Trebuie să vorbim.

– În drum spre Scoția, avem destul timp pentru asta.

– Da! Ei, bine, despre asta trebuie să vorbim. Ai înțeles greșit. Nu mă căsătoresc cu tine.

El clipi, iar zâmbetul i se șterse de pe față.

– Dar deja i-am spus... vreau să zic, i-am trimis mătușii tale o scrisoare. Gândește-te la reputația ta.

Jane pufni în râs. Reputația ei? Timp de un an întreg, ea își cultivase reputația unei femei rebarbative, neghioabe și îngrozitoare. O făcuse intenționat. Reputația ei nu era distrusă, dar era, cu siguranță, pătată. Încă o urmă nu avea cum să îi strice.

– Nu am timp să îți explic, spuse ea.

– Dar...

– *Nu* mă voi căsători cu tine. Îți voi da bani, ca să te prefaci că o facem. Nu este greu. Poți pleca de aici cu nimic sau cu o sumă mare de bani. Decizia este a ta.

– Bani?

Scanned with CamScanner

El păru interesat de asta.

– Câți bani?

– Cinci sute de lire. Tot ceea ce trebuie să fac este să plec din oraș în noaptea asta și să nu mă întorc vreme de încă trei zile. Cinci sute de lire pentru asta, Dorling.

– Dar...

– Fără negocieri. Doar bani.

El oftă.

– Nu asta era alegerea pe care o voiam. Ei, bine, atunci să vedem banii.

Jane se întoarse cu spatele la el. Fu nevoită să își scoată una dintre mănușile ei de culoare verde-otrăvitor, ca să își strecoare degetele între sâni. Dar era minunat să scoată acea rolă de bancnote din ascunzătoarea ei și să scape de înțepături. Își masă sânii pe furiș, apoi își dădu seama cu întârziere că, oricât de inocente erau intențiile ei, să facă asta cu Dorling prin preajmă nu era, probabil, o idee bună. Se întoarse spre el.

Imediat ce o făcu, respirația i se tăie. Se uita acum de-a dreptul în țeava metalică, lucioasă, a unui pistol. Simți o răceală în tot corpul, iar lumea se îngustă până ce nu rămase din ea decât țeava pistolului. Jane își simți mâinile amorțite. Abia reuși să își țină mănușa.

– Nu îmi place să fac asta, dragă, spuse Dorling. Dar știu matematică de bază. Îmi oferi cinci sute de lire dacă te las să pleci, dar voi avea sute de mii dacă ne căsătorim. Chiar nu există comparație! Câtă vreme vorbi, întinse mâna și îi smulse lui Jane dintre degete bancnotele rulate.

– Nu poți să mă faci să mă căsătoresc cu tine sub amenințarea unei arme, spuse Jane.

– Nu.

Părea ridicol de nefericit în legătură cu asta.

– Dar te pot face să pleci cu mine. Știu că începutul arată rău, pisicuțo, dar intenționez să fiu un soț rezonabil. Mă vei ierta, în cele din urmă.

– Adică, mă vei lăsa să îmi folosesc banii ca să îl fac de râs pe unchiul meu dacă el o va maltrata pe sora mea?

El zâmbi.

– O, ai auzit conversația de dimineață! Acum înțeleg. Îmi pare rău, dragă. I-am dat unchiului tău cuvântul meu de onoare în privința asta.

Scanned with CamScanner

Dacă nu poți avea încredere în cuvântul meu, de ce te-ai mai căsători cu mine?

O întrebare ciudată. El nu părea să fie conștient de faptul că, sub amenințarea unui pistol, tocmai o jefuise de cinci sute de lire și că se pregătea să o lipsească de libertate printr-o metodă similară.

– Ce bine, spuse Jane, că ești un bărbat onorabil.

Din fericire, el nu simți sarcasmul din vocea ei. Jane se uită pe furiș peste umăr, dar nu văzu nici urmă de Oliver.

Și ce ar fi putut el să facă? Ea *avea nevoie* de Dorling. Trebuia să dispară, ca mătușa ei să creadă că nepoata i se căsătorise.

Tot ce trebuia să facă Jane era să fie mai deșteaptă decât el și să spere într-o ocazie de a se debarasa rapid de el. Pentru că avea la dispoziție doar o fereastră îngustă de timp, acel timp în care mătușa ei ar fi crezut că Jane se căsătorise, în loc să se grăbească să își salveze sora.

– Nu îmi dai de ales, spuse Jane.

Dorling zâmbi.

– Foarte bine, spuse el. Atunci nu va fi nevoie să folosesc eterul. Haide să mergem la trăsură.

Eter. Jane încercă să nu pălească.

– Bineînțeles, spuse ea.

El îi luă brațul și o conduse pe coridor; Jane reuși să nu tresară la atingerea lui.

Nu îndrăzni să se uite înapoi.

– Unde mergem? întrebă ea, curajoasă. Și pe ce drum o luăm?

Cu cât știa mai multe, cu atât putea plănui mai bine.

Capitolul 21

Răpirea, reflectă Jane câteva ore mai târziu, era plictisitoare de moarte. În trăsură, Dorling stătea în fața ei, încă ținând pistolul. Trăsura în care se aflau era închisă, iar pe geamurile portierelor nu se vedea nimic în noapte, doar ceața întunecată a pădurii. Călătoriseră spre nord o bună bucată de vreme, iar tot ceea ce voia Jane să facă era să caște.

– O fi vreun han prin apropiere? întrebă ea. Ne oprim să înnoptăm?

– Ne vom opri în cele din urmă! răbufni el.

Scanned with CamScanner

Jane căscă din nou și se uită pe fereastră. Putea deslușI cum treceau în fugă pe lângă ei siluetele unor stejari mari și noduroși. Încercă să numere copacii. Atunci când ea ajunse la numărul patruzeci și șapte, trăsura se opri, ceea ce o surprinse, fiindcă în împrejurimi nu se vedea nici urmă de civilizație.

– Ce facem? întrebă Jane.

Dar Dorling părea la fel de derutat ca și ea. Clătină din cap și îi făcu un semn să stea pe loc.

Câteva momente mai târziu, ușa trăsurii se deschise. Birjarul era o siluetă întunecată, profilată în prag.

– Avem vreo problemă? întrebă Dorling.

– Da, răspunse el. Unul dintre cai șchiopătează.

Bărbatul avea un puternic accent rural. Jane se întrebă, în treacăt, dacă l-ar fi putut mitui. Încă mai *avea* rola de bani prinsă de coapsă.

– Fir-ar să fie!

Nările lui Dorling se umflară.

– Dintre toate momentele... Ce este în neregulă cu tine, omule, de-ți șchioapătă caii? N-ar trebui să se întâmple așa ceva! Și acum, ce ne facem?

Birjarul ridică din umeri.

– Veniți să vedeți.

Dorling se uită la Jane.

– Nu prea știu ce să fac.

Birjarul ridică din nou din umeri.

– Atunci, dați-mi mie pistolul. O păzesc eu, iar dumneavoastră duceți-vă să vedeți.

Dorling îi dădu pistolul și coborî din trăsură. Dar birjarul nu îl urmă imediat. Se întoarse în ușă, apoi, foarte atent, ridică un deget la buze.

Jane oftă, ușurată.

– Oliver, șopti ea.

– Șștt! Încă o clipă.

– Fir-ar să fie, se auzi din nou vocea lui Dorling. Unul dintre dobitoace are o piatră în copită. Nu cred că poate merge în acest moment. *Acum* ce ne facem? Ai idee cât de al naibii de supărătoare e treaba asta?

Oliver se întoarse spre Dorling.

– Da, spuse el cu vocea lui obișnuită. Știu. Pentru că nu plănuisem să mă întorc în oraș împărțind șaua calului meu cu încă cineva.

Scanned with CamScanner

Urmă o pauză lungă.

– Poftim? întrebă Dorling.

– Să călăresc la dublu, spuse Oliver. Nu îți va veni să crezi cât de neașteptată a fost apariția ta. Căutam un mijloc de transport, iar acolo, chiar în afara sălii, se afla un bărbat care îl avea; transport de care știam că nu va avea nevoie. Imaginează-ți încântarea mea! Clătină din cap. A fost un lucru bun că am reușit să fac un alt aranjament cu birjarul.

– Nu înțeleg, spuse Dorling. Cine ești?

– Plănuisem să te arunc un pic mai departe de civilizație, dar va trebui să mă mulțumesc cu atât. Rămâi cu trăsura, iar birjarul va veni să te ia de aici mâine după-amiază. Vei ajunge înapoi la Nottingham până seara, ceea ce, presupun, ne va da suficient timp.

Oliver merse în spate și începu să scotocească prin lada trăsurii.

– Ai aici pături, vin și ceva mâncare, așa că nu te vei simți prea incomod.

– Nu poți să mă silești! Am un...

Dorling începu să dea din mâna în care nu mai ținea nimic, apoi se holbă la ea.

– Da, se auzi, din spatele trăsurii, vocea lui Oliver. Un mic sfat: data viitoare când încerci să răpești pe cineva, nu da arma unei persoane pe care nu o cunoști.

Jane rânji.

– Este scandalos! strigă Dorling. Cine ești și ce ai făcut cu birjarul meu?

Oliver se întoarse, ținând o șa în mâini.

– Jane, îmi pare rău, dar va trebui să călărim pe același cal. Ești de acord?

Jane se trezi zâmbind.

– De unde ai știut? Cum ai făcut asta?

– Simplu, spuse el. Ți-am spus că nu ești singură. Chiar crezi că te-aș fi abandonat?

Jane nu știu ce să răspundă. Se mulțumi să clatine din cap și îl privi cum înșeua calul. Era prima dată când îl vedea făcând ceva fizic, iar el o făcea atât de repede și de ușor, încât ea își aduse aminte că Oliver fusese crescut la o fermă. Putea, cu aceeași ușurință, să discute politică, să salveze fete imposibile și să pună șaua pe un cal.

Ea petrecuse luni întregi gândindu-se la el. Gândindu-se la ce i-ar fi putut spune dacă ar fi fost suficient de curajoasă.

Scanned with CamScanner

Însă nu mai voia să lase multă vreme nespuse toate acele lucruri.

– Nu avem prea mult timp, spuse Oliver, dar cel care ne-a rămas va fi suficient.

Încălecă și îi întinse mâna lui Jane.

– Haide, o îndemnă el. Să plecăm.

– Stai, spuse ea. Pistolul, te rog.

Oliver i-l dădu fără ca măcar să o întrebe ceva. Jane se întoarse, iar Dorling păli.

– Te rog, spuse el. Nu... Nu trebuie să...

Jane își dădu ochii peste cap.

– O, nu te mai smiorcăi. Îmi vreau cele cinci sute de lire înapoi.

– Dar suma asta nu înseamnă nimic pentru tine! Pentru mine ar...

– Da, spuse Jane. Știu ce ar însemna pentru tine.

Îndreptă pistolul direct spre fruntea lui.

– De aceea îi vreau înapoi.

Doi oameni, ambii purtând îmbrăcăminte de seară, nu puteau călări comod pe un singur cal. Oliver își strânse brațul în jurul lui Jane pentru a cincisprezecea oară în patru minute și se foi în spatele ei.

Fusta lui Jane flutura, voluminoasă, în vânt. Ceva ascuțit și proeminent îl înțepa pe Oliver în coapsă. Iar mărgelele cusute pe rochie erau incomode și îi provocau mâncărimi.

Totuși, nu era în întregime îngrozitor. La urma urmei, Jane era caldă și moale, iar lui îi era acum foarte ușor să îi inspire parfumul. Mirosea a săpun; familiar.

Cu douăzeci și patru de ore în urmă, Oliver se aflase în casa Clermont, citind așezat într-un fotoliu confortabil și gândindu-se cum să îi influențeze pe acei membri ai Parlamentului pe care îi cunoștea.

Acum era călare pe un cal, Dumnezeu știe cât de departe de civilizație, împreună cu o moștenitoare cu reputație îndoielnică și complotând să răpească o fată de nouăsprezece ani de la tutorele ei. Era ca și cum ar fi ieșit din realitate și s-ar fi trezit aruncat în mijlocul unei povești medievale cavalerești, una în care avea nevoie de inteligență și de sabie ca să supraviețuiască.

Își plănuise cursul vieții cu ani în urmă: o funcție pe care să și-o îndeplinească liniștit, o eventuală recunoaștere, o ascensiune lentă către putere. Într-o astfel de poveste nu era loc pentru acțiunile ridicol de impulsive pe care le întreprinsese în ziua aceea: plecarea de

Scanned with CamScanner

la Londra într-o jumătate de oră, găsirea lui Jane și dejucarea unor comploturi de răpire în împrejurări de-a dreptul imposibile.

Ar fi avut destul timp să îi vină mintea la cap. Își strânse brațele în jurul lui Jane, gândindu-se la acel moment copleșitor în care o văzuse pentru prima dată, pe scări.

Îl frământau toate emoțiile cuvenite. Se așteptase să se îndrăgostească într-o zi. Doar că nu așa. Nu de ea. Se afla în povestea greșită, cu domnișoara nepotrivită. Cineva făcuse o greșeală... și se temea foarte tare că el era acela.

Dar Jane se sprijini de el și, chiar dacă Oliver ar fi putut să scrie o listă cu toate modurile în care ea era o greșeală, el își dădu seama că nu simțea deloc că ea ar fi fost una.

– Nu este corect, spuse Jane, dând glas atât de bine sentimentelor lui Oliver, încât acesta trase aer adânc în piept. Povestea asta ar trebui să fie romantică. Ce femeie nu și-ar dori ca un bărbat să se grăbească să îi vină în ajutor și să o ia pe sus, călare pe armăsarul lui cel focos?

Da, cu siguranță că nu se aflau în povestea care trebuia.

– M-aș referi la acest armăsar mai degrabă ca la un „castrat liniștit" decât ca la un „armăsar focos", spuse Oliver. Asta e prima problemă.

– În cărți, spuse Jane, bărbatul o strânge mereu cu dragoste în brațe pe femeie, iar ea se topește în îmbrățișarea lui.

– Îmbrățișarea mea nu e suficient de iubitoare pentru tine?

Brațul lui era petrecut în jurul ei. Dar, indiferent intențiile și emoțiile lui – și, o, Doamne, ce încurcate mai erau și acestea – nu putea spune că îmbrățișarea lui era *iubitoare*. Era mai degrabă o încercare disperată de a o ține să nu alunece din șa.

– Nu pot vorbi în numele tău privitor la îmbrățișarea ta, răspunse Jane. Dar nu cred că mă *topesc* în ea. Mă simt mai degrabă ca o corabie aruncată de valuri, gata să se lovească de stânci.

Oliver zâmbi iarăși.

– Ceea ce simt nu este cel mai plăcut lucru, răspunse el. În plus, femeile care vor îmbrățișări iubitoare nu trebuie să poarte un arsenal de mărgele. Apoi, mai e și obiectul acela care mă înțeapă în coapsă.

– Poftim?

– Îmi e greu să mă gândesc la romantism atunci când ceva atât de incomod se află atât de aproape de părțile mele delicate, spuse Oliver. De fapt, trebuie fac un efort substanțial doar ca să mă asigur că vocea nu îmi urcă o octavă. Lucrul ăla ascuțit și înțepător din fusta ta îmi amenință bărbăția.

Scanned with CamScanner

– Ce vrei să spui?

Ea se întinse în spate și îi pipăi coapsa, o acțiune pe care el ar fi apreciat-o mai mult dacă s-ar fi aflat într-o poziție mai bună.

– O, e doar un fișic de cinci sute de lire. Nu te mai plânge, Oliver; este mai bine decât să îi am îndesați în corset.

Jane oftă.

– Poveștile nu spun niciodată că șeile sunt croite pentru o persoană în loc de două și că îți fac posteriorul să amorțească. De asemenea...

Se răsuci în șa, suficient de mult ca el să fie nevoit să o țină mai strâns, de teamă ca nu cumva să alunece.

– Știai că ai coapsele incredibil de tari?

– Ți-ar fi plăcut și mai puțin dacă aveam coapsele moi ca niște pernuțe, răspunse Oliver.

Jane se sprijini de el.

– Mmm... coapse moi ca niște pernuțe! În acest moment, niște coapse în care aș putea să mă scufund și să închid ochii ar fi ceva minunat. Coapsele tale sunt ca niște bușteni de stejar. Nu pot să mă odihnesc pe ele.

– Da, dar asta e problema. Dacă aș fi avut coapse de felul ăsta, m-aș fi aplecat să te ridic pe armăsarul meu cel focos și, când aș fi încercat, te-aș fi scăpat. *„La naiba!"*, aș fi spus. *„Tocmai mi-am blocat spatele!"*

Jane râse ușor.

– Toate poveștile sunt nerealiste, spuse Oliver.

El chiar asta voise să spună: că erau pline de falsități și de eufemisme. Dar se referea, de asemenea, și la ceea ce nu spusese: că ei doi nu ar fi trebuit să se afle în acea situație.

– Fată imposibilă!

Dar buzele lui erau atât de aproape de gâtul ei, încât chiar și acea poreclă șoptită părea mai degrabă afectuoasă decât evocatoare.

Urmă o pauză lungă. Apoi...

– Mulțumesc. Nu am spus asta înainte, nu-i așa? Am fost prea uluită că ai venit, apoi totul a părut să-mi scape de sub control. Inclusiv eu însămi. Mi-e teamă că am fost îngrozitor de nepoliticoasă și, pentru prima dată, nu am avut intenția asta.

Se răsuci din nou spre el, sau, cel puțin, își întoarse capul cât de bine putu, dat fiind că amândoi se aflau în șaua unui cal care alerga. În ciuda disconfortului pe care îl simțea, lui Oliver îi făcea plăcere să fie atât de aproape de ea. Se simțea minunat cu Jane în brațele lui,

Scanned with CamScanner

un mănunchi de mirosuri complexe: levănțică, trandafir, precum și un miros curat, de citrice, care îi amintea de casă.

Ea oftă.

– Și iată-mă iar vorbind. Nu știu ce efect ai asupra mea. Cum se face că, de fiecare dată când ești în preajmă, nu pot să tac?

Brațele lui o cuprindeau deja. Dacă se mai apleca câțiva centimetri, ar fi putut să își așeze bărbia pe umărul ei. Toate poveștile erau greșite, dar un lucru părea absolut corect.

– Este din cauză că te gândești la asta, spuse el, iar apoi o sărută.

Nu exista un mod bun de a săruta o femeie cu care împărțea șaua. Gâtul lui stătea strâmb și trebuia să o țină strâns pe Jane, pentru ca ea să nu alunece, dar toate astea nu aveau nici o importanță. Trecuse fără urmă întreg acel șir de luni în care fuseseră despărțiți. Lunile întunecate în care Oliver nu o avusese pe Jane lângă el și nu putuse să facă ceea ce făcea acum. Să o țină în brațe. Să o sărute. Să îi exploreze gura centimetru cu centimetru.

Calul, simțind neatenția stăpânului, își încetini pasul. Chiar și acel lucru blestemat și ascuțit din fusta ei încetase să îl mai înțepe pe Oliver. Nu mai exista nimic în afară de ea și de noaptea din jurul lor. Greierii cântau undeva; o pasăre care încă nu observase că se așternuse noaptea, ciripea. Mâinile lui erau pline de Jane. Dacă i-ar fi dat drumul, ea ar fi alunecat de îndată de pe cal.

Dacă ar fi încetat să o mai sărute, ar fi trebuit să cugete la viitor. Nu voia să se gândească la o lume departe de acel drum, departe de sărutul ei. Așa că nu se opri. Pur și simplu, o ținu aproape și o gustă.

– O, spuse Jane atunci când el își ridică, în cele din urmă, capul, întinzându-și ușurel gâtul înțepenit.

Dar ea nu puse întrebări. În schimb, se sprijini de el. Părul începuse să i se desprindă din pieptănătură. Dacă ceea ce trăiau amândoi acum ar fi fost o poveste, părul eu s-ar fi desprins în bucle mici, iar șuvițele i-ar fi alunecat pe spate. În schimb, masa ei de păr se înclină într-o parte, ca un copac pe jumătate dezrădăcinat. Din când în când, Jane ridica mâna și făcea tot posibilul să își strângă părul, dar acesta, inevitabil, începea să cadă din nou. Când Oliver nu era atent, agrafele ei îl înțepau.

– Presupun, spuse ea în cele din urmă, că asta compensează oribila tărie a coapselor tale.

Oliver zâmbi.

Scanned with CamScanner

– Aș spune că te-ai revanșat pentru banii tăi care îmi înțeapă coapsa, dar ar fi o minciună. Mai ai un drum lung de parcurs.

Ea se uită la el peste umăr.

– Cât de mult drum?

– Kilometri, îi răspunse el. Kilometri și kilometri de sărutări, date și primite pe îndelete, ca acum. Poate că, după ce ajungem la Stag and Hounds, voi fi gata să mă opresc.

Poate că nu aveau să ajungă niciodată acolo. Poate că ar fi fost posibil să țină restul lumii la distanță și să petreacă o veșnicie neîntreruptă în acel întuneric, fără să aibă altceva de făcut decât să se sărute. Poate că atât ar fi însemnat toată acea poveste: un sărut nocturn, unul în care zorii nu ar fi venit niciodată.

– Atunci, trebuie să începem imediat.

Jane își înclină încă o dată capul spre al lui.

De această dată, calul se opri de tot. Oliver își ținu o mână pe talia ei și o lăsă pe cealaltă să îi alunece pe umăr, mângâind-o ușor și jucându-se cu dantela fină de la decolteu și cu materialul de sub ea. Pielea de dedesubt era caldă și catifelată. Când îi atinse partea de sus a sânilor, Jane suspină.

Fir-ar să fie, nu voise să știe că era atât de receptivă! Nu voise, dar acum, că știa, nu se putea abține și dorea să o exploreze. Voia să audă cum i se oprea respirația în timp ce el explora curba moale a sânilor ei. Ținând-o atât de aproape, putea auzi acel geamăt atât de slab care se desprinse de pe buzele ei. În pieptul lui Jane era o vibrație adâncă, una pe care el o simți trecându-i în palme. Își strecură degetele mai adânc sub decolteul ei, sub corsaj, până când găsi locul în care pielea trecea de la moliciunea sânului la nodulul tare al sfârcului.

Jane scoase un mic geamăt.

– Atât timp cât suntem călare pe cal, nu pot face prea multe, îi șopti el la ureche. Și poate că este mai bine așa, pentru că, dacă te-aș avea într-un pat în noaptea asta, nu cred că m-aș putea abține și aș înlocui mâinile cu gura.

Cu degetul, el făcu un alt cerc în jurul sânului.

Jane își lăsă mâna să alunece pe umărul lui. Fără să șifoneze materialul. Fără ca măcar să își bage palma, timid, sub reverul hainei. Palma ei alunecă pe pieptul lui, pipăind forma mușchilor, ca și cum materialul nici nu ar fi fost acolo.

Nu conta unde se aflau. Nu conta ce făceau. Nu conta că ea purta o rochie de bal, că existau straturi de mătase și de lână care le învăluiau

Scanned with CamScanner

pielea. Oliver ardea din pricina ei, ardea să îi sărute fiecare centimetru de corp. Ardea să îi atingă toate locurile la care nu putea ajunge în acel moment.

– O, Doamne, Jane! O, Doamne! Spune-mi să nu te dau jos de pe cal.

Ea rămase tăcută. Îl apucă de haină, pur și simplu, și îl trase mai aproape.

El nu avea de gând să o aibă în mărăcinișul de la marginea drumului. *Nu avea.* Dar, o, Doamne, o dorea! O dorea și nici măcar nu își mai amintea de ce asta era o idee proastă.

– Oliver!

Îi rostise numele suspinând, iar asta îl înnebuni.

– O, Doamne, îmi place când îmi spui numele astfel!

Jane se mișcă, iar posteriorul ei se frecă de vintrea lui. Oliver îi răsuci sfârcul între degete.

– Oliver, gemu ea, iar el o sărută mai apăsat. Oliver, nu încerc să îți rostesc numele.

El se retrase, respirând greu.

– Doar că e a treia picătură de ploaie pe care o simt.

– O, la naiba!

Nu voia să fie întrerupt, nu de ploaie, nu de tunet și nici de vreun potop care s-ar fi abătut asupra lor. Nu voia să îi întrerupă nimic. Odată ce asta s-ar fi întâmplat, el nu știa dacă aveau să mai poată să ia totul de la capăt vreodată.

Dar Jane avusese dreptate. Începuse să plouă. O picătură rece îi căzu pe nas lui Oliver, urmată de alta.

El știuse că timpul lor împreună trebuia să se termine. Probabil că era mai bine așa. Nimic nu se schimbase. Ea era în continuare... imposibilă. Absolut imposibilă. Câteva săruturi încinse nu puteau ține adevărul la distanță, iar mai multe săruturi ar fi făcut ca toată povestea asta să devină neplăcută.

Își dorea mai mult. O, Doamne, cât de mult își dorea! Își dorea toate acestea cu puterea a patru luni de năzuință disperată. Se forță să se concentreze asupra acelor picături reci și umede. Își imagină cum una îi spăla ardoarea. Cum îi alunga gândurile despre sânul ei sub palma lui, despre picioarele ei încolăcite în jurul taliei lui.

Ploaia chiar nu îl ajuta.

Furtuna venise mai repede decât putea merge calul lor. Într-un minut ploua mărunt, iar în următorul se simțiră învăluiți într-un strat de apă ce cădea peste ei într-un val rece.

Scanned with CamScanner

Atunci de ce nu se simțea răcorit? De ce o ținea în continuare în brațe, o mângâia și îi săruta stropii de apă care îi cădeau pe urechi? De ce mâinile lui îi explorau rotunjimile?

O lumină scânteie pe cer într-un arc zimțat, scoțând în evidență siluetele clădirilor, nu atât de îndepărtate acum. Acel interludiu se apropia de sfârșit. Totuși, el nu îi putea da drumul. Nu își putea opri buzele să îi guste pielea de pe gât din nou și din nou. Nu își putea lua mâinile de pe coapsele ei, mai ales acum, când rochia îi era lipită de piele.

O duse la han.

Existau o mie de feluri în care un bărbat și o femeie ce ajungeau acolo în mijlocul nopții, uzi leoarcă, puteau găsi o cameră împreună. Dacă Oliver ar fi fost un alt soi de bărbat...

O dădu jos de pe cal.

– Du-te înăuntru, îi ceru el. Spune-i celui care se ocupă de han o poveste despre cum...

Chiar nu se putea gândi la o poveste acum.

– Inventează ceva. Ce vrei tu. Eu voi aștepta jumătate de oră, după care voi intra, la rândul meu, și voi spune o altă poveste. Ne-am trimis bagajele pe căi diferite, am cerut camere diferite. Nu e nevoie să ne asocieze.

– Oliver!

Nu se uită la ea. Dacă i-ar fi văzut ochii, dacă s-ar fi uitat la rochia ei lipită de piele, nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

Oliver înghiți în sec. Cuvintele ce urmară fură mai greu de rostit decât își imaginase, dar reuși să nu se înece.

– Somn ușor! Ne vedem mâine, la ora șapte, la gară.

Capitolul 22

Jane nu putu aștepta liniștită. Timpul trecu, iar ea privea ușa, așteptând să vadă rezultatele poveștii ei. Trecură patruzeci și cinci de minute până când Oliver intră, ud în continuare, dar în posesia unuia dintre prosoapele pe care ea le ceruse pentru el.

– Jane!

Vocea îi era aspră.

Își trecu mâinile prin păr, zburlindu-l în țepi roșcați și umezi.

Scanned with CamScanner

Ea își ridică bărbia și îi întâlni privirea. Nu exista nici o lampă în cameră, doar un foc. Pâlpâirea slabă a flăcării făcea ca ochii lui să pară întunecați și amenințători.

– Ce crezi că faci? mârâi el.

– Mi-ai cerut să îi spun hangiului o poveste, spuse ea, reușind să își mențină vocea calmă, chiar dacă inima îi bătea de două ori mai tare decât era normal. I-am spus-o.

– O poveste despre cum ai ajuns la un han singură, udă și cu hainele răvășite! Asta am vrut să spun. Nu o poveste despre... despre...

– Despre cum pretendentul meu, fiul unui duce, urma să vină în curând?

Jane ridică dintr-o sprânceană.

– Despre cum vom sta în aceeași cameră?

Oliver aruncă prosopul pe un scaun și păși spre ea.

– Da, spuse el. Te doresc. Da, în ultimele luni m-am gândit de nenumărate ori să te am. Da, mi-am pierdut capul acolo, afară, Jane. Dar nu mă așteptam să îmi plătești cu trupul tău pentru ajutorul pe care ți l-am dat.

Jane se ridică. Își schimbase rochia udă cu o cămășuță călduroasă, iar pe deasupra își pusese un halat brodat. Bătăile inimii îi răsunau în urechi.

– Asta este ceea ce crezi? Că mă ofer ca plată pentru serviciile pe care mi le-ai făcut? Nu fi prost, Oliver!

Făcu un pas spre el.

– Crezi că ești singurul care a dorit ceva în toate aceste luni? Singurul care a stat treaz noaptea, uitându-se în tavan și dorindu-și mai mult? Privește-mă. Nu mă sacrific.

Inima îi bătea puternic, dar își ridică mâna și desfăcu cordonul halatului. Oliver privi cu ochi înfometați bucata aceea de mătase care era pe cale să alunece pe podea.

– Privește-mă, repetă Jane.

Își dădu jos halatul de pe umeri și îl lăsă să cadă. I se făcu pielea de găină simțind, brusc, o răcoare care nu avea nici o legătură cu temperatura din acea încăpere.

– Nu sunt un cadou, spuse ea. Sau un premiu pe care l-ai câștigat. Sunt o femeie și te doresc pentru că împlinirea dorinței îmi va aduce fericire.

Oliver se uită la ea de sus în jos. Jane știa cât de transparentă era cămășuța ei; suficient ca să se poată vedea forma corpului, profilată pe fundalul focului din cămin.

Scanned with CamScanner

El își linse buzele.

– Intenționam să mă port ca un gentleman. Să dorm pe jos, sau... sau ceva.

– Asta ar face un gentleman? întrebă Jane.

– Probabil.

– Atunci, gentlemanii sunt niște idioți.

Oliver râse.

– Jane, o, Doamne! Ești cea mai curajoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Ea mai făcu un pas spre el.

– Abia dacă am mijloacele ca să fiu curajoasă în această privință.

Încă un pas și ajunse suficient de aproape ca să își pună palmele pe pieptul lui.

– Știi la ce să te aștepți?

– Doar vag. Detaliile...

Întinse mâna și îl prinse de lavalieră.

– Detaliile, repetă ea, abia aștept să le descopăr.

– Atunci, descoperă.

Jane îi desfăcu lavaliera și i-o scoase de la gât.

– Vezi?

Ea își ridică privirea.

– Nu știam cum arată gâtul tău.

Se aplecă și îl sărută acolo. Gulerul umed al cămășii îi mângâie obrajii.

– Jane! Mă omori!

Ea nu înțelesese ce să facă până în clipa în care îi auzi vocea, acea răgușeală aspră care indica foarte clar că el era la limita controlului. Asta, *asta* își dorea ea! Să îl ucidă cu fiecare atingere a degetelor, iar lui să îi placă.

Trase de gulerul hainei încă îmbibate de apă, iar el scutură din umeri, lăsând-o să îl dezbrace.

Jane mai văzuse bărbați îmbrăcați numai în cămașă, dar niciodată ca acum, cu materialul devenit translucid de la ploaie și conturând curba netedă a bicepșilor și a tricepșilor. Îi descheie nasturii vestei, bucurându-se pe îndelete de priveliștea întrezărită și de senzații: suplețea taliei lui și tăria abdomenului pe care îl pipăi prin cămașă.

Oliver nu se mișcase din loc decât ca să o ajute să îl dezbrace, ceea ce pe ea o bucura. El stătea nemișcat, ca și cum înțelesese că Jane avea nevoie să îl descopere încetul cu încetul. Să se obișnuiască

Scanned with CamScanner

întrucâtva cu ideea a ceea ce avea să se întâmple. Să o lase pe ea să îl atingă înainte să o atingă el.

Cămașa se dovedi a fi mai complicată. Avea butoni de argint la mansete, iar ei îi luă ceva timp să scoată pânza aceea umedă de pe el, chiar dacă Oliver o ajutase puțin. Dar după ce reuși să o dea jos...

Doar simpla atingere prin cămașă îi lăsase gura uscată. Fără cămașă, toți acei mușchi încordați, săgeata de păr care îi cobora de sub ombilic, sfârcurile lui mai întunecate decât restul pielii...

Ridică mâna și îl mângâie.

– O, Doamne! Ești încă ud. Bineînțeles că ești încă ud. Și rece.

Luă prosopul pe care Oliver îl abandonase și îi tamponă umerii și brațele cu el. Pipăia totul pe măsură ce trecea cu prosopul peste trupul acela tare și neted, periculos de curbat și care totuși aștepta nemișcat, lăsând-o să îl exploreze pe deplin. Ea îi uscă spatele, iar apoi se îndreptă spre partea din față.

Atunci când ea îi atinse abdomenul, Oliver suspină.

– Te-a durut?

– Din contră, chiar mi-a plăcut.

Se uită în ochii ei.

– Atinge-mă din nou acolo.

El nu se mișcase nici măcar un centimetru, dar nu renunța la control. Pielea i se încălzea sub mângâierile ei, culoarea schimbându-i-se din cea de cretă într-o roșeață slabă. Jane îl atinse, urmări acea linie de păr care îi dispărea în pantaloni și simți cum mușchii lui se încordau sub degetele ei.

– Fac ceea ce trebuie?

– Faci... Da, Jane. Continuă să faci asta. Te rog.

Ea îi mângâie talia. Pieptul. Îi atinse sfârcul cu degetele, ceea ce îl făcu să suspine din nou, iar ea exploră mai stăruitor locul acela, care răspunse atingerii, căci pielea i se întări. Respirația lui Oliver deveni sacadată atunci când ea îi prinse sfârcul între degete și îl roti, atingându-l așa cum o atinsese el mai devreme.

O, dacă ar fi fost mai atentă la ceea ce îi făcuse el!

Oare ce îi spusese mai devreme? Că dacă ar fi avut-o în pat, ar fi...

Jane se aplecă în față și îl linse.

– O, Jane!

Mâinile lui o prinseră de umeri.

– A fost... ar trebui...

Ea se retrase.

Scanned with CamScanner

– Să mă opresc?

– Linge-mă oriunde vrei.

– Mă descurc suficient de bine?

Oliver îi luă mâna și i-o așeză pe fanta umedă a pantalonilor lui, desfăcându-i degetele ca să poată simți carnea tare de sub stofă.

– Atât de bine te descurci, spuse el cu glas răgușit, atât de bine, încât există pericolul să termin din primele mișcări.

Acel gând puse stăpânire pe ea, punându-i plămânii pe jar.

– Spune-mi, se auzi întrebând, cum pot să fac asta?

Ochii lui aprigi și intenși îi întâlniră pe ai ei, iar tot trupul ei păru să se topească.

– Lasă-mă și pe mine acum.

Cuvintele lui aprinseră în ea o nerăbdare pură. De când intrase în cameră, el abia o atinsese, iar acum mâinile lui îi alunecară pe talie și pe șolduri.

Sfârși prin a-și pune mâinile pe coapsele ei.

– Dă-te puțin înapoi, spuse el împingând-o ușor, ca să o ghideze.

Jane făcu doi pași în spate și simți cum picioarele i se loviră de marginea patului. Oliver se apropie mai mult de ea și, în același timp, îi dădu jos cămășuța trăgându-i-o peste cap, scoțându-i-o de pe brațe și lăsând-o să cadă pe podea. Acum, Jane era complet goală.

Ar fi trebuit să se simtă expusă, vulnerabilă. Dar ochii lui o devorau cu atâta căldură, încât ea se simțea doar... puternică. Dorită. *Pregătită.*

– Așa, spuse el cu voce răgușită. Bine... asta este o idee bună.

Tot corpul o furnica. Nu știa ce avea să facă el, dacă urma să o împingă pe pat și să se cufunde în ea sau să o atingă peste tot, la fel cum îl atinsese ea.

În schimb, Oliver îi dădu capul pe spate și o sărută. Fu un sărut lung și dulce, un sărut care îi acapară toate simțurile lui Jane. Un sărut care o făcu să fie conștientă de fiecare centimetru al pielii ei, de faptul că, în timp ce se sărutau, el o strângea în brațe și o lipea de el. De pieptul lui. De umflătura tare de sub pantalonii lui. De picioarele lui încă ude. O sărută până când fiecare parte a ei ceru mai mult.

Tocmai când Jane era gata să țipe de o frustrare pe care nu o înțelegea, mâinile lui urcară și îi cuprinseră sânii. Ea avu o clipă scurtă în care să reacționeze, în care să simtă degetul lui aspru pe pielea ei sensibilă, înainte ca el să se aplece și să o sărute pe sân.

– Oliver!

Mâna ei o prinse pe a lui. Genunchii îi tremurară.

Scanned with CamScanner

– Oliver! O, Doamne! Dacă ai simțit astfel ceea ce ți-am făcut eu...

– Atunci vei termina din primele mișcări, șopti el. Cam ăsta este scopul.

O luă în brațe și o întinse pe pat. Dar nu se urcă deasupra ei, așa cum se așteptase Jane.

– Nu trebuie să îți dai jos pantalonii?

– Nu încă.

– Dar...

Mâinile lui pe coapsele ei o reduseră la tăcere. Presiunea lor era caldă și insistentă, iar degetele lui îi deschiseră cele mai intime locuri. Îngenunche între picioarele ei.

– Nu pentru asta, spuse el și își aproprie gura de ea.

Era absolut electrizant să simtă buzele lui acolo. Ca și cum, prin tensiunea din mușchii ei, el auzea toate lucrurile după care tânjea ea. Ca și cum îi silabisea dorința cu limba.

Jane gemu.

Oliver luă asta ca pe o încurajare și îi desfăcu picioarele și mai mult. Apoi, după ce Jane se relaxă, strecură un deget înăuntrul ei. Celălalt deget, limba lui, împreună cu primul, făcu ceva extraordinar, ceva care îi umplu tot corpul cu o incandescență inexplicabilă. Un alt deget, făcându-și loc lângă primul, apoi încă unul. Era prea mult.

Ea nu avea cum să înțeleagă toate acele senzații minunate care o străbăteau. Era ca și cum trupurile lor purtau, de-a lungul fiecărei terminații nervoase, o conversație șoptită. Toate gândurile lui Jane dispărură. Ceea ce rămase era lumină pură, care o învălui cu totul.

Jane încercă să nu țipe.

Când putu să respire din nou, Oliver se ridică. Își dădu jos pantofii, pantalonii, și se întoarse la ea. Patul scârțâi sub greutatea lui.

– Putem să ne oprim aici, spuse el cu voce răgușită.

Ea întinse mâna spre el.

– Să nu îndrăznești!

Nu văzuse niciodată acea parte a lui. Coapsele îi erau tari. Nu moi ca niște pernuțe, ci încordate și musculoase. Erecția lui era deplină, iar respirația îi deveni sacadată atunci când Jane întinse mâna și exploră acel membru lung, tare și totuși cu o urmă de moliciune în el.

Ea se apropie și îl linse.

– La naiba, Jane, gemu el. Altă dată, sau chiar vor fi doar trei mișcări.

Apoi o împinse înapoi pe pat, desfăcându-i din nou picioarele, larg, frecându-și capul penisului de fanta ei și provocându-i fiori.

Scanned with CamScanner

– Spune-mi dacă este prea mult.

Intră în ea.

În mijlocul excitării ei, Jane simți un junghi de durere șocantă. Mâinile ei se prinseră de umerii lui.

„Altă dată", spusese el. Dar realitatea venea să o copleșească pe Jane, arătându-i limpede că era posibil să nu mai existe o dată viitoare, ci doar momentul pe care ei doi îl trăiau deja. Așa că ea nu mai avea decât clipa de față să simtă cum trupul ei îl cuprindea pe al lui, să simtă cum durerea se risipea, înghițită de un sentiment crescând că așa trebuia să se întâmple. El alunecă în ea mai departe, apoi mai departe, iar ultima urmă de disconfort dispăru.

Apoi nu îl mai percepu decât pe el: greutatea lui, respirația lui, corpul lui care se unea atât de intim cu al ei. Mâinile lui, care îi apropiau fața de a lui, sărutul lui fierbinte și dulce pe buzele ei. Nu mai exista alt timp.

Doar prezentul.

Fiecare mișcare trimitea un alt mic val de căldură prin ea. Se simțea excesiv de sensibilă la fiecare mișcare, la fiecare pulsație a lui. La căldura crescândă dintre ei, la mârâitul profund pe care îl scosese Oliver atunci când ea își trecuse mâinile peste spatele lui gol.

– O, Doamne, Jane!

Era aproape incoerent.

– O, Doamne, Jane!

Mișcările acelea nu erau numai ale lui, ci și ale ei. Ale lor. Jane le revendica pe măsură ce Oliver le făcea. Corpurile lor se uneau, se despărțeau. Jane simți o tensiune crescând în interiorul ei. Diferită de cea de dinainte. Mai adâncă. Chemată de el. Valul acela se revărsă peste ea, copleșitor, orbitor.

Oliver se mișcă mai tare în interiorul ei, în timp ce plăcerea curgea prin ea. Mai tare, mai tare, până când mișcările lui deveniră aproape brutale. În ultima clipă, ieși din ea, revărsându-se pe pântecul ei.

Pentru câteva secunde, el rămase în echilibru deasupra ei. Se priviră în ochi pe cât de bine puteau să o facă în întunericul tot mai adânc. Dispăruse orice urmă de răceală de la ploaie. Oliver era aproape, atât de aproape. Mai aproape de ea decât fusese vreodată oricine altcineva.

Apoi, el se retrase. Doar pentru scurt timp. Găsi un prosop, turnă niște apă în lavoar și se întoarse la ea. Nu spuse nici un cuvânt. Doar o curăță cu blândețe.

Scanned with CamScanner

– Ei, bine? întrebă el în cele din urmă, cu glas șoptit. Ce părere ai?

Jane clătină din cap, incapabilă să își găsească vorbele. Fusese minunat. Încântător, uimitor, puternic și plăcut. Nici măcar nu putea să înceapă să descrie experiența. Fusese tot ce își imaginase, cu excepția unui singur aspect.

Jane se gândise că a face dragoste cu Oliver ar fi fost o experiență transcendentă. O amintire pe care să o poată păstra și prețui tot restul vieții.

Dar nu fusese așa. Nu fusese suficient.

Capitolul 23

A doua zi, Oliver se trezi prea devreme. Ploaia se oprise și era abia ora cinci dimineața, dacă ar fi dat crezare clopotelor bisericii. Nu avea cum să fi dormit mai mult de câteva ore. Jane era întinsă lângă el, goală, caldă și moale.

Își puse o mână pe șoldul ei și încercă să nu se gândească.

Dacă ar fi fost cât de cât rațional seara trecută, nu ar fi făcut-o niciodată. Erau prea multe lucruri în neregulă cu întreaga poveste. Putea să le înșire în minte unul după altul, doar că...

Voia să o facă din nou în acea dimineață. Imediat.

Nu credea ca ea să aibă așteptări din partea lui. Și fusese atent. Totuși, o parte din el, o parte oribilă și trădătoare, ar fi dorit să fi fost mai puțin atent. Ar fi dorit să o fi lăsat însărcinată. Asta i-ar fi impus-o cu forța pe Jane, iar, fără să fie nevoit să se hotărască, el ar fi putut să ia lucrul pe care și-l dorea atât de mult.

„Te iubesc, Jane."

Își plimbă degetele peste trupul ei.

„Dar ești tot fata mea cea imposibilă."

Era un gând trist, nepotrivit pentru o dimineață de mai.

Jane se întoarse. Ochii i se deschiseră, iar ea îi zâmbi somnoroasă.

– Bună dimineața, Oliver!

El nu voise să știe cum ar fi sunat salutul ei vesel și somnoros în timp ce se întorcea spre el în pat.

– Bună dimineața, răspunse, pe un ton grav.

Scanned with CamScanner

Jane închise ochii strâns și clătină din cap. Apoi îi deschise din nou și se ridică.

– Presupun că trebuie să facem asta acum.

– Jane...

Ea îi puse degetele pe buze.

– Lasă-mă să vorbesc eu prima. Mi-am petrecut ultimele luni gândindu-mă la numeroasele mele greșeli. Te doream atât de mult, dar aproape că nu te-am avut niciodată.

Se uită în altă parte și clătină din cap.

– Am avut multe luni în care să mă gândesc la tine, Oliver. La acel moment în parc, când am acceptat gândul că nu puteam avea parte de fericire fiindcă tu nu te puteai căsători cu mine. M-am gândit și m-am tot gândit.

Își ridică bărbia.

– Nu trebuie să te gândești că m-ai dezonorat. Numai fetele fără bani pot fi cu adevărat dezonorate. Iar reputația nu a fost niciodată unul dintre atuurile mele.

– Jane!

Oliver îi spusese numele doar ca să îl rostească. Ca să îi simtă sonoritatea pe limbă. Întreaga lume credea că Jane era o sigură silabă, dar el știa mai bine. Când îi rostea numele așa cum trebuia, când îl șoptea încet, dimineața devreme, cu ea lângă el, ieșea ca o silabă și jumătate. *Ja-ane.*

Era atât de al naibii de conștient de ea: de respirația ei, de căldura ușoară a aerului din dreapta lui, unde stătea ea. De ceea ce făcuseră împreună noaptea trecută. De ceea ce nu mai puteau face.

O atinse ușor pe umăr.

– Sunt ultima femeie din lume cu care ai vrea să te căsătorești, șopti ea.

Nu era chiar o întrebare.

Oliver închise ochii.

– Da. Ești ultima femeie din lume cu care ar trebui să vreau să mă căsătoresc. Atunci, de ce, de luni întregi, ești singura la care mă pot gândi?

Ochii ei sclipiră.

– Jane!

Ridică mâna spre ea.

– Îmi pare rău. Nu am vrut niciodată să...

– Nu îți mai cere scuze pentru că spui adevărul! răbufni ea. Nu pot schimba nimic, așa că nu are nici un rost să plâng din cauza asta.

Scanned with CamScanner

– Dar eu...

– Ți-am spus că am avut mult timp să mă gândesc. Și ai dreptate. O căsătorie între noi ar fi un dezastru. Știu ceea ce pot să fac și ceea ce nu pot. Pot să mă prefac că sunt multe lucruri, dar, chiar dacă aș putea să mă comport ca o gazdă potrivită a celor din lumea bună, lucru de care tu ai nevoie, nu mi-aș dori asta. Nu mai vreau deloc să mă prefac.

Avea atât de mult sens când ea o spunea cu voce tare! Era doar cealaltă jumătate a propriilor lui obiecții. Dacă aceasta era rațiunea, o parte din el o recunoștea și era de acord cu ea. Cealaltă parte...

Ei, bine, Jane era aproape și era goală. Asta restrângea majoritatea gândurilor lui dincolo de ceea ce era evident.

– M-am gândit, continuă Jane. De fapt, de luni bune mă tot gândesc. Cuget la ce aș face după ce se termină totul. O dată ce Emily e în siguranță și nu mai depinde de unchiul meu.

Oliver se întoarse spre ea.

– Este puțin probabil să mă căsătoresc vreodată. Nu că nu aș putea să îmi găsesc un soț, dar nu am nevoie de unul, iar pe cei pe care îi pot avea nu îi doresc.

Ea strânse din buze.

– Orice bărbat care ar fi suficient de onorabil încât să mă îndrăgostesc de el... Ei, bine, cred că reputația și originea mea l-ar descuraja. Chiar dacă ar putea trece cu vederea toate astea, nu aș fi altceva decât o povară pentru el.

Vocea ei avea o notă dură, ceva sec și dezolant.

– Jane, nu este adevărat!

– Dacă aș putea găsi un bărbat exact ca tine, dar fără ambiția ta...

Ea râse.

– Un soare care să fie cald, dar nu strălucitor, un pește care să trăiască în aer.

Oliver putea recunoaște sentimentul cu exactitate, îl putea recunoaște ca pe muchia nemiloasă a unei lame de cuțit care era.

– Vrei pe cineva exact ca mine, dar complet opus.

Cât de potrivită era acea descriere! Cât de potrivită, într-adevăr.

Oliver socotea că nu așa ar fi trebuit să se îndrăgostească. Ar fi trebuit să întâlnească pe cineva, să descopere că dorințele și nevoile acelei femei coincideau cu ale lui, că visurile lor se suprapuneau. Nu voise să o întâlnească pe una care să îl facă să descopere că aerul pe

Scanned with CamScanner

care el îl respira provenea din plămânii ei, iar apoi să își dea seama că nu puteau respira amândoi în același timp.

– Deci, așa stau lucrurile.

Jane zâmbi trist.

– Sunt o fată imposibilă. În urmă cu ceva timp, mi-am dat seama că noi doi trebuia să fim iubiți de îndată ce ni se ivea ocazia. Seara trecută mi-a confirmat convingerea.

Oliver nu răspunse. O, corpul lui o făcuse; la auzul vorbelor ei, trecuse de la *interesat* la *pregătit*.

– Suntem aici, spuse ea. Suntem împreună până când o găsim pe Emily. De ce să nu profităm de asta?

Pentru că el nu voia să fie de acord cu ea. Nu putea spune: „Da, Jane, ai dreptate, ar trebui să fim iubiți!" Asta ar fi scos ceea ce se întâmplase noaptea trecută din tărâmul de basm, unul în care Oliver își putea imagina că obstacolele dintre ei puteau fi înlăturate ușor. Ar fi făcut ca tot ceea ce se întâmplase între ei să fie real și, prin urmare, temporar. Ar fi preschimbat totul într-o aventură amoroasă. În nimic altceva decât într-o aventură amoroasă.

Ea îi spuse cu voce slabă:

– Mă bucur că tu ai fost primul.

Se aplecă spre el.

Oliver își puse palma peste gura ei, oprindu-i sărutul.

– Jane!

„Primul" sugera că după el ar fi putut să vină altul, apoi altul. Că Jane ar fi putut să fie sărutată de alți bărbați, care nu erau Oliver. Dacă ar fi consimțit la asta, el ar fi recunoscut că totul se sfârșise când ei abia începuseră.

Dar alternativa... Alternativa era imposibilă.

– Jane! spuse el, neajutorat.

– Oliver!

El se predă și îi găsi gura.

Dacă noaptea trecută fusese o greșeală, ceea ce făceau acum era o greșeală fatală. Oliver gusta sfârșitul pe buzele ei, o notă de amărea-lă, iar, sub aceasta, căldura vorace a gurii ei, dulceața lui Jane.

– O, Doamne, Jane, șopti el. Aproape că te-am pierdut.

Mâinile ei se ridicară să îi atingă încheieturile, la început cu o flu-turare timidă.

– Era să mă pierd și eu.

Ea îi răspunse la sărut.

Scanned with CamScanner

Existau niște lucruri pe care un bărbat nu le-ar fi putut spune drept răspuns la o mărturisire precum cea pe care Oliver tocmai o auzise.

„Te iubesc, dar..."

„Te doresc, dar..."

El nu avea nimic de oferit în afară de condiții și de respingere. Chiar și sărutul pe care i-l dădea era prea conștient, cu buzele lui peste ale ei, mângâind-o, sărutând-o, dar...

Exista mereu un „dar".

Așa că Oliver nu spuse nimic. Iar atunci când Jane îl atinse, ea nu simți nici o ezitare în răspunsul lui. Se urcă peste el, atingându-i pieptul cu sânii și gâdilându-i umerii cu părul ei. El ar fi putut face asta o veșnicie, s-ar fi putut pierde neîncetat în momente precum era acela.

O sărută și se bucură să îi simtă greutatea deasupra lui.

– Oliver!

Jane își mișcă șoldurile.

Se putea pierde în ea. Chiar mai înfricoșător de-atât, se putea *găsi* în ea. O făcea chiar acum, descoperind cât de mult însemna pentru el să o strângă în brațe, să o atingă și să îi arate cât de mult ținea la ea.

– Fata posibilă, șopti el. Mult prea posibilă.

Jane îi zâmbi.

Erau legați unul de celălalt. Deja era prea târziu ca să mai poată să evite să se rănească. Acum nu mai era nimic de făcut decât să reziste până la final. Așa că Oliver lăsă totul să se întâmple. Îi gustă gâtul și sânii. Își controlă propria excitare, lăsând-o să atingă apogeul, mângâind-o pe Jane până când ea deveni la fel de pregătită ca și el. Până când ea fu udă și disperată, până când el simți că nu mai putea suporta. Apoi o pătrunse cu membrul lui. Era atât de bine, atât de bine cu ea în jurul lui!

În lunile din urmă avusese nevoie doar de asta. Îi ținu mâinile în timp ce ea descoperea ritmul de care avea nevoie, presiunea pe care o dorea. Iar când ea fu aproape de final, o atinse exact acolo unde trebuia, făcând-o să se cutremure. Cât încă tremura, el o întoarse și o penetră până când toate gândurile i se spulberară. Până când nu mai rămase nimic pe lume în afară de ei doi.

Până când, cel puțin în acea ultimă clipă, nu mai fu vorba de nici un „dar" după acel mut „Te iubesc" pe care i-l dăruise.

Oliver se afla în spatele casei în care locuia unchiul lui Jane. Călătoria cu trenul spre Cambridge le ocupase toată dimineața; ajunseseră

Scanned with CamScanner

pe la mijlocul după-amiezii. Goniți de căldura începutului de vară, locatarii se retrăseseră în casă, la răcoare. După socoteala lui Oliver, la vremea aceea Dorling ar fi trebuit să se întâlnească, în sfârșit, cu birjarul. În câteva ore totul avea să se termine, dar deocamdată...

Oliver își scoase pantofii și haina. Pe zidul casei se cățăra o iederă, câteva fire palide, care nu păreau deloc sănătoase și care nu l-ar fi susținut în cazul în care ar fi încercat o escaladare.

Ultimele zile începuseră să îl prindă din urmă. Se simțea aproape ca și cum ar fi fost trezit pentru scurt timp în miez de noapte, iar apoi aspirat la loc în vis. Da, ținea la Jane. Mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

Și se oferise să intre pe fereastră în camera surorii ei, în plină zi.

– De ce sunt eu cel care face asta, totuși? întrebă el.

– Pentru că, șopti Jane de lângă el, eu port fustă.

Urma să fie împușcat. Sau prins. Sau...

Sau poate că nu urma. Nu se mai simțise atât de... o, de ani buni. Inima îi bătea de surescitare. Casa era tăcută.

– Nu îți face griji, spuse Jane. Grădina de zarzavaturi nu prea produce nimic, pentru că unchiului meu nu îi place să pună capcane pentru iepuri. Dacă te descoperă, cel mai rău lucru pe care poate să îl facă este să îți ceară o explicație. Una lungă.

– Iar eu voi spune:

„Nu vă supărați pe mine, am venit doar să vă fur nepoata. Nu aveți de ce să vă faceți griji; am fugit deja cu una dintre ele, așa că două nu mă vor încetini deloc."

– Exact.

Jane zâmbi și, brusc, urcușul până la fereastra surorii ei nu mai păru atât de lung și nici posibilitatea descoperirii, atât de dureroasă.

Oliver se cățără pe pervazul ferestrei de la parter, îl folosi ca pe o treaptă, apoi se balansă până în partea de sus a cercevelei.

Țeava de scurgere se îndoi, iar Oliver își mută greutatea, deplasându-se pe pietrele alunecoase. Se cățără cu grijă pe zid, până când se putu agăța cu mâinile de pervazul ferestrei pe care Jane o indicase ca fiind a surorii sale.

Bătu ușor în geam și așteptă.

Nimic. Nu auzi pe nimeni în cameră.

– Emily?

Nu îndrăzni decât să șoptească, iar respirația lui abia dacă aburi geamul. Bătu din nou, mai tare de această dată.

Scanned with CamScanner

– Domnișoară Emily!

– Se trezește ușor, șopti Jane, chiar sub el. Și nu doarme niciodată după-amiaza.

– Ei, bine, nu văd pe nimeni înăuntru.

Bătu din nou.

– Emily! spuse el, de data asta cu voce mai tare.

Nimic.

Nimeni. Din poziția în care se afla, Oliver putea să vadă patul. Deși umbrele întunecau oarecum camera, nu părea să se afle nimeni în el.

– Jane, spuse Oliver în șoaptă, când avea de gând unchiul tău să o trimită la azil pe sora ta?

O auzi pe Jane suspinând.

– Nu atât de curând, spuse ea cu glas scăzut, ca și cum încerca să se convingă singură. Cu siguranță că nu atât de curând. Ar fi vrut să se asigure că nu îi voi sta în cale înainte să o facă. Sunt... sunt aproape convinsă de asta.

Dar vocea îi tremurase la acel „aproape", iar Oliver bănui că nu era atât de sigură pe cât credea.

El ar fi crezut că unchiului Titus i-ar fi luat mai mult ca să își ducă planul la îndeplinire, dar se mai înșelase și înainte.

– Este posibil ca Emily să fi ieșit după-amiază? întrebă el.

– Nu, bineînțeles că nu. Titus nu ar lăsa-o niciodată, iar dacă s-ar fi strecurat afară, ar fi lăsat fereastra întredeschisă.

Oliver verifică marginea ferestrei și descoperi că, deși închisă, aceasta nu fusese încuiată din interior. Îi fu destul de greu să o împingă, dar în cele din urmă reuși să o ridice câțiva centimetri. Apoi fereastra scârțâi în toc și se deschise.

– Emily chiar nu este aici, îi dădu el raportul lui Jane.

Deja terminase partea de *efracție* a intrării prin efracție. Nu avea rost să se oprească acum. Intră pe fereastră.

– Uită-te în dulap! strigă Jane de jos. Vezi dacă are valiza acolo.

Oliver merse în partea cealaltă a camerei cât de încet putu, sperând ca podeaua să nu scârțâie. Așa se și întâmplă, dar ușa dulapului scoase un mic sunet de protest atunci când el o deschise.

Înăuntru se aflau, împrăștiate, câteva haine, dar nici o valiză. Oliver se întoarse la fereastră.

– În general, sora ta este o persoană ordonată?

– Da.

Scanned with CamScanner

– Te-am întrebat asta fiindcă se vede treaba că cineva i-a răscolit lucrurile. Mare parte din ele, din câte văd, au dispărut. Nu am găsit nici o valiză, iar hainele care au rămas sunt împrăștiate peste tot. Se pare că cineva și-a făcut bagajul în grabă.

– O, Doamne!

Din vocea lui Jane răzbătea frica.

– Pe masă, uită-te pe masă! Vezi pe ea vreun mic cactus verde?

– Nu.

– Înseamnă că Emily chiar a dispărut. Ce ne facem?

Oliver nu o cunoscuse niciodată pe sora lui Jane, dar, dacă una dintre surorile lui ar fi fost într-o situație similară, el ar fi intrat în panică.

– Peste o oră sau cam așa ceva, spuse Jane, Dorling va ajunge înapoi la Nottingham. Este numai o chestiune de timp până când Titus primește o telegramă. Va ști că am dispărut.

Oliver clătină din cap.

– Eu cobor de aici. Apoi vom discuta. Rațional. În primul rând, în cazul în care unchiul tău deja ți-a trimis sora la azil, nu mai contează dacă știe sau nu despre tine. Trebuie să schimbăm strategia.

– Așa e, adeveri Jane, dând din cap. Așa e.

Oliver coborî.

Cu coada ochiului, o văzu pășind de colo până colo.

– În dimineața asta... Ce-o fi fost în capul meu?

– Nu ar fi făcut nici o diferență, spuse el, mișcându-se ca să se prindă de muchia zidului.

– Dar dacă am fi...

– Nu aveam cum să facem trenul să meargă mai repede și ne-am urcat în primul care a plecat. Nu te învinovăți pentru orice se va fi întâmplat.

Coborârea era mai grea; Oliver nu putea vedea unde să își pună picioarele, iar asta făcea treaba mai anevoioasă. Dar, ajuns la câțiva metri de sol, își luă avânt și sări.

Aterizâ și se întoarse la Jane. Greșea gândind așa cum o făcea. Ar fi trebuit să fie plin de compasiune față de Jane și față de orice i se întâmplase surorii ei.

Dar nu îi părea rău. Era egoist, atât de al naibii de egoist! Nu îi păsa deloc de Emily.

Nu se putea gândi decât la faptul că Jane spusese că toată treaba aceea avea să dureze până când o găseau pe Emily.

Scanned with CamScanner

„Nu s-a terminat. Nu încă."

Dacă s-ar fi terminat, el ar fi avut mai mult timp de petrecut împreună cu Jane.

– Dar dacă eu..., începu Jane.

El îi luă mâna.

„Nu s-a terminat încă. Nu s-a terminat încă."

Nu ar fi trebuit să zâmbească. Și totuși, nu putu să își ascundă o urmă de triumf din voce.

– Poate că lucrul de care te temeai s-a întâmplat, spuse el. Poate că a trimis-o la azil. Dar nu putem schimba trecutul. Tot ce trebuie să facem este să aflăm unde a fost trimisă sora ta. Și de acolo...

– Titus nu îmi va spune niciodată, zise Jane. Și chiar dacă ar face-o, cum am proceda mai departe?

– Există metode prin care putem să aflăm, răspunse Oliver. Dar cred că în cazul de față cel mai bine e să alegem drumul drept. Vom ruga pe cineva să îl întrebe. Cineva care ar putea să afle toată povestea.

Jane se încruntă.

– Dar nu există o asemenea persoană.

„Nu s-a terminat. Nu s-a terminat."

Oliver zâmbi.

– De fapt, există.

– Deci, vezi tu, îi spuse Oliver lui Sebastian, nu trebuie decât să îl găsim pe Titus Fairfield și să îl prindem într-o situație în care să simtă că nu poate da bir cu fugiții. Iar apoi să îl întrebăm unde este sora lui Jane. Și...

Sebastian își contempla unghiile în timp ce Oliver îi explica situația, dar avea un mic zâmbet pe față. Nu arăta foarte bine. Încă nu se bărbierise, deși era ora trei după-amiază, iar ochii îi erau injectați.

Dar, dacă noaptea trecută stătuse treaz până târziu, asta nu se vedea decât pe trăsăturile lui.

– Și să îl păcălești ca să îți spună unde este închisă?

Sebastian ridică din umeri.

– Pot să fac asta. Țin o prelegere în această după-amiază. Îl voi invita pe omul nostru, iar apoi vom vedea.

– Mulțumesc, spuse Jane.

Erau primele cuvinte pe care le rostise de la salutul inițial, dar le spuse cu fervoare.

– Vă mulțumesc foarte mult, domnule Malheur.

Scanned with CamScanner

Dar el se mulțumi să clatine din cap.

– Nu, domnișoară Fairfield, nu îmi mulțumiți încă. Nu v-a spus Oliver că ajutorul meu vine mereu cu un preț?

Ea clătină din cap.

– Oricât ar fi, voi plăti...

– Nu acel gen de preț. Dacă cineva îmi cere ajutorul, îl va primi.

Zâmbetul i se lărgi.

– Va primi ajutor în felul în care îl dau *eu*.

Capitolul 24

Prelegerea păru interminabilă. Poate că lui Oliver i se părea așa din pricină că știa care era miza. Îl zărise pe Titus Fairfield în rândurile din spatele sălii.

Poate că prelegerea părea astfel și din cauză că în acel moment Oliver nu reușea să aibă nici cel mai mic interes pentru ceea ce spunea Sebastian despre mazăre, gura-leului și culoarea pisicilor.

Poate că asta se întâmpla din cauză că Jane nu se afla acolo. Dar era pe aproape, într-o cameră alăturată. Atât de aproape, încât pașii care îi despărțeau păreau să șoptească despre toate lucrurile pe care nu le făcuseră, săruturile pe care nu le schimbaseră, lunile pe care nu le petrecuseră împreună în pat.

Nu. Nu avea timp să se gândească la asta. Oliver se uită la Sebastian și încercă să pară interesat. Atunci când vorbea unei mulțimi, Sebastian era mereu în elementul lui. Dar în acea zi părea diferit. Gesturile lui erau prea largi, aproape sălbatice. Ca și cum își pierduse echilibrul și încerca să și-l recapete.

Lângă Oliver, Violet Waterfield, contesa de Cambury, se aplecă înainte, iar Oliver se uită la ea.

Nu o cunoscuse niciodată pe Violet așa cum o cunoscuseră Robert și Sebastian. Fusese vecina lui Sebastian, iar Oliver nu fusese invitat niciodată acasă la Sebastian pe perioada verii. Auzise despre Violet, dar nu o cunoscuse decât la vremea la care el era în vârstă de aproape nouăsprezece ani. Pe atunci ea era deja o contesă rece și intimidantă.

Dar în acea seară nu părea intimidantă. Comportamentul ei calm se evaporase. Se uita, absorbită, la Sebastian, cu ochii larg deschiși și

Scanned with CamScanner

cu buzele arcuite într-un zâmbet cald. Oliver nu o mai văzuse niciodată uitându-se în felul acela la cineva. Privind-o așa, i se părea că făcea un gest aproape intim, ca și cum ar fi descoperit un secret. Ca și cum ar fi descoperit că Violet ar fi fost îndrăgostită și, în acel moment, incapabilă să o ascundă.

Un astfel de gând era neliniștitor. Sebastian afirmase întotdeauna cu insistență că el și Violet erau doar prieteni și nimic mai mult. Sebastian se uita la toți cei din public, privindu-i în ochi chiar și pe bărbații așezați în spate, care stăteau cu brațele încrucișate. Se uita la toată lumea, *cu excepția* lui Violet. Atunci Oliver realiză că ceva era cu totul în neregulă.

Acea senzație îl urmări pe tot parcursul prelegerii. Veni rândul întrebărilor, iar Violet stătu la marginea scaunului, aplecată în față și concentrată asupra lui Sebastian, dând din cap aprobator în timp ce el răspundea, de parcă ar fi fost convinsă că el deținea cheia universului. Totul dură până în momentul în care Sebastian făcu o ultimă plecăciune, iar Oliver își croi drum spre el ca să pună în aplicare partea a doua a planului lor.

– Bună prelegere, Malheur, spuse un bărbat, bătându-l pe Sebastian pe umăr. Întotdeauna învăț ceva nou de la tine.

– Mulțumesc, răspunse Sebastian. Asta înseamnă foarte mult pentru mine.

Vocea lui era caldă, iar privirea îi era ațintită acolo unde trebuia, dar se simțea ceva mecanic în modul în care se exprima, ca și cum abia dacă era atent.

Un alt ins din public îl prinse de mânecă.

– Malheur, mizerabilule!

Ochii omului se îngustară, iar el își strânse pumnul ca și cum se gândea să îl lovească pe Sebastian în față.

– Te vei duce în iad pentru tot ce ai făcut și sper să arzi acolo veșnic!

– Mulțumesc, spuse Sebastian cu căldură, uitându-se în ochii lui. Asta înseamnă foarte mult pentru mine.

Îi atinse umărul prietenește, ca și cum tocmai schimbaseră amabilități, și merse mai departe.

– Sper ca cineva să îți taie gâtul, mormăi un individ morocănos și perciunat.

– Mulțumesc foarte mult, răspunse Sebastian. Înseamnă foarte mult pentru mine.

Scanned with CamScanner

Era ca și cum în locul lui ar fi vorbit o mașinărie.

Oliver își croi drum până la prietenul lui, aproape temându-se să îi reamintească ce plănuiseră. Nu știa ce ar fi făcut dacă ar fi vorbit cu el și ar fi primit același răspuns cald și generic.

Și poate că era mai bine așa. Fiindcă pentru fiecare om care îl felicita pentru munca sa, erau trei care murmurau blesteme în direcția lui. Amenințări. Plângeri. O femeie puse mâna pe el și îl împinse.

Sebastian îi trata pe toți la fel. Le zâmbea, un zâmbet care părea din ce în ce mai deplasat pe chipul lui palid, înclina din cap către ei și le oferea mulțumiri călduroase și exuberante, care păreau ridicol de sincere.

Oliver aproape că răsuflă ușurat atunci când Violet îi prinse din urmă. Ea îl cunoștea pe Sebastian. Fuseseră prieteni o veșnicie. Iar dacă ținea la el...

Înainte ca Sebastian să se întoarcă spre ea, Violet fu nevoită să îl prindă de mânecă. Îi zâmbi, chipul ei fiind luminat de un simplu ecou al strălucirii pe care o avuse în timpul prelegerii.

– Sebastian! spuse Violet.

Sebastian le zâmbise tuturor acelor oameni cu atâta fervoare, încât Oliver se întrebase dacă nu cumva era bolnav. Acum el își coborî privirea la Violet, iar acea amabilitate îi dispăru de pe față, grimasa prietenoasă pierind precum semnele făcute cu cretă pe o tablă care tocmai ar fi fost ștearsă.

– Ce? întrebă el, tăios.

– Ai fost genial, Sebastian, spuse ea. Absolut gen...

El făcu un pas șovăitor în spate.

– Du-te naibii, Violet, spuse el cu brutalitate. Du-te. Naibii.

Vorbise într-un moment de pauză în conversație, astfel încât toți cei din apropriere îi auziră cuvintele.

Violet tresări.

Oliver veni lângă el.

– Sebastian, spuse, cu glas scăzut.

Se pregăti pentru o izbucnire similară.

Dar atunci când Sebastian se întoarse spre el, păru doar obosit, nu sălbatic.

– Of, Oliver! Crezi că poți să explici...

– Știți, le spuse Oliver celor adunați în jurul lor, este beat.

– Nu sunt...

Scanned with CamScanner

– Ai putea la fel de bine să fii, șopti Oliver și îl trase de mână. Ce naiba faci? *Știi* care este miza aici. Ce trebuie să facem.

Sebastian deschise gura să răspundă, iar atunci Oliver o auzi: acea voce ciudat de timidă, cea pe care și-o amintea de la plimbarea pe care el și Sebastian o făcuseră cu atât de mult timp în urmă.

– Domnule Malheur? Domnule Malheur? spuse vocea din spatele lor. Doreați să vorbiți cu mine? Adică aveam, oare, un mesaj de la dumneavoastră în legătură cu un mic amănunt pe care îl aveați de împărtășit?

Sebastian și Oliver se întoarseră la unison. În fața lor, frecându-și mâinile, stătea Titus Fairfield. Se mișca de pe un picior pe altul, neliniștit.

– Nu este un moment potrivit? întrebă el.

O, Doamne, ce om inept! Oricine cu jumătate de creier își putea da seama că acela era un moment oribil, cel mai prost dintre toate.

Dar expresia lui Sebastian nu se schimbă deloc. Masca lui rămase impasibilă.

– Domnule Fairfield, spuse el pe un ton neplăcut, în complet dezacord cu vorbele pe care le rostea. Sunteți exact persoana pe care doream să o văd.

– Sunt?

Chiar și Fairfield părea neconvins.

– Sunteți. Din păcate, în acest moment sunt puțin ametit.

Oliver trase aer în piept. Nu acela fusese planul pe care îl făcuse cu Sebastian. Făcu un pas în față și întinse mâna, dar vărul lui îi dădea înainte.

– Din fericire, prietena mea, Violet, aici de față, vă va explica totul. Am încredere totală în ea, așa că...

– Ce faci? șopti Oliver. Nu ăsta este planul.

– Da, spuse Sebastian. Mă gândesc că Violet ar putea să spună orice aș zice și eu. Iar dacă, de fapt, mi-ar răstălmăci vorbele, ei i s-ar părea că s-a purtat corect.

Oliver se uită la Violet. S-ar fi așteptat ca ea să pară rănită de izbucnirea lui Sebastian sau derutată, cel puțin. În schimb, Violet ridică, pur și simplu, din umeri.

– Haide, Oliver, spuse Sebastian, prinzându-l de braț. Să o lăsăm pe Violet să se ocupe de asta.

*

Scanned with CamScanner

– Nu ăla era planul, îi spuse Oliver lui Sebastian în timp ce acesta ieșea pe stradă. Nu asta urma să facem. Urma să...

– Haide, Oliver, spuse Sebastian. Dacă ne uităm în spate, Fairfield va crede că poate vorbi cu mine. Iar în clipa asta, nu vreau să-l văd în fața ochilor.

– Nu e vorba de tine, bombăni Oliver. Este vorba despre...

Vărul lui se opri pe stradă și se uită în jur. Era întuneric de acum, și se lăsase un pic de ceață; felinarele de pe stradă fuseseră aprinse și făceau tot posibilul să alunge întunericul cu căldura lor, dar nu era chiar suficient.

– A trecut destul de mult timp de când nu mai este vorba despre mine, spuse în cele din urmă Sebastian. Dar acum cred că a venit și rândul meu.

În acel moment, Oliver se uită cu adevărat la prietenul lui. Sebastian părea... distrus. Era cel mai potrivit cuvânt pe care Oliver l-ar fi putut alege.

– Violet se va ocupa de asta, spuse Sebastian. O place pe domnișoara Fairfield și este femeia cel mai înspăimântător de competentă pe care am întâlnit-o vreodată. Dacă ai fi fost atent, dragul meu văr, ai fi observat că mai mult de jumătate din Anglia mă vrea mort. Cred că am dreptul să cedez sub presiune. O dată. Am dreptul.

Părea imposibil. Sebastian dăduse întotdeauna impresia că era indiferent la orice ar fi crezut ceilalți despre el. Își trata infamia ca pe o glumă. Era...

Atunci când fusese ultima dată la Cambridge, Oliver îl acuzase pe Sebastian că își ascundea nefericirea. Dar bănuise că era vorba de melancolie, nu de... asta. Sebastian mereu glumea, mereu râdea. Cât de mult din acea atitudine fusese vreodată reală?

Merseră în liniște câteva străzi.

– Știi, Sebastian, spuse Oliver cu glas scăzut, nu pretind că înțeleg ceea ce se întâmplă, dar îi datorezi scuze lui Violet.

Sebastian pufni pe nas.

– Vorbesc serios. În fața întregii adunări, ai...

– Nu știi ce a făcut.

Vocea lui Sebastian tremura.

– Ce îmi face.

– Nu îmi pasă ce face. Cum poți să justifici ceea ce ai zis? În fața tuturor?

Scanned with CamScanner

Sebastian ridică din umeri și se uită în altă parte. Nu spuse nimic altceva, ceea ce era neobișnuit pentru el.

– Foarte bine, se învoi Oliver. Ce face?

– Nimic, răspunse Sebastian, clătinând din cap. Nu face nimic.

Dar vocea lui era cu câteva note mai înaltă decât în mod normal.

– Sebastian, nu poți să mă...

– Toată lumea mă urăște.

Sebastian se întoarse către el.

– Toată lumea. La început erau doar câțiva oameni. Acum, oriunde mă duc sunt amenințat cu moartea, oamenii îmi doresc răul. Ziarele sunt pline de vitriol. *Toată lumea* mă urăște, Oliver. Toată lumea.

– Cu siguranță că nu toată lumea.

– Destui cât să facă o diferență, răspunse Sebastian. Contează dacă întreaga Anglie mă vrea dezmembrat sau doar jumătate din ea? Oricum ar fi, sunt o mulțime de oameni care urlă cerând sângele meu.

Oliver înghiți în sec.

– Credeam că îți place genul acesta de comportament: să manipulezi oamenii, să îi enervezi.

Sebastian își aruncă mâinile în aer.

– De când mă cunoști, Oliver, spuse el cu voce tremurătoare, când am făcut eu vreodată, în tot acest timp, o glumă pe seama altcuiva?

– Hmmm...

– Când am făcut eu altceva decât să mă fac de râs, să mă expun ridicolului pentru ca alții să râdă?

– Ei, bine...

– Da, îmi place să îi fac pe câte unii să strâmbe din nas.

Sebastian făcu câțiva pași în față, apoi se întoarse.

– Dar îmi place să fiu *plăcut*, Oliver.

Cum de Oliver nu văzuse asta până atunci? Sebastian cel mereu pus pe glume. Sebastian cel zâmbitor. Dar avea dreptate: toate trucurile și farsele lui inteligente erau menite să îi facă pe toți ceilalți să râdă. Își bătea joc de el însuși cu mai multă promptitudine decât oricine altcineva, iar pe vremea când fuseseră colegi de școală toată lumea îl iubise pentru asta.

Oliver înghiți în sec.

– Îmi pare rău, spuse el în cele din urmă. Eu... știu că răspunsul pe care îl primești din partea publicului te-a luat prin surprindere. Totuși... ceea ce i-ai spus lui Violet adineauri a fost de neconceput.

Sebastian încremeni.

Scanned with CamScanner

– Nu vorbesc despre Violet cu tine.

– Ei, bine, atunci eu voi fi cel care vorbește, pentru că nu voi lăsa lucrul ăsta nespus. Sebastian, cred că Violet este îndrăgostită de tine.

Se așteptase ca Sebastian să protesteze, să se încrunte. Să se *gândească*, poate, și să se răzgândească.

În schimb, Sebastian izbucni în râs.

– Nu, spuse el după ce își reveni. Nu, nu este.

– Gândește-te puțin. Felul în care se uita la tine când vorbeai... Era ca și cum... Nu știu, nu pot descrie...

– Știu cum se uita la mine, spuse Sebastian cu un mic zâmbet poznaș. Crede-mă, sunt foarte sigur că Violet nu este îndrăgostită de mine.

– Nu poți fi sigur. Nu ai văzut...

– Ba pot, răspunse Sebastian.

Se uită în sus, spre cer.

– Las-o baltă, Oliver.

Zâmbi.

– Îmi voi găsi eu singur calea de ieșire din această încurcătură. Dar nu te teme.

Vocea lui prinse din nou putere. Sau poate că pur și simplu își regăsea abilitatea de a minți.

– Se poate ca îndrăznețul nostru erou să fi avut un moment de slăbiciune, asediat fiind din toate părțile.

Vocea lui era groasă și răsunătoare acum.

– Dar așa se întâmplă mereu. Cea mai sumbră oră, într-adevăr, este cea care vine înaintea...

Oliver îl împinse.

– Haide, Sebastian. Nu te mai preface. Nu trebuie să mă faci *pe mine* să râd.

Dar Sebastian doar ridică dintr-o sprânceană.

– Nu trebuie, spuse el. Dar privește-mă cum o fac.

Jane aștepta mai bine de o oră în cămăruța de lângă sala de lectură, fiecare minut părându-i-se mai lung decât precedentul. Sunetele mulțimii, niciodată mai mult decât un murmur surd, fură singura ei companie. Creșterea în intensitate a acelui murmur fu singurul indiciu că evenimentul se încheiase și, spera ea, că unchiul ei avea să vină în curând. Aștepta minute lungi după aceea, până când auzi pași pe coridor.

Scanned with CamScanner

– ...Nu sunt sigur, spunea unchiul ei cu vocea lui tristă și răgușită. Pare puțin nepotrivit, de fapt. Sunteți sigură că domnul Malheur...

– Sunt sigură, răspunse o voce de femeie. Este o precizare importantă de făcut, și anume...

Ușa se deschise.

În spatele ei se afla o femeie îmbrăcată în maro-închis: cea care, la Grădina Botanică, îi dăduse lui Jane cactusul. Pentru o clipă, Jane clipi. Nu își putea aduce aminte numele femeii. Apoi își aminti. Era o contesă: contesa de Cambury.

Era genul de femeie care ar fi fost numită mai degrabă „impunătoare" decât drăguță și era aproape suficient de în vârstă pentru ca asta să se potrivească bine cu expresia de pe fața ei. Părea coafată perfect, fără nici un fir de păr nelalocul lui, iar rochia nu îi era șifonată deloc, chiar dacă ea șezuse pe scaunele incomode din sala de conferințe. Era ca și cum nici măcar gravitația nu îndrăznea să o sfideze.

Arăta formidabil, iar Jane voia să știe cum reușea.

– Ei, bine, Fairfield, spuse femeia pe un ton care lăsa să se înțeleagă că nu renunțase la „domnul" din motive de familiaritate. Care este mesajul pe care dorești să i-l transmiți domnului Malheur?

– Poftim?

Titus îi făcu o mică plecăciune slugarnică.

– Eu... ei, bine... eu credeam că domnul Malheur avea ceva să îmi spună.

Făcu o altă plecăciune; nici măcar nu se uitase în cameră să o vadă pe Jane.

– Evident, înțeleg că este ocupat. Este firesc să fie așa. Dar...

Contesa de Cambury închise ușa, oftând.

– Este nepotrivit.

Titus clătină din cap și își frecă mâinile, consternat.

– Singuri într-o cameră... nu îmi pot imagina... adică...

Păru să se gândească la ceva, la ceva oribil, după cum indica faptul că se albise la față, și își duse mâna la gât.

– O, Doamne, șopti el. Desigur că domnul Malheur are în vedere un program de reproducere, cel despre care am discutat acum ceva timp... Doar nu se gândește să înceapă cu *mine*?

Lui Jane îi veni să râdă. Nimeni, nici măcar cineva atât de depravat încât să înceapă un program de reproducere a oamenilor, nu s-ar fi uitat la unchiul ei fandosit și insuportabil, gândindu-se:

Scanned with CamScanner

„Iată un individ care ar trebui închis."

Contesa de Cambury se mulțumi să clipească la auzul acelei prostii, iar apoi clătină din cap.

– Fairfield, spuse ea pe un ton tăios, dacă erai un vânător pe câmpiile de odinioară, te-ar fi ucis leii în timp ce te plimbai prin savană, spunând: „Unde este toată lumea și ce au făcut cu sulițele mele?"

Auzind asta, Jane pufni.

– Poftim?

Titus clătină din cap.

Contesa arătă spre Jane.

– Nu suntem singuri.

– Nu suntem?

Titus se încruntă, apoi se întoarse încet, să vadă spre cine arătase contesa. Privirea îi se opri asupra lui Jane.

Ea se gândise că unchiul Titus ar fi trebuit să fie stânjenit sau temător în prezența ei. La urma urmei, îl șantajase.

În schimb, el se înroși.

– Tu!

Își ațintì un deget spre ea și făcu un pas în față. Pumnii i se încleștară.

– Tu! repetă el. Ce-ai făcut cu sora ta?

Capitolul 25

Jane avu nevoie de un moment ca să își dea seama de ceea ce tocmai spusese Titus. Unchiul ei înainta spre ea, roșu la față.

– Ce-ai făcut cu Emily? întrebă el. Voi pune poliția pe urmele tale. Nu poți să vii aici și să o iei, doar pentru că așa vrei tu.

Jane realiză într-o clipă: Titus nu o trimisese pe Emily la azil. Și dacă era, totuși, plecată...

Jane nu se putu abține. Fusese copleșită de îngrijorare în ultimele două zile. Își înscenase propria căsătorie, fusese răpită, apoi salvată. Traversase jumătate de Anglie crezând că sora ei era în pericol. Fusese la fel de proastă ca și Titus. Izbucni în râs.

– Oprește-te, spuse unchiul ei. Și adu-o înapoi pe sora ta sau voi... voi...

Scanned with CamScanner

Nereușind să se gândească la o amenințare adecvată, se încruntă la ea.

– Sau voi fi foarte nemulțumit.

– Nu o am pe Emily, spuse Jane. Am venit aici doar pentru că am crezut că *tu* ai trimis-o la un azil.

Titus roși puternic.

– De ce... ăăă... de ce ai crede asta? Eu, cu siguranță... ei, bine, eu... vreau să zic că am chemat medici să o *examineze* și să vadă dacă era posibil să fie trimisă la un azil. Se comporta atât de... de diferit. Nu mai era atât de exuberantă. Mă temeam că cedase în fața melancoliei și mă gândeam la alegerile mele.

– Ascultă-te. Dacă strigă la tine, spui că e obraznică; dacă nu mai strigă, crezi ca e melancolică. Poate să câștige? Nu.

Titus se înroși.

– Voiam să mă asigur că nu rămânea netratată. Da, am vorbit cu câțiva doctori și, da, unul din ei a spus că ar fi primit-o, dacă plăteam...

Își drese glasul cu putere.

– Dar ceilalți doi au spus că părea în toate mințile.

Probabil că Titus își dădu seama că tocmai îi destăinuia lui Jane detalii ale planului său care nu îl prea puneau într-o lumină bună. Clătină iute din cap.

– Ceea ce vreau să zic este că a fost numai vina ta. Influența ta. Tu ai făcut-o. Iar Emily e cu tine. Nu poți să mă minți!

– Emily a plecat singură, spuse Jane. Mereu o făcea. De asta totul este atât de amuzant: am bătut tot drumul ca să o salvez și...

Titus flutură din mână.

– Vrei să spui că sora ta *a fugit*? Pe propriile picioare, fără ca tu să o încurajezi deloc?

Unchiul ei părea neîncrezător.

– De ce nu? întrebă Jane. Și eu am fugit, iar ea este de vârstă apropiată cu mine.

– Dar tu...

– Da, eu am bani. Dar, din câte am auzit, nu ai găsit cele o sută de lire pe care i le-am dat. Mă gândesc că, atunci când a fugit, a plătit pentru o trăsură. Sau a luat trenul.

Titus se îmbujoră.

– Nu mă referam la bani. Mă referam la faptul că tu ești întreagă.

Jane simți cum își pierdea răbdarea. Traversă camera până la el. Era mai înaltă decât Titus; cum de nu observase asta niciodată?

Scanned with CamScanner

Probabil din cauză că nu stătuse niciodată atât de aproape, tremurând din pricina resentimentelor care se adunaseră vreme de ani și ani. Îl împinse cu mâinile în piept.

– Emily, spuse ea printre dinți, este *întreagă*. Are *convulsii*, atâta tot. Ioana d'Arc a avut convulsii și uite ce a reușit să realizeze. Singura persoană de aici care nu este întreagă ești tu, pentru că nu ești în stare să vezi asta.

– Nu știu despre ce vorbești.

– După ce o găsim pe Emily, vei descoperi că a fost tot timpul în siguranță. Că a avut un plan. Că a acționat în mod inteligent și rațional în fața prostiei *tale*.

Jane clătină din cap.

– O, Doamne, mituiai doctori, încercând să o declari debilă mintal! Dintre toate trucurile josnice și murdare...

Jane își aminti prea târziu că nu putea pretinde o poziție morală superioară în privința mituirii doctorilor, așa că, în schimb, se încruntă la el.

– Rațională.

Titus oftă.

– Nu poate fi rațională. Mi-a lăsat doar un bilet în care îmi spunea că se ducea să se întâlnească undeva cu avocatul ei. *Avocatul* ei! Ea nu are avocat. Aș fi știut dacă avea unul.

Jane simți cum inima începu să îi bată tare și îi veni din nou să râdă. Numai Emily îi putea trimite lui Titus un mesaj atât de evident, unul pe care unchiul lor nu l-ar fi descifrat niciodată.

– Ei, bine, spuse Jane, atunci probabil că s-a dus să își angajeze unul. Dacă plănuiai să o declari nebună...

Lăsă fraza suspendată în aer.

– Nu este rațional, spuse Titus. Ea ar fi avut nevoie mai întâi de un consultant, nu de un avocat, iar el s-ar fi dus să facă rost de...

Clătină din cap.

– Atunci, presupun că din punctul ăsta ar trebui să îmi încep căutările. Voi începe să întreb la Londra. Să aflu dacă a văzut cineva o tânără care să ceară ajutorul unui avocat.

Se încruntă.

– Dacă se întâmplă să o găsești, spune-i... Spune-i că sunt dispus să mă răzgândesc.

Înghiți în sec.

Scanned with CamScanner

– Dacă vrea, voi semna hârtia. Doar... doar vreau ca ea să fie în siguranță. Asta este tot ce îmi doresc. Asta este tot ce mi-am dorit vreodată.

Partea cea mai tristă era că Jane îl credea. Unchiul Titus dorea ca sora ei să fie în siguranță și o ținuse în siguranță. O ținuse pe Emily atât de în siguranță, încât o protejase și de orice altceva. Când ea țipase din pricina asta, el o acuzase; când ea nu mai țipase, Titus se întrebase de ce era atât de schimbată.

Dar unchiul lor îi dăduse lui Emily doar lucrurile pe care și le dorea pentru el. Rămăsese la Cambridge mult timp după ce își încheiase studiile universitare, dorind să se gândească mereu la aceleași lucruri. Lui Jane aproape că îi părea rău pentru el.

Aproape. Apoi își aminti de cicatricile lui Emily.

– Dacă o găsesc, promise ea, îi voi spune ce ai zis. Dar unde să începem să căutăm?

Se uită în altă parte în timp ce spunea asta, pentru ca unchiul Titus să nu intuiască ceea ce ea deja știa.

– Unde, într-adevăr?

Titus dădu din cap, sumbru. Apoi, întinse mâna și atinse ușor umărul lui Jane.

– Îmi dau seama acum, spuse el. Îți faci griji pentru sora ta. Chiar dacă faci totul greșit, realizez că ții la ea, în felul tău profund tulburat.

Era aproape ca și cum ar fi avut un moment de solidaritate. Jane dădu din cap în semn de înțelegere. Titus își retrase mâna și ieși din cameră.

– Presupun că știi la ce avocat s-a dus sora ta? întrebă contesa de Cambury. Aș fi spus mai multe, ca să forțez lucrurile. Dar nu mi s-a părut deloc necesar.

Ridică din umeri și îi zâmbi lui Jane.

– Te-ai descurcat foarte bine.

Jane îi întoarse zâmbetul.

– Bineînțeles că știu unde este, spuse ea. Cunosc numele acelui avocat. Sau, mai bine zis, știu cum sună și nu cred că va fi atât de greu de găsit.

Mai devreme în acea zi, la Londra...

Anjan nu credea să se obișnuiască vreodată cu zgomotul Londrei. El crescuse într-un oraș mai populat decât capitala Angliei. Prin comparație, se gândea el, s-ar fi putut crede că Londra era un loc liniștit.

Scanned with CamScanner

Dar zgomotele de aici erau cu totul altceva. Nu putea identifica nimic în ele, în afară de o *inadecvare* colectivă.

Acea diferență dintre orașul lui natal și Londra îl deranja chiar și la biroul pe care îl avea la firma de avocatură Lirington și Fiii.

Anjan avea acolo o slujbă, pe care și-o îndeplinea șezând la un birou prăpădit din camera copiștilor. Nu mai conta absolvirea lui cu onoruri sau recenta admitere în barou. Însă, odată ce s-ar fi făcut indispensabil, lucrurile aveau să se schimbe.

Ca și cum ar fi răspuns la asta, George Lirington deschise ușa încăperii. Se uită peste capetele copiștilor și îl zări pe Anjan.

– Bună ziua, Batty, spuse el. Ești chemat.

Anjan se ridică. Lirington și Fiii era specializat în probleme maritime. Îl angajaseră pe Anjan pentru un număr de motive, printre care și pentru faptul că vorbea atât hindi, cât și bengali. Faptul că se putea înțelege cu marinarii indieni de la bordul navelor își avea avantajele sale.

Anjan își luă caietul.

– Este vorba din nou de conturile Westfeld?

Lirington clătină din cap în semn că nu.

– Nu. E vorba despre o domnișoară. Este singură și vrea să ne angajeze.

Se uită la Anjan, curios.

– A întrebat de tine, rostindu-ți numele de familie întreg.

– Spune-mi că nu este mama!

Aceasta venise la Londra în urmă cu câteva săptămâni. Chiar dacă el îi spusese, pe un ton foarte amabil, că nu îl putea vizita la muncă... ei, bine, *era* mama lui.

– Nu, răspunse George. Este o domnișoară.

Se uită din nou la Anjan.

– Nu știam ca tu să cunoști vreo domnișoară, Batty. Mi-ai ascuns ceva.

Anjan nu își dăduse seama că știa pe cineva care ar fi putut veni în vizită. Ridică din umeri, își luă caietul și își urmă prietenul. Traversară camera dosarelor și intrară în cea principală. Încăperea cea mai apropiată de intrare era folosită pentru discuțiile cu clienții. Ușa era întredeschisă câțiva centimetri; Lirington intră și dădu din cap către cineva dinăuntru, chiar în momentul în care sosi și Anjan.

Acesta din urmă încremeni în prag.

Emily... domnișoara Emily Fairfield stătea la fereastră!

Scanned with CamScanner

Întotdeauna arătase fenomenal, dar era uluitoare în acel moment. Părul îi strălucea în lumina zilei ce intra pe fereastră. Purta o rochie de muselină albastră, atât de diferită de rochiile de plimbare în care o văzuse el îmbrăcată până atunci. Acelea aveau mâneci bufante și talie largă. Aceasta însă se mula pe silueta ei până la talie, ca și cum ar fi fost turnată pe ea. El și Lirington se opriră în prag și scoaseră un oftat comun de apreciere.

Anjan nu știa ce să creadă. Emily era acolo, după atâtea luni. Ce putea însemna asta?

Lirington, poate din cauză că nu o cunoștea pe Emily – bănuia Anjan –, își reveni primul.

– Domnișoară Fairfield, spuse el, l-am adus pe domnul Batty, după cum ați cerut.

Merse până la un scaun și îl trase pentru ea.

– Vă rog să luați loc, zise el, și spuneți-ne cu ce am putea să vă fim de folos.

Ea traversă camera până la masă, își puse mâinile peste fustă, iar apoi se așeză cu grație, în timp ce Anjan înghiți în sec.

– Batty, spuse Lirington peste umăr, aduci niște ceai, te rog?

Emily se încruntă auzind asta, o ușoară umbră alunecându-i peste trăsături.

Anjan se întoarse cu tava și o văzu așezată așa cum se cuvenea, părând să șadă comod pe scaun, ca și cum ar fi luat ceaiul în birou în fiecare zi.

– Știți, domnișoară Fairfield, spuse Lirington, sper să găsim o modalitate de a vă fi de folos, dar bănuiesc că nu vom reuși. Va trebui să găsiți un consultant, desigur, iar eu v-aș putea face câteva sugestii excelente. Noi suntem specializați în probleme maritime. Așa că, dacă vreți să ne spuneți ce vă deranjează...?

– Dacă nu mă puteți ajuta, răspunse Emily, calm, sunt sigură că mă puteți îndruma către cineva care poate. Am sperat ca dumneavoastră să îmi ascultați povestea.

– Bineînțeles, spuse Lirington.

Atunci când Anjan se întoarse în cameră, ea îi aruncase o privire rece și întrebătoare. Dar acum își puse mâinile în poală și se uită la ele fără ca măcar să își ridice capul.

– Unchiul meu îmi este și tutore, spuse ea în cele din urmă. Sufăr de o anumită afecțiune, una despre care doctorul Russel, unul dintre medicii din Londra, spune că este o afecțiune convulsivă.

Scanned with CamScanner

Degetele ei se jucau cu un nasture de pe manșetă.

– Nu există leac pentru această afecțiune, cel puțin nu unul care să fi fost descoperit.

Ridică din umeri.

– O astfel de boală reprezintă o neplăcere, bineînțeles, dar nu mă pune în pericol.

Anjan adeveri înclinând din cap, amintindu-și convulsia pe care o văzuse la ea.

– Unchiul meu, continuă Emily, dorește, totuși, să caute un leac. Crede că nici un bărbat nu se va căsători cu mine dacă nu mă însănătoșesc.

Spunând asta, își duse mâna la manșetă și își descheie nasturele.

– O, Doamne! zise Lirington.

Dar nu adăugă nimic la acea exclamație. Se uită la pielea palidă a încheieturii ei, complet fascinat de acea priveliște, aplecându-se în față.

Anjan ar fi vrut să își pocnească prietenul și să îi abată privirea de la pielea ei.

– Unchiul meu a chemat pe cineva să folosească curent galvanic pe mine, spuse ea desfăcând un al doilea nasture. A chemat pe cineva care mi-a ținut capul sub apă. A mai fost și un bărbat care a încercat să mă vindece cu ajutorul unui aparat. Folosea o pârghie care să îmi aplice o forță puternică pe picior atunci când începea o convulsie.

Desfăcu mai mulți nasturi în timp ce vorbea.

– Am încetat să folosim mașinăria atunci când aceasta mi-a rupt femurul.

Anjan își ridică ochii la ea, simțind, pentru o clipă, un soi de înțelegere deprimantă. Atunci când Emily îi vorbise despre plimbările ei ca despre o *evadare*, el își imaginase că era, pur și simplu, rebelă. Dar asta? Asta era ceva îngrozitor!

Vorbea cu atâta naturalețe, încât Lirington ajunsese să dea din cap în ton cu spusele ei, ca și cum lucrurile pe care le enumera ar fi fost activități normale. Dacă i-ar fi lipsit atenția, Anjan nu ar fi băgat de seamă felul în care degetele ei tremurau în timp ce descheiau ultimul nasture. Emily își suflecă mâneca și dezvălui o cicatrice albă și perfect rotundă.

– Un doctor m-a ars cu vătrai încins, spuse ea. A crezut că astfel îmi va întrerupe convulsiile. Nu a fost așa.

Anjan se prinse cu mâinile de scaun. Barbarie, asta era. Barbar! Și cum de el nu știuse nimic? Toate acele săptămâni cât se plimbaseră

Scanned with CamScanner

împreună, iar ea nu spusese nici un cuvânt! El îi mai și ținuse prelegeri despre familie, despre cum ar fi trebuit să facă ceea ce îi cerea unchiul ei.

Simți cum clocotea de furie.

– Domnilor, spuse ea, tot calmă, sper că veți înțelege de ce nu vă voi arăta arsurile de pe coapsă.

– Domnișoară Fairfield, spuse Lirington, derutat, toate astea sunt bune și frumoase, dar nu știu cum să vă ajutăm. La urma urmei, este datoria tutorelui dumneavoastră să vă asigure asistență medicală.

– Asta nu-i bine, se trezi Anjan mârâind. Și nici nu-i frumos.

Ea îl auzi și zâmbi.

– Ei, bine, există posibilitatea să fac o petiție pentru schimbarea tutorelui. Am sperat...

– Noi ne ocupăm de probleme maritime, spuse Lirington. Asta este o problemă pentru Curtea de Justiție.

Clătină din cap.

– Oricât de grave au fost suferințele pe care le-ați îndurat, nu văd cum am putea să vă fim de folos. Secretarul meu, domnul Walton, vă poate da o listă a consultanților, dar, și sunt dezolat să recunosc, noi nu putem face nimic. Acum, dacă ne scuzați...

Se ridică.

– Batty, din moment ce ești aici, cred că trebuie să discutăm despre conturile Westfeld, până la urmă. Tatăl meu este în biroul lui și...

Se întoarse în timp ce Emily se ridica. Pentru prima dată în timpul vizitei sale, părea tulburată.

– Dar eu nu îi cunosc pe acei consultanți, spuse ea. Nu îi cunosc pe acești alți oameni. Iar situația este mult mai urgentă decât una care să poată fi rezolvată printr-o moțiune la Curtea de Justiție. M-am opus tratamentului. În schimb, unchiul meu este... adică am găsit corespondență cu...

Înghiți în sec și se uită la Anjan.

– Vrea să mă declare debilă mintal. Vrea să mă închidă. Dacă se întâmplă asta, nu voi putea niciodată să îmi iau propriile decizii.

Anjan simți cum i se făcea rău de la stomac. Oamenii glumeau despre Bedlam, dar lucrurile pe care le auzise... Un azil de nebuni nu era un loc bun pentru nimeni, cu atât mai puțin pentru Emily.

– De multă vreme nu m-a mai lăsat să ies din casă. Când a descoperit că mă furișam afară...

Își întoarse capul către Anjan, cu o ușoară înclinare complice.

Scanned with CamScanner

– ...a pus o servitoare să doarmă în camera mea. Nici măcar nu am apucat să îmi iau rămas-bun, spuse ea, aceste ultime cuvinte fiindu-i adresate numai lui Anjan.

Lirington clătină din cap.

– Îmi pare rău.

Era o respingere, nu o scuză.

Anjan nu se mișcă. Încremenise locului și punea cap la cap, în gând, tot ceea ce știa despre ea.

Respirația ei se înteți.

– Sora mea mă va ajuta. Ea este majoră și are suficienți bani ca să plătească pentru tot ceea ce vă trebuie.

– Chiar vă doresc tot ce este mai bun, spuse Lirington, dar...

– Taci, Lirington, se trezi Anjan spunând printre dinți. Nu și-a cerut *ție* opinia. A venit la mine.

– Asta este ridicol!

Lirington se încruntă, apoi buzele i se arcuiră, ca și cum tocmai își amintise că, de fapt, ea îl *ceruse* pe Anjan. Pronunțându-i chiar numele de familie întreg.

– Nu înțeleg, spuse el în cele din urmă. De ce te-ar fi solicitat pe tine?

Anjan nu răspunse.

– Pentru că știam, răspunse Emily. Știam că, venind aici, aveam șansa ca povestea mea să fie ascultată. Sau, cel puțin, depănată. Că avea să vă pese.

– Asta este ceea ce crezi? întrebă Anjan, aproape curios să îi audă răspunsul. Nu te-am văzut de luni bune; ai dispărut fără să îmi spui aproape nici un cuvânt. Și crezi că poți să vii aici, pur și simplu, și să îmi spui că trebuie să îmi pese?

Emily își ridică bărbia.

– Nu fi neghiob, spuse ea. Știu că îți pasă.

Anjan simți cum i se înfiripa un zâmbet pe față: unul lent și neprefăcut.

– Foarte bine.

– Ți-am spus cândva că, dacă mariajul nostru ar fi fost aranjat, nu m-aș fi plâns, zise Emily. De atunci...

Anjan se aplecă în față, ignorând sunetul surprins pe care tocmai îl scosese Lirington.

– În cele mai grele luni ale excelor unchiului meu, când sora mea era plecată și nu aveam cum să îmi exprim frustrarea, mi-am

Scanned with CamScanner

imaginat că era așa. Că *știam* că urma să mă căsătoresc cu tine. Că asta așteptam cu nerăbdare, indiferent de ceea ce se întâmpla între timp.

Anjan înghiți în sec.

– Apoi am descoperit că unchiul meu coresponda cu un azil de nebuni. Emily închise ochii. Nu puteam să rămân în casa unchiului și să risc să fiu luată de acolo și internată. Iar situația în care ajunsesem a fost ciudat de eliberatoare. Puteam să merg oriunde, puteam să aleg orice. Nu era nimic aranjat, nici un lucru din viitorul meu, cu excepția lucrurilor pe care puteam să le aranjez singură.

Anjan nu mai era în stare să își ia ochii de la ea. Emily îi zâmbi, iar el simți cum îi întorcea zâmbetul.

– Așa că am venit aici, spuse ea. La tine.

Lirington se uită la Emily, o privi cu adevărat, iar apoi se întoarse către Anjan.

– Batty, spuse el cu glas șoptit, cred că mi-ai ascuns anumite lucruri.

De partea cealaltă a mesei, Emily făcu o grimasă și lovi cu palma în tăblia de lemn.

– Numele, spuse ea pe un ton ridicat, este *Bhattacharya*. Și, din moment ce va fi al meu, ar fi bine să învățați să îl pronunțați cum trebuie.

Capitolul 26

– Sora mea a plecat singură și de bunăvoie, spuse Jane după ce Oliver se întoarse la hotel. Știu unde se află și cred că este în siguranță.

Jane îi zâmbi deschis și prietenos. Își luaseră camere în părți opuse ale hotelului, de dragul bunelor maniere. Dar la scurt timp după ce el se întorsese de la plimbarea cu Sebastian, ea se furișase pe coridor și bătuse la ușa lui.

Acum stătea la el pe pat, fără pantofi și cu părul desfăcut, iar el nu o voia în altă parte. Voia ca timpul să se oprească în loc. O voia în camera lui. Nu voia ca ea să plece niciodată. Iar Jane știa unde se afla sora ei.

Poate că tocmai timpul scurt al poveștii lor de dragoste făcea ca fiecare clipă să pară atât de prețioasă.

– Sunt foarte fericită, spuse ea. Trebuie doar să o găsim.

Scanned with CamScanner

Lui Oliver îi fu ușor să își pună mâinile în jurul ei, să o tragă aproape și să îi adulmece parfumul. Să o creadă nu doar posibilă, ci și probabilă; singura probabilitate pe care o putea înțelege.

Refuza să se gândească la faptul că povestea lor trebuia să aibă un sfârșit.

În schimb, îi mângâie gâtul.

– Mă bucur că totul se dovedește a fi bine, spuse el. Vei mai avea nevoie de mine doar pentru puțin timp. Doar ca să te asiguri.

Își ținu respirația.

– Da. Dacă nu te deranjează.

Îi sărută urechea, trăgând-o aproape. Nu voia să îi dea drumul. Mâinile lui se jucau în părul ei, încurcându-l, iar apoi el îi inhală parfumul.

– Ești afectuos, spuse ea.

– Nu. Doar îndrăgostit.

Îndrăgostit și copleșit de acea îngrijorare care fierbea înlăuntrul lui. Odată ce Jane s-ar fi reunit cu sora ei, odată ce amenințarea tutelei unchiului ei s-ar fi risipit, Oliver nu ar mai fi avut nici o scuză. Simțea sfârșitul acum atât de aproape, încât putea să îl miroasă, iar el nu voia să îi dea drumul lui Jane.

– Unde este sora ta?

– La Londra, răspunse Jane. Sunt aproape sigură de asta.

– Cât de... util, spuse Oliver. Și eu trebuie să mă duc la Londra.

Dar sperase să trebuiască să meargă în altă parte. Oliver avea îndatoriri care îl așteptau la Londra. Închise ochii și își imagină acele îndatoriri: întâlnirile neglijate, rubrica de ziar pe care trebuia să o scrie, una despre ultimele modificări de lege propuse. Apoi își abătu gândul de la toate astea.

– Dar încă nu suntem acolo, spuse el. Suntem aici. Și acum.

– Am observat, șopti Jane. Și ce vom face în legătură cu asta?

Oliver o trase mai aproape.

– Iată ce vom face, răspunse el.

Îi întoarse fața spre el și o sărută.

– Nu știu, Anjan.

Femeia care stătea de partea cealaltă a mesei, față în față cu Emily, purta un sari de mătase mov cu auriu. Avea ochii lui Anjan: întunecați și cu gene imposibil de lungi. Fața doamnei Bhattacharya era lipsită de riduri, cu excepția celor cauzate de încruntarea pe care i-o

Scanned with CamScanner

provoca vederea lui Emily. Mâinile îi erau încrucișate, iar Emily încercă să nu se crispeze sub privirea ei.

Mama lui Anjan pufni pe nas și se uită la fiul ei.

– Este ceva în neregulă cu ea? Arată bolnăvicioasă.

– Nu prea a ieșit din casă în ultimul timp.

Anjan părea complet calm.

Un sentiment pe care Emily nu îl împărtășea. Stomacul parcă i se strângea și trebuia să facă un mare efort să rămână nemișcată.

Doamna Bhattacharya clătină din cap.

– Și ce va spune tatăl tău atunci când îi voi povesti că viitoarea ta mireasă are convulsii? Noi vrem doar ce este mai bun pentru tine.

Se încruntă la Emily.

– Nu îți poți găsi altă fată? O fată drăguță de acasă, poate...

– Presupun că este posibil, răspunse Anjan, politicos. Dar tatăl domnișoarei Emily este avocat, iar unchiul ei este profesor de drept. Ea mă poate pune în contact cu mai multă lume decât o pot face părinții lui Lirington. În această privință, este o potrivire avantajoasă.

Ochii doamnei Bhattacharya se îngustară.

– Bineînțeles că încerci să mă convingi în acest fel. Vrei să îmi dovedești că ești *rațional*.

Era o urmă de amuzament în vocea ei în timp ce vorbea.

– Nu îți pasă că este drăguță. Nu mi-ai scris că ai putea să vorbești cu ea despre orice. Vrei să îmi spui că hotărârea ta de a te căsători cu ea nu are nici o legătură cu toate astea?

Buzele lui Anjan se arcuiră într-un zâmbet sincer.

– Bineînțeles, răspunse el, sec. Ce ar putea fi mai pragmatic?

Mama își pironi fiul cu privirea.

– Nu sunt proastă, Anjan.

– Mă cunoști prea bine. Dar deja ți-am spus că sunt îndrăgostit de ea. Dacă vreau ca într-o zi să am influență asupra englezilor, am nevoie de cineva care să îi înțeleagă. Cineva care să facă asta și care, totuși, să nu dorească să uit și *eu* cine sunt.

– Să uiți?

– Practic, toți cei din Anglia se hrănesc cu carne și beau alcool, spuse Emily. Imaginați-vă că fiul dumneavoastră merge la o reuniune și că acolo se servește friptură. Cu cine ați vorbi în prealabil să vă asigurați că el nu va mânca așa ceva? Cine ar veghea ca în paharul lui să fie limonadă în loc de vin alb? Este treaba unei soții să se ocupe de astfel de aranjamente.

Scanned with CamScanner

Se uită la Anjan.

– Nu cred că fiul dumneavoastră ar uita vreodată, bineînțeles, dar eu aș putea să îi netezesc căile.

Doamna Bhattacharya se încruntă, gândindu-se la spusele lui Emily.

– Și, bineînțeles, angajăm un bucătar indian.

– Hmmm...

Mama lui Anjan păru cât de cât împăcată. Dar când realiză că expresia i se îndulcise, o privi pe Emily cu o încordare reînnoită.

– Mesele sunt mese. Și India? Vrei să uite de India? Să nu vină niciodată acasă, să nu știe copiii lui de unde provin?

– Nu, răspunse Emily. Bineînțeles că nu. Vom veni în vizită cât de des vom putea.

– Înțeleg. Cine este această fată care vrea tot ce vrei și tu, Anjan? Nu sunt sigură că o cred.

– Dar nu vreau tot ce vrea și Anjan, spuse Emily. Mi-a explicat cum stă treaba. Vreau tot ce vreți *dumneavoastră*.

Liniște. Apoi, doamna Bhattacharya își înclină capul și se uită la Emily.

– Asta vrei?

– Bineînțeles că vreau. Nu știu nimic despre căsătoria cu indienii, despre creșterea copiilor indieni. Cui altcuiva aș putea să îi cer sfaturi?

Doamna Bhattacharya ridică dintr-o sprânceană și se întoarse spre fiul ei.

– I-ai spus să zică asta.

Anjan tuși în palmă.

– Mamă, crede-mă că nu i-am spus. *I-am zis* că tu ești șefa, dar și-a dat singură seama de restul.

Doamna Bhattacharya clătină din cap, dar buzele îi tresăriră; o expresie de umor reprimat, care îi aminti lui Emily de fiul ei.

– Ei, bine, cel puțin știe cum să pună problema.

Anjan îi zâmbi lui Emily, iar ea îi întoarse zâmbetul. Pierzându-se în contemplarea expresiei de pe fața lui...

Doamna Bhattacharya bătu cu degetele în masă.

– Am spus eu că puteți să vă zâmbiți așa unul altuia? I-am promis soțului meu că nu voi fi blândă cu tine. Mai sunt încă șaptesprezece lucruri pe lista mea. Nu am terminat nici pe departe.

Lista cuprindea întrebări despre cum se simțea Emily în legătură cu găzduirea unor membri ai familiei care veneau în Anglia pentru

Scanned with CamScanner

examenele de funcționari publici, copii, religie, din nou copii, convulsiile lui Emily și istoria familiei ei, copii...

– Îl iubești? întrebă în cele din urmă doamna Bhattacharya.

– Da, spuse Emily. De fapt...

– Nu trebuie să mă convingi, o întrerupse cealaltă femeie. Bineînțeles că îl iubești. Cine nu l-ar iubi?

Emily zâmbi.

Expresia doamnei Bhattacharya abia dacă se schimbă.

– Va trebui să discutăm cu familia ta despre momentul cel mai propice pentru organizarea nunții.

Zâmbetul lui Emily se lărgi. Anjan îi spusese să nu își facă griji, fiindcă, dacă erau amândoi respectuoși, o puteau convinge. Dar pesemne că ea nu îl crezuse cu adevărat.

Doamna Bhattacharya continuă:

– Nu ai mamă. Cine este responsabil pentru tine?

– Am o soră.

Emily se strâmbă.

– Și un unchi. Dar ar fi mai bine dacă... dacă...

Lăsă fraza suspendată în aer.

– Ce spune acum? întrebă doamna Bhattacharya, cu o expresie de neîncredere pe față.

Anjan veni și se așeză lângă Emily.

– Mamă, spuse el, este posibil să fie o mică dificultate legată de unchiul ei.

– Dificultate? Ce fel de dificultate?

– Încă nu sunt majoră, spuse Emily. Am nevoie de consimțământul lui.

Anjan își întinse mâinile.

– Aha...

Doamna Bhattacharya își încleștă maxilarul.

– Acea dificultate.

Expresia de pe chipul ei era foarte familiară, de fapt, tulburător de familiară. După o pauză lungă, ea ridică din umeri.

– Voi vorbi cu el. Atunci când tatăl tău a avut astfel de dificultăți cu colonelul Wainworth, m-am ocupat eu de asta.

Însă Anjan clătină din cap.

– Nu, spuse el în șoaptă. Apreciez oferta, mamă, dar cred că de data asta trebuie să o fac eu.

Scanned with CamScanner

Jane stătea la fereastră, uitându-se la priveliște. Hotelul la care o adusese Oliver se afla pe o stradă liniștită, departe de aglomerația apăsătoare din zona gării. Atunci când se înregistraseră la recepție, el își dăduse un nume fals. Apoi urcase în cameră, dar se plimbase de colo până colo timp de zece minute, înainte ca, în cele din urmă, să scoată din buzunar un pumn de bilețele și să sune după un valet care să le livreze.

– I-am scris fratelui meu, explicase el. Și unei cunoștințe care se va interesa la barou despre locul în care se află... avocatul surorii tale.

Jane nu îl întrebase de ce avusese nevoie să se gândească atât de mult înainte să se decidă să îl anunțe pe fratele lui că se afla în oraș. Sau de ce își dăduse un nume fals la recepție. Sau de ce veniseră la acel hotel liniștit, aflat la mai bine de un kilometru de centrul orașului. Știa deja.

El nu făcuse toate astea pentru că s-ar fi rușinat cu ea. Doar că... nu voia să afle nimeni de relația lor. Atâta tot.

Atunci, de ce o supăra atât de tare atitudinea lui?

Cu câteva minute în urmă, băiatul trimis să livreze mesajele se întorsese aducând o geantă. Era plină cu hârtii: ziare, cópii ale minutelor parlamentare, notițe, invitații. Oliver se scuzase și apoi se retrăsese la o masă, lăsând-o pe Jane să se uite pe fereastră și să se gândească.

Dacă învățase ceva în lunile de când îl cunoștea pe Oliver, era faptul că trebuia ca ea să încerce să rezolve problemele lor lansându-se în acțiuni îndrăznețe. De fiecare dată când se crispase și se ascunsese sau încercase să se pună în umbră, problemele ei crescură în amploare. Iar acum, acea afecțiune crescândă dintre ei, acea poveste de dragoste imposibilă, era o problemă.

Ea voia o soluție îndrăzneață.

Dar ceea ce primea în schimb...

Să îl privească cum lucra la acele hârtii era ca și cum îl privea cum se îndepărta de ea. Cu fiecare scrisoare pe care o deschidea, cu fiecare nou amendament pe care îl citea, părea tot mai distant. Mai conștient că fiecare bilet pe care îl primise îl invita la o cină în a cărei atmosferă Jane nu s-ar fi integrat niciodată.

El îi destăinuise că bărbații ca el aveau nevoie de pitulici, nu de Păsări Phoenix. Jane îi spusese cândva că era în flăcări, dar femeile care se căsătoreau cu bărbați precum Oliver nici măcar nu ar fi îndrăznit să scapere un chibrit ca să aprindă un foc.

Scanned with CamScanner

Jane ar fi putut să facă o schimbare. Ar fi investit, pur, și simplu, bani în problemă: ar fi angajat instructori de etichetă care să o terorizeze zi și noapte, până când nu ar mai fi făcut greșeli. Ar fi angajat o femeie care să fie responsabilă în întregime de o mică garderobă neinteresantă, monotonă și perfectă. Avea suficienți bani ca să își taie toate penele și să și le albească. Cu muncă, ar fi putut să se integreze.

Dar, când se gândea la existența alcătuită din minciuni, o apuca tremuratul. O singură dată fusese suficient.

Clătină din cap și se întoarse la fereastră, înapoi la întrebarea: cum să găsească o soluție îndrăzneață pentru o problemă atât de discretă?

Capitolul 27

– Cine sunteți dumneavoastră?

Anjan fusese condus în biroul întunecos din spatele casei. Îi luă o clipă să se concentreze asupra bărbatului de acolo, care trebuia să fie Titus Fairfield. Era rotund, chel și îl privea pe Anjan cu o expresie gravă.

Anjan îl mai văzuse înainte. Cu ani în urmă, un alt student indian, unul care își luase licența în anul în care sosise Anjan, îl indicase ca profesor particular. Nu ca pe unul care putea fi folosit, ci ca pe unul care era puțin probabil să accepte un elev indian. Dacă Anjan ar fi știut că acel om era unchiul lui Emily...

Probabil că nu ar fi invitat-o la plimbare de la bun început. Mai bine că nu știuse!

Se îmbrăcase în culori închise și se asigurase că arăta perfect respectabil. Gulerul îi era apretat atât de rigid, încât îi simțea vârfurile pe obraz ori de câte ori întorcea capul. Îi înmână lui Titus Fairfield o carte de vizită.

– Sunt domnul Anjan Bhattacharya, spuse el, și am venit aici pentru o chestiune destul de importantă.

Fairfield puse cartea de vizită pe masă fără ca măcar să se uite la ea.

– Ei, bine, spuse el pe un ton vesel, nu iau nici un student în acest an.

Scanned with CamScanner

Avea o privire vicleană, ca și cum, cumva, Anjan nu și-ar fi dat seama că era pus la punct.

– Nu face nimic. Nu mă interesează un meditator. Mi-am luat licența în martie, îl informă el. Dar l-am cunoscut pe ultimul dumneavoastră student, John Plateford. Ați făcut treabă bună cu el.

Domnul Fairfield nu se așteptase la lingușeală. Clipi și nu reuși să adune grosolănia necesară ca să sune din clopoțel și să ceară ca Anjan să fie dat afară. Așa că musafirul se așeză de cealaltă parte a biroului. Pentru un moment, Fairfield se mulțumi să îl privească, neștiind sigur ce anume reguli de etichetă erau potrivite situației. Mândria lui înnăscută învinse după câteva clipe.

– Da, Plateford, spuse el, fericit. A primit onoruri de primă clasă.

– O cinste pentru dumneavoastră, răspunse politicos Anjan. La fel am primit și eu.

Auzind asta, Fairfield clipi încă o dată, apoi clătină din cap, ca și cum ar fi alungat ideea că *Anjan* ar fi putut să se claseze alături de elevul lui.

– Acum sunt avocat la Londra, continuă Anjan.

Așteptă un moment, să vadă dacă Fairfield făcea legătura între profesia lui și biletul pe care îl lăsase Emily.

Dar nici vorbă de așa ceva. Fairfield se mulțumi să se încrunte la Anjan.

– Acum câteva zile, continuă Anjan după o pauză lungă, a venit la mine domnișoara Emily Fairfield.

Unchiul ei inspiră adânc.

– La dumneavoastră? spuse el, șocat. De ce ar veni la dumneavoastră?

– Pentru că o cerusem în căsătorie, răspunse Anjan. Și pentru că voia să îmi spună „da".

– Ridicol!

Fairfield clătină din cap, împingându-se în birou ca și cum astfel ar fi putut să respingă cuvintele pe care le rostise Anjan.

– Nebunie! Nu este posibil!

Anjan ar fi putut să enumere toate modurile în care era posibil, începând cu sărutul pe care îl primise în seara precedentă, pentru noroc. Ar fi putut menționa lunga discuție despre viitor pe care o avusese cu Emily. În schimb, decise să arate că înțelesese greșit cuvintele lui Titus.

– Vă asigur, spuse Anjan, că este posibil. Nu există nici o interdicție.

– Nu la asta mă referam.

Scanned with CamScanner

Fairfield făcu o grimasă.

– *Știți* dumneavoastră. Am vrut să spun că nu puteți să vă căsătoriți cu ea.

– Vreți să spuneți că nu pot să mă căsătoresc cu ea din cauza faptului că dumneavoastră vă opuneți.

Fairfield păru ușurat că problema fusese expusă atât de clar.

– Da, da. Asta este. Mă opun.

– Nu vă învinovățesc, spuse Anjan. Sunt aici ca să vă domolesc temerile. Știu că trebuie să vă faceți griji în legătură cu modul în care va fi tratată nepoata dumneavoastră.

– Într-adevăr.

Fairfield își umflă pieptul.

– Sunt îngrijorat din pricina tratamentului ei.

– Pot să înțeleg asta, spuse Anjan. Tatăl meu este foarte bine plasat în administrația de stat. Unchiul meu este aghiotantul indian al Guvernatorului General. Știu că v-ar îngrijora gândul că aș considera-o pe nepoata dumneavoastră inferioară mie din punct de vedere social.

Fairfield clipi iute.

– Hmm... Ei, bine...

– Nu vă faceți griji, se grăbi să spună Anjan. Nu o consider. Voi avea grijă de ea la fel de bine ca oricare om mai puțin important. Poate că ne bucurăm de o situație mai bună decât aceea modestă pe care o aveți dumneavoastră, dar, la urma urmei, și eu sunt doar un supus credincios al Majestății Sale.

Cuvintele acelea aveau un gust amar în timp ce le rostea.

Domnul Fairfield păru nedumerit. Își trecu mâna peste cap, făcând o grimasă ciudată.

– Nu asta a fost...

– Aha! Atunci, să fie vorba cumva de convulsiile ei? Poate că vă temeți că nu a fost sinceră cu mine în privința lor. Domnule Fairfield, vă aplaud dorința de a vă asigura că a existat o dezvăluire adecvată și corectă de ambele părți, înainte ca eu și Emily să începem o relație permanentă. Dar vă asigur că știam despre convulsii de la început. Abia dacă merită să mă gândesc la ele.

– Nu înțelegeți.

Fairfield începuse să devină palid.

– Atunci...

Anjan se ridică încet, așezându-și mâinile pe tăblia biroului.

Scanned with CamScanner

– Este din cauză că sunt indian.

Urmă o pauză lungă și apăsătoare.

– Nu sunt sigur că Emily este suficient de sănătoasă încât să se căsătorească, spuse în cele din urmă unchiul ei. Dar dacă ar fi, atunci, da, v-aș refuza. Pentru că dumneavoastră sunteți... sunteți...

– Din India, completă Anjan. Este numele unui loc, nu al unei boli dezgustătoare. Va trebui să învățați să îl pronunțați, fiindcă vom fi o familie.

– Nu, nu, bineînțeles că nu vom fi, spuse Fairfield cu năduf. Nu trebuie să zic nimic. Nu vă voi da permisiunea. Nu o voi da.

– Poate că ați dori să îmi explicați.

– Pentru că vă cunosc rasa, mărâi Fairfield. Sunteți slab și vă veți lua zece neveste, iar, dacă veți muri, îmi veți forța nepoata să ardă pe rugul dumneavoastră funerar.

– Da, ripostă Anjan. Pentru că ar fi mai bine ca ea să nu aibă nici un soț, să o ardeți cu vătraie cât este încă în viață și să o supuneți la șocuri electrice. Nu aveți nici un drept să îmi țineți o predică în această privință, domnule Fairfield. Eu, cel puțin, nu i-am făcut niciodată rău.

Fairfield înghiți în sec.

– Asta a fost altceva. Ea era... este bolnavă. Și... și...

– Și dumneavoastră o faceți să fie și mai bolnavă. Știți când a fost singurul moment în care am văzut-o pe nepoata dumneavoastră plângând? Atunci când i-am spus că tutorele ei ar trebui să o trateze ca pe o comoară prețioasă.

– Dar...

– Și dacă tot vorbim despre acest subiect, presupun că sunt necesare câteva clarificări. Hindușii cred în monogamie; nu cunosc nici unul care să aibă mai mult de o soție. După ce fratele meu a murit, soția lui l-a plâns, dar ea este încă în viață.

Anjan simți cum îi tremurau mâinile de nervi.

– Nu susțin că rasa mea, după cum ați numit-o dumneavoastră, este perfectă, dar eu *încerc*.

Se încruntă la Fairfield.

– Am văzut cicatricile lui Emily, iar asta este mai mult decât acuzațiile pe care le puteți aduce dumneavoastră altora.

Fairfield se făcu mic în fața furiei din vocea lui Anjan.

– Am avut intenții bune, șopti el.

Scanned with CamScanner

Anjan se aplecă peste masă până când ajunse la câțiva centimetri de celălalt bărbat.

– Atunci, trebuie să aveți intenții și mai bune.

Fairfield se prăbuși pe scaun.

– Eu...

Se uită în jur.

– Dumneavoastră... dumneavoastră ați văzut cicatricile ei?

Anjan încuviință din cap.

– Dar sunt...

Anjan dădu din cap în semn că da.

– Ar fi trebuit să... își dea jos o parte din haine ca să vi le arate.

Părea tulburat, iar Anjan se decise să nu spună că nu văzuse *toate* cicatricile lui Emily.

– Vreți să ziceți că, atunci când a fugit, Emily a venit la dumneavoastră?

– A venit.

– Atunci, e... dezonorată. Trebuie să se căsătorească.

Își umezi buzele.

Nu era necesar să clarifice starea exactă a dezonoarei ei.

O bună bucată de vreme, domnul Fairfield nu spuse nimic. Buzele i se mișcau, ca și cum se certa cu el însuși... dar, cel puțin, părea că se contrazicea. În cele din urmă, se îndreptă în scaun.

– Sunteți indian, spuse el atunci când se hotărî să vorbească din nou. Nu cumva asta înseamnă că aveți... abilități speciale de vindecare? Cred că îmi amintesc că am auzit vorbindu-se despre ele. Speciale...

Făcu un gest.

– Lucruri. Cu lucruri.

Anjan era licențiat în drept la Cambridge, având exact aceeași diplomă pe care o obținuse și domnul Fairfield. Îi veni să râdă. Ar fi trebuit să îl corecteze.

– Da, spuse el în cele din urmă. Fac anumite lucruri deosebite, folosindu-mă de alte lucruri. Cum de știați?

– Poate că așa e cel mai bine, hotărî Fairfield. Este posibil să cunoașteți o gamă întreagă de leacuri la care eu nu am putut avea acces. S-ar putea ca acesta să fie cel mai bun lucru pentru ea, până la urmă.

Anjan nu făcu nici un gest de încuviințare. Nu zâmbi.

– Aș fi fericit să încerc orice pare să fie o idee bună, răspunse, iar Fairfield păru mulțumit de el însuși.

– Bine, bine. Dar, doar ca să mă asigur, vom adăuga asta în documentele prenupțiale. Nu vă las să o ardeți de vie.

Scanned with CamScanner

– Ei, bine, spuse Anjan cu generozitate, la urma urmei, trebuie să aveți grijă de nepoata dumneavoastră.

Sfârșitul veni atât de repede, încât Jane nici măcar nu își dădu seama de asta decât în momentul în care trecuse deja.

Sfârșitul aduse mai întâi bucurie: întrebările lui Oliver primiră răspuns. Exista un avocat pe nume Anjan Bhattacharya. Fuseseră descoperite adrese, fuseseră schimbate mesaje prin intermediul unui curier rapid. Două ore mai târziu, Jane se trezi la hotelul surorii sale, aruncându-se în brațele lui Emily.

Emily era aproape incoerentă. Abia primise o hârtie, o telegramă, de la Titus, chiar de la el!

– Nu îmi vine să cred, spuse Emily. Nu am nici cea mai vagă idee ce i-a spus Anjan, dar a fost *de acord*. Mă căsătoresc! Nu îmi va mai fi tutore. S-a terminat cu asta.

Da, se terminase. Jane râse împreună cu sora ei, consimți să îi fie domnișoară de onoare, o îmbrățișă și o ascultă cum descria ce greu era să aibă două ceremonii de căsătorie.

Auzi și mai multe despre Anjan.

– Va trebui să îl întâlnești după ce se întoarce. Îți va plăcea de el, crede-mă. O, Jane! Sunt atât de fericită!

Trebuia să fie stabilite o mulțime de detalii: aranjamente financiare pentru Emily, trusoul ei... Detalii fericite. Jane aproape că pluti înapoi la camera de hotel pe care o împărțea cu Oliver.

Acum avea un al doilea teanc de hârtii în fața lui. O sărută, totuși, prelung și lent.

– Mă bucur că totul s-a rezolvat, spus el după ce Jane îi povesti pe de-a-ntregul.

Dar nu părea bucuros. Iar, atunci când spuse că trebuia să se întoarcă la muncă, nu se uită în ochii ei. Totul *se* rezolvase... Chiar el stabilise că această aventură avea să dureze până când Emily era găsită și pusă la adăpost.

Jane se retrase în budoar, ca să își schimbe rochia pentru cină. Camerista hotelului desfăcuse deja șireturile rochiei de casă, când se auzi o bătaie în ușă.

– Domnule Cromwell?

Jane recunoscu vocea unuia dintre angajații hotelului și își ascunse un zâmbet la auzul numelui fals.

– Da.

Scanned with CamScanner

– O femeie dorește să vă vadă.

– O femeie? întrebă Oliver. Nu aștept nici o...

Nu mai termină ceea ce intenționase să spună.

Jane era dezbrăcată până la corset. Oricum, nu ar fi putut să iasă din acea cameră nici chiar dacă era îmbrăcată. Să fie găsită în camera lui într-un asemenea moment... Lui Jane nu îi prea păsa de reputația ei, dar reputația *lui* încă avea valoare.

Urmă o pauză, apoi se auzi sunet de pași. Iar după aceea...

– Mamă? spuse el.

Urmă o altă pauză. Când vorbi din nou, vocea lui se schimbase din grăbită și oficială, într-una plină de îngrijorare.

– O, Doamne, mamă! Ce s-a întâmplat?

Jane îi făcu un semn cameristei, care ieși în grabă pe ușa servitorilor. Nu era nevoie ca o cameristă să audă asta. Nici Jane nu ar fi trebuit să audă, dar nu avea unde să se mai retragă.

– Mă bucur că te-am găsit la timp, spuse femeia, *mama* lui Oliver. Ducele a spus... ei, bine, nu mai contează. Nu prea pot să gândesc... Oliver ascultă-mă, nu pot nici măcar să scot pe gură o propoziție completă. Doar că...

– Trage aer adânc în piept. Nu te grăbi. Spune-mi.

Vocea femeii se frânse.

– E vorba de Freddy.

– Ce s-a întâmplat cu ea? Putem să avem grijă de ea, să îi găsim cei mai buni doctori, să îi dăm...

– Au găsit-o în pat, la o zi și jumătate după ce a murit.

– Nu...!

Dar Oliver nu părea să nege spusele mamei lui, ci doar să respingă, din reflex, cuvintele.

– Nu se poate așa ceva! Am văzut-o nu cu mult timp în urmă. Părea puțin bolnavă, dar...

– A fost o apoplexie. Mi s-a spus că nu a suferit.

– O, mamă!

Vocea lui Oliver suna înăbușit.

– Ar fi trebuit să zic ceva după ultima mea vizită la ea, ar fi trebuit să îți spun că nu era bine. Ar fi trebuit să te chem și să...

– Ajunge. Ultima dată când am văzut-o, i-am spus că o iubesc. Am avut divergențele noastre, dar am trăit și momente frumoase împreună.

Vocea femeii tremura.

– Nu da vina pe nimeni. Există suficientă suferință și fără asta.

Scanned with CamScanner

Se așternu liniștea pentru o vreme, întreruptă doar de câteva suspine. Erau sunetele obișnuite în împrejurările în care membrii unei familii se alinau unul pe celălalt și erau alinați, la rândul lor.

Oliver îi pomenise lui Jane de mătușa lui, Freddy, în librărie, în urmă cu toate acele luni. Fusese unul dintre primele lucruri care o atrăseseră la el: faptul că vorbise cu atât respect și cu atâta afecțiune despre o femeie care, în mod evident, își avea propriile ciudățenii.

Fusese ca și cum cineva i-ar fi șoptit lui Jane că dacă Oliver putea să iubească o bătrână capricioasă, încăpățânată și ciudată, ar fi putut să o placă și pe *ea*.

Și o plăcuse.

– Este mâine, spuse mama lui. Înmormântarea. Vine toată lumea: Laura și Geoffrey, Patricia și Reuven, Free și tatăl tău. Cinăm cu toții în seara asta.

– Voi veni, bineînțeles.

Urmă o pauză lungă.

– Și, Oliver, femeia care stă cu tine...

Jane încremeni.

– Ce femeie?

– Nu fi ridicol! Ești aici sub un nume fals. Nu ai folosit niciodată săpunul meu, iar cineva din această cameră s-a spălat cu amestecul meu de arome pentru luna mai. L-am mirosit în clipa în care am intrat. Am vrut doar să știi... Nu vom fi prea mulți, doar familia și alte câteva persoane. Dacă ea este importantă pentru tine, dacă ți-ar aduce alinare, ar trebui să vii împreună cu ea.

– *Mamă!*

– Nu te voi ciupi de obraji în fața ei, iar dacă îți faci griji de exemplul pe care îl vei da surorii tale...

– Mamă, te rog!

– ...nu îți face. Probabil că Free îți va trage un perdaf mai bun decât aș putea eu să o fac.

Urmă o pauză lungă. Oliver trebuia să știe că Jane putea auzi tot. Probabil că se întreba la ce se gândea ea, ce credea despre toate astea. Jane se cuprinse cu brațele și își dori să fie lângă el. Chiar dacă nu ar fi durat. Chiar dacă ei doi nu s-ar mai fi văzut niciodată după zilele petrecute împreună, chiar dacă el s-ar fi căsătorit în următoarea lună cu micuța și perfecta lui pitulice.

În acel moment, ea dorea să fie cea care îl alina.

Scanned with CamScanner

– Voi...

– Gândește-te la asta, Oliver.

Jane își mușcă buza și se uită în altă parte, încercând să nu se simtă rănită. Până la urmă, ea și Oliver făcuseră o înțelegere. Iar el era supărat. Jane chiar nu avea nici un loc în viața lui și îi trebui doar o clipă, una în care simți cum i se strângea inima, ca să îl ierte pentru mica durere pe care i-o provocase.

– Voi vedea, spuse el.

Capitolul 28

În clipa în care închise ușa în urma mamei lui, Oliver știa ce avea să urmeze. Nici nu voia să se întoarcă. Nu voia să se uite la Jane și să vadă ceea ce îi făcuse.

Dar se întoarse. O găsi în budoar, încă așezată pe băncuța de care se servea atunci când își schimba toaleta. Purta doar jupa și corsetul și se uita în gol. Însă de îndată ce Oliver intră în cameră, își ridică privirea.

– Bun, spuse ea. Ești aici. Presupun că trebuie să...

Se întrerupse și începu să își privească mâinile, pe care și le împreunase în poală.

– Jane!

Uitându-se la ea, Oliver simți cum i se puse un nod în gât.

– Am nevoie de cineva care să mă ajute să îmi pun rochia.

Arătă spre una albastră, cu panglici de mătase roșie.

– Aceea.

– Jane...

– Nu voi avea această discuție cu tine câtă vreme sunt îmbrăcată numai pe jumătate, spuse ea, așa că Oliver o ajută să se îmbrace.

Era chinuitor să îi atingă pielea catifelată. Să dorească să îi sărute umărul în timp ce netezea țesătura subțire peste el. Dorea atât de multe cu ea... dar bănuia că îmbrăcarea acelei rochii marca sfârșitul, nu un început.

Dându-și silința să se descurce cât mai bine, Oliver își termină treaba, iar Jane se întoarse către el.

– Pot să...

Nu. Nu se putea dezvinovăți.

Scanned with CamScanner

– Explici? întrebă ea. Nu e nevoie de asta. Deja ai făcut-o. Sunt ultima femeie din lume cu care ai vrea să te căsătorești. Ești supărat din cauza morții mătușii tale. De ce mi-ai face cunoștință cu familia ta? Nu ai spus nici un lucru pe care eu să nu îl fi știut deja.

El făcu un pas în față.

– Nu de aceea.

– Ce vrei să spui?

În vocea ei se simțea nesiguranța.

– Bine, de aceea, recunoscu el. Dar este mult mai mult decât atât. Te iubesc, Jane.

Ea își înclină capul.

– *Poftim?*

– Te iubesc. Și, dacă te las să iei parte la asta, dacă te aduc printre ai mei în acest moment, nu știu cum aș putea să te mai las vreodată să pleci. Ai fi o parte din mine. O parte din familie.

Deja era. O parte din el se simțea ca și cum încă s-ar fi aflat pe un drum de pădure întunecat, împreună cu ea. Cu nimeni altcineva în jur, doar ei doi împotriva lumii.

Jane încă nu spusese nimic.

– Vreau asta, spuse el. Atât de mult mi-o doresc, încât mă doare. Vino cu mine, Jane. Nu ca iubita mea, ci ca logodnica mea.

Ea nu spuse nimic.

– Știu că vor fi dificultăți, dar putem trece peste ele. Minnie poate să te sprijine; poate să o convingă pe ducesa văduvă de Clermont să te instruiască. Și...

– Să mă instruiască? întrebă Jane. Ce sunt eu, un cal?

Oliver tresări.

– Nu. Bineînțeles că nu.

Dar câteva lecții...

– Câteva lecții despre ce?

Jane își ridică bărbia, dar buzele îi tremurau.

– Despre cum să mă comport sau cum să mă îmbrac. La asta te referi?

Oliver nu putu răspunde nimic.

– Spune-mi, Oliver, cât de mult crezi că va dura să învăț să îmi țin gura? Să vorbesc încet? Să mă îmbrac ca restul lumii?

– Eu... Jane...

– Dacă vrei o pitulice, atunci căsătorește-te cu una. Nu mă cere pe mine.

Scanned with CamScanner

Oliver închise ochii.

– Știu. Știu. Este un lucru oribil de cerut. Dar... Făcu o pauză, încercând să se adune. Încercând să explice.

– Păstrând tăcerea la momentul potrivit, am reușit să îmi clădesc o carieră. Cineva cu un trecut ca al meu trebuie să fie foarte atent. Fratele meu poate să susțină orice cauză dorește; eu trebuie să fiu precaut. Să mă asigur că, atunci când oamenii se gândesc la mine, se gândesc la un om rezonabil. La cineva asemenea lor. La cineva care...

– La cineva care nu are o soție îngrozitoare, spuse Jane.

Vocea îi era răgușită.

– Da, șopti el.

Apoi, văzând scânteierea din ochii ei, clătină din cap.

– Nu. Nu asta am vrut să spun. Asta ar fi doar ceea ce ar crede toată lumea.

Jane se ridică în picioare.

– Este foarte bine că nu vrei să ai o soție îngrozitoare, pentru că eu...

Se opri, mușcându-și buza, apoi clătină din cap.

– Nu, nu contează. Tocmai ai aflat că ți-a murit mătușa. Nu vreau să te mai împovărez și eu.

– Spune-o, răbufni el, și scutește-mă de mila ta!

Jane își ridică bărbia.

– Este foarte bine că nu vrei să ai o soție *îngrozitoare*, spuse ea, pentru că eu am sperat la un soț care să aibă un pic de curaj.

O, asta duruse! Oliver nu alegea între acceptare și Jane, între o sală de bal radiind de prietenie binevoitoare și acel drum întunecat și singuratic pe care să îl străbată împreună cu Jane. El alegea între un drum întunecat și singuratic împreună cu ea și unul fără ea.

– Nu ai fost la Eton, spuse el. Nu ai fost la Cambridge. Nu ai petrecut *ani întregi* modelându-te treptat în genul de persoană care să se integreze și care apoi să se deosebească în bine de ceilalți. Nu îmi spune că asta nu necesită curaj. Nu îmi spune asta.

Cu fiecare cuvânt rostit, tonul lui era din ce în ce mai ridicat.

– Nu îmi spune că nu curajul m-a adus înapoi, iar și iar, după fiecare încercare a celorlalți de a mă exclude. Să fii ca mine necesită curaj, la naiba!

Jane se uită la el. Se simțea de parcă s-ar fi uitat *prin* el.

– Așa să fie, Oliver?

Scanned with CamScanner

Ea își puse o mână în șold.

– A fost nevoie de curaj ca să pleci de lângă Clemons și să îi lași pe ceilalți băieți să facă ce au făcut? A fost nevoie de curaj ca să iei în considerare oferta lui Bradenton, care ți-a cerut să mă umilești? O, Doamne, nici curajul nu mai e ce-a fost!

Cuvintele ei păreau niște sulițe care se înfigeau în stomacul lui. Însă partea cea mai rea era că el vedea cum lui Jane îi tremurau mâinile, că îi vedea ochii plini de durere. Oricât de rău îl lovise, tot atât de mult o rănise și el. Iar el nici măcar nu putea spune că făcuse asta neintenționat.

– Așa mă gândeam și eu, spuse ea întorcându-i spatele. Voi trimite pe cineva să vină și să îmi ia restul lucrurilor.

Trecu pe lângă el.

Oliver vru să întindă mâna după ea, să îi spună să nu plece. Să o prindă de braț în clipa în care păși pe lângă el. Să facă orice.

Dar rămase mut și nemișcat. Jane ieși din cameră, iar el nu o opri. Lăsă să treacă acel moment, ultimul pe care îl avea la dispoziție ca să își ceară iertare și să salveze totul. Iar Oliver nu își dădea seama dacă mutenia și nemișcarea lui izvorâseră din curaj sau din lașitate.

Înmormântarea lui Freddy fu una liniștită. Nu erau mulți oameni care o cunoscuseră pe mătușa lui Oliver: doar băiatul care îi livra cumpărăturile, câteva doamne care o vizitau și familia ei.

Surorile lui Oliver veniseră și ele: Laura, cu soțul ei și cu nepoata cea mai mică a lui Oliver, un bebeluș care plânsese în timpul ceremoniei, și Patricia, cu soțul ei și cu copii lor gemeni. Free venise și ea. Stătuse vreme îndelungată în fața sicriului mătușii lor, privind înăuntru fără să spună un cuvânt. Își trecuse mâna peste marginea sicriului și plânsese înăbușit.

Părea nepotrivit ca mătușa Freddie să fie depusă într-o biserică. Ar fi detestat să zacă expusă într-un loc străin și să aibă ochii tuturor ațintiți asupra ei, chiar dacă era vorba doar de puținii oameni care o cunoscuseră. Era posibil ca Freddy să fi fost singura persoană din lume care ar fi oftat de ușurare la gândul de a fi îngropată la doi metri sub pământ, într-un sicriu minuscul. După ce groapa fu astupată, Oliver depuse florile pe mormânt.

– Așa, șopti el. Acum nimeni nu va mai ajunge la tine.

După înmormântare, se retraseră în micul apartament al mătușii Freddy, împreună cu avocatul ei.

Scanned with CamScanner

Oliver își petrecuse acolo fiecare Crăciun pe care și-l amintea. Fusese o tradiție născută din necesitate. Mama lui nu voia ca Freddy să fie singură de Crăciun, iar Freddy refuza să își părăsească apartamentul ca să vină la New Shaling. Așadar, întreaga lor familie obișnuia să vină la ea de Crăciun, chiar și atunci când camerele deveniseră prea mici ca să mai încapă toată familia.

Acum erau adunați acolo o mulțime de oameni, atât de mulți, încât nu se mai găseau scaune pentru toată lumea. Oliver și surorile lui, nepoții și nepoatele lui, părinții lui... Tatăl lui stătea lângă un perete; Reuven, împreună cu băieții lui, ședea pe podea.

Era oarecum surprinzător că Freddy *avusese* un avocat. De altfel, Oliver nici nu își imaginase ca ea să aibă un testament. Nu era ca și cum Freddy ar fi avut prea multe de dăruit. Lui Oliver i se părea de-a dreptul crud să fie martorul împrăștierii grăbite a puținelor bunuri care îi aparținuseră mătușii lui.

– Acest testament, spuse avocatul, datează de la sfârșitul săptămânii trecute.

Acestea fiind spuse, el scoase la iveală câteva foi de hârtie, mult mai multe decât își închipuise Oliver că ar fi fost necesare în acele circumstanțe.

Totuși, aceasta era Freddy. Introducerea, lungă și argumentată, îi făcu pe toți să schimbe priviri, neștiind dacă era acceptabil să zâmbească atât de curând după moartea ei. Frazele din testament sunau atât de mult a Freddy, încât cei aflați de față aproape că o simțeau prezentă printre ei. Scrisese o pagină întreagă despre ceea ce aștepta de la fiecare dintre ei: cum să păstreze moștenirea pe care le-o lăsa și așteptările ei personale de la fiecare dintre moștenitori.

Apoi, avocatul își drese glasul și începu să vorbească despre bunuri.

Mătușa îi lăsase surorii ei, Serena Marshall – mama lui Oliver – câteva obiecte care erau moștenire de familie, precum și o miniatură în care era reprezentată mama lor.

– Lui Oliver, nepotul meu – ți-aș lăsa o parte din bunurile mele pământești, dar nu cred că ai nevoie de ele. Îți las, în schimb, câteva cuverturi pe care le-am cusut de-a lungul anilor și pe care le-am păstrat pentru mine. Sunt cu mult mai bune decât tot ceea ce se poate cumpăra din magazinele din ziua de azi și nu au nici măcar o cusătură de mașină pe ele. Să ai grijă să le folosești, ca să îți țină de cald. Pe măsură ce îmbătrânești, vei deveni mai predispus la frisoane.

Scanned with CamScanner

Oliver simți un nod în gât. Freddy investise atât timp și atâta energie în cuverturile ei, încât era ca și cum ar fi primit ca amintire o bucată din mătușa lui.

– *Laurei și Patriciei le las restul banilor pe care i-am moștenit în copilărie și care vor fi împărțiți în mod egal între ele. De asemenea, le dau toate bunurile mele de uz casnic rămase, ca să fie împărțite între ele după cum se vor pune de acord. Le recomand în mod special următoarele: cuțitul meu de bucătărie, care a avut rareori nevoie de ascuțire, dulapul pe care l-am folosit în aceste ultime decenii și serviciul meu cel bun de porțelan.*

Laura o privi pe Patricia pe deasupra brațelor soțului ei.

– Nu poate să fie corect, spuse Laura în cele din urmă. Nu îmi pot imagina că aceste conturi ale lui Freddy valorează prea mult, dar împrăștierea tuturor bunurilor ei pământești fără ca...

Amândouă se uitară la Free, care ședea pe scaunul ei și se uita în jos. Lui Oliver îi părea rău pentru ea. Și pentru Freddy. Pentru cearta pe care o avuseseră și pe care nu o mai aplanaseră niciodată, ceea ce o determinase pe Freddy să o elimine cu totul din testament pe nepoata ei preferată.

– Ne-am certat, spuse Free cu glas șoptit. Și nu vreau... nu este vorba de asta.

Nu. Nu era vorba de bunuri. Era vorba despre faptul că știa că nu fusese iertată.

– Nu, spuse Patricia, e foarte simplu. Vom împărți lucrurile în mod egal între noi trei. Sunt sigură că mătușa Freddy ar vrea asta. Că și-ar fi dorit să fi făcut un astfel de lucru în acest moment.

Avocatul își aranjă ochelarii și se uită la cele două surori.

– Dar există o moștenire pentru domnișoara Frederica Marshall.

Toată lumea își ațintă privirea la avocat. Laura ridică din umeri, uitându-se la sora ei ca și cum ar fi spus: „Habar nu am ce altceva ar putea fi."

– *În cele din urmă, ajung la Frederica Marshall, nepoata mea, tiza mea și calamitatea existenței mele. În urmă cu câțiva ani, după cum, desigur, știți cu toții, a fost suficient de obraznică încât să insiste să părăsesc acest apartament, să ies în lume și să am o aventură, chiar dacă ar fi fost una atât de banală precum cumpărarea unui măr. După ce ea a plecat, am încercat să fac acest lucru.*

Respirația lui Free se întrerupse, foarte aproape de un suspin.

Scanned with CamScanner

–*Am descoperit că eram incapabilă să plec*, citi avocatul. *Pentru un motiv sau altul, nu eram în stare să ies pe ușă. Dar am făcut tot posibilul să mă descurc, așa că, din acest motiv, îi las veniturile mele din marea mea aventură și conținutul cufărului meu domnișoarei Frederica Marshall. Bănuiesc că ea le va folosi mai bine decât am făcut-o eu.*

Free își ridică privirea.

–Veniturile? spuse ea cu glas șoptit. Despre ce venituri e vorba?

–Veniturile din averea domnișoarei Barton, răspunse avocatul. Acestea ar fi drepturile de autor pentru douăzeci și cinci de volume publicate până în prezent, fără a le mai pune la socoteală pe cele patru care sunt în curs de publicare.

Frederica clipi.

–*Douăzeci și cinci* de volume? repetă ea.

Brusc, Oliver simți un junghi în inimă. Știa ce autoare scrisese douăzeci și cinci de volume unul după altul, în succesiune rapidă. În ianuarie fuseseră doar douăzeci și trei, dar... Sora lui se îndreptă spre cufărul mătușii lor și îl deschise. Băgă mâna înăuntru.

Erau teancuri de hârtii acoperite cu scrisul îngust al lui Freddie. Free luă unul și îl puse pe masă.

Oliver știa, știa *limpede* ce avea să vadă pe pagini.

–*Doamna Larriger și brigada galeză*, citi Free.

Mai scoase un teanc.

–*Doamna Larriger și contesa franceză. Doamna Larriger merge în Irlanda.*

Free făcu o pauză bruscă, după care întrebă:

–Cine este doamna Larriger?

Oliver știa. Dacă sora lui ar fi răsfoit hârtiile suficient de mult timp, doamna Larriger ar fi găsit drumul spre China, spre India, peste toate mările lumii. Oliver își aminti cum își bătuse joc de aceste cărți împreună cu Jane, râzând la gândul că, în mod clar, autorul nu mersese mai departe de Portsmouth.

Greșise. Autorul nu ajunsese nici măcar atât de departe. Își trăise cea mai mare parte a vieții în treizeci de metri pătrați. Și avusese atât de multă aventură ascunsă înlăuntrul ei, încât, atunci când îi dăduse drumul, aceasta se revărsase, pur și simplu. Lui Oliver îi era aproape imposibil să cuprindă cu mintea vastitatea secretului mătușii Freddy. Doamna Larriger cutreierase lumea, fumând pipa păcii cu indienii, împrietenindu-se cu un cârd de pinguini, fiind capturată de vânătorii de balene și reușind să scape.

Scanned with CamScanner

Toate astea – în timp ce Freddy stătuse în cămăruța ei, uitându-se la ușă și sperând ca a doua zi, cine știe, să fie în stare să plece.

Poate că o făcuse.

Lista era scurtă.

Jane adusese o întreagă foaie de hârtie frumoasă, crem, și se asigurase că avea călimara plină cu cerneală.

Intenționase să scrie pagini întregi cu planurile ei. În cele din urmă însă, lista la care reușise să se gândească era minusculă.

Ce voi face în continuare, o numise.

Un lucru nu era pe listă: Jane nu avea nici o intenție să se supună unei alte runde dureroase de vârtejuri sociale. Să se expună să fie judecată și găsită nepotrivită. Balurile, dineurile și petrecerile puteau suna minunat în teorie, dar în realitate erau epuizante și dezamăgitoare. În schimb, dorințele ei erau simple.

Fă lucruri bune.

Fă-ți mai mulți prieteni.

Păstrează prietenii pe care îi ai deja.

După un lung moment de gândire, mai adăugă încă un lucru pe listă:

Demonstrează-i lui Oliver că se înșală.

Acel deziderat trebuia să fie scris pe lista ei. Al patrulea lucru de făcut, decise ea; nu merita mai multă importanță în viața ei viitoare decât atât, dar trebuise să îl adauge pe listă. Pentru moment...

Tot o durea. Și suferea. Își petrecuse după-amiaza împreună cu sora ei, planificând detaliile nunții. Zâmbise atât de mult, încât simțise că gura stătea să îi crape de la efort.

O *durea*.

Dar chiar și sub crusta acelei suferințe, Jane simțea o certitudine calmă: era fericită că îl cunoscuse pe Oliver, fericită că se rupsese de persoana care fusese odată. De fațada care o jucase pe ea mai mult decât reușise ea, Jane, să o joace. Nu avea de gând să își mai asume un alt rol, cu atât mai puțin pentru un bărbat care, pretinzând că o iubea, îi ceruse să facă asta.

Oliver o rănise, dar ea avea de gând să se comporte la fel cum o făcuse în cazul tuturor celorlalte răni pe care le primise: să le considere un act de evoluție.

Jane se afla în pragul a ceva și mai bun. Și știa exact cum să înceapă: cu prietenia.

Își dădu lista deoparte și luă o altă foaie de hârtie.

Scanned with CamScanner

Dragă Genevieve și Geraldine, scrise ea.

Ultima dată când am corespondat, voi erați la Londra, iar eu eram la Nottingham. Circumstanțele s-au schimbat, iar eu sunt acum în oraș. Sper că am putea să ne reînnoim prietenia...

Capitolul 29

După ce se întoarse la Casa Clermont, Oliver era încă zăpăcit. Ignoră condoleanțele fratelui său și se retrase în camera lui.

În urmă cu multe luni, Oliver cumpărase o carte. Intenționase să o răsfoiască la vremea respectivă, dar apoi interveniseră o grămadă de evenimente. Cartea fusese aruncată pe fundul unui cufăr, iar, odată întors de la Cambridge, el o luase de acolo și o pusese pe un raft jos. Acum scotoci printre cărți, verificând cotoarele prăfuite până când o găsi pe cea pe care o căuta.

Doamna Larriger pleacă de acasă.

Paginile rămăseseră noi și curate, iar legătura de piele încă nu se crăpase. Deschizând cartea la prima pagină, Oliver simți un nod în gât. Acelea erau cuvintele lui Freddy, gândurile ei. O cumpărase și nici nu știuse că mătușa lui era autoarea. Nici pomeneală să bănuiască așa ceva. Netezi paginile și găsi Capitolul unu.

În primii săi cincizeci și opt de ani de viață, doamna Laura Larriger locuise la Portsmouth, lângă port. Nu se întrebase niciodată unde se duceau vapoarele și nu se interesa de venirea lor decât atunci când îi aduceau soțul înapoi dintr-una dintre călătoriile lui comerciale. Nu avusese niciodată un motiv să o intereseze. Casa ei era confortabilă, soțul ei avea un salariu excelent și, spre marea ei satisfacție, nu era acasă aproape niciodată.

Oliver înghiți în sec, întrebându-se ce anume văzuse mătușa Freddie de la fereastra ei. La ce visase și ce anume își dorise.

În acea zi, doamna Larriger stătea în salonul ei. Dar pereții păreau mai groși. Aerul, mai greu. Vreme de aproape șaizeci de ani, ea nu avusese nici cea mai mică curiozitate față de lumea din afara casei. Acum, aerul de dincolo de pereți părea că o chema. „Pleacă, îi șoptea. Pleacă."

Asta era ceva ce Freddy înțelesese bine, fără îndoială. Nu era de mirare că acel pasaj părea atât de real.

Scanned with CamScanner

Trase aer adânc în piept. Își împachetă niște lucruri într-o geantă. Apoi, cu un mare efort, un efort al unei femei care lăsa în urmă tot ce îi era cunoscut, doamna Larriger păși peste pragul ușii, în soarele cald de mai.

Oliver închise ochii și se gândi la mătușa lui. Se gândi cum ea scotea câte un deget pe ușă, doar ca, după aceea, să fie cuprinsă de palpitații. Își aminti că îi spusese că se străduia, că avea să reușească într-o zi. Că plănuia să se ducă în parc și să se plimbe...

Oliver spera ca, înainte să moară, mătușa Freddy să fi reușit să iasă din casă. Dar nu mai era atât de simplu. Ceea ce Freddy nu reușise să facă într-un fel, ea reușise într-altul. Cumva, cea mai dezaprobatoare, încrâncenată, severă și moralistă dintre persoanele pe care le cunoștea el...

Cumva, reușise să facă mii de oameni să viseze la aventură. Făcuse mai mult decât își închipuise cineva vreodată. Femeia care, în testamentul ei, îi ținuse lui Oliver o predică despre frisoane, fusese mai curajoasă decât oricine și-ar fi putut imagina el.

Îi veni în minte ultima dată când o văzuse.

„Mama ta a fost una care ținea cărbuni aprinși în palmă", spusese ea. „Dar tu ești ca mine."

La momentul respectiv, el râsese de asta. Mătușa lui nu ieșea niciodată din casă; Oliver avea o carieră înfloritoare și variată. Freddy îl avertiza în mod constant în legătură cu orice schimbare a programului lui, oricât de mică; Oliver făcea lucruri noi. El nu era ca Freddy.

„Tu îți amintești de durere și tresari."

Nu tresărea. Nu-i așa?

Nu se temea de lumea de afară, nu. Dar...

Oliver închise ochii și trase aer în piept. Se temea de multe lucruri.

Cum ar fi fost Jane. Atunci când o întâlnise pentru prima dată, abia dacă putuse să se uite la ea. Încălca toate principiile de etichetă ale înaltei societăți fără ca măcar să stea pe gânduri, iar, la început, el tresărise văzând-o. Jane era una care ținea cărbuni aprinși în mână, într-adevăr.

Dar Freddy avusese dreptate. *Fusese* un timp în care Oliver ținuse cărbuni aprinși în mână. Pe vremea când începuse să studieze la Eton, de exemplu. În primii ani, insistase să i se dea ce i se cuvenea. Proclamase, cu voce tare, că era la fel de bun ca oricare alt băiat și că era dispus să se lupte pentru ca lucrurile să rămână așa. Ce se schimbase și când se destrămase totul?

Pereții păreau mai groși. Aerul, mai greu.

Scanned with CamScanner

Aproape că putea simți cum pereții pe care îi construise de-a lungul vieții se închideau în jurul lui. Nu realizase că erau acolo, atât de încet îi construise. Și totuși, când întindea mâna, își dădea seama că erau acolo. Freddy îi spusese lui Free că trebuia să stea în casă, că trebuia să își poarte bonetele. Iar Oliver îi spusese aceleași lucruri. Se uitase la sora lui, la chipul ei strălucitor în timp ce era înconjurată de acele sute de femei în Hyde Park, iar în loc să se simtă mândru de reușita ei sau fericit pentru ceea ce se întâmplase, se simțise obosit. Încercase să o convingă să nu se ducă să învețe la Cambridge.

Era o oboseală veche cea pe care o simțea; oboseala unui câine bătrân care stătea sub soarele verii, uitându-se la cățelușii care se jucau. Ca și cum exuberanța ar fi aparținut celor tineri. Își putea aminti vag un ecou al acelei exuberanțe. Zilele în care insistase, iar și iar, că era la fel de bun ca oricine altcineva, că nu avea de gând să se plieze pe felul lor de a fi și că urma să îi facă pe ei să se plieze pe al lui.

Întoarse următoarea pagină a cărții *Doamna Larriger pleacă de acasă*, dar cuvintele i se încețoșară în fața ochilor.

Își punea întrebarea greșită. Cândva fusese ca Free, nu voise să dea înapoi sau să accepte un „nu" drept răspuns. Întrebarea nu era când se schimbaseră lucrurile, ci când se hotărâse el să accepte, pur și simplu, regulile societății, să joace jocul exact așa cum fusese stabilit de către cei care dețineau puterea.

Asta se întâmplase cu ani în urmă, la Eton.

Atunci învățase, în cele din urmă, să își țină gura. Atunci descoperise că putea realiza mai multe dacă își ținea firea și dacă avea răbdare, decât dacă își pierdea cumpătul și își folosea pumnii și striga.

Îi spusese lui Jane că, păstrând tăcerea la momentul potrivit, reușise să își clădească o carieră. Dar, la un moment dat, tăcerea nu îi mai fusese de nici un folos. Dacă nu ar fi învățat niciodată să vorbească, ce rost ar mai fi avut să ajungă la putere? Doar ca să se dea în spectacol că ajunsese în vârful piramidei?

Apoi, cu un mare efort, un efort al unei femei care lăsa în urmă tot ce îi era cunoscut, doamna Larriger păși peste pragul ușii, în soarele cald de mai.

Îi trebui un moment lui Oliver ca să își aducă aminte de vechea lui persoană; cea pe care o crezuse născută din imaturitate, băiatul pe care îl lăsase deoparte pe măsură ce crescuse. Până acum nu s-ar fi crezut niciodată *rușinat* de trecutul său. Și totuși...

Scanned with CamScanner

Cum se făcea că adoptase, la un moment dat, tocmai regulile pe care le detestase? Se enervase pe oamenii care îl numiseră „nelegitim". Se înfuriase atunci când i se spusese că nu avea să ajungă niciodată nimic, că tatăl lui era un nimic. Cum se făcea că acum *el* îi spunea femeii pe care o iubea că era un nimic? Că era îngrozitoare?

Începuse să îi pese mai mult de ideea de a deveni genul de persoană care putea face o schimbare decât de schimbarea în sine. Se îndepărtase de Jane și, făcând asta, îi spusese toate lucrurile pe care toți ceilalți i le aruncaseră în față: că greșea, că ceva era în neregulă cu ea, că era îngrozitoare.

Nu era vorba despre dorința lui fizică pentru ea, dorință pe care acum nu și-o mai putea satisface. O iubea. Iubea totul la ea, de la ferocitatea devotamentului față de sora ei până la nepăsarea de care dăduse dovadă atunci când călărise pe același cal cu el. Iubea felul în care zâmbea. Iubea felul în care refuza, pur și simplu, să se simtă rușinată doar pentru că altcineva nu îi aproba comportamentul.

O iubea pe Jane. Avea să o iubească întotdeauna.

Iubea persoana în care îl transformase ea: un om care putea să zădărnicească răpiri și care, atunci când circumstanțele o cereau, să intre prin efracție în case. Un om care putea să se confrunte cu Bradenton și să vadă în acesta un dușman de învins, nu un lord puternic, care trebuia satisfăcut.

Iar el voise să o reducă la nimic, fiindcă asta își făcuse și lui însuși.

Crezuse că avea nevoie de o pitulice, de o femeie cumsecade și cinstită, care să aibă nevoie de banii lui la fel de mult cum avea el nevoie de educația ei.

Brusc, își putu vedea viața cu acea femeie pe care nu și-o alesese. Soția lui atât de potrivită nu i-ar fi spus niciodată că tatăl său era necizelat și nepotrivit. Ar fi strâmbat din nas și i-ar fi dat de înțeles. Poate că i-ar fi sugerat lui Oliver ca în următorul an să ia în considerare posibilitatea ca bătrânul domn Marshall să rămână acasă în timpul sezonului monden, pentru că s-ar fi simțit mai bine printre cei de felul lui.

I-ar fi născut copii și i-ar fi crescut ca să fie oameni liniștiți și bine educați, la fel ca ea, ușor rușinați de originea tatălui lor. Și-l putea imagina pe unul dintre ei spunând:

„Da, poate că are nașterea pătată de originea umilă a mamei lui, dar măcar bunicul nostru a fost duce. Trebuie ca asta să conteze întrucâtva."

Scanned with CamScanner

Astfel de copii nu ar fi vorbit niciodată despre mătușa lor, Free, prea îndrăzneață, prea directă, prea *așa și pe dincolo*. Chiar și Patricia, căsătorită cu un evreu, sau Laura, care avea un magazin de galanterie, ar fi fost suspecte. În cele din urmă, soția lui ar fi sugerat că poate ar fi fost cu toții mai fericiți dacă pretindeau că familia lui Oliver nu exista.

Jane avea dreptate: își înlocuise curajul cu ambiția.

Iar dacă nu îndrepta lucrurile, dacă nu învăța să reprime acea amintire a durerii din tinerețe și nu se întindea să apuce cărbunii aprinși din fața lui, Oliver avea să rămână legat pe viață în lanțurile propriei tăceri. Deja lăsase prea multe să treacă: pe Jane, pe sora lui, chiar și acea discuție lămuritoare pe care o avusese cu Bradenton. O lăsase pe Jane să vorbească, iar el, Oliver, nici măcar nu îi spusese în față lui Bradenton cât de dezgustător îl socotea.

Amintindu-și de asta, măcar un lucru îi deveni clar în minte. Se ridică. Încă nu știa cum avea să îndrepte lucrurile cu Jane, dar Bradenton...

Bradenton îi datora un vot, iar Oliver avea de gând să îl colecteze.

Lăsă cartea jos și își luă haina. Coborî scările și se duse la intrarea principală.

Cu mare dificultate, cu efortul unui bărbat care dezrădăcina în acele clipe tot ceea ce făcuse din el însuși, Oliver puse un picior în afara ușii, în soarele cald de mai.

Trecuse o jumătate de oră de când Oliver fusese condus în biroul marchizului de Bradenton. Acesta părea extrem de enervat. Ședea la birou și bătea în tăblie cu cartea de vizită a lui Oliver.

– Era aproape să nu te primesc, spuse el.

– Bineînțeles că era, spuse Oliver. Dar curiozitatea a învins.

– Apoi, continuă Bradenton, mi-am amintit că urmează ca Parlamentul să voteze și am vrut să lucrez la un discurs. Unul despre fermieri și guvernante. M-am gândit că trebuie să îmi studiez sursa de unde să îmi iau materialul.

Oare acea întâlnire trebuia să se lase cu insulte?

– Nu te obosi cu insinuările, răspunse Oliver. Și nici cu împunsăturile tale viclene. Vei avea nevoie de suflu ca să votezi pentru extinderea dreptului de vot.

Bradenton râse.

– Nu poți fi serios! După ce mi-ai făcut, crezi că îmi vei câștiga votul?

Scanned with CamScanner

– Bineînțeles că nu, spuse Oliver. Cum aș putea să îți câștig votul? Ești marchiz, iar eu sunt un om simplu, unul dintr-o sută. Unul dintr-o mie.

Zâmbi din ce în ce mai larg, în timp ce bătea cu degetele în tăblia biroului.

– Un om, să zicem, dintr-o sută de mii.

Bradenton se încruntă.

– O sută de mii?

– Mai mult, de fapt. Te-ai dus în Hyde Park acum câteva săptămâni? Eu am fost. În aer se simțea o bucurie contagioasă, exuberantă. Oamenii s-au adunat. Oamenii au câștigat. Am citit mai târziu în ziar estimările privind mulțimile și, da, cel mai mic număr vehiculat a fost o sută de mii.

Bradenton se foi, deranjat, pe scaun.

– Este exact așa cum ai subliniat înainte, spuse Oliver. Există unul ca tine și o sută de mii ca mine. Se pare că *tu* consideri acest lucru reconfortant. Nu pot să îmi dau seama de ce.

Oliver se aplecă în față și zâmbi.

– Avantajul nostru de a fi atât de mulți ar putea să se dovedească teribil pentru tine, până la urmă.

– Sunt complet impasibil la protestele gloatei.

Dar Bradenton vorbi repede, refuzând să îi întâlnească privirea lui Oliver.

– Am locul meu în Camera Lorzilor prin naștere. Nu sunt *obligat* să mă supun dorințelor oamenilor de rând.

– Atunci, nu te vei supăra când titlurile din ziare vor proclama că proiectul de lege privind reforma a fost blocat încă o dată, de data asta de un grup care l-a inclus și pe marchizul de Bradenton.

Ochii lui Bradenton se măriră, iar el trase aer în piept. Dar, un moment mai târziu, clătină din cap cu vehemență.

– Nu aș fi singurul.

– Nu. Dar gândește-te ce bine va suna numele tău în titluri. *Bradenton blochează proiectul de lege.*

Marchizul își încleștă pumnii.

– Încetează, Marshall. Nu este amuzant.

– Bineînțeles că nu este. Ești neînduplecat în fața protestelor gloatei. Atunci când se vor aduna în fața casei tale într-un număr mai mare decât poți tu număra, le vei râde în nas.

– Taci din gură, Marshall, mârâi Bradenton. Taci din gură!

Scanned with CamScanner

– Da, asta chiar că-i bună! Nu uita să le spui *„Tăceți din gură!"* în timp ce strigă. S-ar putea să funcționeze. Poate că te vor asculta. Sau poate că se vor opri din vorbit și vor începe să arunce cu pietre. Știi că cei din Hyde Park au cântat Marseilleza spre finalul demonstrației?

– *Taci din gură!* Polițiștii... îi vor arunca pe toți în închisoare.

– O, am văzut polițiștii în ziua adunării Ligii Reformei, spuse Oliver. Pe măcar doi dintre ei. Ar face o baricadă frumoasă, acele două uniforme albastre solitare, dispuse în fața casei tale, cu bastoanele lor strălucind în fața unei mulțimi de zece mii de oameni. Ar putea să oprească un atac pentru câteva secunde.

– Taci din gură!

– Nu, se răzgândi Oliver, ai dreptate. Nu ar rezista atât de mult. Pentru că mai mult de jumătate dintre polițiști nu au nici ei drept de vot.

Terminând de vorbit, Oliver lăsă tăcerea să își facă efectul. Bradenton se răsturnă pe spate în scaunul lui, respirând greu.

– Deci, vezi tu, Bradenton, vei vota pentru extinderea dreptului de vot. Fiindcă sunt mii ca mine și unul ca tine, iar noi nu mai tăcem.

– Taci din gură, spuse Bradenton din nou.

Dar mâinile îi tremurau, iar vocea îi era slabă.

– Nu, spuse Oliver. Tocmai asta este ideea. Ai avut tot timpul din lume ca să mă faci să tac. Ca să mă faci să îți urmez regulile. Eu am terminat cu tăcerea. Acum e rândul tău să taci.

Capitolul 30

– Vreau ceva mare. Jane era așezată pe canapeaua din salonul din față al locuinței mobilate pe care o închiriase la Londra, cu Genevieve Johnson lângă ea.

– Ceva cu totul și cu totul *uriaș*. Ceva zgomotos și imposibil de ignorat, precum sunt rochiile mele. Dar, de data asta, vreau să aibă un scop.

– Te gândești la ceva anume? întrebă Genevieve. Și ce legătură are asta cu mine?

Jane înghiți în sec.

Scanned with CamScanner

– Mi-ai spus cândva că ți-ai fi dorit să ai un soț doar pentru că ți-ar fi făcut mare plăcere să cheltuiești banii lui pe acțiuni caritabile. Cum ți-ar plăcea să îi cheltuiești pe ai mei?

Genevieve clipi.

– O, Doamne! spuse ea, aplecându-se în față. Spune-mi mai multe.

– Îți ofer o slujbă, spuse Jane. O slujbă plătită în Consiliul Asociației Caritabile Fairfield.

Ochii lui Genevieve se măriră.

– Nu există încă, continuă Jane, dar va exista. Nu vreau să economisesc. Vreau *să fiu activă*. Să fac lucruri.

– Ce fel de lucruri?

Jane ridică din umeri.

– Mereu am vrut să construiesc un spital. Sau o școală. Sau, poate, un spital și o școală în aceeași clădire, ceva care să stabilească standardele pentru restul țării. Ca să putem împiedica șarlatanii să mai facă experimente medicale pe cei neștiutori, de exemplu.

Ochii lui Genevieve străluciră.

– Un spital de caritate, spuse ea, unul cu reputație pentru progrese majore. Unul pe care oamenii se vor lupta să îl sponsorizeze, să facă parte din el. O, va trebui să iau notițe!

– Voi cere hârtie.

Dar, de îndată ce Jane puse mâna pe clopoțel, abia dacă apucă să scoată un sunet și ușa se deschise.

– Domnișoară Fairfield, spuse lacheul, aveți un vizitator.

– Cine este?

Dar, brusc, știu. În spatele lacheului, Jane văzu o siluetă. Inima i se opri, apoi reîncepu să bată din nou, cu o violență care păru să îi distrugă întreaga stăpânire de sine. Jane se ridică, împreunându-și mâinile, în timp ce Oliver păși din coridorul umbrit. Ochelarii îi străluceau în soarele după-amiezii. Părul părea să îi fie făcut din flăcări. Dar nu fața lui îi atrase atenția lui Jane și nici măcar privirea lui directă și dominatoare.

Oliver intră și, brusc, Jane nu mai putu respira.

– Oliver!

Reuși să spună acel cuvânt și doar acel cuvânt.

– Jane!

– Ce...

Înghiți în sec, netezindu-și fusta și clătinând din cap.

Scanned with CamScanner

– Oliver, reuși ea să spună în cele din urmă, pentru numele Domnului, ce culoare are vesta ta?

El zâmbi. Nu, era prea puțin să se spună că *zâmbea*. Expresia de pe chipul lui era ca o rază de soare după întunericul unei peșteri: absolut orbitoare.

– Știi, spuse el, că pe drum încoace am fost oprit de trei oameni pe care îi cunosc și care mi-au pus, cu toții, aceeași întrebare?

Ea clătină din cap, neputincioasă.

– Și ce le-ai spus?

– Ce părere ai?

Oliver îi zâmbi.

– Le-am spus că este fucsia.

– Și? Ei ce au spus?

Vocea ei era joasă, iar inima îi bătea iute.

– Și mi s-a părut ciudat de eliberator, mărturisi el. Ca și cum tocmai aș fi făcut o declarație.

O privi în ochi, concentrat în întregime asupra ei.

– Cât de eliberat erai, mai precis?

Ea abia dacă își mai recunoștea propria voce.

– Nu ești o pacoste, Jane. Nu ești o boală. Nu ești o otravă sau o ciumă. Ești o femeie frumoasă, strălucitoare și curajoasă, cea mai bună pe care am întâlnit-o vreodată. Nu ar fi trebuit să insinuez niciodată că îți lipsea ceva. Vina a fost a mea. Nu credeam că eram suficient de puternic ca să stau alături de tine.

Jane nu avea de gând să plângă. Nu avea de gând să îl ia în brațe sau să îi permită să revină în viața ei doar pentru că el își dăduse seama că îi fusese dor de ea. O rănise prea tare ca să mai merite o astfel de favoare.

Oliver păși în față și se lăsă într-un genunchi.

– Jane, spuse el, vrei să îmi faci onoarea de a fi soția mea?

Jane nu știu ce să creadă. Totul părea cufundat în ceață. Clătină din cap și îl întrebă pe Oliver despre singurul lucru pe care ea îl înțelegea:

– Cariera ta! Cum rămâne cu cariera ta?

– Vreau o carieră.

Înghiți în sec.

– Dar nu pe aceea. Nu cariera în care îmi țin gura cât timp alți bărbați le reproșează femeilor că poartă prea multă dantelă. Nu una în care tac în timp ce sora mea cea mică apare în fața unui magistrat pentru infracțiunea de a fi vorbit prea tare. Nu una în care

Scanned with CamScanner

prețul puterii mele este tăcerea cu privire la lucrurile la care țin cel mai mult.

Își înclină capul.

– Nu vreau ca tu să faci vreun compromis. Să fii mai puțin decât ceea ce ești. Nu îți voi cere să te schimbi pentru mine, fiindcă mi-am dat seama că am nevoie de tine exact așa cum ești.

Jane își duse mâna la gură.

– Nu am nevoie de o nevastă liniștită. Am nevoie de tine. De cineva îndrăzneț. De cineva care să nu mă lase să stau deoparte și care să îmi spună fără echivoc când am greșit.

Ea nu știa ce să spună.

– Am avut nevoie de tine să mă zdruncini și să mă faci să îmi dau seama de cea mai mare greșeală a vieții mele. Să mă faci să îmi recunosc temerile, să bag mâna în foc și să apuc cărbunii.

Vocea lui Oliver era răgușită.

– Am nevoie de tine, Jane. Și te iubesc mai mult decât îți pot spune.

În spatele ei, Genevieve scoase un sunet.

– Cred că ar trebui să plec, spuse ea.

Oliver clipi.

– O, Doamne! Domnișoară Johnson! Nici nu v-am văzut.

Genevieve zâmbi.

– Este „domnișoara Genevieve". Și mi-am dat seama că nu m-ați văzut, într-adevăr.

Ea îi făcu semn lui Jane.

– Revin mai târziu. Cu hârtii și idei.

Spunând asta, ieși din cameră.

Oliver se uită la Jane. Se balansă incomod pe genunchi, apoi se așeză pe jos.

– Mai trebuie să îți spun ceva.

Jane dădu din cap în semn de încuviințare.

– Ai avut dreptate în privința curajului meu. Știu precis unde l-am rătăcit.

Oftă adânc.

– Aveam șaptesprezece ani. Fratele meu era cu un an înaintea mea. El plecase la Cambridge, iar eu rămăsesem singur la Eton, pentru ultimul an. Mă gândeam că asta nu conta. M-am înșelat.

Oliver închise ochii.

– Profesorului meu de greacă îi intrase în cap să mă învețe ceva mai mult decât atât. De fiecare dată când auzea că îmi exprimam

Scanned with CamScanner

liber opinia, mă lua la întrebări în clasă. Mă chema să traduc, în fața tuturor, texte pe care nici unul dintre noi nu le mai văzuse înainte. Iar atunci când mă poticneam, le spunea tuturor cât de obtuz eram. Cât de prost. Cât de mult mă înșelam.

Se cuprinse cu brațele.

– Puteam să mă bat cu ceilalți băieți, dar ce puteam să fac împotriva unui profesor care acționa în limitele puterilor cu care fusese învestit? Nu era nimic de făcut. Pe măsură ce semestrul trecea, situația s-a înrăutățit. Pedepsele mele au încetat să fie o simplă rușine. Nu eram singurul băiat de la Eton care primise pedepse corporale, iar acel profesor nu depășise niciodată limita. Dar asta începuse să se întâmple în fiecare zi, de fiecare dată când vorbeam...

Jane veni lângă el, apoi se așeză, încetișor, pe podea.

– Orice este suportabil dacă te poți împotrivi, dar dacă trebuie să stai și să înduri... Asta te frânge în moduri pe care nu ți le pot explica.

Trase aer adânc în piept.

– Am inventat scuză după scuză pe măsură ce am devenit mai tăcut. Am fost împins, am fost forțat să o fac. Era ceva temporar, m-aș fi oprit de îndată ce scăpam de acolo. Dar undeva, adânc în mine, am știut întotdeauna adevărul: nu eram suficient de curajos ca să continui să vorbesc. Am învățat atât de bine să tac, încât nu am reușit să mă mai dezvăț după aceea.

– O, Doamne, Oliver!

– Nu pare cine știe ce. Dar o astfel de experiență te învață. Te învață să te simți rău ori de câte ori deschizi gura. Să te abții.

Jane îi puse mâna pe umăr, iar el se întoarse spre ea.

– Nu vreau să îți pară rău pentru mine, spuse el. Vreau să știi cât de mult te iubesc și cât de mult te admir. Pentru că au încercat să ți-o facă și ție. Și nu le-a mers.

Ea zâmbi.

– Atunci când au încercat, eu împlinisem deja nouăsprezece ani. Așadar, avusesem timp să îmi dezvolt personalitatea.

– Ultima dată când te-am cerut în căsătorie, am avut pretenția să te schimbi.

Inspiră adânc.

– De data asta, pot să o fac mai bine. Lasă-mă să fiu eu cel care te susține. Care crede că nu trebuie să fii mai prejos. Care adaugă la splendoarea ta, în loc să îți ceară să fii mai puțin.

Jane își trecu mâna peste spatele lui Oliver.

Scanned with CamScanner

– Cred că îmi datorezi o scuză mai bună.

Oliver se uită la ea.

– Îmi pare rău. Am fost un măgar. Am...

Își puse degetele peste gura lui.

– Nu m-am referit la cuvinte, Oliver.

Lui îi trebui un moment să înțeleagă. Un zâmbet larg i se înfiripă pe față. O cuprinse cu brațul, apoi încet, foarte încet, întinse mâna și îi atinse obrazul.

– Jane, spuse el cu blândețe. Te iubesc.

Îi ridică bărbia cu degetele.

– Te iubesc.

Se aplecă, aducându-și buzele atât de aproape de ale ei, încât dacă ar fi vorbit din nou, gurile lor s-ar fi atins.

– Și nu am de gând să te mai dezamăgesc niciodată.

Acea șoaptă le uni buzele. Apoi o făcură din nou. Și din nou. Și din nou; un sărut dulce, unul pe care Jane și-l dorea să nu se mai termine niciodată.

– Foarte bine, șopti ea.

– Ce este foarte bine?

– Asta, spuse Jane, apropiindu-se de el. Să te iert.

– Să te iubesc.

Ea se aplecă spre Oliver și își înălță capul pentru un alt sărut.

– Să mă căsătoresc cu tine.

Oliver își petrecu brațele în jurul ei.

– Foarte bine.

Scanned with CamScanner

Epilog

Șase ani mai târziu

Oliver stătea sprijinit de un zid, privind camera din jurul lui. În acea seară, erau destul de mulți oameni în salonul lui principal; renunțase să mai numere după ce ajunsese la câteva sute.

Uneori i se părea ciudat să își amintească că *avea* un salon principal. El și Jane cumpăraseră casa după ce se căsătoriseră, și, câteodată, chiar și acum, i se părea ciudat să aibă o încăpere suficient de mare ca să cuprindă în totalitate casa în care el, Oliver, crescuse. Salonul era bine poziționat: ferestrele mari dădeau spre un parc. Strălucirea lămpilor de la alte ferestre era slab vizibilă în întreaga piață.

Ferestrele erau, într-adevăr, cea mai frumoasă parte a camerei. Jane stătea lângă ele; la urma urmei, trebuia să fie în centrul atenției.

Rochia pe care o purta era una extraordinară. Mătase cu dungi mov și verzi. Brocat auriu, poate exagerat din punctul de vedere al canoanelor modei. Rubine grele la gât.

Nimeni nu se mai strâmba. Se obișnuiseră cu ea; rochia nu mai era decât o simplă curiozitate. Jane ajunsese să fie prea importantă ca să mai poată fi insultată.

La urma urmei, la acel eveniment – un spectacol muzical de caritate dat în folosul Spitalului de Tineret – *el* era soțul grațios și zâmbitor.

Lângă fereastră, Jane vorbea, plină de însuflețire, cu un baron, prezentându-i-l pe bărbatul bărbos de lângă ea: unul dintre tinerii ei asistenți, un individ pe care, dacă Oliver își amintea corect, ea îl sponsorizase ca să urmeze școala de medicină. Bărbatul scria despre etica medicală.

– Marshall! spuse o voce.

Oliver se întoarse. Era onorabilul Bertie Pages, unul dintre colegii lui din Parlament.

– Pages, spuse Oliver înclinând din cap.

– Bun discurs astăzi, îl lăudă Pages.

Scanned with CamScanner

Oliver zâmbi.

– Un pic cam vehement pentru gustul meu, dar eficient.

– Întotdeauna spui asta, zise Oliver. Nu intenționam să fie o mustrare blândă; astfel de mijloace au încetat de mult să mai funcționeze.

– Nu... Nu.

Pages se întoarse și își întinse brațul.

– Când ai anunțat că te căsătorești cu ea, am crezut că ai făcut o greșeală. Una gravă. Ea era...

– Ea *este*, îl corectă Oliver.

– Prea zgomotoasă, spuse Pages. Prea strălucitoare. Rochia pe care o poartă... nu are nici o subtilitate. Niciodată nu a existat ceva subtil la ea. Și totuși...

– Tocmai de aceea m-am căsătorit cu ea. Ar fi bine să treci repede la „și totuși", pentru că *este* soția mea.

– Și totuși, spitalul ei a atras deja unele dintre cele mai strălucite minți din țară. Simpozionul despre etica medicală pe care l-a sponsorizat a avut un efect extraordinar asupra lumii. Oamenii îi acordă atenție.

Oliver zâmbi.

– Iar tu, ca soț al ei, ai câștigat respect.

În cele din urmă, lui Oliver îi fusese ușor să atragă atenția asupra campaniei lui parlamentare. Cu planurile ei, Jane captase deja interesul tuturor. Rochiile pe care le purtase se potriviseră cu personalitatea ei. Îi fascinase pe toți și, odată ce începuse să aibă realizări concrete, își câștigase din partea societății un fel de respect reticent.

– De unde ai știut? întrebă bărbatul.

Oliver ridică din umeri.

– Am văzut-o în acțiune. Știam ce poate face. Dar, haide, am vorbit suficient despre asta! Aș vrea să îți prezint pe cineva.

Făcu prezentările ca o gazdă bună și fu martor al strângerilor de mână ce urmară. Considerând că făcuse o treabă bună, Oliver își puse paharul pe o masă din apropriere. Apoi traversă camera. Nimeni nu își putea dea seama – nimeni, în afară de el – că sub rochia dungată, de mătase, pântecul lui Jane creștea. În câteva luni ar fi fost evident că era gravidă cu cel de-al doilea copil al lor. Deocamdată...

Oliver păși către ea. O, Doamne, era minunată! Stătea întoarsă cu spatele la el, lăsându-și la vedere ceafa împodobită cu aur și diamante. Curba taliei ei parcă implora să fie atinsă. Jane vorbea animat cu cei din jur.

Scanned with CamScanner

– Trebuie să existe niște repercusiuni la această teorie frumoasă, spuse Jane. Este foarte bine să spui că medicii trebuie să acționeze în interesul pacienților, dar ce se întâmplă dacă nu o fac? Cine determină ce se întâmplă mai departe? La asta vreau să vă gândiți. Apoi, vom sta de vorbă cu Parlamentul.

– Că tot vorbeați despre lup..., spuse medicul de lângă ea.

Jane se întoarse.

– O, tu ești!

Se lumină la vederea lui, aruncându-i zâmbetul unei femei aflate complet în elementul ei, iar apoi îl luă de mână.

– L-ai adus pe Bertie Pages? Voiam să i-l prezint lui Anjan.

Se aplecă spre el.

– Emily spune că Anjan se gândește să vi se alăture în Parlament.

– Știu. Am vorbit cu el mai devreme. Este deja stabilit.

Oliver făcu un gest spre cealaltă parte a camerei, unde Pages deja vorbea cu cumnatul lui. Emily stătea lângă soțul ei, zâmbind.

– Ești eficient, spuse Jane.

– Uneori.

Oliver zâmbi.

Jane stătea în fața ferestrei. Oricine altcineva ar fi considerat decorul din salon puțin ciudat. Exista, la urma urmei, o micuță colecție de plante pe masa de lângă fereastră: șase, până acum. Un cactus pentru fiecare aniversare pe care o sărbătoriseră împreună, plus cel pe care Jane îl adusese la căsătoria lor. Pentru cea de-a zecea aniversare, Oliver plănuia să îi cumpere lui Jane un cactus saguaro, dar asta avea să dureze ceva timp. Deocamdată...

– Am venit să văd dacă ești obosită, spuse Oliver. După atâta muncă, sunt sigur că vei avea nevoie de odihnă după ce se încheie reuniunea.

În primele luni de sarcină, Jane fusese epuizată. Avusese nevoie de sieste și de masaje pentru spate, iar el fusese fericit să o ajute.

– Nu m-am mai simțit obosită de ceva timp, îi spuse ea. Dar, da, după ce terminăm voi fi...

Nu își mai sfârși fraza.

Își ridică privirea la el și îi văzu zâmbetul. Mâna ei, prinsă într-a lui, rămase nemișcată pentru o clipă. Cu foarte mare grijă, Oliver i-o mângâie cu degetul.

Jane îi zâmbi într-un fel care era numai al ei.

– Acum, că ai adus vorba, spuse ea, voi *fi* deosebit de obosită după dineu. S-ar putea să am nevoie de puțin ajutor să urc scările.

Scanned with CamScanner

Degetul ei trasă o linie pe partea laterală a mâinii lui.
– Da, spuse Oliver. Pot să te ajut cu asta.
Se aplecă și o sărută pe frunte.
– Până atunci.

Scanned with CamScanner

Nota autoarei

Am făcut tot ce am putut să mă asigur că momentul acestei povești se suprapune cu istoria Actului de Reformă din 1867, care a extins dreptul la vot pentru mulți (dar nu pentru toți) bărbați din clasa muncitoare.

La adunarea din Hyde Park pe care am descris-o, au participat, într-adevăr, peste o sută de mii de oameni și au speriat cu adevărat guvernul; ceea ce a dus la o extindere mult mai liberală a dreptului de vot decât se preconizase anterior. Dacă doriți să citiți o relatare surprinzător de sarcastică a acelui eveniment din ziarul *The Daily News*, din data de 7 mai 1867, am reprodus-o pe site-ul meu, la adresa: http://www.courtneymilan.com/heiresseffect-dailynews.php.

Ziarul nu spune nimic despre un grup de femei din parc, dar *menționează* o femeie cu o pălărie de marinar despre care se spunea că ar fi „vorbit vehement" în fața mulțimii despre drepturile egale pentru toți. Bănuiesc că despre orice femeie care vorbea suficient de tare pentru a fi auzită într-o mulțime atât de mare s-ar fi spus că „vorbea vehement", așa că am presupus că era la fel de rezonabilă ca și bărbații.

În ziua de astăzi, am înțelege că Emily suferă de epilepsie cu convulsii parțiale. La acea vreme însă, epilepsia era foarte puțin înțeleasă. Doctorul Russell (cel la care Emily se referă în carte ca fiind unul dintre medicii care o trataseră) a fost, poate, cel care a înțeles cel mai bine boala; el a fost unul dintre primii care au folosit „metoda numerică" pentru epilepsie.

Puteți citi pe această temă aici: http://bit.ly/150aVdY.

În orice caz, Russell, oricât de avansat ar fi fost, credea că nu este vorba despre epilepsie decât dacă există o pierdere a cunoștinței; de aici și motivul pentru care Emily susține că acele convulsii pe care le avea nu erau de epilepsie.

Dacă simțiți vreodată că trebuie să fiți recunoscători pentru medicina modernă, luați în considerare posibilitatea de a răsfoi cartea de mai sus, pentru o listă de tratamente care au fost încercate pe

Scanned with CamScanner

epileptici. Toate „tratamentele" pe care le-a experimentat Emily în această carte sunt cele pe care le-am găsit menționate în diverse texte medicale din acea perioadă.

O scurtă notă despre momentul educației lui Anjan: astăzi în Statele Unite ale Americii ar fi ridicol ca cineva să fie la școală și să studieze pentru examenele de drept în ianuarie, iar apoi să practice avocatura în mai, dar, la vremea acțiunii din roman, așa ceva era perfect posibil. Când Anjan spune că „iese", el vrea să spună că se apropie de sfârșitul perioadei de timp petrecute la universitate; ultimul an pentru studenții de acolo nu era un an întreg. Anjan studia pentru licența de drept, un examen (sau, mai degrabă, un set de examene epuizante, care ar fi determinat dacă un student absolvea cu onoruri și care erau acelea) care ar fi avut loc în jurul Paștelui. Anjan ar fi trebuit să se întoarcă la Cambridge pentru festivitatea de absolvire, dar aceasta era doar o formalitate.

Mai important, nu ar fi avut nevoie de o diplomă ca să fie admis în barou. Cerințele pentru admitere variau în funcție de baroul la care intenționai să te înscrii, dar, de obicei, aveai nevoie ca unii membri ai baroului să garanteze pentru caracterul tău, să treci un examen de bază și să „păstrezi relații" cu Inn of Court; cu alte cuvinte, trebuia să iei cina cu o grămadă de avocați, de mai multe ori. În multe cazuri, se puteau înlocui doi ani de educație la Oxbridge cu acea cutumă de a lua cina împreună cu avocații. Anjan, fiind un planificator atent, ar fi eliminat cerințele pentru barou undeva în anul anterior.

În ceea ce privește încercarea de a descrie cu acuratețe experiența lui Anjan, am citit niște relatări scrise de studenți indieni care au învățat în Marea Britanie la mijlocul sau la sfârșitul secolului al XIX-lea și am încercat să fac tot posibilul să extrapolez și să îmi imaginez cum ar fi fost viața lui Anjan. Cea mai faimoasă dintre aceste relatări este, evident, autobiografia lui Mahatma Gandhi. Dar m-am bazat foarte mult și pe o descriere a vieții la Cambridge scrisă de S. Satthianadhan, care ar fi urmat cursurile la Cambridge cam în aceeași perioadă în care Anjan Bhattacharya a făcut acest lucru în cartea mea.

Satthianadhan nu a vorbit niciodată despre rasism în mod direct, dar au existat niște momente în care am simțit că dădea sfaturi cu jumătate de gură. Laudele sale la adresa englezilor au fost exagerate, aproape ca un avertisment. Un pasaj în special spunea (și parafrazez): „Englezii pot părea niște ticăloși, dar asta pentru că se cred mai buni decât noi. Pretindeți că au dreptate și vor fi drăguți cu voi."

Scanned with CamScanner

Am reprodus acest pasaj pe tumblr-ul meu, pentru cei ce doresc să îl citească: http://bit.ly/12j72Ch.

Un mod în care m-am abătut de la faptul istoric este că, la acea vreme, indienii din Anglia erau adesea numiți „negri". Cred că această utilizare ar fi excesiv de confuză pentru cititorii moderni, în special pentru cei americani.

O ultimă notă despre Anjan: unii ar putea crede că este exagerat ca în epilogul acestei cărți să se menționeze că Anjan ar fi fost interesat de o funcție politică în 1874. Dar primul membru indian al Parlamentului, Dadabhai Naoroji, a fost ales în 1892, la vârsta de șaizeci și șapte de ani. În 1874, Anjan avea douăzeci și șapte de ani; suficient de tânăr pentru ca, dacă ar fi început să lucreze în acest scop, până când ar fi ajuns pe la cincizeci de ani, această barieră să fi fost deja depășită.

În cele din urmă, trebuie să reiau ceea ce am spus în Nota autoarei din cartea *Războiul ducesei:* Această serie rescrie efectiv istoria științifică a evoluției și a geneticii. Deși experimentele lui Mendel cu mazărea au fost efectuate în 1830, importanța lor nu a fost înțeleasă decât mult mai târziu. În carte, am presupus că, avându-i pe Darwin și pe un genetician proeminent în același loc și în același timp, asta ar fi accelerat ritmul progresului științific.

Scanned with CamScanner